COLECȚIA

Iubiri de poveste

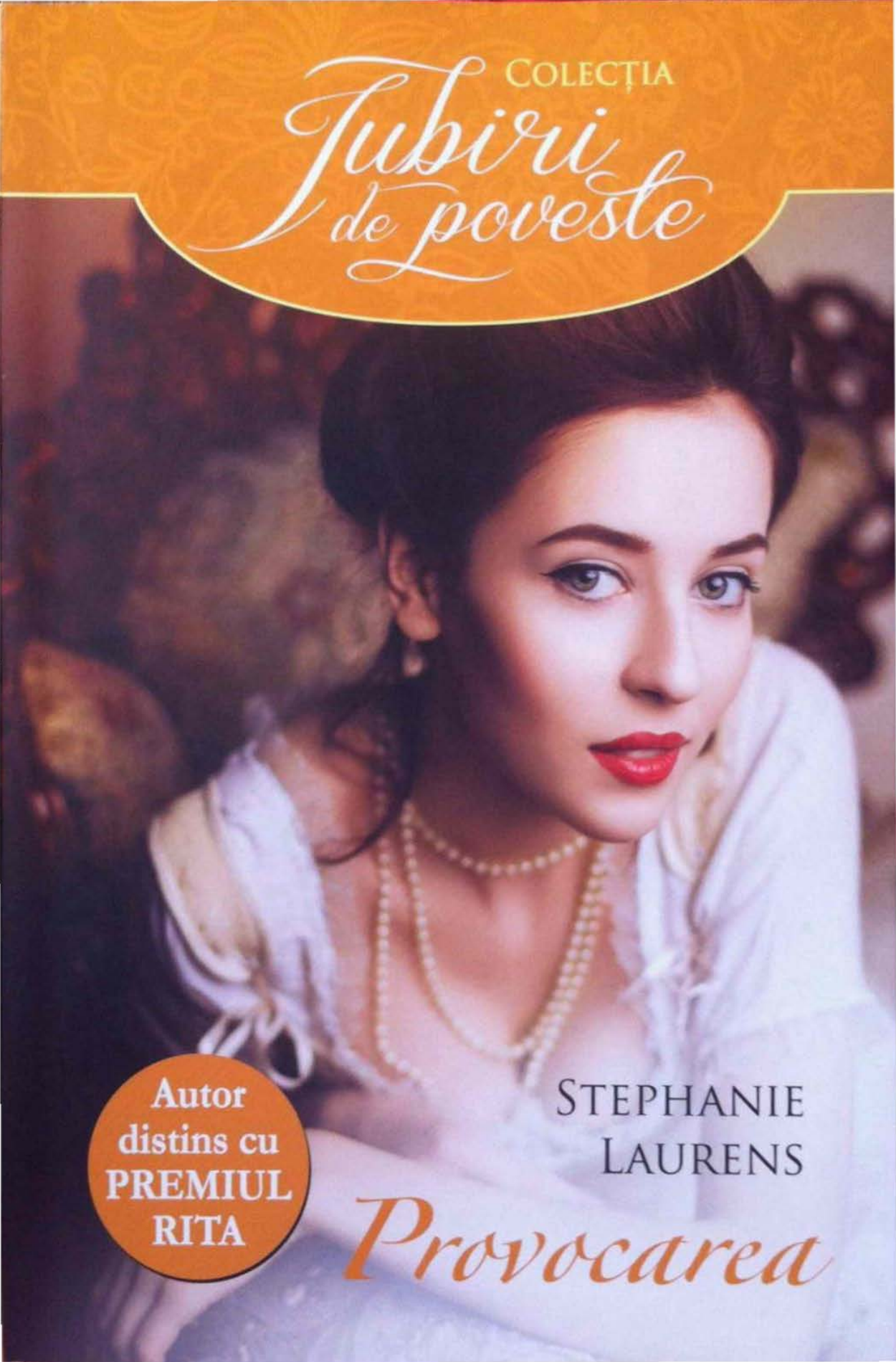

Autor distins cu PREMIUL RITA

STEPHANIE LAURENS

Provocarea

Lady Mary Cynster este obișnuită să obțină mereu ce își dorește. Fiind ultima Cynster din generația ei care trebuie să-și găsească alesul, este hotărâtă să rămână stăpâna propriei vieți, dar și a bărbatului cu care urmează să se căsătorească. Și știe exact ce vrea – în nici un caz nu este vorba despre cineva atât de sălbatic, greu de controlat și imoral de fermecător ca Ryder Cavanaugh.

Dar destinul are alte planuri...

Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, nu a întâlnit niciodată o femeie care să nu-i cadă fericită la picioare... până la Mary Cynster. Din prima clipă când o întâlnește, și-o dorește ca soție nu doar pentru că este cea mai fermecătoare, nestăpânită și ispititoare tânără pe care a cunoscut-o vreodată, dar și fiindcă își dă seama că este singura care îl poate ajuta să-și ducă la îndeplinire visurile de viitor. Iar s-o convingă să-l accepte este tocmai provocarea care-l încântă cel mai tare...

„Un roman fermecător, plin de umor, senzualitate, incitant și cu un ușor iz gotic. Ce și-ar mai putea dori în plus fanii genului?"

RT Book Reviews

Stephanie Laurens a cunoscut notorietatea în momentul când romanele ei despre aventurile fetelor familiei Cynster au ajuns să captiveze o întreagă lume și au transformat-o într-o autoare populară și foarte iubită. În cariera de peste două decenii a scris mai mult de 50 de cărți romantice care au devenit de-a lungul timpului bestselleruri în *New York Times*, *Publishers Weekly*, *Wall Street Journal* și *USA Today*.

Află mai mult pe:
www.litera.ro
ISBN 978-606-686-518-0
9 786066 865180
Alma

STEPHANIE LAURENS

Provocarea

The Taming of Ryder Cavanaugh
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Savdek Management Proprietary Ltd.

Alma, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Provocarea
Stephanie Laurens
Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Diana Calangea şi Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
LAURENS, STEPHANIE
Provocarea / Stephanie Laurens. trad.: Graal Soft.
–Bucureşti: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-518-0
I. Soft, Graal (trad.)

821.111(73)-31=135.1

STEPHANIE LAURENS

Provocarea

Traducere din limba engleză
Adela Crăciun

Capitolul 1

Mai 1837
Londra

– El este cel pe care ai pus ochii?

Mary Alice Cynster sări ca arsă. Pe măsură ce-şi veni în fire, simţi cum mânia creştea în ea. Se răsuci pe călcâie şi aruncă o privire spre cea mai enervantă, mai nesuferită şi mai arogantă creatură din lume. Nu ştia cu exactitate care era motivul pentru care îl considera pe Ryder Cavanaugh o adevărată calamitate, dar cert era că, după ce dăduseră din greşeală unul peste celălalt la petrecerea de logodnă a surorii ei, Henrietta, singura lui preocupare fusese să se ţină după ea cu insistenţă, atitudine care o scotea din minţi.

Sala de bal a reşedinţei Felsham era ticsită cu elita înaltei societăţi. Peste tot, vedeai numai doamne îmbrăcate în rochii colorate din mătase şi satin, strălucitoare pe fondul costumelor negre, elegante, ale domnilor. Cele mai moderne coafuri atrăgeau atenţia, bijuteriile sclipeau minunat şi sute de voci frumos modulate erau angajate în discuţii politicoase.

Mary Alice se retrăsese într-un colţ de sub balconul în care cântau menestrelii, de unde îşi putea supraveghea mai bine ţinta. Îl urmărise atât de concentrată, încât nici nu remarcase faptul că, între timp, Ryder se apropiase de ea; în ciuda faptului că era un bărbat voinic, se deplasa cu graţie şi fără să facă nici cel mai mic zgomot. Ca de obicei, costumul lui sobru impecabil îi scotea în evidenţă silueta vânjoasă. Se sprijini dezinvolt cu un umăr de peretele de lângă ea şi îi aruncă privirea aceea, tipică lui, de leu leneş. Probabil că mulţi se lăsau păcăliţi de aerul lui languros de uriaş prietenos şi blând; ea nu se lăsase niciodată. Sub masca aceea de pasivitate, în spatele strălucirii aurii din privirea lui

se ascundea o minte la fel de incisivă, hotărâtă şi nemiloasă ca şi a ei.

Şi, cu toate acestea, în ciuda sofisticării indiferente, în mod obişnuit impenetrabile, tonul vocii şi faptul că pleoapele i se ridicaseră pentru scurt timp, făcând ochii mari, îl trădară că - în timp ce aruncă o ocheadă peste umărul ei – identificase obiectul interesului ei ceea ce îl surprinse peste măsură.

Blestemând în gând - el era ultima persoană din lume căruia ar fi vrut să-i destăinuie secretul ei –, Mary Alice îşi fixă privirea de gheaţă în ochii verzi, scânteietori.

– Pleacă. De-aici.

Bineînţeles că vorbele n-avură nici un efect asupra lui; îşi răcea gura de pomană. Ryder – sau mai bine zis cel de-al cincilea marchiz de Raventhorne, titlu pe care îl moştenise la moartea tatălui său în urmă cu şase ani – era cunoscut de toată lumea drept o persoană care nu-şi respectă decât propriile norme. Nu erau decât foarte puţini gentlemeni cărora înalta societate a matroanelor să le recunoască astfel de drepturi –, nobili într-atât de influenţi, încât se considera înţelept să le fie permis accesul în sălile de bal, în saloanele şi la dineurile lumii bune fără invitaţie, atâta vreme cât respectau măcar un minim de decenţă şi de bună-cuviinţă. Era vorba de un fel de lege nescrisă a bunăvoinţei în cadrul evenimentelor sociale.

Îl privi în continuare sfidător, deşi era conştientă cu cine are de-a face. Oricum, nu avea unde să se ascundă de el. Ryder se uită în jos spre ea şi o contemplă ca pe o bucăţică de carne ciudată, dar suculentă. Fiind cu mult mai înalt decât ea (avea mult peste 1,80), acea privire era menită să o intimideze – căci Mary era nu numai cea mai tânără dintre fetele familiei Cynster, ci şi cea mai minionă dintre ele. Însă ea nu se simţise niciodată intimidată de el. Distrasă, dezorientată, poate chiar groaznic de ameţită, dar niciodată ameninţată. Iar în afară de asta, oricum îl cunoştea de o mulţime de vreme; familiile lor se numărau printre cele mai vechi din oraş, aşa că drumurile li se mai intersectaseră ocazional.

Ochii lui căprui mari, cu gene lungi şi privire senzuală rămaseră fixaţi pe chipul ei.

– Doar nu îţi închipui că Rand ar putea fi un soţ potrivit pentru tine.

Ea îşi ridică bărbia într-o atitudine arogantă, însă n-avea nici o şansă să-l privească de sus.

– Sunt de părere că aceasta este o concluzie pe care o voi trage singură.

– Nu te mai deranja. Nu eşti ceea ce-i trebuie.

– Într-adevăr? Ea şovăi, însă, dacă era cineva care să ştie ce îşi doreşte cu adevărat Rand, acela nu putea fi decât fratele lui vitreg, Ryder. Se încruntă şi încercă să concentreze suficient de multă aroganţă neîncrezătoare în tonul său, încât să-l ispitească să-i împărtăşească informaţia. De ce crezi asta?

În timp ce el se gândea dacă să-i facă pe plac, iar ea aştepta, tânăra începu să se întrebe dacă nu cumva ar fi fost mai bine să nege cu desăvârşire că ar fi avut vreun interes pentru Randolph – Lord Randolph Cavanaugh, unul dintre fraţii vitregi ai lui Ryder şi cel mai apropiat de vârstă cu acesta. Însă avea o problemă. La balul de logodnă organizat de Henrietta şi de James, Ryder o invitase la dans. Şi, deşi majoritatea femeilor, fie ele tinere, între două vârste sau bătrâne, ar fi dat orice să fie în locul ei atunci, ea îl refuzase destul de tăios. Urmarea fusese că, fără să vrea, îi stârnise interesul, iar de atunci o urmărea peste tot, mai ceva ca o sălbăticiune care îşi pândeşte prada. Deşi trecuseră doar două seri de la petrecerea de logodnă, Ryder îi intuise deja toate intenţiile. În concluzie, nu era înţelept să aibă vreo tentativă de a-l duce de nas – n-ar fi făcut decât să îl întărâte şi mai tare. Şi, în timp ce buzele lui se arcuiau pe când trăgea aer în piept pentru a articula cuvintele, se aşteptă la ce era mai rău din partea lui.

– Dă-mi voie să-ţi fac o listă. Vocea lui era atât de profundă, încât părea o felină care toarce. Întâi de toate, permite-mi să subliniez un fapt evident. În calitate de ultima femeie Cynster nemăritată din generaţia ta, eşti considerată un fel de premiu matrimonial.

Mary Alice se încruntă.

– Mda, este ultimul lucru pe care mi l-aş fi dorit, dar, zise ea căutându-i ochii, nu înţeleg de ce aş fi privită aşa. Sunt cea mai tânără şi, după cum se ştie, nu am cine ştie ce zestre, prin urmare

în mod sigur nu sunt vreun diamant de cea mai bună calitate sau o moştenitoare importantă.

Fiind nevoită să-i ţină piept, se gândi că putea, în acelaşi timp, să se folosească de cunoştinţele lui şi de informaţiile pe care ar fi putut să i le împărtăşească. Ryder înclină uşor din cap. Îşi muşcă limba pentru a-şi înfrânge impulsul de a-i spune pe şleau că, într-adevăr, nu era vreo nestemată extrem de valoroasă, dar asta din cauza excesului de personalitate şi nu a faptului că nu ar fi fost înzestrată cu frumuseţe. Era foarte atrăgătoare – impresionant de atrăgătoare –, iar bărbaţii întorceau capetele după ea, lucru pe care îl remarcase din plin în cele câteva zile în care se ţinuse în umbra ei, mânat de curiozitate, mândrie rănită şi o fascinaţie pe care nu şi-o putea încă explica.

– Ai omis însă o calitate esenţială. Pentru oricare dintre familiile bune, reprezinţi ultima şansă de a se alia cu familia Cynster, cel puţin pentru generaţia asta. O să mai treacă zece ani sau mai mult înainte ca fiicele verişoarelor tale, adică generaţia următoare, o să fie bune de măritat. Carevasăzică, indiferent de dorinţa ta, din punctul acesta de vedere eşti un premiu. Ca să nu mai spun că Rand nu va moşteni vreun titlu sau vreo proprietate.

Spre deosebire de el. O fixă cu privirea şi îşi arcui sprâncenele, dispreţuitor.

– N-ai decât să întrebi pe oricare dintre doamnele venerabile din înalta societate şi îţi va spune acelaşi lucru. Toată lumea se aşteaptă să te măriţi cu un bărbat de vază.

Mary Alice pufni dezaprobator. Ryder schiţă un zâmbet; de data asta îi dădea dreptate.

– Nu cred, replică ea, scuturând din cap. Nu, dacă lucrurile ar fi stat aşa, ar fi trebuit să fiu asaltată de bărbaţi.

– Încă nu. Nu văzu nici un motiv să nu-i împărtăşească veştile. Dar la anul pe vremea asta o să fii. Acum ai abia douăzeci şi doi de ani, iar familia ta e deja prinsă cu logodna Henriettei şi cu nunta care va urma. În prezent, nu prezinţi nici un interes pentru cei care ar dori să se căsătorească.

Cu excepţia lui. Iar planul său era s-o ia cu mult înaintea potenţialilor competitori. Ea strânse din buzele rozalii ca un mugur

de trandafir și neașteptat de voluptuoase pentru un chip atât de tânăr.

– Poate că ai dreptate, poate că așa gândesc ceilalți, dar cred că doar pe mine mă privește cu cine am să mă căsătoresc. Tonul ei deveni încă și mai bătăios. Și în orice altă privință...

– Rand nu este potrivit. E cu șase ani mai tânăr decât mine și doar cu doi ani mai mare decât tine. Chiar în timp ce făcea aceste afirmații, Ryder își dădu seama că acesta era exact unul dintre motivele pentru care Mary îl alesese pe Rand. Iar dacă până acum nu ai observat – deși aș băga mâna în foc că știi prea bine ce vreau să spun –, deși un bărbat la douăzeci și patru de ani arată matur la trup, mintea încă nu i s-a copt, spuse el cu un zâmbet sincer. Dă-i lui Rand puțin timp și, crede-mă, o să devină exact ca mine.

Iar aceasta era exact transformarea despre care Mary voia să se asigure că nu se va produce. Se întoarse cu spatele la el și îl căută din nou din priviri pe gentlemanul în discuție, zărindu-l într-un grup care stătea în mijlocul sălii de bal.

– Eu sunt convinsă că Randolph ar fi soțul ideal pentru mine.

Lăsând la o parte alte descrieri, Randolph era o versiune mai prietenoasă a lui Ryder; dacă s-ar fi măritat cu Randolph, atunci ar fi putut să îi influențeze modul de gândire, astfel încât să nu se transforme într-un alt aristocrat care n-ar avea alt scop în viață decât să fie un pericol public pentru toate celelalte femei, așa cum era Ryder. Din acest punct de vedere, căsătoria ei cu Randolph ar fi putut fi interpretată drept un mare serviciu făcut de ea tuturor femeilor. Cu certitudine, populația de sex feminin nu avea nevoie de încă un Ryder. În afară de faptul că era extrem de atrăgător, era în același timp un bărbat pe care nu îl puteai stăpâni în nici un fel.

Tânăra își fixă privirea asupra lui Randolph și începu să recapituleze în minte lucrurile care o atrăgeau la el. Spre deosebire de Ryder, care avea părul castaniu-deschis, Randolph avea părul castaniu-închis, trăsătură moștenită de la mama lui, Lavinia. Părul lui Ryder era puțin cam prea lung, așa că arăta tot timpul ușor ciufulit – ceea ce le provoca pe multe femei să-și vâre mâinile în coama lui și să-i aranjeze pletele, în timp ce părul lui Randolph avea o tunsoare în ton cu moda, nici lung, nici scurt, asemenea

multora dintre bărbaţii prezenţi la bal. Randolph era lat în umeri, dar Ryder era şi mai lat. Randolph era înalt şi zvelt, dar Ryder era totuşi cu câţiva centimetri mai înalt, iar pieptul lui mare era foarte bine proporţionat. Randolph era şi el bine proporţionat, însă într-o manieră mai pământească, mai puţin asemănătoare cu alura unui zeu.

Cam acestea erau diferenţele dintre cei doi, admise Mary în sinea ei. De fapt, nu doar cele dintre aceşti doi fraţi, ci şi dintre Ryder şi ceilalţi fraţi mai mici: Christopher – Kit – şi Godfrey. Ryder era singurul copil din prima căsătorie a tatălui său; Randolph, Kit şi Godfrey erau fiii dăruiţi de cea de-a doua soţie, Lavinia. Aveau şi o soră – Eustacia, căreia i se spunea Stacie. Mary îi cunoştea pe toţi, dar destul de vag; însă, dacă avea de gând să facă şi ea parte din familia lor, trebuia să afle tot ce se putea despre toţi.

Ardea de nerăbdare să-şi vadă planul dus la capăt, adică să-l convingă pe Randolph să o ceară de soţie. În lunile care se scurseseră din acest an avusese timp suficient să îi studieze pe toţi potenţialii pretendenţi la mâna ei. De îndată ce se lămurise că Randolph era singurul care corespundea cerinţelor ei, îşi îndreptase toată atenţia către sora ei mai mare, Henrietta, pe care începuse să o sâcâie întruna să poarte colierul pe care o zeitate scoţiană, cunoscută sub numele de Doamna, îl dăruise surorilor Cynster. Doamna era legată de familie prin Catriona, soţia vărului lui Mary, Richard. Catriona era preoteasă a zeităţii, şi încă una foarte importantă. Doamna decretase, prin intermediul Catrionei, că toate verişoarele Cynster trebuie să poarte colierul dacă doresc să-şi afle alesul. Toate fuseseră de acord că prin termenul de „ales" se va înţelege bărbatul de care se vor îndrăgosti lulea şi cu care se vor căsători. Deşi iniţial fuseseră sceptice în privinţa puterii colierului, acesta avusese un efect magic – mai întâi asupra lui Heather, apoi a Elizei, a Angelicăi, iar apoi şi asupra Henriettei, care iniţial nu crezuse deloc în el.

Apoi colierul cu pietre şlefuite din ametist prinse cu zale de aur şi un pandantiv din cristal roz îi fusese înmânat lui Mary; acum se afla la gâtul ei, iar cristalul roz se simţea cald între sânii ei. Mary credea cu toată fiinţa că o va ajuta.

Dar, pentru a-i ușura sarcina, Mary își făcuse deja temele, tatonase terenul și îl identificase pe Randolph Cavanaugh drept alesul – soțul ideal pentru ea. Tot ce mai trebuia să facă acum colierul era să-i aducă o confirmare. Îl primise cu două nopți în urmă, chiar înaintea petrecerii de logodnă a Henriettei; aceasta i-l prinsese în jurul gâtului, iar de atunci nu și-l mai dăduse jos. Cu o seară în urmă avusese prima dată ocazia să vorbească cu Randolph, având colierul la gât; amândoi fuseseră invitați la serata organizată de Lady Cornwallis. Petrecuse mai mult de jumătate de oră în același grup cu Randolph și simțise... nimic deosebit.

Nici nu știa la ce ar fi trebuit să se aștepte, dar din ce observase la verișoarele ei și la Henrietta, colierul nu „făcea" nimic spectaculos. Acționa mai mult ca un catalizator; dacă îl avea la ea în momentul în care ursitul îi apărea în față, atunci îi garanta faptul că îl va recunoaște. Nu existau însă semne de nici un fel. Așadar, tot ce avea de făcut era să petreacă mai mult timp cu Randolph. Dacă el era într-adevăr alesul ei... atunci cu siguranță ceva trebuia să se întâmple. Trebuiau să iasă scântei.

Începu să se foiască, aruncând o privire peste întreaga adunare, gândindu-se la o modalitate de a-l aborda.

– Care e modalitatea cea mai bună? șopti ea.

Își dădu brusc seama că Ryder se aplecase spre ea, vrând să-i prindă vorbele din zbor. Își înăbuși cu greu impulsul – aproape de nestăvilit – de a se uita spre el; se afla atât de aproape de ea, încât s-ar fi pierdut cu siguranță în ochii lui fascinanți verzi-aurii, cu buzele sale păcătoase și zâmbetul senzual la distanță de doar câțiva centimetri...

Îl simțea sub forma unei călduri, a unei senzații ispititoare în partea ei dreaptă. Seducător și diabolic de tulburător, prezența lui degaja o promisiune nedefinită de care se simțea atrasă în mod inevitabil întreaga rasă femeiască; Mary bănuia de mult timp că Ryder se născuse cu un șarm special, ce emana din toți porii lui.

Bineînțeles că și ea îi simțea efectul, recunoștea tresărirea și avea reacția așteptată, doar că își dăduse seama, cu mult timp în urmă, că dacă-și trăda reacția în fața unui bărbat – indiferent care ar fi fost această reacție – atunci acel bărbat căpăta un avantaj

asupra ei. Iar ea se hotărâse să deţină întotdeauna controlul, şi în special asupra ei înseşi.

Şi în familia ei existau o grămadă de bărbaţi chipeşi şi dominatori din fire, aşa că primise nenumărate lecţii despre comportamentul acestui gen de mascul, despre modul lui de a reacţiona la diferite semne de susceptibilitate din partea unei femei, şi care erau aceste semne. Se străduise să le elimine pe toate din repertoriul ei de reacţii instinctive.

Aşadar, deşi se simţea atrasă de Ryder la fel de mult ca orice altă femeie normală, trupul ei nu transmitea nici un semnal că s-ar fi lăsat impresionată de prezenţa lui. Nu atenţia lui o interesa, ci aceea a lui Randolph, iar în seara aceasta avea de gând să treacă la acţiune. Se îmbrăcase cu o rochie nouă din mătase albăstrie, care se asorta cu ochii ei şi în acelaşi timp scotea în evidenţă nuanţa intensă de albastru-purpuriu a pietrelor de ametist.

Randolph. Se concentră asupra lui. Dar, deşi să-şi fixeze privirea asupra lui fu floare la ureche, celelalte simţuri reacţionară mult mai lent.

Să-l ia naiba pe Ryder! Stătea atât de aproape de ea, încât simţurile ei zăpăcite erau mult mai interesate de el decât de Randolph, indiferent cât de bine ascundea ea acest lucru. Din punct de vedere senzual, deşi chipeş şi cu o constituţie fizică de invidiat, Randolph pălea prin comparaţie cu fratele lui vitreg. Nu exista nici o femeie din înalta societate – sau din afara ei – care să nu-i fi ridicat lui Ryder un piedestal în Galeria Celor mai Extraordinar de Frumoşi şi Îngrozitor de Atrăgători Bărbaţi. Dar dacă era chipeş, asta nu însemna că era şi un om bun şi, spus mai pe şleau, Ryder era prea de tot, deci era mai bine să nu ai de-a face cu el.

Iar Mary se temea pentru binele ei. Nu încerca să se amăgească, Ryder avea o voinţă mult mai puternică decât ea. N-ar fi reuşit niciodată să-l controleze; de fapt, nici o femeie n-ar putea vreodată să-l controleze.

Pe de altă parte, Randolph corespundea perfect cerinţelor ei; cu el avea să se înţeleagă de minune.

– Cu riscul de a mă sfâşia cu ghearele, şopti Ryder din spatele ei, nu pot să nu fiu curios. Cum îţi închipui că ai să-l convingi pe Rand că tu eşti femeia potrivită pentru el?

Deja se auzea forfotă în balconul de deasupra lor; cu puţin noroc, muzicanţii ajunseseră şi în curând începeau să cânte. Tot ce mai avea de făcut era să o reţină pe Mary lângă el până atunci.

Ea îşi întoarse puţin capul, doar cât să-i arunce una dintre acele priviri pe care le considera descurajatoare. N-avea destulă experienţă să ştie că ar fi fost mai bine dacă i-ar fi zâmbit dulce. Faptul că se încăpăţâna să-i reziste îl stârnea şi mai tare; pentru cineva deja blazat, orice femeie altfel decât majoritatea îl trezea la viaţă. Acum urmărea să o reţină cât mai mult lângă el; având o experienţă bogată ca vânător, nu îi mai spuse nimic, ci se mulţumi să aştepte răbdător ca ea să îi răspundă mai întâi.

Mary se încruntă şi mai tare.

– Chiar nu pricep de ce te-ar privi asta pe tine.

Ryder făcu ochii mari.

– Credeam că este evident – la urma urmei, Rand este fratele meu mai mic.

– Sunteţi fraţi vitregi, zise ea, ridicând bărbia şi întorcându-şi din nou privirea către Rand, de cealaltă parte a sălii. În mod evident, nu aveţi nimic în comun, şi nu înţeleg de ce crezi că ar avea nevoie de fratele său mai mare ca pavăză împotriva mea.

Ryder făcu o grimasă.

– Fetişcană obraznică.

Dar nu putea să nu recunoască faptul că ea trăsese o concluzie pertinentă. Într-adevăr, pusese ochii pe fratele lui mai mic şi neexperimentat, şi da, el simţea nevoia să îl protejeze. O domnişoară ca ea l-ar fi speriat îngrozitor pe Rand, cel puţin la această vârstă.

Faptul că instinctul său ocrotitor coincidea cu propriile dorinţe era pur şi simplu noroc chior. I se întâmplase de multe ori ca soarta să-i dea o mână de ajutor.

Fără să-şi ia ochii de pe Rand, Mary ridică dintr-un umăr delicat.

– Sunt cum sunt, dar în nici un caz nu reprezint o ameninţare pentru Randolph.

– E doar punctul tău de vedere.

Îi mai aruncă o privire ucigătoare, dar nu mai apucă să comenteze ceva, pentru că de deasupra lor răsună zgomotul acordării unor instrumente, după care se auziră primele acorduri ale unui vals.

Perfect.

Înainte ca Mary să apuce să reacționeze, Ryder ieși din penumbră în lumina scânteietoare a candelabrelor lui Lady Felsham și făcu o plecăciune de-a dreptul fermecătoare în fața ei. Îi întinse mâna, și ea îl privi în ochii măriți a mirare.

– Acordă-mi onoarea de a dansa cu mine.

Privirea ei se înăspri, oglindind un ușor sentiment de... – dă-groază. Ryder o studia cu mare atenție, iar privirea lui atât de intensă nu putea însemna decât un singur lucru: odată aflată în brațele lui nu și-ar mai fi putut cenzura un răspuns instinctiv, pe care el știa că ea încerca să-l suprime.

Se uită spre mâna lui, apoi ridică privirea.

– Nu.

Pe chipul lui înflori același zâmbet.

– Sunt sigur că îți dai foarte bine seama de ce nu este cazul să facem o scenă, atrăgând asupra noastră atenția fiecărei doamne venerabile aflate în această sală de bal. De fapt, întrebă el ridicând o sprânceană – ce motiv ai avea pentru a refuza să-mi acorzi un dans?

Ea își mări ochii, privind fix într-ai lui. Buzele ei, buzele acelea dulci la care începuse să viseze, se crispară. O clipă mai târziu, ea încuviință din cap. O singură dată.

– Bine, răspunse ea sec, apoi își ridică mâna și o întinse înspre palma lui, dar se opri la un centimetru de ea.

Rezistând impulsului de a-i înșfăca degetele, el îi înlănțui din nou privirea, arcuindu-și o sprânceană.

Mary îi mai aruncă o privire de gheață, în care se oglindea o voință neîmblânzită.

– Un singur dans, apoi mă vei prezenta în grupul lui Randolph.

– Da, răspunse el fără ezitare.

O luă de mână, o trase mai aproape de el, apoi se îndreptară spre centrul încăperii, în timp ce invitaţii se retrăgeau, eliberând ringul pentru a face loc perechilor de dansatori. În timp ce o escorta pe Mary, buzele i se arcuiră într-un zâmbet spontan. Îşi dăduse seama, după felul în care păşea, uşoară şi aproape nerăbdătoare alături de el, că avea impresia că îl învinsese sau că măcar reuşise să îi ţină piept în acest schimb de replici.

Însă el era maestru în mânuirea cuvintelor. Deja uitase mai mult decât avea ea să ştie vreodată despre acest joc al minţii; era foarte bucuros să o ajute în realizarea planurilor sale. Dar mai întâi trebuia să se bucure de premiul său – valsul. Primul dintr-un şir lung, în ciuda intenţiei exprimate de ea.

Ajunseră pe ringul de dans, unde se întoarse spre ea şi o trase încet în braţe. Nu se arătă deloc surprins când Mary păşi înainte uşoară ca un fulg, ridicând o mână micuţă pe umărul lui, apoi, fără să ezite o secundă, îl lăsă să-i prindă în palmă degetele de la cealaltă mână. Dar în loc să-l privească în ochi, atenţia ei se mută mai la dreapta, acolo unde Randolph alesese să rămână de vorbă cu prietenii lui. Ca şi cum, deşi se afla în braţele lui, era cu mintea în altă parte...

Îşi cuibări palma pe curbura delicată a omoplatului ei – şi da, iată-l. Fiorul instinctiv o străbătu, în ciuda faptului că ea se luptă să-l suprime. Începură să se mişte în ritmul muzicii, iar el zâmbi, anticipând plăcerea ascunsă în răspunsul ei imposibil de disimulat. Modul în care ochii ei îl străfulgerară, oprindu-se pe chipul lui. Felul în care buzele ei voluptuoase se deschiseră pentru o secundă, modul în care i se întretăie respiraţia.

Din acest moment, se bucura de întreaga ei atenţie. Şi nu intenţiona să o piardă vreodată sau să o lase să rătăcească prin alte locuri. O privi în ochi, în ochii aceia ca nişte albăstrele sub un cer noros, o răsuci şi o legănă în ritmul muzicii, concentrându-se asupra mişcărilor, într-un dans ameţitor al simţurilor, care sporea intensitatea graţiei lor naturale, aproape perfecte.

Dacă el era un dansator desăvârşit, ea părea o zeiţă. Formau o pereche perfectă – în mod instinctiv, ea se ridica la înălţimea calităţilor lui.

Chiar şi atunci când se uita în ochii ei, Mary îi susţinea privirea, negând că ar fi fost în vreun fel vulnerabilă. Totul era o provocare. El pentru ea şi ea pentru el. Ca într-o confruntare mută, în timp ce făceau piruete pe ringul de dans îşi aruncau priviri intense şi sfidătoare, înfruntându-se nu prin cuvinte, ci prin forţa a ceea ce-şi puteau spune din priviri.

Pentru oricine din exterior, ei erau doar doi parteneri pierduţi în vâltoarea dansului, care se priveau în ochi. Nimeni nu ar fi bănuit că între ei se dădea de fapt o bătălie. Un război care îi privea personal, despre care Ryder bănuia că se va transforma în curând în asediu.

Vânătorul din el jubila, ispitit şi plin de speranţă. Nu fusese o decizie pe care să o fi luat conştient; nu aşa proceda el. Din experienţă, ştia că de cele mai multe ori avusese succes în viaţă atunci când se bazase pe instincte. Aşa se întâmplase şi acum - instinctele sale îl purtaseră spre Mary Cynster, iar acum intenţiona să o prindă în mreje. Avea să fie a lui, iar aceasta era opţiunea firească. Pentru a obţine ceea ce-şi dorea şi tot ce avea nevoie de la viaţă. Pentru a fi un bărbat împlinit. Iar altceva nici nu mai conta. Doar de el depindea să câştige această bătălie. În ciuda dispreţului pe care ea-l manifesta faţă de el, Ryder ştia că înzestrările sale de la natură nu aveau să-l dezamăgească. Poate că încă nu îl dorea, dar în curând urma să se răzgândească.

Mary de-abia mai putea respira. Îşi simţi plămânii contractaţi, apoi Ryder îşi arcui uşor buzele, iar privirea îi deveni şi mai intensă. Mai hotărâtă, mai arzătoare, mai accentuată. Nu putea să pretindă că nu înţelege. Nici nu pierdu timp prefăcându-se; el - blestemat să fie! - reuşise să vadă prin scutul ei de protecţie. Poate nu chiar din prima clipă, dar cu siguranţă din momentul în care îl privise pe Randolph şi uitase temporar de pericolul mult mai mare, din toate punctele de vedere, care se aflase chiar acolo, în faţa ei. Clipa aceea în care palma lui Ryder, atât de mare şi de puternică, îi atinsese spatele acoperit de mătase...

Îşi alungă din minte acest gând; doar amintirea gestului lui o făcea să se înfioreze. Iar şi iar. Nici nu mai trebuia să-i arunce leului flămând care o învârtea pe ringul de dans o altă momeală. În schimb, trebuia să-şi recapete controlul. Aflase un lucru

important în această seară: dintr-un motiv care îi scăpa deocamdată, Ryder își pusese în minte să o vâneze, iar el era unul dintre puținii bărbați din înalta societate suficient de inteligenți, de talentați și de îndemânatici încât să o poată domina. Să o poată păcăli, și conduce, și – ceea ce o enerva cel mai tare să recunoască – să o manipuleze – cum se întâmplase în cazul acestui vals. Simplul gând de a fi dominată de cineva o făcea să scrâșnească din dinți, să își înfigă bine călcâiele în pământ și să refuze cu obstinație... dar știa foarte bine că, de data asta, ar fi fost mai înțelept să dea bir cu fugiții decât să lupte.

Orice femeie înțeleaptă știa să se ferească de un bărbat căruia nu-i putea face față – iar ea nu putea să-i facă față lui Ryder. De fapt, nici o femeie n-ar fi putut. Mai rău, nu trebuia să se gândească mai mult de o clipă pentru a-și da seama că nu exista nici un domeniu din lumea ei în care el să nu o depășească; după părerea ei, și el se pricepea la fel de bine ca și ea să răstălmăcească convențiile sociale după bunul plac.

Așadar, nu-i rămânea altceva de făcut decât să fugă – trebuia să stea cât mai departe de el, cel puțin până când renunța să o vâneze și își îndrepta atenția către o pradă mai ușor de capturat. Plecând de la premisa că pentru el era doar o joacă...

Un gând însă nu-i dădea pace. Nu putea să nege faptul că ea – tânără, nemăritată, de familie foarte bună – nu întrunea în nici un fel calitățile căutate de el la o parteneră... Nu încercă să își ascundă îngrijorarea, care i se oglindi în privire. Liniștea apăsătoare dintre ei devenise copleșitoare – o liniște grea, tensionată, ce însoțea înfruntarea încordată dintre două personalități puternice care nu cedau cu nici un chip. Fără să se gândească la consecințe, ea rupse tăcerea.

– De ce te porți așa? întrebă ea, știind că Ryder va înțelege perfect la ce se referă.

După un răgaz de o clipă, el ridică întrebător dintr-o sprânceană castanie.

– Tu de ce crezi?

– Dacă știam, nu te mai întrebam. Și nu m-aș încumeta să ghicesc ce e în mintea ta.

Ryder făcu o grimasă, apoi, aparent fără tragere de inimă, își arcui buzele într-un zâmbet apreciativ.

– Un răspuns excelent.

Ea deschise gura să-și continue ideea, iar el o trase mai aproape. Atât de aproape, încât căldura trupului său o ardea prin haine; atât de aproape, încât simți cum se cufundă într-o mare de senzații, se simți împresurată de el, de un trup bărbătesc mult mai robust și mai tare, mai musculos și infinit mai puternic decât al ei. Un trup atât de străin și de diferit, dar atât de atrăgător.

Nu mai putea respira. Gândurile i se învârtejeau în cap. Mintea îi alerga mai repede decât i se mișcau picioarele. Când el o învârti într-o piruetă – o mișcare pe care fură nevoiți s-o facă pentru a nu se ciocni de perechile din jurul lor –, Mary simți că rămâne fără aer. Nici măcar nu mai putu să dea vina pe el când o ținu și mai strâns, când mâna de pe spatele ei se încordă și o ținu protector pentru o fracțiune de secundă în momentul rotirii, când coapsa lui fermă se lipi de a ei... Și apoi se eliberară, ieșiră din înghesuială, iar ea se strădui să respire din nou. Iar în clipa în care reuși...

– Ryder...

Muzica se auzi din ce în ce mai încet, după care se opri. Arcuindu-și buzele, el ridică o sprânceană, dar îi dădu drumul din brațe și făcu o plecăciune. Mary strânse din buze, făcu și ea o reverență, după care îi permise să o ajute să se ridice.

Înainte ca ea să poată vorbi și să încerce să scoată un răspuns – orice răspuns – de la el, Ryder își ridică privirea, cercetând mulțimea de invitați.

– Ia să vedem pe unde o fi Rand. Se uită în jos la ea, în ochi oglindindu-i-se o întrebare absolut calmă și aproape nevinovată. Dacă încă mai dorești să te conduc la el?

Mary rămase cu privirea fixată în ochii lui aurii și nu mai știu ce să creadă. Încă era suspicioasă, avea suficiente motive, dar...

– Da, te rog, spuse ea, înclinând din cap.

Fără să-și dezlipească privirea de pe chipul ei, așteptă, apoi ridică din sprânceană.

– Și...?

Ştia prea bine ce aştepta de la ea, dar lungi răgazul înainte să răspundă.

– Mulţumesc pentru vals.

Ryder îi zâmbi – şi nu era deloc cinstit din partea lui. Zâmbetul lui era ucigător. Apoi făcu un gest larg şi îi oferi braţul. Când Mary îl acceptă, el îşi apropie uşor capul de urechea ei, şoptind suav:

– A fost în întregime plăcerea mea.

Senzualitatea nemascată din vocea lui îi transmise un nou fior pe şira spinării. Îşi înălţă capul cu intenţia clară de a-i evita privirea, trase aer în piept şi se uită prin jur.

– Uite-l pe Randolph acolo.

Fără să se întoarcă spre el, Mary făcu semn spre locul în care se afla fratele lui vitreg, în mijlocul unui grup de invitaţi. Ryder ezită o fracţiune de secundă, apoi, încuviinţând din cap, o escortă spre Randolph.

După ce o introduse în cercul lui Rand – şi se alese cu o privire curioasă din partea acestuia pentru efortul său –, Ryder schimbă câteva cuvinte de politeţe şi se retrase. Deşi îi cunoştea pe toţi bărbaţii, prieteni de-ai lui Rand, şi le ştia din vedere pe toate tinerele din grup, era îndeajuns de în vârstă încât să facă parte din altă generaţie; în afară de interesul nejustificat al domnişoarelor pentru el, nu avea alte motive să rămână printre ei.

Se îndreptă agale spre salonul în care se aflau aperitivele, revăzu în minte progresele pe care le făcuse în seara aceea şi se declară satisfăcut. Hotărându-se că era mai bine să se însoare până se hotărau doamnele venerabile să preia această responsabilitate şi să-i decidă viitorul, se gândise să profite de faptul că fusese invitat la petrecerea de logodnă a Henriettei Cynster cu James Glossup şi să-şi caute partenera. Atunci o ochise pe Mary şi, apreciindu-i imediat potenţialul, încercase s-o atragă în cursă fără a avea altceva în minte, însă ea îl trimisese la plimbare fără prea multe vorbe. În mod evident, atitudinea ei nu făcuse decât să îi întărească şi mai mult hotărârea de a o urmări, ceea ce dusese la revelaţia că ea pornise în căutarea alesului – adică a gentlemanului pe care intenţiona să-l ia de soţ. O auzise mărturisind că deja

îl identificase pe bărbatul cel norocos, dar până în seara aceasta nu știuse cine era.

Aflând că Rand era cel pe care pusese frumoșii ei ochi albaștri, probabil că s-ar fi oprit și ar fi renunțat la urmărirea sa, lăsându-l pe fratele său să ia singur o decizie, însă el știa foarte bine că Rand n-avea nici o intenție să se căsătorească încă – avea doar douăzeci și patru de ani. Singurul motiv pentru care participa la astfel de evenimente era pentru că mama lui, Lavinia, mama vitregă a lui Ryder, tot încerca să îi găsească o soție, iar Rand încă mai era la vârsta la care prefera să i se supună fără să crâcnească. În afară de asta, oricum Mary și Rand ar fi format cuplul groazei, cel puțin din punctul de vedere al lui Rand; Mary era mult prea... independentă. Avea o voință de fier. Era prea hotărâtă, crudă și manipulatoare. Avea să-l prindă pe Randolph în mrejele ei, iar apoi acesta nu ar mai fi ieșit din cuvântul ei.

Bineînțeles că la fel ar fi încercat și cu Ryder, dar el, unul, nu numai că ar fi fost o pereche pe măsură, ci aștepta cu nerăbdare bătălia dintre ei. Marea luptă a personalităților. Cea mai mare provocare.

Se cunoștea îndeajuns de bine încât să recunoască liniștit că această perspectivă i se părea foarte atrăgătoare, pe lângă faptul că, spre deosebire de majoritatea domnișoarelor și chiar a femeilor mature, Mary avea curajul să îl privească direct în ochi. Când stătuseră de vorbă, ea fusese foarte atentă la interacțiunea dintre ei, într-o concentrare absolută. Mintea nu îi zburase în altă parte, nu se lăsase distrasă de nimic din jur. Când discutaseră, el se bucurase de întreaga ei atenție. Latura lui ascunsă chiar avea multe în comun cu bestia cu care era în mod frecvent comparat, iar atenția concentrată a lui Mary fusese ca o mângâiere pentru orgoliul lui sălbatic, făcând leul din el să toarcă de plăcere.

Ajunse lângă bufetul cu băuturi, luă un pahar de brandy de pe o tavă, bău, apoi se întoarse și cercetă în treacăt invitații. Poposi cu privirea asupra lui Rand și a lui Mary. Stăteau unul lângă celălalt și ascultau – Rand cu interes, Mary extrem de nerăbdătoare – o istorioară povestită de unul dintre prietenii lui Rand, care avea probabil legătură cu călăria, dacă era să se ia după gesturile făcute. Chiar dacă nu stătea foarte aproape

de ei, Ryder observă că Rand asculta captivat, iar Mary nu era foarte interesată de subiect. Mai avea puțin și începea să caște de plictiseală. Iar acesta era și motivul pentru care plecase de acolo și o lăsase cu Rand, înconjurată de tineri cu care nu prea avea ce să discute. Mai exact, nu putea discuta nimic care chiar să o intereseze. Foarte bine, avea să remarce contrastul cu valsul de dinainte.

Mai mult, probabil că Rand și prietenii lui îi socoteau prezența copleșitoare, drept pentru care o tratau cu prudență, fapt care mai mult ca sigur avea s-o exaspereze. Ryder zâmbi și mai luă o gură de brandy; Lady Felsham procurase o licoare decentă pentru invitații ei.

La un moment dat, privirea îi alunecă pe chipul mult prea fardat al mamei lui vitrege. Trecută de patruzeci de ani, brunetă, cu ochi căprui-închis, Lavinia, marchiză de Raventhorne, încă mai păstra reminiscențe ale frumuseții ei de mult apuse. Ryder nu avusese prea mult de-a face cu ea și nici nu își dorise o legătură mai strânsă. Mișcându-se cu o lentoare calculată, își înclină capul în direcția ei.

– Lavinia.

Ea îi aruncă o privire iritată, măsurându-l de sus până jos, apoi rămase cu ochii la diamantul uriaș pe care îl purta el prins la eșarfă; fusese al tatălui lui și făcea parte din bijuteriile familiei, la care ea nu avusese dreptul după moartea acestuia.

Lavinia era însoțită de una dintre prietenele ei bune, Lady Carmody, care îi zâmbi servil și mimă o reverență, la care Ryder răspunse cu o plecăciune și mai scurtă. Deja știa cea mai bună metodă de a o ține la distanță pe Lavinia, cu tot cu grupul ei – și anume să se poarte politicos, dar rece.

– Mărturisesc că sunt surprinsă să te găsesc aici, îl iscodi cu ochii ei ușor bulbucați, părând că încearcă să-i deslușească pe chip vreun indiciu privind scopurile lui.

– Chiar așa? întrebă Ryder, încruntându-se ușor. Credeam că știi că ăsta e teritoriul meu favorit de vânătoare. Sunt cam înfometat, așa că am hotărât să arunc un ochi prin cireadă.

Lavinia se îmbujoră.

– Te rog, Ryder! Nu-i nevoie să intri în amănunte, replică ea, făcând un gest a lehamite plin de înfumurare. Nu mă interesează absolut deloc unde-ţi cauţi tu amantele.

Lady Carmody începu să chicotească. Lavinia şi Ryder se întoarseră spre ea, aşa că se simţi obligată să dea o explicaţie.

– Păi, Lavinia, trebuie să-şi găsească şi bietul băiat iubitele pe undeva. Şi sunt sigură că preferi să le găsească mai degrabă aici, în compania asta, decât la teatru... eu aşa zic.

Lui Ryder nu-i plăcuse niciodată prea mult de Lady Carmody, dar ca răsplată pentru acel comentariu, îi distrase atenţia Laviniei, pentru a nu-i lăsa timp să-şi verse mânia pe ea.

– Am vorbit ceva mai devreme cu Rand. E cu acel grup, zise el, apoi făcu o pauză pentru a-i permite Laviniei să îl repereze pe fiul ei mai mare. Că tot veni vorba despre prezenţa noastră aici... să înţeleg că Rand se află în această sală din acelaşi motiv ca şi mine?

Lavinia se arătă copleşită de indignare.

– Termină cu prostiile! răspunse ea, continuând să analizeze grupul. Spre deosebire de tine, pe Randolph nu îl pasionează flirtul. Este în căutarea domnişoarei potrivite cu care să se căsătorească şi împreună cu care să ducă mai departe numele de Cavanaugh, continuă ea, aruncându-i o privire. Cineva trebuie să o facă şi pe asta – tatăl tău şi-ar fi dorit asta.

Aşa era, numai că Ryder fusese cel pe care îl pusese să-i promită că se va căsători şi va avea urmaşi. Dar în loc să-i împărtăşească acest gând şi Laviniei, Ryder se folosi de nota disprețuitoare din glasul ei care-l trimitea la plimbare şi şopti:

– Acestea fiind spuse, eu mă retrag. Lavinia. Lady Carmody, spuse el în timp ce îşi înclina uşor capul în direcţia lor.

Lavinia abia îl băgă în seamă, dar Lady Carmody îi aruncă un rânjet conspirativ. Apoi el se întoarse, lăsă paharul jos şi se pierdu în mulţime.

De-abia se îndepărtase îndeajuns cât să nu le mai audă conversaţia, că Lavinia o şi trase pe Lady Carmody de mânecă.

– Uite! izbucni ea. Sper să nu mă pripesc, dar cred că planul meu subtil a început să dea roade.

Lady Carmody se grăbi să vadă despre ce era vorba.

– Ia te uită, zise ea. După ce studie pentru o clipă grupul lui Randolph, continuă: Dragă, trebuie să recunosc că n-am crezut că cineva o va putea domestici cât de cât pe fetișcana asta Mary Cynster, dar ia uite cu cât entuziasm vorbește cu Randolph al tău!

– Dar răspunse Lavinia, fascinată de priveliște. Eu ți-am zis, dacă vrei să comunici cu tinere precum domnișoara Cynster trebuie să te porți cu mănuși. Eu, una, n-am vorbit niciodată cu ea personal și am avut grijă ca nici mesajele subtile pe care i le-am transmis să nu pomenească în mod fățiș de Randolph. Ideea a fost să îi trezesc cu foarte mare grijă interesul pentru el, continuă ea, îndreptându-și umerii și trăgând mulțumită aer în piept. Și uite, dragă, strategia mea a funcționat! Se uită spre Lady Carmody, radiind de bucurie. Acum cred că ne putem retrage și să lăsăm lucrurile să își urmeze cursul firesc. Randolph nu e vreun fraier, iar domnișoara Cynster va afla în curând că nu mai găsești în înalta societate un gentleman ca băiatul meu.

– Hmm, mormăi Lady Carmody, fără să-și ia ochii de la perechea în discuție. Presupun că... ăă... i-ai inoculat încet-încet ideea că Mary Cynster este ultima fată nemăritată din familia Cynster, adică ultima șansă pentru familia voastră de a se înrudi cu o asemenea seminție de vază?

– Sigur că da! replică Lavinia, luând-o de braț. Dar a trebuit să fiu foarte delicată. Bărbaților de vârsta lui nu le place să primească sfaturi de la mamele lor. Dar să știi, zise ea, aruncând o ultimă ocheadă spre Randolph și Mary, după care o trase pe prietena ei în direcția opusă, am plantat cu grijă semințele, iar în curând vor apărea primele mlădițe, zâmbi ea. Îți mărturisesc că deja mă simt foarte ușurată. De-abia aștept să-i dau vestea lui Ryder, de îndată ce se va anunța logodna.

– Cum a fost seara ta, draga mea?

Mary se uită înspre mama ei, Louise, care se afla alături de ea în trăsura familiei, pe drumul de întoarcere spre casă.

– A fost... instructivă, zise ea făcând o grimasă. Dar, din păcate, doar atât.

Louise zâmbi. Chipul îi era luminat de un felinar de pe stradă. Se întinse şi o bătu uşor pe încheietura mâinii.

– Nu trebuie să te grăbeşti, draga mea. Alesul tău îşi va face apariţia la momentul oportun.

Mary îşi înăbuşi un pufnet. Îşi coborî privirea spre pandantivul din cristal roz al colierului, ce se odihnea pe pieptul ei. Ce obiect inutil! Stătuse mai bine de jumătate de oră lângă Randolph şi din nou... nimic. Nici un fel de scânteie! Iar el şi prietenii lui nu discutaseră decât despre cai! Aşteptase cu înfrigurare să simtă un fior, orice, însă absenţa acestuia îi pusese serios răbdarea la încercare. Şi, cu siguranţă, experienţa nici măcar nu se apropiase de senzaţiile pe care le trăise în timpul acelui vals minunat cu Ryder. Dar ea nu era chiar atât de neroadă încât să îşi imagineze că Ryder – care putea cu foarte mare uşurinţă să provoace astfel de senzaţii – era ursitul ei. Era imposibil; nici o zeitate feminină nu ar fi putut decide ca o lady asemenea ei, care preţuia atât de mult ideea de independenţă, să fie soţia unui nobil care, în ciuda aparenţei de leu leneş, era cel mai mare dictator.

Iar faptul că Ryder îi trezise asemenea sentimente nu avea nici o însemnătate; probabil cel puţin jumătate din populaţia feminină, dacă nu chiar mai mult, simţea aceleaşi lucruri în prezenţa lui. Aşa era el construit, era un har al lui, o latură intrinsecă pe care o folosea instinctiv, fără ca măcar să se gândească.

– Apropo, am vorbit cu mătuşile tale despre ultimele aranjamente pentru nuntă. În mod incredibil, toate au fost deja puse la punct, aşa că am stabilit împreună cu alţi câţiva să ne retragem câteva zile la ţară pentru a ne încărca bateriile înainte de ziua cea mare, zise ea, lăsându-şi capul pe perna moale. Am decis să profităm de momentul acesta de linişte, aşa că mâine vom pleca la Somersham şi ne vom întoarce peste trei zile, cu forţe proaspete.

Se întoarse spre Mary şi o studie cu atenţie.

– Eşti binevenită, să ştii, dar e vârful sezonului de evenimente şi toate surorile tale măritate şi cumnatele tale sunt în oraş, aşa că e de înţeles dacă vrei să rămâi...

Mary se încruntă. Încă nu se lămurise cum stăteau lucrurile cu Randolph. Nici măcar nu se gândea să ia în consideraţie ideea că se putuse înşela şi nu era el alesul – poate că trebuia

să petreacă ceva timp doar cu el, sau cel puțin nu într-un grup atât de mare.

– Aș prefera să rămân, zise ea, privind-o pe Louise. Amanda și Amelia, chiar și Portia, vor merge la toate balurile la care vreau și eu să particip.

Louise încuviință din cap.

– O să le trimit câte un bilet când ajungem acasă. Presupunând că vor vrea să te însoțească, nu văd nici un motiv să nu rămâi să participi la toate balurile din agenda ta.

– Bine.

Privind din nou înainte, Mary începu să se gândească la situațiile în care ar fi putut să-l atragă pe Randolph Cavanaugh, pentru a-l provoca să se arate drept alesul ei. Să-și arate adevăratul chip, cel care s-o respecte.

Capitolul 2

– Să aveți o ședere plăcută și să nu vă faceți nici o grijă! spuse Mary în timp ce o îmbrățișa pe mama ei, apoi se retrase pentru a le lăsa pe surorile ei mai mari, Amanda și Amelia, să o îmbrățișeze și să o sărute pe Louise.

– Nici tu, zise Amanda, aruncându-i o privire drăgăstoasă. O să avem grijă să nu facă vreo năzbâtie.

Louise râse și le bătu ușor pe umeri pe gemene.

– Știam eu că mă pot bizui pe voi – și pe Portia.

Ca la un semn, apărură pe rând Portia, care o îmbrățișă pe Louise, apoi Henrietta, care până atunci fusese în bibliotecă împreună cu logodnicul ei, James Glossup, luptându-se cu problema cazării rudelor de la țară, invitate la nuntă, iar apoi venise în fugă în holul mare, cu James pe urmele sale.

– La revedere, mamă! Tată! zise Henrietta și o sărută pe obraz pe mama ei, după care se întoarse spre Arthur, tatăl ei, și repetă gesturile. Să petreceți câteva zile de odihnă!

Arthur o sărută şi el pe Henrietta, apoi se retrase. Se hotărâse, împreună cu fraţii lui, să profite de ocazie şi să-şi însoţească nevestele la casa de la ţară şi să vâneze; în timp ce Louise îşi puse haina, toate celelalte fete îşi luară rămas-bun de la el.

Era dimineaţă încă, de-abia trecuse o oră de când luaseră micul dejun, când Amanda, Amelia, Simon şi Portia veniseră să îşi ia la revedere şi să le ureze drum bun lui Louise şi lui Arthur; toată familia se strânsese în Londra în aşteptarea nunţii, şi cu toţii abia aşteptau să petreacă mai mult timp împreună.

Privind spre ginerele său, Simon, soţul Portiei, care, zâmbind binevoitor, stătea într-o margine a holului, alături de James, prietenul său cel mai bun, Arthur tună:

– Tu eşti acum bărbatul în casă, flăcăule, să ai grijă cu cârdul ăsta de gâşte.

Simon izbucni în râs, iar ceilalţi îi urmară exemplul.

– Sunt sigură că totul va merge ca pe roate, declară Amanda cu vocea ei serioasă. Nu lipsiţi decât trei zile, n-are ce să se întâmple.

– Nu te nelinişti, spuse şi Amelia, strângând-o pe Louise de mână. Bucuraţi-vă de clipele de relaxare – le meritaţi.

Hudson, majordomul, deschise uşa, iar de afară răsună până la ei zgomotul cailor care se opreau în faţa uşii. Louise aruncă o privire afară.

– Excelent, a sosit trăsura, zise ea, apoi se întoarse spre odraslele ei şi le privi cu dragoste. Să fiţi cuminţi şi să aveţi grijă.

Se întoarse spre Arthur, îi zâmbi privind în ochii lui albaştri, apoi îl luă de braţ.

– Hai să mergem, spuse Arthur, apoi adăugă mai încet, pe un ton dramatic: Cred că or să se descurce.

Louise râse şi coborâră împreună treptele, întreaga familie ieşind pe terasă să le facă cu mâna.

Când trăsura dispăru după colţ, Simon şi Portia plecară şi ei, Henrietta şi James se întoarseră în bibliotecă să-şi continue discuţiile delicate, iar Amanda, Amelia şi Mary se opriră în foaierul de la intrare pentru a stabili programul evenimentelor.

– Nu pot să vin cu voi diseară, le anunţă Amanda, făcând o grimasă. Trebuie să mă duc la o cină plicticoasă organizată

de ceva rude ale lui Martin – s-au chinuit foarte mult să organizeze întâlnirea. Dacă vreți însă, putem să ne plimbăm prin parc după-amiază, pot să vin eu să vă iau la patru.

Mary încuviință din cap.

– Da, perfect. O să fie frumos astăzi. Dar, zise ea, privind-o cu toată speranța pe Amelia, cum rămâne cu balul de la familia Castlemaine din seara aceasta?

Cu o seară în urmă, Geraldine Carmody se strecurase în spatele lui Mary și a lui Randolph și o oprise după ce se retrăsese din grupul de prieteni ai lui Randolph; femeia menționase că îi auzise pe Randolph discutând cu prietenii lui despre faptul că vor fi prezenți la balul organizat de Lady Castlemaine.

– O, pot să fiu însoțitoarea ta, dacă vrei, spuse Amelia. La fel și Portia. Amândouă suntem invitate la eveniment.

– Excelent! se bucură Mary.

Căzură apoi de acord că era cel mai bine să ia trăsura de oraș a familiei și să se întâlnească în foaierul casei Castlemaine cu Amelia și Portia, care aveau să vină fiecare cu trăsura proprie.

– E mai bine așa, spuse Amelia, în timp ce își punea mănușile.

Ea și Portia aveau copii mici, așa că oricând putea interveni ceva neprevăzut.

Toate fiind aranjate, gemenele plecară spre casele lor, lăsând-o pe Mary oarecum confuză. Se gândi dacă n-ar fi fost mai bine să se ducă peste Henrietta și James, dar se răzgândi repede. Era mai bine să-i lase să se descurce singuri – altfel, ar fi preluat ea comanda, așa cum făcea de obicei. Și tot ca de obicei, ceilalți o lăsau să preia comanda. Era mai simplu așa. Era o foarte bună organizatoare, se pricepea de minune să vorbească cu oamenii, dar Henrietta avea nevoie să învețe cum să se descurce cu familia lui James mai mult decât Mary.

Se simți mândră de ea că rezistase tentației de a-i întrerupe și de a prelua controlul, deși ar fi fost o ocupație cu care să-și omoare timpul, și o luă pe coridor spre salonul din spatele casei. Intră, închise ușa și se duse direct la fereastră. Își încrucișă brațele și își lăsă privirea să rătăcească prin grădină, așteptând să i se contureze în minte un gând care nu-i dăduse pace toată dimineața. În cele din urmă, se întâmplă.

– Ah. Era o idee pertinentă, trebui să admită ea. Ce Dumnezeului căuta Ryder acolo?

La balul de seara trecută de la familia Felsham şi la serata organizată la familia Cornwallis în seara precedentă.

Căzu iar pe gânduri, după care găsi cea mai plauzibilă explicaţie.

– Sigur e în căutarea următoarei cuceriri.

Voia să-şi găsească o nouă iubită pe termen scurt; conform tuturor bârfelor, Ryder nu era adeptul legăturilor de durată. Se părea că se plictisea foarte repede, spre exasperarea tinerelor implicate.

Din ce aflase despre genul acesta de bărbat – lupii singuratici din înalta societate, precum fuseseră fratele ei şi verişorii ei înainte de a se căsători, sau, în cazul lui Ryder, leul singuratic din înalta societate, toţi se încadrau în aceeaşi schemă – preferau drept amante pe matroanele plictisite din lumea bună, al căror statut social le permitea să înţeleagă restricţiile impuse de societate, dar în acelaşi timp ştiau să se descurce în cazul unor legături ilicite.

– Bănuiesc că undeva trebuie să le găsească, iar de obicei, la astfel de evenimente e plin de astfel de doamne. Diseară însă, la Lady Castlemaine, ar trebui să fie altceva, e mai degrabă un eveniment la care participă cei care vor să se implice într-o căsnicie. Aşadar, cu puţin noroc, Ryder nu va veni, aşa că voi avea cale deschisă către Randolph. Fără distragerea reprezentată de copleşitorul său frate mai mare. Frate vitreg. Nu contează ce crede Ryder; Randolph nu seamănă deloc cu el.

Încurajată de aceste deducţii, mai trecu o dată în revistă oportunităţile de care putea profita pentru a-l surprinde pe Randolph singur.

– Ne ducem să ne învârtim pe acolo, spuse Portia în timp ce cobora treptele spre sala de bal a lui Lady Castlemaine. Făcu un gest spre capătul îndepărtat al încăperii, apoi se întoarse spre Mary, care era o treaptă mai sus. Dacă ai nevoie de noi, acolo ne găseşti.

Deja concentrată la ce se întâmpla în sala de bal, Mary abia îngână un răspuns neinteligibil.

Aflată lângă Portia, Amelia își deschise evantaiul și începu să-și facă vânt energic.

– Dar! Acolo ne ducem. Deja e foarte multă lume, dar acolo măcar suntem lângă ferestre, zise ea, uitându-se spre Mary. Știi regulile. Să nu faci nimic din ce n-am fi făcut nici noi la vârsta ta, iar când suntem gata de plecare venim și te recuperăm de pe unde oi fi.

Mary îl localizase deja pe Randolph. Se afla tot într-un cerc format din câțiva prieteni bărbați și câteva tinere.

– Da, încuviință ea, foarte bine.

Coborâră treptele împreună, apoi se despărți de Amelia și Portia și se avântă în mulțime. Ajunsă în apropierea grupului lui Randolph, se opri și privi de jur împrejur. Văzu o altă tânără care se uita spre același cerc. Îi zâmbi, apoi se strecură lângă ea, se prezentă și, după un scurt schimb de replici în care aflară că au origini asemănătoare și o cauză comună, o luă de braț pe domnișoara Melchett și o porniră ușor spre ținta lor. Înainte de a intra în discuție, Mary se poziționă astfel încât, în momentul în care avea să li se facă loc, să stea chiar lângă Randolph. Și dorința i se îndeplini de-ndată. Așteptă răbdătoare ca George Richards să-și termine de spus povestioara – același subiect: vânătoare și cai. După ce termină, bărbații îl felicitară, iar unele tinere îl aplaudară cu sfială. Mary își fixă privirea asupra lui Colette Markham, care stătea chiar în fața ei și care, dacă Mary nu se înșela, pusese ochii pe Grayson Manners, prieten cu Randolph, și întrebă:

– A văzut cineva noua piesă de la Teatrul Royal?

Colette îi surprinse privirea și se grăbi să adauge:

– Am auzit că este cel mai reușit spectacol de anul acesta. Dumneata l-ai văzut, domnule Manners? zise ea, întorcându-se spre Grayson.

Culmea norocului, Grayson chiar văzuse piesa, drept pentru care, sub atenta îndrumare a lui Colette și a lui Mary, începu să o povestească pe îndelete. Imediat ce el termină, domnișoara Melchett interveni, menționând ceva despre un spectacol al competiției de la Haymarket.

Mary reuşi să-i surprindă privirea lui Randolph şi îi zâmbi.

– Vă place teatrul, Lord Randolph? întrebă ea, profitând de zgomotul de fond.

– Ah.... păi... tresări el, nu cred că am suficientă experienţă ca să mă pot pronunţa – majoritatea pieselor le-am văzut din fosa orchestrei; nu-i acelaşi lucru, nu? Bănuiesc că o să-mi placă din ce în ce mai mult... vreau să spun că o să merg din ce în ce mai des şi o să stau să mă uit dintr-un scaun confortabil.

Mary continuă să zâmbească.

– Dar în general vă plac piesele de teatru? Vă place mai mult Shakespeare sau preferaţi dramaturgii contemporani?

Randolph făcu ochii mari.

– Ah...

Aflată în partea opusă a sălii de bal, Lavinia, marchiză de Raventhorne, îl privea pe fiul său discutând aproape în privat cu Mary Cynster şi zâmbi mulţumită.

Lady Eccles, cea care stătea lângă ea, o văzu zâmbind şi se uită şi ea în acea direcţie.

– Ei bine, draga mea, zise ea surprinsă, văd că s-au mai făcut oarece progrese.

– Da, replică Lavinia, observând expresia de surprindere de pe chipul lui Lady Eccles. Îmi pare tare bine. Au petrecut câteva minute împreună şi aseară şi mi se pare evident că situaţia ia o turnură pozitivă. Le stă bine împreună, aşa-i?

– Nu vreau să par indiscretă, dar ţin să remarc că această alianţă ar fi extrem de benefică pentru Randolph al tău, spuse Lady Eccles, privind-o plină de curiozitate. Nu le-ai dat vreo mână de ajutor, nu?

Lavinia chicoti.

– Recunosc că am avut un amestec foarte mic, aproape imperceptibil. N-am făcut decât să spun o vorbă la urechea care trebuie, la momentul oportun, ca să nu risc ca ei să treacă nepăsători pe lângă o şansă unică. Ştii şi tu cum sunt tinerii... nu-şi văd niciodată interesul.

– Aşa este, ai dreptate. Am avut şi eu nenumărate discuţii pe tema asta cu fiii mei, spuse Lady Eccles în timp ce-şi strângea şalul în jurul umerilor. Iar acum, draga mea, deşi nu-mi face

nici o plăcere, trebuie să-mi văd de ale mele. I-am promis Elvirei că trec şi pe la serata ei, zise ea, aruncând încă o privire spre sala de bal. Vii şi tu sau vrei să rămâi să te asiguri că totul decurge perfect?

– Nu... nu, răspunse Lavinia, luându-şi privirea de la fiul ei fără nici o tragere de inimă. Venise la bal în trăsura lui Lady Eccles. Sunt sigură că se descurcă perfect şi fără intervenţia mea. Şi oricum i-am promis şi eu Elvirei că trec pe la ea.

– Bine, zise Lady Eccles, întorcându-se spre trepte. Hai să mergem.

Lavinia mai aruncă o privire mulţumită spre mulţimea de invitaţi, apoi o urmă.

Între timp, Mary se confrunta cu primul obstacol serios în calea fericirii ei, şi anume superficialitatea discuţiilor din cercul lui Randolph. Era şi ea o călăreaţă excelentă, îi plăcea să se plimbe în şa şi îi plăceau şi caii, dar viaţa însemna mult mai mult decât curse de cai sau de cabriolete şi vânătoare. După ce domnişoara Melchett îşi terminase povestirea despre piesa care se juca la Haymarket, George Richards preluase frâiele discuţiei şi îl atrăsese din nou pe Randolph spre o conversaţie pe acelaşi subiect, de data aceasta întrebându-l ce armăsar câştigase ultima cursă de la Newmarket cu două săptămâni mai devreme.

Randolph îi răspunsese cu mare entuziasm şi în detaliu – nu cum îi vorbise ei. După aceea Randolph trecuse la alt subiect în domeniu, referitor la ultima achiziţie de la casa de licitaţii Tattersalls.

Domnişoara Fotheringay, evident exasperată de discuţia interminabilă despre cai şi sumele vehiculate pentru ei, interveni şi ea în discuţie de îndată ce Randolph şi Julius Gatling terminară de vorbit.

– A mai vizitat cineva de curând Grădinile Kew? S-a construit o nouă seră care este minunată.

În ciuda disperării evidente şi a potenţialului slab al subiectului, Mary, domnişoara Melchett şi Colette se străduiră să continue discuţia despre plante, ierburi şi în general orice altceva în afară de cai.

În momentul în care în conversaţie se menţionă spilcuţa, Julius se grăbi se spună că rândaşul lor i-a recomandat să pună cataplasme cu această plantă în cazul în care calul este lovit. Iar Mary avu senzaţia că o făcuse special. Scrâşni din dinţi şi le privi pe celelalte tinere din grup. Pe chipurile lor se citea o disperare exasperantă - sau poate o exasperare disperată. Chiar toţi tinerii ăştia erau atât de... tineri? Atât de imaturi? Era sigură că Randolph nu era, n-avea cum să fie aşa, dar până acum interacţionase cu el doar în prezenţa amicilor lui. Nu avea altă soluţie decât să îl îndepărteze de ei.

Şi de data asta soarta ţinu cu ea. În încăpere răsunară primele acorduri ale unui vals. Se înveseli brusc şi se întoarse spre Randolph, sperând că va zări măcar o umbră de entuziasm pe chipul lui. El însă se uita spre Colette, care l-a rândul ei aştepta ca Grayson să o invite la dans.

Grayson se uită la Randolph, apoi la George. Se comportau ca şi cum nici unul dintre ei nu mai dansase vals vreodată, ceea ce era imposibil. Mary îşi întoarse din nou privirea spre Randolph, care parcă încerca să le transmită un mesaj prietenilor lui: dacă e musai, cu plăcere.

În secunda următoare, Randolph zâmbi şi făcu o plecăciune în faţa ei.

- Îmi acorzi onoarea de a dansa cu mine, domnişoară Cynster?

Deşi plecăciunea lui era o copie palidă a celei făcute de Ryder, iar în vocea lui nu existase nici o nuanţă subtilă, Mary era mulţumită că măcar o invitase.

- Mulţumesc, Lord Randolph. Mi-ar face plăcere să dansăm.

Randolph îi luă mâna şi îi zâmbi.

- Te rog să-mi spui Randolph.

Mary îşi spuse în sinea ei că nu avea ce fiori să simtă doar pentru că o ţinea de mână. O conduse pe ringul de dans, unde Mary se lăsă în braţele lui, aşteptând cu nerăbdare să simtă focul emoţiei răspândindu-i-se prin vene. Acum trebuia să se întâmple. Dacă era să iasă scântei, acum era momentul ideal.

Randolph o luă în braţe, după care se amestecară printre celelalte perechi de dansatori. Mary nu fu surprinsă deloc,

se aştepta ca el să fie un dansator bun. Începură să facă piruete perfecte, dar fără nimic spectaculos sau care să iasă în vreun fel din tipar. Şi îşi dădu seama că, de fapt, se aşteptase la mai mult din partea lui; poate să se asemene cu Ryder. Gata! Trebuia să nu-l mai compare pe Randolph cu fratele său mai în vârstă şi mai experimentat.

Doar îi veni în minte numele lui şi imediat memoria îi fu invadată de valsul acela plin de pasiune pe care îl dansaseră cu o seară în urmă... Acum primise în sfârşit ceea ce-şi dorise - Randolph, cât de cât singur - şi, din cauza lui Ryder, ea era cu gândul aiurea.

Se căzni să se concentreze asupra chipului lui Randolph - trăsături frumoase, nici prea ferme, nici prea pronunţate încă.

- Suntem deja în mai... ai vreo aşteptare de la anul acesta?

Când Randolph o privi surprins, apoi de-a dreptul pierdut, ea adăugă:

- Ţi-ai propus să realizezi ceva anume înainte de sosirea verii, când toată lumea pleacă din oraş?

- Ah... păi sper să mai găsesc un cal bun pentru cabrioletă...

- Ceva care n-are legătură cu caii.

Randolph făcu ochii mari, mirat de tonul ei, şi rămase cu privirea deasupra capului ei, evitând să se uite la ea.

Ryder aproape nu-şi dezlipise ochii de la ea cât dansaseră.

- Să fiu sincer... nu, zise el dregându-şi vocea, după care îşi făcu curaj şi o privi în ochi. Ştiu că... sunt conştient că unii interpretează apariţia mea... sau a celorlalţi tineri... la aceste evenimente ca pe un... interes specific... unul care n-are legătură cu caii. Trase aer în piept, se uită la repezeală în direcţia în care urmau să facă următoarea piruetă, apoi reveni spre ea şi zâmbi vag. Adevărul este că venim doar pentru a face pe placul mamelor noastre, al gazdelor şi al tuturor doamnelor din înalta societate. Şi în afară de asta, continuă el cu un zâmbet strengar şi o sclipire în ochi, pentru a fi parteneri de dans pentru tinere domnişoare, aşa ca dumneata.

Mary îi studie chipul, sclipirea aceea din priviri, zâmbetul. Putea să spere? Se gândi din nou la spusele lui, la tentativa lui palidă de a fi galant... nu era deloc convinsă. Nu era bine. Ceva

se întâmpla. Îi veni să înșface pandantivul roz și să se uite bine la el în timp ce îl ținea între ei, să vadă dacă se întâmpla ceva. Se abținu cu greu.

Înainte să-i mai vină o idee, muzica se opri. Constată că între timp ajunseseră în celălalt capăt al sălii, unde observă că ferestrele acelea deschise la care se referise Amelia erau de fapt uși, care dădeau înspre terasa pavată.

După ce făcu o reverență în fața lui, Mary remarcă câteva cupluri care se plimbau sub clar de lună.

– Dacă nu mă înșel, aceea este sora ta, nu-i așa? zise Randolph, făcându-i semn înspre Amelia, care stătea pe un scaun. Vrei să mai stai cu mine sau...?

– De fapt... răspunse Mary, începând să-și facă vânt cu o mână în dreptul feței. Ai vrea să te plimbi câteva minute cu mine pe terasă? Vreau să iau puțin aer curat. Aici este cam aglomerat, nu crezi?

Înghesuială, gălăgie și lipsă de aer; terasa trebuia să pară tuturor ca o oază. Randolph aruncă o privire afară, dar nu făcu nici un gest pentru a da curs sugestiei ei.

– Eu, ah... nu prea cred...

Ea își stăpâni impulsul de a se încrunta și a se repezi spre ușile franceze.

– Mai sunt și alții afară... nu e nimic necuviincios, zise ea, făcând un pas și așteptându-l să i se alăture.

– Da, dar... răspunse el, clătinându-se nehotărât pe picioare, apoi se retrase. Se dădu un pas în spate și se uită înspre Mary, care rămăsese privindu-l, perplexă. Sunt numai cupluri... și sunt mai în vârstă.

Complet șocată de reacția lui, Mary se uită din nou spre cei care se plimbau pe terasă, scăldați în lumina lunii.

– Nu sunt mult mai în vârstă.

– Dar își... fac curte, șopti el, ca și cum i-ar fi fost rușine să rostească acele cuvinte.

Mary rămase interzisă. Nu-i venea să creadă că se întâmplă așa ceva. Nici nu mai știa de câte ori se întâmplase ca diverși domni, e drept că nu atât de tineri ca Randolph, să încerce

să o ispitească să iasă din sala unui bal pentru a se plimba într-o grădină umbroasă.

Acum pregătise un scenariu perfect și practic se oferise pe tavă lui Randolph, alesul ei, iar el ce făcea, o refuza?

Nu, era mult mai rău. Voia să fugă mâncând pământul!

– Eu... ăăă... îngăimă el în timp ce făcea gesturi disperate înapoi spre sala de bal. Trebuie să mă întorc pentru că altfel or să trimită cavaleria după mine... Mă rog, înțelegi ce vreau să zic.

În sfârșit începea să priceapă. Cei de genul lui Randolph se temeau de... fetele tinere asemenea ei! De fetele tinere care căutau să se mărite.

– Ah... începu din nou Randolph, parcă dându-și seama că nu ar fi fost prea frumos s-o lase acolo după ce ea își exprimase dorința de a se plimba cu el. Se opri, dar se vedea că în el se dădea o luptă. Mă gândesc că... dacă vrei cu adevărat... adică dacă ai nevoie... de aer, atunci...

Preț de o clipă, Mary simți din nou înflorind speranța. Randolph își înălță privirea și se uită de jur împrejur.

– Poate găsim pe altcineva să se plimbe cu tine.

Mary trase adânc aer în piept, îl ținu acolo. Și apoi vorbi printre dinți.

– Randolph...

– Aha! izbucni Randolph, chipul luminându-i-se brusc. Am găsit persoana potrivită! Expresia plină de recunoștință care se citea pe fața lui era evidentă. Se relaxă complet în timp ce se uita în spatele ei. Domnișoara Cynster se simte amețită... trebuie să ia o gură de aer.

Mary făcu ochii mari când simțurile o informară brusc că o anumită persoană răsărise de nicăieri lângă umărul ei stâng.

– Chiar așa? se auzi vocea aceea tărăgănată pe care o cunoștea deja foarte bine. Aș putea eu să fiu de ajutor?

Își roti capul și se uită sus, și mai sus, până reuși să îl privească pe Ryder fix în ochii cei frumoși. Își dădu seama că acesta se amuza copios în sinea lui, dar își ținu firea.

– Bună seara, Ryder.

– Mary.

Ochii lui, un amestec cristalin de nuanțe intense de verde și căprui, îi susținură privirea... iar Mary avu aceeași senzație ca în seara precedentă: toate simțurile i-o luară razna, de parcă nimic nu mai conta în jur... Apoi se sili dintr-odată să clipească des, parcă pentru a rupe vraja.

- Eu și Randolph tocmai... începu ea cu țâfnă.

Se uită în direcția tânărului, însă nu mai apucă să-i vadă decât ceafa în timp ce se grăbea să-și facă loc prin mulțimea din ce în ce mai înghesuită, pentru a ajunge cât mai repede la prietenii lui.

- Eu te-am avertizat, murmură Ryder.

Deși rămăsese cu ochii după Randolph, Mary pufni, îmbufnată. O lăsă câteva momente să își rumege în liniște eșecul. În ciuda faptului că ea se afla în centrul atenției sale și că el era tot timpul pe urmele ei, ca orice gentleman care se respectă, ajunsese târziu la reședința familiei Castlemaine; nu dorea să atragă atenția nimănui asupra intențiilor sale. În seara precedentă o lăsase pe Lavinia să creadă – și o dată cu ea, pe toată lumea – că se afla, ca de obicei, în căutarea unei noi iubite. Nicidecum a unei soții.

Acum știa că se putea juca cu simțurile lui Mary, că era temperamentală și, ceea ce era cel mai incitant, că nu îi ceda ușor. O parte din el de-abia aștepta să reînceapă confruntarea aceea tacită, dar în același timp știa că este mai înțelept să-i dea un răgaz strategic; nu fusese prezent la sosirea ei, deci eliminase riscul de a o monopoliza de la început. Această abordare ar fi alarmat prea mulți observatori, iar cea mai mică dintre problemele create ar fi fost că aceștia ar fi început să pună tot felul de întrebări la care el nu voia să dea un răspuns.

Dacă vreuna dintre doamnele venerabile din înalta societate ar fi avut cea mai mică bănuială asupra intenției lui reale... Ei, având în vedere că deja pusese ochii pe Mary, probabil că distinsele doamne nu ar mai fi intervenit, dar principala motivație pentru care se pornise să-și caute o soție atât de tânără era că la cei treizeci de ani era încă liber să-și aleagă domnișoara pe care o plăcea, fără asistența a jumătate dintre matroanele din înalta societate.

Conform principiilor din lumea bună, el era încă îndeajuns de tânăr pentru a se căsători și a avea un moștenitor, dar în doar câțiva ani, toate doamnele respectabile și-ar fi îndreptat atenția

spre el; cu alte cuvinte, se gândise să treacă la fapte pentru a preîntâmpina orice intervenţie străină.

Îi promisese tatălui său că se va însura, deci oricum nu avea şanse să scape; renunţarea la câţiva ani de celibat – de care, la drept vorbind, se cam săturase în ultima vreme – nu mai părea un preţ aşa mare de plătit în condiţiile în care măcar se bucura de libertatea de a-şi lua singur deciziile şi de a-şi coordona singur vânătoarea. Mai ales că era vorba despre cineva care avea să primească titlul de marchiză, o persoană foarte importantă pentru viitorul său. Pentru viitorul pe care el şi-l dorea.

Se simţea atât de legat de Mary – prada asupra căreia îşi concentrase toate simţurile –, încât ştiu clar momentul în care ea îşi luase gândul de la Rand şi decisese să meargă mai departe. Cel puţin din punct de vedere fizic. Chipul ei era expresia clară a dezamăgirii crunte.

– Hai să ieşim, zise el, oferindu-i braţul. Acum chiar că ţi-ar prinde bine o gură de aer.

Mary pufni, însă mai degrabă cu o resemnare nemulţumită decât pentru că n-ar fi fost de acord cu spusele lui, şi îl acceptă ajutorul. Ryder simţi un fior pe şira spinării, deşi de abia îl atinsese.

– De fapt, spuse ea întorcându-se spre uşile deschise, eu chiar voiam să mă plimb puţin pe afară. E o atmosferă prea închisă înăuntru.

– Nu ai evantai? o întrebă el, dând la o parte perdelele diafane şi păşind pe lespezile de piatră de pe terasă.

Mary clătină din cap.

– Nu-mi plac evantaiele.

Ryder remarcase că Mary nu era adepta volănaşelor şi a zorzoanelor; avea un săculeţ de mână, dar era mai degrabă un accesoriu practic decât elegant.

Fu tentat să o ia de mână, dar se stăpâni. Îşi potrivi pasul după al ei şi începură să se plimbe încet pe terasă, în timp ce încerca să-şi imagineze ce-o fi fost în capul ei când se ţinuse după fratele lui vitreg. Însă, tipic pentru ea, nu-i lăsă timp să-şi bată capul – îi spuse chiar ea.

– Ceva e în neregulă, şopti ea cu privirea în pământ, apoi făcu un gest larg spre terasă. De ce naiba n-a vrut Randolph să mă însoţească la o simplă plimbare?

Ryder scoase un oftat dramatic.

– Pe scurt, eşti prea mult pentru el. Eşti mai mult decât poate duce.

Mary îl privi mijindu-şi ochii.

– Pentru tine se pare că nu sunt aşa.

El zâmbi; comparaţia nu avea sens.

– Sigur că nu.

– Dar dacă tu poţi să interacţionezi cu mine, el de ce nu poate?

– Cu riscul de a mă repeta, îţi mai spun o dată că eu am treizeci de ani, iar el douăzeci şi patru. Pentru bărbaţi, este o diferenţă uriaşă.

– Şi tu ai fi dat bir cu fugiţii ca el, dacă ai fi avut douăzeci şi patru de ani?

El se gândi pentru o clipă.

– Ca să fiu sincer, nu prea îmi aduc aminte cum eram la douăzeci şi patru de ani, dar... probabil că nu.

Mary mai pufni o dată, cu şi mai mare năduf. Era o metodă bună de exteriorizare a sentimentelor printr-un singur sunet.

Ryder bănuia că Mary îl trecuse deja pe Rand în capul listei negre, dar nu-i găsea o vină prea mare fratelui său. Se părea că nici măcar nu-şi dădea seama de magnitudinea forţei ei lăuntrice – de cât de intimidantă îi era personalitatea, pe care o afişa în mod firesc, fără nici un fel de cenzură. Iar aceasta era una dintre calităţile pe care el le găsea foarte atrăgătoare – o personalitate puternică şi sinceră –, însă de care bărbaţii precum Rand, indiferent de vârstă, fugeau mâncând pământul; de fapt, fratele său tocmai demonstrase că avea un instinct de autoconservare care funcţiona perfect.

Ajunseră la capătul terasei. Mary îşi retrase mâna de pe braţul lui şi îi vorbi cu o expresie hotărâtă:

– Bine, cred că ar trebui să-mi văd de treabă, rosti, după care se îndreptă cu paşi hotărâţi spre uşile franţuzeşti.

Ryder rămăsese cu gura căscată lângă balustradă, dar se întoarse iute şi, din câţiva paşi, fu lângă ea.

– Ce fel de treabă?

– Să găsesc o modalitate de a vorbi cu fratele tău – fratele tău vitreg – în particular.

– O, înţeleg.

Ajunseră la uşă, iar el îi ţinu din nou ridicate perdelele din voal, ajutând-o să intre. În timp ce o urma înapoi în vacarmul sălii de bal, Ryder se gândi dacă să o lase să îl mai urmărească pe Rand, riscând să-l marcheze probabil pe viaţă pe fratele său, ori...

Se uită înspre estrada unde stăteau muzicienii şi chiar în acel moment aceştia începură să cânte.

– Mary.

Oprindu-se, ea îi aruncă o privire menită să sublinieze că era vădit deranjată de faptul că intervenţia lui o făcea să piardă timp preţios.

– Da?

– Hai să dansăm.

Nu făcu greşeala să o întrebe, ci o luă pur şi simplu de mână, o trase doi paşi spre el până ajunseră pe ring şi o învârti în braţele sale, începând dansul fără nici un fel de introducere. Nu-i lăsă timp să refuze. De îndată ce începură să se rotească printre celelalte cupluri, îi aruncă o privire şi se simţi străpuns de două pumnale de un albastru metalic; privirea i se îngustase atât de mult, încât ar fi putut tăia în carne vie. El îi zâmbi. Ea îl privi furioasă. Apoi trase adânc aer în piept, iar sânii ei tresăltară pe sub corsajul de mătase – o priveliştе de-a dreptul captivantă. Iar în acea clipă el descoperi cu surprindere că, deşi ea fusese în centrul atenţiei sale, până atunci nici nu îi remarcase calităţile fizice. Atenţia îi fusese atrasă de caracterul, emoţiile şi acţiunile ei, care în mod evident îl captivau în continuare, dar nu putea nega nici faptul că şi silueta ei era seducătoare.

Îşi îndreptă din nou atenţia către ochii ei, care scoteau scântei.

– A fost... a fost... încercă ea să vorbească, dar descoperi cu uimire că nu reuşea să-şi găsească cuvintele.

– Insuportabil? o ajută el. Cea mai mare obrăznicie la care ai fost vreodată martoră?

– Da! Exact, zise ea ţintuindu-l cu privirea – oare albastrul putea fi incendiar? –, trăgând iar adânc aer în piept. Şi dacă recunoşti tu însuţi...

– Trebuie să o laşi baltă.

– Poftim?

– Nu are nici un sens să-l urmăreşti pe Rand. N-o să faci decât să-l sperii şi mai tare şi o să dea bir cu fugiţii. Îi aruncă un zâmbet leneş, ştiind prea bine ce efect vor avea aceste vorbe asupra ei. Mai bine îţi ascuţi ghearele pe mine – eu sunt mai rezistent.

Mary îl privi pieziş; şovăi – luptându-se în mod clar cu impulsul de a vorbi – dar în cele din urmă cedă, întrebând:

– Ce gheare?

– De vultur. Vultur imperial, mai bine zis. Continuă s-o privească în ochi. Poţi fi destul de dominatoare, să ştii.

Mary pufni indignată şi îşi mută privirea. După o clipă – clipă în care el simţi, prin palmele cu care o atingea, cum se risipeşte tensiunea acumulată în micuţa ei siluetă –, Mary se lăsă pătrunsă de muzică şi şopti:

– Poţi să vorbeşti.

– Într-adevăr. Pot, zise el trăgând-o şi mai aproape de el pentru o fracţiune de secundă pe când făceau o piruetă. Ştii cum se spune, cine se aseamănă se adună.

Până la sfârşitul valsului nu mai avură loc alte incidente, verbale sau de altă natură. Ryder se întreba dacă ea avea măcar o idee despre cât de limpede se citea pe chipul ei că mintea îi urzea planuri după planuri. La sfârşitul melodiei, el se retrase într-o manieră foarte cuviincioasă, făcu o plecăciune, apoi o ajută şi pe ea să se ridice după reverenţa obligatorie, după care aşteptă răbdător să vadă ce urma să facă în continuare.

– Îţi mulţumesc pentru vals, spuse ea, uitându-se în jur. Iar acum te rog să mă scuzi.

O lăsă să se întoarcă cu spatele, apoi o întrebă:

– Unde vrei să te ascunzi, floricică?

Atât întrebarea, cât şi epitetul o făcură să-i arunce o privire sumbră.

– În salonul privat, dacă ţii cu tot dinadinsul să afli.

Ryder îşi înclină capul în semn de rămas-bun.

– Ne vedem mai târziu.

Deşi se depărtase puţin de el, o auzi bombănind:

– Aşteaptă tu mult şi bine...

Rânjetul de satisfacţie al lui Ryder exprimă atât încântare, cât şi nerăbdare.

Mary nu minţise, chiar într-acolo se îndrepta; era singurul loc în care putea avea câteva minute de linişte în care să se gândească. Pentru că în braţele lui Ryder îi fusese imposibil să mediteze la ceva; indiferent de cât de tare se concentrase, simţurile îi corupseseră în permanenţă raţiunea, făcând-o să radieze de plăcere. Singurele gânduri care îi trecuseră prin minte avuseseră legătură cu sentimentele minunate care o încercaseră în timp ce dansa cu Ryder şi cu plictiseala care pusese stăpânire pe ea când dansase cu Randolph.

Comparaţia era totuşi irelevantă. Ryder avea mult mai multă experienţă decât Randolph, ceea ce reprezenta un punct uriaş în favoarea lui Rand. Se aşeză în faţa oglinzii şi pretinse că îşi aranjează buclele brunete perfect ondulate, după care se strădui să înăbuşe această senzaţie plăcută şi să se concentreze din nou asupra celui mai important ţel: să petreacă mai mult timp cu Randolph – de preferat într-un loc unde acesta să se simtă în largul lui – şi în acelaşi timp să îl evite pe Ryder. Iar dintre acestea două, să-l evite pe Ryder era vital; în ciuda faptului că n-ar fi recunoscut asta niciodată, el o zăpăcea atât de tare, încât pierdea din vedere ce trebuia să facă.

Zăbovi îndeajuns de mult în salon, sperând ca Ryder să se fi plictisit de aşteptat şi să îşi fi găsit o altă preocupare între timp. Ieşi în cele din urmă din încăpere şi o porni pe coridorul care ducea spre sala de bal, trecu prin galerie, unde se opri să tragă cu ochiul – când simţi o mână strângând-o de cot.

Înainte să poată protesta, Ryder vorbi repede:

– S-a stârnit o discuţie în contradictoriu despre cartea aceea, *The Yellowplush Papers*, scrisă de individul acela Thackeray. M-am gândit că s-ar putea să te intereseze.

Bineînțeles că renunță imediat la toate planurile și se lăsă condusă de Ryder spre un grup numeros, în care se regăseau unele dintre cele mai erudite personaje din înalta societate. Mary își spuse că îi prindea bine o pauză, pe care o merita oricum cu vârf și îndesat. Auzise și ea despre lucrarea acelui scriitor, o biografie ficțională, și era foarte curioasă.

Fură întâmpinați amândoi cu saluturi respectuoase și politicoase, dar principalii interlocutori, Lord Henessey și onorabilul Carlton Fitzsmythe, se întrerupseră din vorbit doar fugitiv pentru a le remarca prezența.

Subiectul dezbaterii era valoarea unor asemenea opere ca oglindă a societății, dar în opinia lui Mary discuția deraia de la această idee, părând să nu aibă cu adevărat un temei solid și cu atât mai puțin să conducă la o concluzie interesantă.

După o vreme, Ryder șopti:

– Se pare că pretenția operei de a fi memoriile acestui domn Charles J. Yellowplush este partea cea mai interesantă a acestui volum.

– Într-adevăr, murmură Mary drept răspuns. Dar este doar ficțiune – sunt născociri, invenții –, așa că, mărturisesc, nu înțeleg rostul unor discuții atât de aprinse.

Își ridică privirea spre Ryder și își văzu propriul cinism oglindit în mijirea ochilor aurii.

– Putem să plecăm? o întrebă el.

Mary încuviință din cap. Gest pe care el îl interpretă drept o permisiune de a o lua de braț, apoi, după ce îngăimă câteva cuvinte de convenință, o conduse în mulțimea care nu se rărise între timp.

– Thackeray... este același Thackeray care scrie recenzii literare pentru *The Times*?

– Cred că da, răspunse ea. Încercă să se abțină de la a mai adăuga ceva, însă... privind în sus spre el, întrebă: Să-nțeleg că citești recenzii?

Scrutând cu privirea mulțimea de invitați, Ryder ridică din umeri:

– Uneori.

Era o informație destul de surprinzătoare; Mary se trezi întrebându-se dacă nu cumva Randolph... dar nu, n-avea rost. După cum subliniase și Ryder, erau șase ani între ei, nu era drept să îi compare.

Doar că...

Refuză să se lase distrasă – și, da, numai să se plimbe prin sala de bal alături de Ryder era suficient cât să fie distrasă – și își îndreptă cu greu mintea spre țelul ei.

Ryder îi aruncă o privire și pricepu imediat ce era în mintea ei, așa că își ridică iute capul, căutând o altă modalitate de a o distrage.

– Ah, suntem chemați...

Mary se încruntă uitându-se în jur, dar sala era atât de aglomerată, încât nu putea vedea mare lucru.

– De către cine?

– De o mătușă în vârstă de-a mea – mă rog, eu îi zic mătușă. Dar sunt sigur că te-a văzut și pe tine, așa că n-avem de ales, trebuie să strângem din dinți și să mergem până la ea.

Fără să-i lase vreun răgaz să-l contrazică, se avântă prin mulțime, spre colțul în care o zărise pe scaun pe verișoara tatălui său, Lady Maude Polliwell. Era atât de bătrână, că de-abia vedea la trei metri în față, dar îi făcea plăcere de fiecare dată să vorbească cu el, așa că nu simți nici un fel de remușcare că acum se folosise de ea; în afară de asta, era convins că dacă i-ar fi spus mătușii ce avea de gând, nu numai că ea ar fi fost de acord, ba chiar l-ar fi lăudat.

Mary se trezi în fața unui gen de doamnă pe care îl cunoștea bine, deși Lady Maude nu semăna deloc cu mătușa ei Clara, plecată dintre cei vii. Lady Maude putea discuta coerent, dar purta ochelari cu lentile atât de groase, că Mary nu putu să nu se întrebe cum de reușise să-i vadă tocmai în partea cealaltă a sălii. Fără să ia în seamă acest detaliu, îi zâmbi, îl lăsă pe Ryder s-o prezinte, apoi îi răspunse la toate întrebările legate de familia ei.

– Nu le văd nici pe mama ta, nici pe mătușile tale pe aici, draga mea, zise Lady Maude, plimbându-și privirea mioapă de-a lungul peretelui unde doamnele mai în vârstă erau aliniate pe scaune sau canapele.

– Părinții mei s-au retras la țară pentru câteva zile, împreună cu mătușile și unchii mei.

– Ah, da – probabil că au nevoie de liniște înaintea nunții surorii dumitale. Ce veste minunată! Și știu că și familia Glossup este foarte încântată de acest mariaj. Te rog să transmiți casă de piatră fericitului cuplu din partea mea.

Mary încuviință, apoi Lady Maude se întoarse spre Ryder. Se aștepta ca femeia să-i adreseze același gen de predică pe care toate doamnele de vârsta ei îl rezervau unor gentlemeni ca Ryder, dar avu surpriza să nu audă decât cuvinte de laudă la adresa lui. Era clar că bătrâna doamnă era extrem de lucidă și că era de acord, cel puțin în mare, cu comportamentul rudei ei mult mai tinere. Ryder îi răspundea cu aceeași afecțiune și, în curând, discuția alunecă spre amănunte destul de personale.

Mary se gândi să profite imediat de această ocazie pentru a se face nevăzută; intenționând să se retragă în liniște și, după o reverență politicoasă, să se piardă în mulțime – lăsându-l pe Ryder blocat acolo în timp ce ea îl căuta pe Randolph –, dădu să pășească înapoi, însă descoperi că Ryder i-o luase iar înainte. Nici măcar nu se oprise din discuția cu Lady Maude și nici nu dăduse vreun semn că i-ar fi intuit intențiile. În schimb, își înfipsese degetele lungi în mătasea rochiei ei, ținând-o lângă el. O prinsese de poalele fustei în dreptul coapsei lui, într-un gest ascuns de ochii lui Lady Maude și, având în vedere înghesuiala din jur, era puțin probabil să-l observe altcineva...

Mary se văzu nevoită să-și înăbușe mânia ce amenința s-o sufoce și se forță să zâmbească în continuare. Acum însă, era mai hotărâtă ca niciodată să îl cucerească pe Randolph; nu avea să se dea în lături de la nimic pentru a-și atinge scopul.

Șansa ei se ivi de îndată ce își luară rămas-bun de la Lady Maude. De îndată ce se întoarseră în mulțime, Lady Heskett și Lady Argyle, două doamne elegante și cam de aceeași vârstă cu Ryder, îi abordară simultan.

– Dragul meu, de când nu te-am mai văzut! se repezi Lady Heskett, dându-i un brânci elegant lui Mary.

Ea profită imediat să scape din strânsoarea lui Ryder și-și trase mâna de la brațul lui.

– Raventhorne, sări și Lady Argyle cu vocea ei stridentă, în timp ce îl apuca, posesivă, de celălalt braț. Unde-ai stat ascuns, milord?

Pentru o clipă, Ryder se trezi complet ocupat. Mary rânji, făcu un pas în spate, apoi se răsuci pe călcâie și dispăru. Se amestecă repede în mulțime și își croi drum asemenea unei vulpi care fuge de câinii de vânătoare aflați pe urmele ei, apoi își schimbă brusc direcția și se refugie aproape de galeria de lângă salon.

Se uită cu atenție spre invitați, însă nu văzu nici urmă de coama aurie a lui Ryder. Răsuflă ușurată.

– Bun. Acum trebuie să-l găsesc pe Randolph.

O luă cu băgare de seamă pe margine, departe de ochii scrutători ai leilor care stăteau la pândă. Cum era de așteptat, cercul lui Randolph se afla cam în aceeași zonă dintotdeauna. Tocmai se pregătea să iasă din mulțime și să se îndrepte spre el, când îl zări din nou pe Ryder lângă peretele din apropiere, scăpat din mrejele celor două doamne și aparent discutând alene cu un alt gentleman, dar de fapt privind și așteptând răbdător.

Ea dădu înapoi, însă Ryder prinse mișcarea cu coada ochiului. Urmă un fel de joc sofisticat de-a șoarecele și pisica. Surprinsă, ea constată că intenția lui Ryder nu era doar de a o opri să ajungă la Randolph; o urmări tot timpul cât se învârti prin jur, încercând să se piardă în mulțime... Era suficient de înalt cât să o repereze imediat. Foarte curând se apropie foarte tare, iar în acel moment Mary simți un fior de panică, plăcut și fascinant în același timp. Dar nu-și acordă răgazul de a zăbovi asupra acelui sentiment ciudat. Se grăbi să se întoarcă spre galerie; oprindu-se acolo, aruncă o privire în spate... și-l văzu pe Ryder la doar câțiva metri în urma ei. La doar trei persoane distanță. Se uita în ochii ei, iar intensitatea privirii lui îi taie respirația. O parte a minții ei își dădea seama că era o situație ridicolă, dar restul nu se putea concentra decât asupra unui lucru: să scape. De ce anume să scape sau de ce simțea această nevoie, asta nu știa. Știa doar că trebuia s-o facă.

Se întoarse și se avântă imediat pe coridor, dar nu se opri în salon, ci merse mai departe. Acesta se întindea pe toată lungimea sălii de bal, iar la capăt dădu colțul și ajunse în dreptul unei uși

care ducea într-o încăpere pe care o știa de când mai fusese pe acolo. Își trase sufletul, încercă să se liniștească, apoi își înălță capul, își îndreptă umerii și își recăpătă autocontrolul. Deschise ușa și ieși pe terasă.

Socoti că era ultimul loc unde ar fi căutat-o Ryder. Nu avea nici un motiv să revină aici, și cu atât mai mult singură. Închise ușa cu grijă, apoi se piti în penumbră. Pe terasă se plimbau cinci cupluri. Ea era singură și, dacă s-ar fi plimbat, ar fi atras atenția celorlalți. Așa că se duse într-un loc ferit de privirile celor din sala de bal. Ar fi fost suficient să fie zărită de o singură persoană, chiar și de cineva prins într-o discuție. În plus, dintre cei care se plimbau pe terasă, cel puțin trei perechi o cunoșteau și cu siguranță s-ar fi oferit să o acompanieze înapoi în sala de bal... acolo unde era Ryder. Se uită spre stânga ei. Zări câteva trepte de piatră ascunse în umbră, care duceau spre aleea din grădină. Rămase în penumbră și așteptă momentul potrivit, apoi se strecură tiptil pe trepte, pe alee și ocoli casa.

Ajunse în grădina din fața dormitoarelor din clădirea principală și apoi o luă spre colțul opus, spre un petic de pajiște de lângă foișorul cu coloane din marmură albă, ce licărea în lumina lunii. Lady Castlemaine servea adesea ceaiul de după-amiază pe această pajiște, bineînțeles dacă vremea îi permitea. Aici nu se putea ajunge direct din sala de bal și nici nu era o zonă luminată. Și, spre norocul ei, acum nu era nimeni în foișor; putea sta aici o perioadă, cât să-și potolească bătăile nebunești ale inimii și să își recapete capacitatea de a gândi limpede. Nu avea nici o idee de ce se ținea Ryder după ea, de ce îi acorda brusc atât de multă atenție și de ce era ea atât de afectată de această vânătoare, dar trebuia să se calmeze și să-și recâștige stăpânirea de sine. Trebuia să-și pună la punct un plan de bătaie realist, astfel încât să poate petrece suficient timp cu Randolph pentru a... stabili cu exactitate dacă era sau nu perechea ei ideală.

O deranja că acum se îndoia de ceva ce fusese atât de sigur cu puțin timp în urmă. Fusese atât de convinsă... și, pe de-o parte, încă mai era. În mod logic, din orice punct de vedere posibil, Lord Randolph Cavanaugh era soțul perfect pentru ea – trebuia să fie alesul ei.

Traversă încet peluza şi o luă pe cărarea îngustă care ducea la foişor; se plimbă agale printre straturile de flori, tufişuri şi plante, ale căror culori erau estompate de lumina palidă a lunii. Vântul adia uşor, împrăştiindu-le miresmele. Deja nu mai simţea nici un fior de panică; continuă să se plimbe îngândurată, cu privirea spre aleea din faţa ei şi simţi cum mânia creştea din nou în ea, pe măsură ce îşi aducea aminte de cele întâmplate.

Din cauza lui Ryder se văzuse nevoită să iasă din sala de bal, să-şi părăsească câmpul de acţiune. Nu era decât un despot băgăreţ şi arogant; indiferent de amabilitatea sub care îşi ascunsese adevărata faţă, ea îl vedea exact aşa cum era.

În seara aceasta reuşise să o tragă pe sfoară. Tocmai pe ea, care reuşea întotdeauna să facă tot ce-şi propunea. Mai mult, o învinsese pe un teren pe care crezuse că îl stăpâneşte bine. Într-un spaţiu în care crezuse că se poate organiza şi putea face doar ce voia ea. Îşi mijì ochii, îşi ridică nervoasă poalele rochiei şi se grăbi să urce cele trei trepte ale foişorului, simţind că fierbe de supărare.

Chiar dacă nu era nimeni s-o vadă, strânse din buze, într-o atitudine de răzvrătire. Se opri, după care dădu drumul rochiei. Simţurile o avertizau că se întâmpla ceva. Încremeni pe loc. Linişte. Toate instinctele îi erau încordate la maximum, ca şi cum s-ar fi aflat în preajma unui animal de pradă extrem de periculos. Prea aproape de el. Nici să clipească nu îndrăznea. Nici măcar să respire. Ochii i se obişnuiră treptat cu întunericul din foişor; se întoarse încet-încet spre stânga...

Îl văzu stând pe bancheta care se întindea pe tot diametrul construcţiei, cu atitudinea lui obişnuită de felină leneşă. O privea. Cu intensitate. Fără să se mişte.

Cu capul pe spate şi umerii rezemaţi de o coloană, cu braţele relaxate şi palmele pe coapse, cu un picior ridicat şi glezna aşezată peste celălalt genunchi – postura lui transmitea un singur mesaj: cât de mare, puternic şi nemaipomenit de atractiv era el. În acest decor, era imposibil să nu te gândeşti cât de periculos ar fi putut fi pentru orice femeie îndeajuns de nesăbuită încât să se apropie prea mult de el.

Fiind conştientă de toate acestea... clătină încet din cap, îşi verifică instinctele care ieşiseră din starea de panică şi-şi confirmă că nu mai simţea nici cea mai mică urmă de teamă adevărată, nici măcar un tremur involuntar. Nu-l era frică de el.

Poate furie şi un anume respect, ambele alimentate de aprecierea influenţei sale asupra planurilor ei, asupra evoluţiei ulterioare a intenţiilor ei, a modului în care îi putea abate atenţia de la ceea ce ea considera important, a felului în care se putea juca cu simţurile ei... trebuia să ţină cu dinţii de ele de aceste sentimente.

Nu avea nici cel mai mic dubiu că el ar fi putut fi un adversar de temut şi un duşman copleşitor. Şi îi dăduse de înţeles că nu vedea deloc cu ochi buni încercarea ei de a-l prinde în mreje pe fratele său mai mic. Şi cu toate acestea... se uită bine la el, îl cercetă din cap până în picioare – şi îşi dădu seama că motivaţia lui Ryder trebuia să fie doar în parte reprezentată de dorinţa de a-l proteja pe Randolph. El însă mergea prea departe.

– Cum de-ai ajuns aici înaintea mea?

Îi făcu semn spre casă cu degetele lui lungi.

– Scurtătura de la celălalt capăt al coridorului. Acolo e o uşă care duce direct către aleea aceea.

Mary aruncă o privire spre respectiva uşă. Se întoarse spre el şi se încruntă.

– De unde ai ştiut că o să vin aici?

Aşteptă o clipă înainte să îi răspundă.

– Uiţi că un gentleman ca mine trebuie să cunoască toate locurile în care poate flirta cu fete în toate reşedinţele importante şi, de asemenea, şi cum se poate ajunge acolo în cel mai scurt timp.

– Dar nu aveai de unde să ştii că o să vin chiar aici.

Urmă o altă pauză.

– În mod clar, încep să învăţ cum gândeşti – cel puţin atât cât să-mi pot dea seama de următoarea ta mişcare.

Gândul acesta nu o liniştea deloc. Începu să se frământe; inima nu-i mai bătea chiar nebuneşte, dar mai avea mult până să revină la ritmul ei obişnuit. Însă nu mai conta, venise momentul să pună piciorul în prag.

– De ce mă urmăreşti? Îşi desfăcu braţele larg. Până şi aici!

Ochii i se adaptaseră foarte bine la lumina difuză, astfel că Ryder o studie în tăcere, gândindu-se dacă să-i spună adevărul.

Când o văzuse venind nu se ridicase, ceea ce, dacă ar fi fost mai atentă, ar fi trebuit să-i ofere un indiciu asupra motivelor lui. Astfel însă, ea nu remarcase asumarea unor privilegii rezervate în mod normal pentru relaţiile între apropiaţi... sau mai degrabă acceptase ideea, acordându-i acele privilegii fără să se gândească prea mult. Ceea ce era foarte bine pentru el – încă un pas spre atingerea scopului său.

Alt motiv pentru care nu se ridicase era că, fiind singuri în acest decor, în întunericul nopţii şi într-un spaţiu limitat, dacă ar fi stat în picioare, erotismul situaţiei ar fi copleşit-o. Ar fi fost imposibil să nu se întâmple asta, şi în timp ce o parte din el era captivat de această perspectivă şi nerăbdătoare să vadă ce se va întâmpla, partea mai raţională din el ştia că ea nu era încă pregătită pentru aşa ceva.

Totodată, nu credea că e pregătit să îi răspundă la acea întrebare. Oricum, nu de bună voie. O străfulgeră cu privirea, apoi ridică întrebător o sprânceană.

– Tu de ce crezi?

Dacă i-ar fi răspuns, măcar ar fi ştiut ce dedusese ea până acum.

Mary îşi ridică bărbia spre el, într-un gest de sfidare conştientă sau aroganţă inconştientă, sau ambele.

– Cred că eşti plictisit, dar până acum nu ai găsit o pradă proaspătă care să fie pe gustul tău. Aşa că, dintr-un motiv care-mi scapă, ai pus ochii pe mine la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James şi, din motive şi mai obscure, ţi se pare că sunt amuzantă, iar acum că ţi-ai dat seama că sunt interesată de Randolph, te-ai decis să te distrezi nu numai punându-mi beţe în roate, ci şi distrăgându-mi atenţia.

Pe măsură ce vorbea, căpătase mai multă încredere în ea. Acum îl sfredelea cu privirea; chiar dacă locul nu era bine luminat, Ryder vedea foarte clar mânia ce i se oglindea în ochi.

– N-am dreptate?

Ryder îi susţinu privirea.

– Ai perfectă dreptate.

Doar că era un adevăr trunchiat.

– Hai izbucni ea, apoi făcu doi paşi cu spatele la el, după care se întoarse şi îl înfruntă din nou, cu vehemenţă. Deci vreau să ştiu de ce, zise, gesticulând energic. Spune-mi de ce – vreau să ştiu exact de ce – eşti atât de pornit să îmi distragi atenţia de la Randolph.

– Ţi-am spus deja de ce – Rand nu este bărbatul potrivit pentru tine.

„Eu sunt." Aceasta era însă concluzia la care trebuia să ajungă singură. Fără să se grăbească, în felul ei. Ştia cum gândesc oamenii cu personalitate puternică, asemenea ei sau lui: nu acceptau ca alţii să intervină în viaţa lor, iar în privinţa chestiunilor personale, nu luau de bune afirmaţiile celorlalţi. Nu le plăcea să fie conduşi. Nu era vorba de încredere, ci mai degrabă de un drept indiscutabil de a lua decizii fără amestecul nimănui. O înţelegea foarte bine, aşa că avea să-i mai lase timp să ajungă singură la concluzia corectă.

Ea rămase pentru o vreme cu ochii la el.

– Offf! exclamă apoi cu obidă. Nu ai nici un drept să decizi asta!

– Ba da, având în vedere circumstanţele.

– Ba nu. Ryder...

El oftă şi se ridică. Era singurul mod în care putea pune capăt acestei discuţii. Bănuia că se făcuse destul de târziu şi că seara era pe terminate; trebuia să o escorteze înapoi în sala de bal înainte ca cineva să-şi dea seama că lipseşte. Iar el nu era pregătit să-şi declare intenţiile. Provocarea era să o câştige fără să fie nevoie să-şi mărturisească sentimentele. Dacă i-ar fi spus pur şi simplu că vrea să se însoare cu ea... nu era îngâmfat, dar nu exista cineva în înalta societate care să nu fie de părere că era o adevărată partidă. Dacă i-ar fi spus, iar ea se hotăra să se mărite cu el, poate n-ar fi reuşit niciodată să afle care erau adevăratele ei sentimente pentru el – poate n-ar fi ştiut niciodată de ce acceptase. În acest moment nu ştia ce simţea ea pentru el – dacă mai era şi altceva în afară de enervare şi exasperare sau dacă avea să simtă vreodată altceva

decât dorința trecătoare pe care știa că o trezea în orice femeie pe care o întâlnea.

Și, cel mai rău, dacă și-ar fi mărturisit intențiile, iar ea l-ar fi luat în zeflemea?

Nu – cel mai bine, mișcarea înțeleaptă și mult mai sigură, era să o cucerească mai întâi. Așadar, se îndreptă de spate și se apropie de ea, îndeajuns încât să o oblige să-și dea capul pe spate pentru a-l putea privi, să remarce încă o dată ce bărbat falnic era. Ar fi putut profita de înălțimea sa pentru a o intimida, însă stând atât de aproape de ea, acesta era ultimul lucru la care s-ar fi gândit.

Și la fel și în cazul ei; Mary se uită la el, cu obrajii scăldați în lumina argintie a lunii și o expresie ușor pierdută pe care el o cunoștea prea bine. Cu siguranță nu era imună la aura lui de senzualitate. La faptul că el era însăși personalizarea ispitei.

Era un moment încărcat de fiorii unui potențial ilicit. Îi mângâie cu privirea curbura fină a obrazului și a maxilarului; începu să simtă furnicături în vârful degetelor. Și pentru că putea, își întoarse privirea spre ochii ei, ridică o mână și, cu un singur deget îi trasă cu delicatețe conturul de alabastru.

Îi văzu focul din priviri, îi auzi respirația întretăiată. Și își dori ca locul să fi fost mai luminat pentru ca el să vadă mai mult, să poată urmări cum se trezea dorința în ea.

Buzele ei, rozalii și pârguite, se întredeschiseră. Erau calde și moi, ademenitoare. Ar putea să o sărute acum – ar putea începe să o seducă chiar aici, în acest moment. Era mult mai tentat decât ar fi crezut că va fi. Gura lui dorea cu disperare să o ia în stăpânire pe a ei. Dar se afla printre cei mai bine cotați amanți din înalta societate tocmai pentru că înțelegea cu adevărat în ce consta seducerea.

Seducerea nu însemna să tentezi o femeie să cedeze dorinței iubitului ei. Însemna să o convingi să se predea singură. Trebuia ca ea să îl dorească. Să vină la el. Și așa avea să fie. La el, doar pentru el – mai ales în cazul ei, așa trebuia să fie.

Avea nevoie ca ea să-l dorească la fel de mult pe cât începea să-și dea seama că ar putea ajunge s-o dorească el însuși. Trăgând aer în piept, se îndepărtă mental de prăpastia de care se apropiaseră.

Îşi coborî mâna şi o prinse de cot.

– Hai să mergem, spuse el, apoi o răsuci cu blândeţe spre trepte. Te conduc înăuntru.

Mary trase o gură de aer, şovăitoare, îl privi pentru o clipă – fără îndoială gândindu-se dacă să protesteze din pricina mângâierii lui... sau să o lase să rămână nebăgată în seamă între ei. Ryder nu se miră când ea alese cea de-a doua variantă. Mijindu-şi ochii, ea îi permise totuşi să o ajute să coboare treptele, apoi îi dădu drumul şi, ridicându-şi capul, păşi mai departe alături de el. Se întoarseră spre casă.

– Mai bine intrăm de pe terasă, murmură el, făcându-i semn să o ia pe acolo.

Ea se conformă şi o luă pe drumul pe care venise, dar după câţiva paşi îl întrebă:

– De ce?

Ryder mai făcu doi paşi înainte să-i răspundă.

– Dacă ne-ar vedea cineva întorcându-ne pe holul dinspre grădină, s-ar porni bârfele – este un loc obişnuit pentru întâlniri şi suficient de intim încât să încingă imaginaţia clevetitorilor, în ciuda vârstei tale.

Mary cugetă puţin la vorbele lui, apoi remarcă:

– Şi dacă suntem văzuţi intrând împreună de pe terasă n-or să-şi pună întrebări?

– Nu. Deloc Se uită în ochii ei. Apoi, după un răgaz, adăugă: Acesta este unul dintre avantajele unei reputaţii ca aceea de care mă bucur eu. Dacă nu facem ceva extraordinar de bătător la ochi – cum ar fi să ieşim împreună din holul dinspre grădină, de exemplu –, atunci cei care mă cunosc şi ştiu care-mi sunt preferinţele o să presupună că m-am simţit obligat să te conduc afară să iei o gură de aer – ceea ce de fapt am şi făcut mai devreme. Un gest foarte firesc, în nici un caz un subiect de bârfă.

Dădură colţul casei, apoi urcară treptele spre terasă şi văzură alte două cupluri care se îndreptau spre uşile franţuzeşti. Rămaseră ultimii.

Mary se opri pentru ca el să poată trage perdeaua străvezie, el duse braţul în faţa ei, dar se opri, blocându-i calea. Între ei şi cei din sala de bal nu se afla decât perdeaua aceea transparentă.

Îi aruncă o privire nedumerită. Ryder o privi în ochi, își înclină capul spre ea și, cu o voce moale, lipsită însă de orice insinuare, îi șopti:

– Vezi, nimeni nu și-ar putea imagina că aș putea să te seduc. Nu-și dezlipi privirea din ochii ei mirați. Ești mult prea tânără și prea inocentă. Își arcui buzele. Și mult prea de măritat. În mod clar, nu genul meu de iubită.

Mary îl privi cu hotărâre în ochi, apoi își coborî privirea spre buzele lui, unde zăbovi puțin, apoi, pufnind, se uită înainte și, când el trase perdeaua, păși relaxată în sala de bal. Ryder o urmă, cu ochii alunecându-i pe spatele ei zvelt. Omisese să adauge că devenea din ce în ce mai sigur că ea era exact genul lui de soție.

Capitolul 3

– N-am știut că trebuie să trecem puțin prin Wiltshire. Simon și Portia vor și ei să meargă, să mai scoată copiii din orașul ăsta, zise Henrietta în timp ce serveau micul dejun. Dar, Mary, asta înseamnă că te lăsăm singură acasă.

– Singură doar în sensul că nu mai e nimeni din familie în casă, răspunse Mary și arătă spre Hudson, care stătea lângă bufet. Am tot personalul aici, iar Amanda și Martin, Amelia și Luc sunt la doar câteva străzi distanță.

– Și totuși... oftă Henrietta. Eu n-aș merge, dar James trebuie să se ducă și cred că ar fi mai bine dacă aș apuca să-mi fac și eu o idee despre cum merg lucrurile la Whitestone Hall, înainte de a mă prezenta acolo ca noua stăpână a conacului.

– Trebuie să profiți de ocazie și să te duci, o asigură Mary. Mușcă din pâinea prăjită, mestecă, apoi continuă: Chiar nu înțeleg de ce îți faci atâtea griji. Mama și tata se întorc poimâine. În seara asta mă duc cu Amanda la serata muzicală organizată de Lady Hopetoun, iar mâine-seară este rândul Ameliei să mă însoțească la Lady Bracewell, după care mama va fi acasă și totul

va reveni la normal. N-ai nici un motiv să nu te duci; la fel și Simon, și Portia.

Henrietta o studie cu atenție.

- Bine atunci, dacă ești sigură... Henrietta ridică o mână. Și da, văd că ești - era doar o afirmație retorică.

Mary rânji.

- Așadar, când plecați?

- În mai puțin de o oră, răspunse Henrietta cu ochii pe ceas. Of, la naiba!

Își luă grăbită ceașca, bău tot ceaiul, apoi își aruncă șervetul pe masă și se ridică.

- Trebuie să mă grăbesc. Să fii cuminte și să ai grijă de tine, îi mai spuse ea, privind-o în ochi.

Mary râse și îi făcu semn să plece.

- Du-te-odată!

Henrietta se răsuci pe călcâie și plecă.

Rămasă singură, Mary își savură în tihnă ceaiul, apoi mai mâncă o felie de pâine prăjită cu gem. Și între timp își trecu în revistă planul de a-și găsi alesul. Reacția ei instinctivă la amestecul lui Ryder în treburile ei era să își dubleze eforturile și să continue cu încăpățânare pe același drum pe care începuse. Era însă suficient de matură ca să nu mai acționeze atât de orbește; spera că este destul de înțeleaptă încât să-și poată da seama că era posibil să se fi înșelat. Și adevărul era că nu comportamentul lui Ryder din noaptea precedentă o făcea să se îndoiască de hotărârea ei în privința lui Randolph, ci însăși atitudinea acestuia din urmă care nu făcuse altceva decât să o împingă în brațele lui Ryder și să fugă. În mod clar, ursitul ei nu s-ar fi comportat așa.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât îi dispărea buna-dispoziție. Lăsă ceașca de ceai pe masă și își coborî privirea spre piept - spre colierul care se vedea deasupra liniei decolteului rochiței ei albastru-deschis. Pandantivul roz era ascuns între sâni, dar tot îi putea simți greutatea.

„Dacă, acum că porți colierul, nu simți nimic special pentru acest domn misterios, dacă nu reușește să te facă să simți că-ți iei zborul sau că nu mai poți să-ți iei gândul de la el, atunci te rog să-mi promiți că vei asculta de sfatul Doamnei." Așa îi spusese

verişoara sa Angelica, atunci când se întâlniseră la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James, în prima seară când îl purtase. Angelica, verişoara cea mai mică şi, în acelaşi timp, cea mai tânără din familie, semăna cel mai bine cu Mary la temperament; toată lumea ştia lucrul acesta. Colierul funcţionase în cazul ei, aşa că Mary credea în continuare că va funcţiona şi pentru ea.

Însă în preajma lui Randolph nu simţise decât exasperare şi frustrare. Asta nu însemna neapărat că Randolph nu era ursitul ei, ci doar că nu era acum şi, din păcate, poate nici mulţi ani de acum înainte... Atinse colierul şi şopti:

– Nu am de gând să aştept câţiva ani, şi mai ales fără vreo garanţie.

Rămase pe gânduri câteva minute, lovind cu unghia într-una dintre mărgelele de ametist, apoi făcu o grimasă şi luă mâna de pe colier.

– Trebuie să recunosc că se poate ca Randolph să nu fie alesul meu. Diseară, când mă voi duce la serata muzicală – la care Ryder cu siguranţă nu va apărea, slavă Domnului –, o să-l testez pe Randolph pentru ultima oară, iar dacă nu se va ridica la înălţimea aşteptărilor mele, aşa cum bănuiesc deja, o să încep să-mi caut adevăratul ursit.

Care deocamdată stătea ascuns, dovedindu-se afurisit de reticent în a ieşi în faţă să i se prezinte.

„...Dacă nu reuşeşte să te facă să simţi că-ţi iei zborul sau că nu mai poţi să-ţi iei gândul de la el ..."

Dacă se gândea mai bine, descrierea i se potrivea lui Ryder, care fusese primul bărbat cu care interacţionase după ce Henrietta îi prinsese colierul la gât, însă discuţia de cu o seară în urmă fusese edificatoare în acest sens – el recunoscuse cinstit, confirmându-i presupunerile, care era motivul pentru care se ţinea după ea. Acum nu îi mai era aşa de greu de crezut că într-adevăr se comportase aşa pentru a-l proteja pe Randolph. Ryder era stăpânul în familia lor, familie la fel de veche ca şi Cynster, iar ea îi înţelegea mania protectoare; nu s-ar fi dat în lături de la nimic pentru a-i proteja pe cei pe care îi considera a fi în grija lui. Aşa cum era şi fratele său vitreg. Nu avea nici un motiv să presupună că Ryder ar putea

fi alesul ei; ba dimpotrivă, avea multe motive să fie sigură că nu este.

Era drept că aveau caractere și temperamente asemănătoare, dar principalele diferențe, în afară de faptul că erau de sexe diferite, constau că el era mai în vârstă, avea mult mai multă experiență decât ea și, în consecință, era mai puternic. Își încreți nasul. Nu, acesta era adevărul, nu avea de ce să se amăgească singură și să nu recunoască acest lucru. Pentru o femeie care își dorea să fie stăpână pe viața ei, Ryder era cu siguranță opusul alesului. Așadar, singura concluzie care se putea trage era că mult-așteptatul ei ursit nu își făcuse încă apariția.

Mai aruncă o privire ușor supărată spre colier, apoi lăsă șervetul pe masă, se ridică și se îndreptă spre ușă.

Bine măcar că în seara aceasta putea fi sigură că Ryder nu-și va vârî iar coada. Seratele muzicale erau organizate doar de matroanele care încercau să aranjeze căsătorii, asemenea lui Lady Hopetoun, și printre invitați nu se numărau decât tinerele aflate sub tutela lor și domni din familii bune, aflați la vremea însurătorii. Deci gentlemenii de soiul lui Ryder nu aveau nici un motiv să-și facă apariția, iar ea va avea cale liberă.

Diseară va lua o decizie, oricare ar fi ea, în legătură cu Lord Randolph Cavanaugh.

Mary o urmă pe sora mai în vârstă în salonul muzical al lui Lady Hopetoun. În timp ce Amanda, contesă de Dexter, i-o luă înainte pentru a-i saluta și a-i săruta pe cei din cercul ei de cunoștințe, Mary rămase în ușă și se uită de jur împrejur. Întârziaseră puțin pentru că Amanda trebuise să se ocupe de cel mai mic dintre copiii ei, care tușea, dar din fericire nu era nimic grav. Având deja experiență ca mamă, Amanda se declarase mulțumită, cel puțin cât să poată pleca.

Așadar, era posibil ca ele să fi ajuns ultimele. Membrii ansamblului muzical făceau ultimele gesturi pentru acordarea instrumentelor. Majoritatea invitaților formaseră mici grupulețe în apropierea salonului, iar alții luaseră deja loc pe scaunele tapițate cu catifea, aranjate frumos în fața estradei.

Dar unde era Randolph? Mary se mai uită încă o dată peste tot, se încruntă și începu să se plimbe prin încăpere în căutarea lui.

– Nu au venit.

Se felicită în gând că se abţinuse să nu tresară. Îşi întoarse foarte puţin capul şi îi aruncă lui Ryder o privire rapidă. Făcu o pauză şi renunţă să-i răspundă tăios, deşi multe cuvinte îi stăteau pe limbă.

– Cine anume?

Fiind mult mai înalt ca ea, putea să vadă mai bine în mulţime.

– Rand şi grupul lui.

Mary făcu ochii mari.

– Nici unul?

– Cred că le era frică.

Frică. Iar cuvântul ăsta.

– Frică de ce? întrebă ea resemnată, întorcându-se spre el.

Avea aceeaşi expresie blazată de leu leneş; o privi, apoi ridică întrebător o sprânceană.

– Oricine ştie că genul acesta de evenimente, mai ales dacă este organizat în perioada aceasta a anului, nu urmăreşte decât un singur scop, care n-are nici o legătură cu muzica.

Aici nu putea să îl contrazică. Din acelaşi motiv se afla şi ea aici. Dar...

– Aseară au fost toţi la bal. Mi-a spus că ei – toţi, fără excepţie – vin la asemenea evenimente pentru a le închide gura mamelor lor, gazdelor şi tuturor doamnelor respectabile din înalta societate.

– O, deci a recunoscut? rânji Ryder mândru. Încă mai sunt speranţe pentru el.

Mary îi aruncă o privire menită să-l descurajeze.

– Poate în concepţia ta. Dar presupunând că a spus adevărul, fapt de care de altfel nici nu mă îndoiesc, de ce n-au venit şi în seara aceasta? întrebă ea, aruncând o privire fugară, dar cuprinzătoare, în jur. Sunt sigură că mamele lor aşa şi-ar fi dorit. Uită-te doar la toate tinerele acestea, la mamele şi la sponsorii lor – şi la toţi gentlemenii mult mai tineri decât tine.

– Dacă te uiţi cu atenţie, observi că majoritatea sunt chiar mai mici cu un an decât Randolph şi prietenii lui.

Observase deja acest aspect. Se încruntă iar şi se întoarse spre el. Ryder îi anticipă următoarea întrebare.

– Cred că aseară Rand şi amicii lui au avut un şoc, realizând că se cam joacă cu focul.

– Şi de aceea n-au venit, de frică să nu se ardă? îl ţintui ea cu privirea.

Buzele lui se arcuiră uşor, mai degrabă în semn de înţelegere decât în batjocură. Era de acord şi cu fratele lui, şi îi dădea dreptate şi ei.

– Cred că absenţa lor este un fel de declaraţie.

Spre surprinderea ei, nu simţi altceva decât acceptare resemnată.

– Bine măcar că m-am lămurit, zise ea, mijindu-şi ochii ca pentru a-l avertiza. Oricât de greu îmi este să-ţi dau dreptate, recunosc că fratele tău nu este soţul potrivit pentru mine.

Lui Ryder îi venea să râdă cu gura până la urechi, dar se stăpâni şi doar zâmbi slab.

– Mă bucur că am căzut de acord.

– Da, bine atunci, zise Mary, întorcându-se spre salon. Acum trebuie să-mi văd de drum.

Ryder clipi des şi se grăbi să o urmeze imediat ce ea făcu ceea ce spusese.

– O, şi încotro te îndrepţi, mai exact?

– Am de gând să-i reevaluez pe gentlemenii din înalta societate şi să-mi descopăr sortitul.

– O... înţeleg.

Se ţinu după ea până ajunseră lângă un şir de scaune aşezate la mijlocul încăperii, apoi o urmări până îşi ridică uşor poalele rochiei şi se aşeză pe un scaun, luând şi el loc chiar lângă ea.

Orchestra începu să cânte o scurtă bucată introductivă, prin care îi invita pe oaspeţi să-şi ocupe scaunele, iar Mary îi aruncă o privire piezişă.

– Tot nu mă pierzi din ochi?

El se uită spre ea, apoi, în timp ce ultimii musafiri luau loc şi în sală se aşternea liniştea, se lăsă pe spate în scaun şi, încă susţinându-i privirea, îi şopti:

– E un fel de-a spune.

Pufni nemulţumită şi apoi îşi concentră în mod ostentativ atenţia asupra orchestrei.

În partea cealaltă a camerei, Lady Carmody, care stătea lângă Lavinia, se încruntă. Profitând de fundalul sonor, se aplecă spre Lavinia și o trase de mânecă.

– Ia te uită! Ce caută fiul tău vitreg aici? Și de ce stă de vorbă cu Mary Cynster? întrebă ea, uitându-se în jur. Și unde este Lord Randolph?

Lavinia, care îi remarcase și ea cu surprindere, la fel cum de altfel îi observaseră și celelalte matroane prezente, îi răspunse fără să se întoarcă spre ea; tensiunea din vocea ei sugera că vorbește printre dinți și că altfel i-ar fi venit să țipe.

– Întrebări foarte pertinente, la care nu știu să îți răspund.

După câteva secunde, Lavinia se uită înainte, apoi se aplecă și îi șopti la ureche:

– Și doar i-am spus lui Randolph să vină!

– Da, bine, zise Lady Carmody pe un ton împăciuitor. N-ai ce să le faci, băieții sunt băieți.

Lavinia se uită spre mica scenă, dar muzica trecea pe lângă urechile ei; atenția îi era atrasă în permanență de silueta fiului ei vitreg, de umerii lui lați, de modul în care stătea și discuta cu Mary Cynster.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc, se răți ea, dar astfel încât doar Lady Carmody să o audă, e ca Ryder să-i sucească mințile fetei ăsteia prostuțe!

Lady Carmody se gândi puțin, apoi își dădu cu părerea.

– Cred că nici măcar el n-ar putea să o deturneze pe domnișoara Cynster de la drumul ei și, zău așa, doar nu vrea s-o seducă de-adevăratelea? Știe foarte bine că nu poate să facă așa ceva – ar provoca ditamai scandalul, iar în afară de asta oricum nu este genul lui.

Lavinia se încruntă.

– Așa e, zise ea, aruncând încă o privire spre diabolicul fiu vitreg. Dar atunci de ce a venit?

Lady Carmody dădu din umeri și se așeză în așa fel încât să fie atentă la muzică.

– Poate că e pur și simplu plictisit și poate că îi place muzica.

Lavinia se încruntă și mai tare, dar nu mai spuse nimic.

„Probabil că e doar plictisit şi poate că îi place muzica – şi-n afară de asta se simte în largul lui cu mine. Ba mai mult, ştie că persoana lui nu prezintă nici un interes pentru mine", conchise Mary, gândindu-se la motivul pentru care Ryder rămăsese lângă ea. Zâmbi în sinea ei. „Se simte în siguranţă cu mine." Ideea că unul dintre cei mai de temut gentlemeni din lumea bună se ascundea după fustele ei era chiar amuzantă.

Recitalul continuă, iar Mary constată că îi făcea plăcere nu doar muzica, dar şi conversaţia cu Ryder – discutaseră destul de în amănunt subiecte precum ce combinaţie de instrumente ar putea reda perfect fiecare bucată muzicală, dacă s-ar fi putut alege un repertoriu mai fericit, despre acustica sălii în care se aflau şi despre faptul că, fiind prea cald în încăpere, muzicanţii trebuiau să îşi acordeze în curând, din nou, instrumentele.

Ştia suficient de multe încât să se descurce la aproape toate subiectele, dar nu înţelesese niciodată de ce trebuiau reacordate instrumentele. Dar se părea că el avusese dreptate.

Cu cât vorbeau mai mult, cu atât se simţea mai relaxată – şi mai încântată. Ryder avusese aparent o singură intenţie – voise să se bucure de muzică în compania ei. În timpul pauzei, se duseră în salonul în care fuseseră pregătite gustările şi băuturile, încă discutând aprins despre rolul cornului, comparativ cu celelalte instrumente de suflat – după care se întoarseră la locurile lor pentru cea de-a doua şi cea mai lungă parte a spectacolului.

Mary se lăsase pătrunsă de atmosferă – era prinsă în mrejele unei combinaţii între interacţiunea neaşteptat de stimulantă cu Ryder şi muzica excelentă – astfel că abia spre sfârşitul spectacolului observă cu adevărat privirile contrariate care erau aruncate pe furiş spre Ryder din toate colţurile salonului. Dar când deveni conştientă... Mary tresări şi se întrebă care era motivul, după care îşi dădu seama de ce doamnele în vârstă – mai ales cele câteva doamne venerabile şi matroanele mai în vârstă – aruncau acele priviri şocate şi sfredelitoare. De ce era el aici? Mai exact, de ce venise şi de ce rămăsese acolo?

Presupusese că îşi făcuse apariţia ca să-l apere iar pe Randolph de ea, dar după ce se asigurase că Randolph nu venise, se ţinuse

după ea şi se aşezase pentru că voise să asculte muzica şi pentru că nu voise să mai vorbească cu nimeni altcineva în afară de ea.

Nu era ceva neobişnuit ca un domn de genul lui să manifeste interes pentru muzică, şi cu toate acestea nu se mai întâmplase, adică ea nu mai aflase de o altă ocazie în care el să fi participat la un asemenea eveniment. Iar din privirile iscoditoare ale asistenţei era clar că nimeni nu-l mai văzuse vreodată la o seară muzicală.

Mary simţi furnicături pe ceafă, care coborau uşor spre umeri. După cum subliniase şi Ryder, acest tip de eveniment, organizat în perioada aceasta a anului, era conceput special pentru a-i reuni pe cei care doreau să se căsătorească, dovadă fiind numărul mare de cupluri tinere care conversau sub atenta supraveghere a însoţitorului sau a însoţitoarei. Prin urmare, apariţia unui gentleman cu statutul lui Ryder într-o asemenea ocazie putea fi interpretată drept o ieşire la vânătoare – dar nu în căutarea unei iubite, ci a unei soţii.

Muzica crescu în intensitate. Mary începu să respire cu dificultate. Îşi întoarse foarte încet capul şi se uită sper Ryder, care părea complet relaxat şi absorbit de muzică. Îi studie la repezeală chipul – trăsături bine conturate, frumuseţe virilă indiscutabilă care nu-i putea masca în nici un fel forţa extraordinară – după care privi din nou înainte şi inspiră încet. Dar nu fu de ajuns pentru a-şi potoli ameţeala care-i învârtejea capul.

Era lângă ea şi rămăsese acolo, pentru muzică. Pentru ce altceva? Simţea fluturi în piept, în stomac, ceea ce era de-a dreptul ridicol. Nu avea nici un motiv să reacţioneze aşa, îşi ţinu ea singură predică; el nu făcuse nimic ca s-o facă să simtă aşa ceva...

Era acolo, lângă ea, în carne şi oase.

Încercă să scape de ideea pe care privirile speculative ale celorlalte femei din salon i-o inoculaseră în minte. Hotărâtă să nu se demaşte, se concentră să asculte ultima parte a ultimei sonate; când piesa se încheie, aplaudă cu la fel de mult entuziasm ca toţi ceilalţi, zâmbi împreună cu restul publicului şi se ridică odată cu ei să ovaţioneze. După ce aplauzele conteniră, Lady Hopetoun le mulţumi interpreţilor, apoi cu toţii mai aplaudară o dată, îndreptându-şi apoi atenţia către parteneri sau însoţitori.

Cu zâmbetul pe buze, se grăbi să își ia la revedere de la Ryder. Îi mulțumi pentru companie, apoi se deplasă de parcă ar fi avut foc sub tălpi, către zona sigură în care se afla însoțitoarea ei.

Sprijinit de ultima coloană a terasei din fața reședinței Hopetoun, Ryder rămase în penumbră să asculte schimbul de replici dintre Mary și Amanda. Cele două ieșiseră pe ușa principală, traversaseră terasa și se opriseră pe treptele care duceau în stradă. Ceilalți invitați trecuseră câte doi-trei pe lângă ele, fără ca vreunul să-l remarce stând în umbră lângă ele.

Mary își scoase șalul de mătase, apoi și-l petrecu peste umerii goi.

- Avem ambele trăsuri aici... nu-i nevoie să mă conduci până pe Upper Brook Street. Mă duce vizitiul, și e și valetul cu noi... nu are ce să mi se întâmple.

- Bine, zise Amanda, aranjându-și șalul și săculețul de mână. Cred că ai dreptate și nici nu-i mult de mers până acolo.

- Iar Park Lane e chiar mai aproape, spuse Mary, apoi se întinse și o sărută pe obraz. Îți mulțumesc că m-ai însoțit și că ai avut grijă de mine - știi că altfel n-aș fi putut să vin. Și să nu-ți faci griji în privința lui Ryder - ți-am spus deja, era interesat doar de muzică. Nu cred că este sub nici o formă interesat de mine.

- Hmm... poate, dar să nu uiți ce ți-am spus. E un tip uns cu toate alifiile. Nu-l subestima.

Ascuns în umbră, Ryder scoase un rânjet. Cele două surori se despărțiră, fiecare îndreptându-se spre trăsura ei. Fură ajutate de valeți să urce, apoi portierele fură închise, iar vehiculele - trăsura Amandei în față - intrară în șirul format din numeroasele trăsuri elegante care se îndreptau agale spre vest.

După ce trăsura în care se afla Mary dispăru după colțul lui Hill Street, Ryder își puse pălăria pe cap și ieși din colțul întunecat, învârtindu-și bastonul într-o mână. Coborî treptele alături de alți invitați, ajunse pe caldarâm, unde mai salută câteva doamne, apoi plecă pe jos.

Foarte rar venea cu trăsura în Mayfair; parcurgea destul de repede orice distanță și îi făcea plăcere să se plimbe prin liniștea nopții, tulburată doar de zgomotul roților huruind pe drum, mai

ales după ce își petrecuse toată seara în compania oamenilor la un eveniment.

O luă spre nord prin Hayes Mews, o zonă mai puțin circulată, noaptea învăluindu-l în pacea ei întunecată. Nu se grăbea, dar nici nu mergea foarte agale. Nu se gândea la nimic anume, ci încerca doar să treacă în revistă cele petrecute în ultimele câteva ore. Acel imbold pe care îl simțise să aștepte pe terasă până se convingea că Mary era în siguranță fusese... interesant. Nu mai avusese niciodată un asemenea impuls, nici măcar când fusese vorba despre doamnele cu care-și împărțea patul. Probabil că era expresia firească a modului în care o privea acum pe Mary, ca urmare a rolului în care o distribuise. Nu era prea lămurit în legătură cu ceea ce i se întâmpla, dar nici nu considera că era cazul să se alarmeze; el era ce și cine era, așa că era de așteptat să aibă asemenea sentimente, de vreme ce o privea ca pe viitoarea marchiză, soția lui.

La fel de interesantă i se părea și starea de vigilență care pusese stăpânire pe ea spre sfârșitul serii. Până atunci discutase deschis, fără opreliști, după care devenise brusc conștientă – din cauza pleiadei de priviri speculative pe care i le aruncaseră celelalte doamne, bănuia el – că prezența lui alături de ea avea nevoie de o explicație. Se întrebă care fusese concluzia ei. În discuția cu Amanda își exprimase destul de clar punctul de vedere, dar... oare chiar fusese convinsă că rămăsese alături de ea doar pentru... – ce-i drept realul lui – interes pentru muzică?

Ajungând la capătul străzii Hayes Mews, făcu stânga pe Farm Street. Cu un surâs pe chip și rotindu-și bastonul, traversă strada pietruită și intră pe aleea pe care o folosea deseori drept scurtătură pentru a ajunge la casa lui de pe Mount Street, atunci când se întorcea din zona sudică a cartierului Mayfair.

La ora aceea din noapte, în cartierul extrem de select în care locuia, nici măcar cei certați cu legea nu aveau curaj să se aventureze pe aleile înguste, dar el n-avea nici o grijă; statura lui impozantă alunga din start orice tentativă, iar spada ascunsă în baston l-ar fi descurajat oricum pe orice atacator. Se pricepea foarte bine s-o mânuiască. Nimeni de statura lui nu ar fi putut supraviețui la colegiul Eton dacă nu ar fi învățat tot ce trebuia

despre bătaia cu pumnii și mai ales despre ce înseamnă o încăierare crâncenă.

Adevărul era că se temea de puține lucruri în viață care atentau la siguranța lui fizică. Nu prea existau lucruri care să îl amenințe efectiv din acest punct de vedere, dar începea să înțeleagă că în viață mai sunt și altfel de tipuri de amenințări, unele mult mai dăunătoare și care dureau mult mai mult decât orice durere fizică. Nu se simțea deloc în largul lui să discute, nici măcar cu el însuși, despre aceste amenințări care apăruseră după vârsta de treizeci de ani, dar se decisese că sosise vremea să le înfrunte. Înainte ca acestea să se materializeze.

Aleea se îngusta pe ultimii trei metri, distanța dintre ziduri fiind totuși suficientă cât să poată merge nestingherit. Ieși din cotlonul acela întunecat direct pe Mount Street, mult mai luminată, făcu stânga, mai merse câțiva metri, apoi traversă strada și, din câțiva pași, fu în fața casei.

Descuie și intră în minunatul foaier luminat cu lămpi, fără să se arate surprins când Pemberly, majordomul lui, apăru imediat de nicăieri. Pemberly fusese majordomul tatălui lui și, la fel ca și doamna Perkins, menajera, fusese o prezență constantă în viața lui.

- Bine ați venit acasă, milord. Ați petrecut o seară frumoasă?

- Da, răspunse Ryder, înmânându-i pălăria și bastonul. Ba chiar mai frumoasă decât mă așteptam.

Se dusese la reședința lui Lady Hopetoun presupunând că Rand va fi acolo; dar absența tânărului și concluzia ulterioară a lui Mary că Rand nu era alesul ei simplificase mult lucrurile. Fără să fie nevoie ca el să facă vreun efort, misiunea îi fusese brusc ușurată, iar timpul petrecut cu Mary îl ajutase mult mai mult decât sperase.

Deci, ce urma?

- Mai ieșiți în seara aceasta, milord? se interesă Pemberly.

La un alt bal, la un club sau la tripou, poate spre patul unei doamne oarecare... Ryder clătină din cap.

- Nu. Poți să încui, zise el, pășind pe coridorul care ducea către restul casei. Mai stau puțin în bibliotecă, apoi mă duc să mă culc.

- Prea bine, milord. Îi spun lui Collier.

Ryder încuviință din cap. Collier fusese valetul tatălui său, dar la moartea acestuia era încă destul de tânăr să se pensioneze. Deși Ryder nu avea nevoie de ajutorul nimănui să se îmbrace, cu atât mai mult ca să se dezbrace, și oricum nu-i făcea plăcere să aibă pe cineva atât de aproape, îi permisese totuși lui Collier să-și păstreze slujba. Collier îi fusese devotat tatălui său și chiar îl ajutase mult în ultimele lui zile. Ultima ambiție a lui Ryder era acum să reușească să-și convingă personalul să nu mai folosească cuvântul învechit „valet", ci sintagma modernă „asistent personal". Până acum se lovise de un refuz categoric, dar era hotărât să își impună punctul de vedere.

Ajunse în bibliotecă și intră. Închise ușa în urma lui și se opri în prag, așteptând să fie învăluit de atmosfera primitoare a încăperii. Aici își petrecea o mare parte din timp și odaia îi era tare dragă, grație faptului că petrecuse alci nenumărate ore alături de tatăl lui. Oftă satisfăcut și se duse spre șemineul uriaș, aflat pe mijlocul peretelui.

Pe fiecare dintre pereți erau de sus până jos rafturi pline ochi cu volume îmbrăcate în piele, mai puțin în dreptul ușilor, a șemineului și a celor trei ferestre lungi de pe peretele din fața lui. Perdelele lungi până în podea erau trase, iar singura sursă de iluminat din cameră era o lampă care ardea pe o măsuță, lângă una dintre cele două canapele identice așezate pe diagonală față de șemineul în care pâlpâia un foc mic și zglobiu. Flăcările răspândeau raze aurii pe suprafețele lustruite de lemn, pe cotoarele cărților scrise cu litere argintii și mângâind pielea brun-închis a canapelelor și a scaunelor.

Ryder ignoră biroul enorm aflat în celălalt capăt al încăperii și se opri în dreptul șemineului. Luă un pachet de cărți de vizită de pe polița de marmură de deasupra – invitațiile pe care le primise pentru zilele următoare.

Ca de obicei, luă cartonașele cu invitațiile pentru acea seară și le aruncă în foc. Le alese pe cele pentru a doua zi și le așeză pe celelalte la loc, apoi se duse lângă lampă. Le desfăcu în evantai și începu să le citească.

În seara aceasta, Mary începuse să-și pună întrebări în legătură cu motivele lui. Chiar dacă reușise să se convingă singură

că el rămăsese la serata lui Lady Hopetoun doar pentru muzică, în curând avea să se trezească la realitate. Dacă se pricepea la chestiuni de genul acesta, iar el se pricepea, atunci intuia că avea să-l abordeze cu o suită de întrebări referitoare la intenţiilor lui şi în acel moment amândoi urmau să dea cărţile pe faţă. Simţi fiorul anticipării. Buzele i se arcuiră într-un zâmbet.

Nu putea prezice când exact va avea loc această lămurire între ei, dar era sigur că ar fi putut să-i creeze premisele, pentru că într-adevăr era o discuţie pe care trebuiau să o aibă. Probabil că ea ar fi adus vorba doar când ar fi fost pregătită, ceea ce era firesc; nu trebuia să-şi facă griji încercând să ghicească când avea să se întâmple asta – ştia sigur că oricum ea va veni să vorbească cu el.

Zâmbi şi mai larg cu gândul la evenimentele care aveau să facă deliciul înaltei societăţi a doua zi. Aşa cum se prezenta situaţia, nu trebuia să facă nimic ieşit din comun pentru a avansa în campania sa, ci doar să se afişeze de fiecare dată lângă ea, la fiecare eveniment la care participa. Şi ea avea să se ocupe de restul – avea să-i ofere prilejul ideal de a-şi mărturisi în mod clar intenţiile.

Alese o invitaţie din cele şapte, citi din nou textul de pe ea şi dădu din cap aprobator.

– Asta e, murmură el în timp ce bătea cu degetul în bucata de carton. Aici va fi mâine-seară. La balul lui Lady Bracewell.

Capitolul 4

Pentru numele lui Dumnezeu, ce avea Ryder de gând? Întrebarea aceasta nu-i dădea pace lui Mary a doua zi de dimineaţă în timp ce îşi bea ceaiul cu pâine prăjită. Trecuse în revistă pentru a nu ştiu câta oară toate discuţiile pe care le avusese cu el în ultimele trei seri; de două ori îl întrebase ce avea de gând şi de fiecare dată îi răspunsese... vag.

Iar când o provocase pe ea să spună care credea că sunt motivele lui, şi îi spusese foarte clar şi concis ce părere avea, nu o contrazisese deloc – iar seara din urmă şi-o petrecuse lângă ea,

într-un loc de întâlnire în care un domn de vârsta lui nu avea ce să caute decât dacă intenționa să se însoare. În continuare putea să-l găsească o scuză că venise să-l ferească pe Rand de ea, dar după ce văzuse că fratele lui nu era acolo, lucru pe care oricum îl știa dinainte de a veni, de ce mai stătuse? Pentru muzică? Așa de tare își dorise să asculte un ansamblu de muzică de cameră aproape necunoscut, care interpretase numai bucăți renumite? Sau rămăsese din alt motiv?

Mary aruncă o privire spre scaunul din partea cealaltă a mesei, cel pe care stătea de obicei mama ei. Dacă Louise ar fi fost aici, ar fi putut să-i ceară sfatul; avea încredere în mama ei și, dacă ar fi vorbit cu ea, îțele s-ar fi descurcat imediat.

- Mâine-dimineață se întorc, domnișoară.

Își ridică privirea, dându-și seama că se holbase câteva minute bune la scaunul gol și se străduì să schițeze un zâmbet.

- Da, știu. Se întorc repede.

- Aveți *vreo* sarcină de trasat personalului între timp? se interesă Hudson.

- Nu, nu, zise ea, făcându-i semn să lase ceainicul pe care îl adusese cu el, apoi se ridică și își turnă singură în ceașcă. Aș fi vrut să mă sfătuiesc cu mama, dar nu-i nici o grabă, adăugă ea cu un surâs. Avem timp destul mâine.

Hudson se închină în fața ei, apoi luă vasele murdare și plecă la bucătărie.

Se lăsă pe spate pe scaun și sorbi din ceai. Imediat îi reveni în memorie discuția cu Ryder din seara precedentă... ochii îi scânteiară. Rămase cu ceașca în aer, se ridică, analiză din nou toate cuvintele-cheie care se rostiseră, apoi trecu la noaptea de dinainte și o luă de la capăt...

Se încruntă; starea de neliniște deveni din ce în ce mai apăsătoare. Având în vedere că discutaseră destul de des în ultimul timp, putea înțelege, luând în calcul faptul că aveau titluri nobiliare destul de apropiate și că se cunoșteau de mult, că nu i se mai adresa cu „domnișoară Cynster". Dar seara trecută... și chiar și în seara de dinainte, de câte ori voise să-i atragă atenția... Nu îi spusese în nici un fel. Vorbise cu ea, ea îi răspunsese – dar ca și cum... ca și cum ar fi avut vreun soi de înțelegere prestabilită...

– Nu! Încercă ea să conteste adevărul. Nu. Nu şi nu! repetă ea din ce în ce mai tare. Lăsă ceaşca pe masă şi clătină din cap. Nu se poate aşa ceva – nu vreau aşa ceva!

Nu Ryder era alesul ei, era imposibil – nu tocmai el, care era cunoscut în tot oraşul drept nobilul cel mai greu de îmblânzit din înalta societate. Atâta vreme cât era hotărâtă să nu piardă niciodată controlul asupra vieţii ei – şi ca o consecinţă firească – şi asupra viitorului ei soţ – Ryder nu putea fi bărbatul potrivit pentru ea.

Dar dacă el decisese că ea este femeia potrivită pentru el? Rămase cu privirea în gol, întrebarea reverberându-i în minte.

– Ce naiba mă fac dacă aşa s-a întâmplat?

În momentul în care păşi alături de Amelia în sala de bal a lui Lady Bracewell, Mary era convinsă că era pe drumul cel bun. Drumul care s-o ducă negreşit către alesul ei, cel care o va face să simtă că-i vine să-şi ia zborul sau că nu mai poate să-şi ia gândul de la el. Trebuia doar să-l identifice, după care să-l lase în grija colierului şi a Doamnei.

Îşi reîncepuse căutările de dimineaţă, când o însoţise pe Penelope, sora Portiei, în parc. Îl luaseră şi pe micuţul Oliver, cel mai mare dintre copiii Penelopei, şi se bucuraseră împreună de razele molcome ale soarelui. Trăsese cu ochiul la toţi domnii care se plimbau cu cabrioletele sau pe jos, dar nici unul nu îi captase interesul. Cu alte cuvinte, nici unul nu merita atenţie.

Dacă ar fi fost oricine altcineva în locul lui Penelope, poate că Mary s-ar fi încumetat să atingă subiectul Ryder, dar Penelope era expertă doar în comportamentul bărbaţilor foarte în vârstă sau cu înclinaţii criminale; astfel, părerile ei erau cam îndoielnice, iar Mary nu avea nevoie de şi mai multă incertitudine, mai ales în ceea ce-l privea pe Ryder.

Din parc, se dusese cu Amanda la reşedinţa Dexter şi apoi, împreună cu ea, la prânzul oferit de Lady Holland, unde fusese doar o întâlnire între femei. Tot plimbându-se dintr-o parte în alta avusese timp destul să discute cu sora ei mai mare despre un anumit marchiz enervant de insistent, dar constatase cu oarecare surprindere că nu voise să aducă subiectul în discuţie. Îşi spusese că era din cauză că se străduia mult prea tare să nu se mai

gândească la el. Voia să-l și-l scoată complet din minte. Ușor de zis, greu de făcut.

Aflată în spatele Ameliei, îmbrăcată în rochia sidefie de mătase, decorată pe linia decolteului și la mâneci cu panglici albăstrii, o salută ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat pe Lady Bracewell, apoi coborî împreună cu Amanda în sala de bal - și își dădu seama iritată că era nervoasă.

Trebuia să se concentreze asupra misiunii propuse, să poată comunica cu orice bărbat care corespundea cât de cât imaginii din mintea ei, mai ales cu cei pe care îi avea pe listă înainte de apariția lui Randolph Cavanaugh. În mod evident, toate celelalte tentative le făcuse pe când nu purta colierul, așa că acum exista șansa ca un domn pe care înainte nu îl remarcase să i se pară mult mai atrăgător.

Coborî treptele de marmură, își plimbă privirea pe chipurile invitaților, simțindu-se din ce în ce mai stresată de o senzație nedorită - nu zărea nicăieri părul șaten-auriu al lui Ryder.

Își lăsă privirea în jos și făcu câțiva pași nesiguri. Nu voia ca Ryder să fie acolo, nu dorea ca el să se bage iar în sufletul ei și să-i amețească iar simțurile invitând-o la dans; Dumnezeu îi era martor, nu era încă suficient de puternică și experimentată cât să-și permită să îl refuze. Și la urma urmei, cum ar fi putut fi?

Era iar prinsă în plasa aceasta înșelătoare, la fel cum se întâmplase și la reședința Castlemaine.

Dar, își aminti în timp ce păși în sala de bal, ridică fruntea și privi spre marea de invitați din jur, nu mai avea nici un motiv s-o urmărească, nu aici, nu în această seară sau vreodată.

- Bună seara, Amelia.

Mary se uită iute în jur și blestemă printre dinți. Mijì ochii spre Ryder, care ieșise de undeva de sub scara circulară - așadar, de-asta nu-l văzuse -, iar acum făcea o plecăciune în fața Ameliei.

- Ryder, îl întâmpină Amelia cu un zâmbet, după care se întoarse spre Mary. Cred că voi doi vă cunoașteți.

Ryder îi zâmbi, iar ea se gândi că imaginația ei exagerată o făcea să-l vadă ca pe un zâmbet hrăpăreț.

- Într-adevăr.

Amintindu-şi că Amelia nu-şi dăduse seama că ea îşi petrecuse majoritatea timpului la balul familiei Castlemaine evitându-l şi că nu ştia cine o fermecase cu o seară în urmă, Mary nu-şi pierdu din eleganţă, aruncându-i lui Ryder un zâmbet special, încărcat cu un substrat menit să-l avertizeze.

- Da, ne-am cunoscut.

Ryder zăbovi o clipă cu privirea la ea, apoi se uită din nou spre Amelia.

- Lady Croxton mi-a mărturisit că te aşteaptă. Uite-o acolo, spuse el arătând spre colţul îndepărtat al sălii.

- O, îţi mulţumesc, răspunse Amelia uitându-se în acea direcţie, apoi se uită spre Mary. Deci ştii unde să mă găseşti. Ryder, mai spuse ea înclinând din cap, după care se strecură în mulţime.

Mary îşi mută privirea spre ochii lui; nici nu trebuia să-l privească în rest – era la fel ca de obicei, un model de eleganţă, sofisticare şi maniere superficiale.

- Sunt decisă să trec în revistă şi alţi candidaţi, spuse ea cu hotărâre. Pe Randolph l-am tăiat de pe listă, aşa că nu mai ai nici un motiv să stai pe urmele mele.

O privi tăcut pentru câteva minute, apoi colţurile gurii i se arcuiră într-un fel care nu semăna prea tare cu un zâmbet.

- E posibil. Mai vedem.

Mary se încruntă la el.

- Ce fel de răspuns mai e şi ăsta?

Ridică din sprâncene în maniera leneşă obişnuită.

- Singurul pe care îl vei primi.

Mary scăpă un mârâit de frustrare; iar se juca cu ea.

- Ryder, te rog... pleacă.

Pentru o clipă avu impresia că el se gândeşte serios să-i împlinească dorinţa. Ea aproape că începuse să spere când, fără s-o slăbească din priviri, Ryder clătină din cap.

- Nu cred că pot face asta.

Mary făcu ochii mari; acum ce mai putea să facă?

- Atunci... N-avea cum să-l oblige să plece dacă nu voia. Strânse din buze şi îşi mijii ochii. Prea bine, dacă ai de gând să te ţii după mine şi în continuare, măcar ai putea să nu-mi stai în cale.

Fără să aştepte răspunsul, se răsuci pe călcâie şi se avântă în mulţime. Ryder rânji şi, cel puţin la început, o lăsă s-o ia înainte. Cinci minute mai târziu, nu mai era deloc amuzat.

- Doar nu te gândeşti la Rigby sau la Cantwell ca la nişte potenţiali soţi. Ai tăi - cel puţin verii tăi - vor fi îngroziţi.

Mary îl privi chiorâş.

- De ce?

- Au datorii, răspunse el privind-o. Printre alte defecte.

- O, se bosumflă ea. Îi mai studie puţin pe cei doi, care se aflau într-un grup împreună cu amicii lor la fel de filfizoni şi apoi îl întrebă: Eşti sigur?

- Foarte. Rigby mai are puţin şi dă faliment, iar Cantwell are tot terenul ipotecat, zise el, apoi ezită puţin. Încă nu li s-a dus buhul în tot oraşul, dar a-nceput să meargă vestea.

Ea pufni şi se întoarse cu spatele la el.

- Ar trebui să existe un soi de listă - poate doamnele venerabile ar putea să ţină socoteala. Registrul gentlemenilor buni de însurătoare.

- Credeam că aceea era lista de admitere în clubul Almack.

Mary clătină din cap.

- Acei gentlemeni necăsătoriţi primiţi în clubul Almack s-ar încadra, dar pe mine m-ar interesa mai mult domnii celibatari, dar buni de însurătoare care n-ar intra în acel club decât picaţi cu ceară.

Gentlemenii ca el.

Dar el nu scoase o vorbă şi o porni încet pe urmele ei. Poate era mai bine să o lase în seara asta să colinde în căutarea potenţialilor candidaţi la mâna ei, pentru că aşa putea să le pună mai bine în evidenţă defectele. Dar dacă erau unii care nu aveau defecte... bine măcar că majoritatea acestor domni îl vedeau în preajma lui Mary Cynster. El ştia cam pe unde se afla pe acea listă a bărbaţilor buni de însurătoare; erau puţini care s-ar fi încumetat să îi facă concurenţă. Iar dintre acei câţiva, pe care oricum îi cunoştea cel puţin cât de cât, dacă nu îi erau chiar prieteni, nici unul, nici măcar de dragul întrecerii, nu ar fi îndrăznit să o ceară de soţie pe Mary. Era genul de zgripţuroaică de care fugeau toţi. Ar fi fost chiar curios să afle de ce el era de altă părere. Dar aşa era. Ba chiar

constatase de nenumărate ori că ea avea capacitatea de a-l uimi și, ce era cel mai important, că îl făcea să râdă, deși deocamdată doar în sinea lui.

Acum Mary se îndrepta direct către George Cruikshank, pe care voia să-l prindă cât era singur. Exact pe când sala fu inundată de acordurile primului vals. George își ridică privirea spre Ryder, implorându-l parcă să facă ceva; fire blândă și prietenoasă, tremura ca un iepuraș în capcană, tremurând de nerăbdare să se facă nevăzut.

Înainte ca Ryder să intervină și să o ia de mână – ceea ce și avea de gând – Mary puse fără nici o sfială mâna pe brațul lui George și îi zâmbi dulce.

– Mă scuzați că sunt atât de îndrăzneață, domnule, dar îmi place foarte mult valsul.

– Aah... îngăimă George, albindu-se la față. Ah... sunt rănit la un picior.

Mary îl privi chiorâș.

– Oh?

Se uită în jos spre picioarele lui, care până atunci păruseră perfect sănătoase. George își înșfăcă coapsa și făcu o grimasă.

– Nu-mi place să mă plimb cu baston știți – cred că sunt prea mândru. Dar mi-e teamă că n-aș putea să rezist un dans.

– O, exclamă ea bosumflată, fără să-și ia ochii de la picioarele lui.

Înainte de a-l duce pe George la paroxism cu întrebări despre rana inventată, Ryder își înfipse degetele în cotul ei. Mary tresări speriată, iar Ryder trebui să-și ascundă zâmbetul.

– Hai să dansezi cu mine. Să-l lăsăm pe bietul George cu durerea lui.

Mary îl străfulgeră cu privirea; preț de o fracțiune de secundă ochii ei albaștri părură că se uită în gol, apoi clipi și își concentră privirea asupra lui.

– O, fie! Se întoarse spre George și înclină din cap.

– Vă mulțumesc pentru conversație, domnule. Sper să vă însănătoșiți repede.

Ryder îl salută și el scurt, strângând din dinți pentru a-și ascunde amuzamentul. Felul în care George îi transmise fără

să scoată o vorbă cât îi era de recunoscător era gata să-l facă să izbucnească în hohote, dar Ryder își dădu seama că Mary n-avea nici o idee cât de tare îl zdruncinase pe cel mai sfios gentleman din înalta societate. O conduse pe ring, apoi o prinse în brațe.

- Mă tem că nu sunt George.

- Pare evident, răspunse ea nemulțumită. Încruntându-se, Mary îl lăsă s-o poarte pe aripile dansului. Și se luptă cu îndârjire să se concentreze asupra planului ei.

După două piruete, deja începuse să se întrebe de ce îi plăcea atât de mult să danseze cu Ryder... de ce se simțea atât de bine, de extraordinar, de... perfect. Da, era mai mult decât un dansator desăvârșit, dar era atât de înalt și atât de voinic pe lângă ea, încât te-ai fi gândit că s-ar simți copleșită, când de fapt se simțea... protejată. Nu avea sentimentul că era ținută într-o cușcă - poate pentru că dansul nu dura mult - ci apărată de orice atingere, de orice contact cu altcineva. În timp ce dansau, formau împreună un tot, o entitate complet disociată de cei din jur. Să valseze cu el era ca și cum s-ar fi învârtit într-o construcție fragilă intangibilă, propulsată de forța, de simțurile și de senzațiile cu care amândoi se lăsau pradă muzicii.

Deja făcuseră înconjurul sălii o dată și se pregăteau de încă o tură, când se trezi brusc la realitate - era relaxată, încântată și îi zâmbea sincer și liber, privindu-l în ochi. Iar el îi răspundea cu un zâmbet leneș, o licărire de satisfacție strălucind în ochii lui aurii în timp ce-i susținea privirea.

Mary se frământa dacă să-i spună că ar fi vrut ca acesta să fie ultimul lor vals împreună; o răsfăța în dauna celorlalți bărbați. Pe de altă parte însă, poate ar trebui să se folosească de această experiență ca de un fel de standard - când avea să danseze cu adevăratul ei ursit, sentimentul va fi și mai înălțător. Ceva mai grozav decât această experiență strălucitoare, minunată și plină de fiori. Însă având în vedere că acesta era Ryder, care nu avea nevoie de încurajare sau de alte provocări, ea tăcu mâlc și se bucură de restul dansului.

La final, îi mulțumi cu recunoștință sinceră, apoi își îndreptă toată atenția asupra onorabilului Warwick Hadfield, care tocmai

terminase de dansat cu verişoara lui, domnişoara Manners, şi se oprise în apropiere.

Warwick fusese pe lista iniţială şi, din toate punctele de vedere importante pentru societate, era mult mai eligibil ca pretendent la mâna ei decât fusese Randolph vreodată. Tatăl lui Warwick era vicontele Moorfield, iar Warwick urma să moştenească toate proprietăţile importante ale familiei. Nu că ei sau familiei ei i-ar fi păsat, dar, după cum subliniase şi Ryder, societatea avea şi ea aşteptările ei. Având colierul la ea, acum putea să-l reevalueze.

Era uşor să se întâlnească „întâmplător" cu el – toată lumea se făţâia de colo-colo. Se duse la el şi începură să converseze; în pofida faptului că Warwick îi dăduse răspunsuri inteligente şi era destul de încântător, Mary nu simţi nimic în plus. Pur şi simplu nimic. Nici Warwick nu părea prea impresionat de ea; mai degrabă era fascinat de simpatica lui verişoară.

Îl tăie şi pe Warwick de pe listă şi plecă de lângă el, parcă şi mai încăpăţânată. Ryder rămăsese tot timpul pe lângă ea, însoţind-o mai mult sau mai puţin prin mulţime – locul era din ce în ce mai aglomerat, aşa că, la un moment dat, se simţea chiar recunoscătoare că datorită prezenţei lui impozante invitaţii se dădeau din calea lor, făcându-le loc să treacă. Ryder îşi îndeplinea sarcina cu simţ de răspundere – deşi din când în când intervenea în discuţie, de multe ori intervenţiile lui erau binevenite, nicidecum cârcotaşe. Era suficient de înţelept cât să se abţină de la comentarii asupra preferinţelor ei în materie de bărbaţi şi să intre în vorbă doar când avea chestiuni pertinente sau importante de adăugat. Şi nici atunci nu intervenea direct.

Asta până când ea – disperată de insuccesul de până atunci – se opri lângă un cerc de tineri aflaţi la început de reputaţie scandaloasă, printre care se afla şi un dezmăţat deja recunoscut pentru faptele lui. Deşi incluşi în categoria „viitori mari crai", Jasper Helforth şi Joselin Filliwell se încadrau, după părerea ei, în categoria „recuperabili" şi oricum erau potriviţi pentru ea din multe alte puncte de vedere. Aşadar, merita să le acorde atenţie.

Iniţie conversaţia cu cei doi, remarcând că aceştia avuseseră grijă să îl includă şi pe Ryder. Nu simţi că ies scântei şi nici nu avu furnicături pe şira spinării, nu se întâmplă nimic care să îl abată

atenția de la Ryder, de exemplu. De câte ori li se adresa celor doi, simțurile ei erau mai întâi și mai mult îndreptate spre Ryder – începuse să îl folosească drept reper. Dacă tot avea de gând să stea numai pe lângă ea, măcar să-i fie de folos.

Nu avea de unde să știe că, dincolo de amuzamentul pe care îl prezenta situația pentru el și pe care nici nu încerca să îl ascundă, Ryder urmărea ceva foarte clar definit. În afară de faptul că era în permanență lângă ea, nu făcea nimic să o împiedice să facă exact ce dorea.

Începu un alt vals, iar Joselin Filliwell îi zâmbi și o invită la dans. Îi întinse imediat mâna; din ce discutase cu el până atunci, el era cel mai apropiat de imaginea ideală din mintea ei. Și valsa nemaipomenit. Încercă din răsputeri să simtă aceeași senzație magică pe care o avusese în brațele lui Ryder, dar... era doar ceva monoton. Schiță un zâmbet de complezență și oftă în sinea ei, după care îi permise lui Joselin să o însoțească înapoi la grup.

Deja cercul își schimbase componența. Jasper nu se mai întorsese, dar apăruseră doi alți tineri gentlemeni cu potențial, precum Cassie Michaels și Rosalind Phillips. Ryder era în partea opusă a cercului, așa că Mary își petrecu următoarele douăzeci de minute discutând cu cei de lângă ea. Pentru ea era clar – deși nu și pentru ceilalți – că Rosalind și Cassie aveau cam același scop ca și ea. Bărbații însă se purtau politicos și erau în general inofensivi, așa că nu aveau cum să-i capteze interesul. Erau pur și simplu... prea imaturi. Se hotărî să îl roage pe Ryder să treacă mai departe, când se auziră din nou acordurile unui vals.

– Domnișoară Cynster... aș fi încântat dacă mi-ați face onoarea să-mi acordați acest dans.

Cererea fusese făcută pe un ton tărăgănat, iar Mary își îndreptă atenția către un domn care stătea în afara grupului. Puțin mai copt decât restul celorlalți, Claude Legarde avea reputația unui crai în devenire. Era îmbrăcat extrem de pretențios, dar exagerase cu volănașele de la gât și mâneci; în jurul lui plutea un miros greu de cuișoare amestecate cu mir.

Mary nu voia să danseze cu el; instinctiv, pielea i se făcuse ca de găină doar la ideea de a valsa cu el. Dar cum ar fi putut să-l

refuze fără a-l jigni, când era evident că era dispusă să danseze cu ceilalți? Legarde era bine-cunoscut pentru limba lui ascuțită.

– Îmi pare rău să te informez, Legarde, dar domnișoara Cynster mi-a promis mie acest vals, spuse Ryder pe un ton aproape la fel de tărăgănat ca al tânărului, deși diferit ca nuanță.

Mary se simți atât de ușurată, încât îi veni să îl sărute pe Ryder; poate că era ridicol, dar nici să-l atingă pe Legarde n-ar fi vrut. Când Ryder se întoarse spre ea, îi zâmbi și îi întinse imediat mâna.

– Îți mulțumesc, nu uitasem.

Zâmbetul lui era apreciativ, din mai multe puncte de vedere.

– Nici nu mă gândeam că ai fi putut uita.

Își înclinară ușor capetele spre restul grupului, apoi se întoarseră spre ring.

Înainte de a se îndepărta, Mary apucă să mai vadă cu coada ochiului expresia de pe chipul lui Legarde. Privirea lui înfatuată, aproape încântată, o făcu să tresară, dar reuși să păstreze aparențele față de Ryder.

Dar de ce o privise Legarde așa și de ce reacționase astfel? Ca și cum ar fi văzut sau ar fi aflat ceva – un secret. Ceva ce știa doar el. În momentul în care Ryder o prinse în brațele lui și începură să danseze, deja uitase complet de Legarde și trăia clipa.

După câteva piruete, își veni suficient în fire încât să-i spună:

– Îți mulțumesc că m-ai salvat. Domnul Legarde nu este deloc pe lista mea.

– Slavă Domnului.

Ryder o privi în ochi, văzu cum buzele ei se arcuiră într-un zâmbet plin de încredere, folosind cuvintele și tonul, pe lângă zâmbetul ei convins, pentru a-și masca impulsurile naturale, mult mai intense decât se așteptase când era vorba de ea, cel puțin pentru moment. Dar cumva o simțise, de la început, conectată direct la latura lui primitivă și instinctuală, iar ultimele lor întâlniri nu făcuseră decât să adâncească această legătură. Devenise mai clară, mai bine definită, de îndată ce aflase scopul pentru car ea participa la acest bal.

Cu toate acestea, până acum făcuse față provocării. Rezistase tentației și o lăsase să facă ce voia, fără să o forțeze și fără

să o sperie. Până acum nu putea decât să se felicite pentru performanța de a rezista.

Valsul era lipsit de incidente, iar el era mulțumit. Nu trebuia să profite de avantajul pe care îl avea. Era mai bine să o lase pe ea să-și dea seama singură că nu se potrivea cu nici un alt bărbat așa de bine cum se potrivea cu el, și asta fără să fie distrasă de legătura senzuală care urma și ea să își facă simțită prezența în curând. Legătura aceea era acolo, încă într-o formă empirică, dar cu un potențial uriaș. Pentru el era tot timpul prezentă, dar ea trebuia întâi să o descopere și să se convingă de existența ei înainte de a trece la următorul pas.

Era încrezător în propriile puteri și în dibăcia lui pentru a lăsa lucrurile în voia lor. În cele din urmă, desfășurarea evenimentelor avea să o conducă direct la el.

Amândoi erau cu zâmbetul pe buze când muzica se opri. O conduse spre un grup de domnișoare și domni cam de vârsta lui. Îi cunoștea pe toți și o prezentă; spera că ea va remarca mai bine diferența dintre el și băiețandrii de pe lista ei având un termen de comparație adecvat.

Lady Paynesville, o fostă iubită de-a lui, se întoarse spre el cu un surâs.

- Milord, m-a rugat fratele meu să te întreb cu prima ocazie dacă dorești să participi la o vânătoare în nord, în Scoția, în vara asta.

Privind în ochii lui Juliet, Ryder înțelese că nu era singura ofertă de care ar fi putut beneficia dacă ar fi acceptat invitația fratelui ei - și a ei. Începuseră să-l cam plictisească flirturile acestea - simpatice de altfel, dar inutile; iar în afară de asta, instinctele de vânător începuseră să îl părăsească.

- Mulțumește-i lui John din partea mea, dar încă nu știu ce voi face vara asta.

Juliet primi răspunsul fără să se supere.

- Ah, bine, zâmbi ea, aruncându-i o privire în treacăt lui Mary. Presupun că este greu să știi dinainte...

Ryder zâmbi și el, apoi își îndreptă privirea spre direcția în care se uitase Juliet... și trebui să se controleze ca să nu se încrunte. Să nu se enerveze. Să nu reacționeze. Nu fusese atent câteva

minute, timp în care un alt gentleman se alăturase grupului, așezându-se chiar lângă Mary. Iar acel gentleman – deși nu făcea cinste numelui – era Jack Francome. Frumos, bine-crescut, la fel de destins și relaxat ca Ryder, născut într-o familie aleasă, Francome avea mare trecere în oraș și era acceptat în majoritatea caselor, dar era recunoscut drept un bărbat cu un caracter dubios și mai ales de o moralitate îndoielnică. Își pierduse întreaga avere la jocurile de noroc înainte de a împlini douăzeci și cinci de ani, iar de atunci era întreținut de o amantă extrem de bogată.

Deși țintele lui erau mai degrabă văduvele mai în vârstă decât Mary, Francome nu se dădea în lături nici de la tentativele de seducere a tinerelor inocente și bogate. Probabil că era disperat dacă încerca să abordeze pe cineva din familia Cynster. Francome cunoștea toate subterfugiile și reuși să o facă pe Mary să se întoarcă ușor spre el, iar acum cei doi stăteau de vorbă oarecum desprinși de grup. Ryder se apropie cât de mult putu și începu să tragă cu urechea la conversația lor, dar Francome era suficient de subtil cât să nu spună nimic ce ar fi putut ridica suspiciuni cu privire la intențiile lui, moment în care afurisiții de muzicieni începură să cânte din nou. Mary își înălță capul, se lămuri că era tot un vals, apoi îi aruncă domnului Francome o privire încurajatoare. Îl mai văzuse și înainte cu câteva baluri; nu avusese niciodată ocazia să discute cu el, dar îl găsea mult mai interesant decât ceilalți tineri pe care îi abordase. Era oare cazul să-și mai lărgească cercul de pretendenți? Francome îi zâmbi cu bunăvoință.

– V-aș invita la dans, domnișoară Cynster, dar este așa de mare înghesuială aici că mă întrebam dacă nu cumva ați prefera să vă plimbați pe terasă.

Se aflau la doar câțiva metri de niște uși larg deschise care duceau spre un balcon aerisit de briza înmiresmată a nopții. Mary aruncă o privire spre cele câteva cupluri care se plimbau deja sub clar de lună și simți brusc nevoia de aer curat.

– Vă mulțumesc. Da, mi-ar plăcea, se repezi ea să-i spună, apoi dădu să-l ia de braț...

Însă între mâna ei și brațul lui Francome interveni brusc o palmă. Tresări surprinsă și se uită șocată spre Ryder. Ultima

dată când îl văzuse stătea de vorbă de vorbă cu o doamnă aflată lângă el.

- Ce faci? întrebă ea cu jumătate de glas.

- Mai bine nu, răsună cu putere glasul lui Ryder.

Mary făcu ochii mari; dar nu ei i se adresase, ci lui Francome. Nu-l văzuse niciodată pe Ryder atât de încordat; şi un chip de granit i s-ar fi părut mai prietenos acum. Iar privirea lui îl străfulgera pe Francome. Dacă privirile ar fi putut ucide... Cu răsuflarea tăiată, se întoarse spre Francome, care îl ţintuia şi el pe Ryder cu privirea.

După câteva fracţiuni de secundă, Francome se îngălbeni la faţă, înghiţi în sec, îşi lăsă braţul în jos şi spuse pe un ton complet diferit de cel pe care i se adresase ei:

- Nu mi-am dat seama; după care îşi dezlipi cu greu privirea din ochii lui Ryder şi se uită încruntat înspre ea. Dar poate...

- la mai gândeşte-te, interveni iarăşi cu asprime Ryder, parcă şi un pic ameninţător, cât să-l facă pe Francome să-şi mute din nou privirea spre el. Şi mai ales gândeşte-te, continuă Ryder după o secundă, la cât eşti de norocos că nu sunt unul dintre verii ei.

Francome îi studie cu atenţie chipul şi ochii.

- Nu ai...

Mary se uită de la unul la celălalt, apoi se opri asupra lui Ryder, ale cărui trăsături se relaxaseră, însă nu complet.

- Vrei să punem rămăşag?

Mary scrâşni din dinţi; nimic nu o înfuria mai tare decât să fie tratată ca un os disputat între doi câini. Trase adânc aer în piept.

- Ryder...

- Vă rog să mă scuzaţi, domnişoară Cynster, o întrerupse Francome, dar am fost chemat în altă parte

Mary clipi, nedumerită.

- Ah... înţeleg.

Francome făcu o plecăciune scurtă în faţa ei, evitându-i privirea, dar uitându-se lung la Ryder, după care se întoarse şi dispăru cu repeziciune în mulţime. Mary se uită după el, apoi se întoarse spre Ryder, moment în care remarcă privirile celor care asistaseră la scenă. Toţi auziseră sau văzuseră schimbul de replici, chiar dacă erau unii care se prefăceau că nu fuseseră atenţi, aşa

că fu extrem de surprinsă să constate că nimeni nu părea mirat. Cu toţii acceptaseră reacţia lui Ryder... Prin mintea ei începură să se perinde rapid imagini fragmentate, cuvinte, priviri, după care toate se ordonară brusc... şi totul se potrivea. Dintr-odată înţelese tot. Tot ce se petrecuse în ultimele trei zile, chiar sub nasul ei. Ridică ochii spre Ryder şi rămase aşa. O privi şi el cu blândeţe; îl vedea cum îi dispare de pe chip orice urmă de tensiune. De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Ryder îşi coborî privirea spre mâna ei, pe care încă o ţinea ferm, însă fără s-o rănească. Îi dădu drumul încet, ca şi cum şi-ar fi forţat degetele să se descleştеze din carnea ei.

Acum, ea era şi mai lămurită – şi încercă să nu se enerveze prea tare. Îşi mijі ochii şi îl apucă strâns de mânecă. Îi îndoi cu putere braţul în jos, apoi zâmbi cât putu de fermecător, pentru a păstra aparenţele faţă de ceilalţi.

– Vă rog să ne scuzaţi, mergem să ne plimbăm.

Văzu cu coada ochiului cum Ryder ridică din sprânceană, uimit, şi îl străfulgeră cu privirea.

– Afară! şuieră ea printre dinţi, în timp ce trăgea de el.

Ryder oftă.

– Prea bine, dar hai să ne comportăm civilizat.

Îi suci cu blândeţe braţul, apoi o luă de mână şi i-o aşeză pe braţul lui.

– Hai să ieşim înainte să leşini aici sau să faci un atac de apoplexie.

Lui Mary îi venea să-l strângă de gât.

Se conformă însă şi îl însoţi pe terasă. Acolo amândoi se uitară de jur împrejur. Ochiră un spaţiu liber în capătul terasei şi, fără să schimbe nici un cuvânt, se îndreptară spre acel colţ. Mary ar fi vrut să se năpustească într-acolo, dar el o trase spre el şi o ţinu ferm cât să meargă la pas. Nu voia să atragă atenţia nimănui. Ea trecuse deja de punctul-limită, iar acum mai avea puţin şi exploda. Îşi dăduse seama că, încet-încet, Ryder aruncase în jurul ei un fel de plasă protectoare, un fel de variantă mult mai extinsă şi nuanţată a sentimentului de protecţie pe care îl avusese când dansase cu el. Ceilalţi bărbaţi o percepuseră şi ei; fără îndoială că orice femeie cu experienţă şi-ar fi dat seama

mai devreme. Pur și simplu o marcase în cel mai comun mod ca fiind a lui. Iar ea putea fi de acord cu faptul că el încerca să o protejeze; știa ce fel de bărbat era și că avea în sânge genul acesta de comportament. De aceea nici nu reacționase când dansaseră. Dar nu posesivitate... nu. Nu putea accepta așa ceva.

Colțul spre care se îndreptau era ferit de privirile celor dinăuntru, dar nu și de cele ale cuplurilor care se plimbau pe acolo; pe măsură ce se apropiară și se pregăteau să se oprească, își smulse brațul de lângă Ryder și se sprijini cu spatele de balustradă, cu fața spre el. El se opri ca un scut la nici un metru înaintea ei, astfel încât nimeni altcineva să nu o poată vedea. În clipa în care el se opri, ea îi aruncă o privire cruntă și întinse un deget acuzator spre el.

- Te-am întrebat, de două ori, de ce te ții scai de mine pe la toate balurile și să știi că am băgat de seamă că de fiecare dată ai evitat să-mi dai un răspuns clar.

Se opri o clipă să-și tragă sufletul, apoi continuă pe același ton sacadat, sfredelindu-l cu privirea.

- După acest scurt episod nefericit, vreau să-ți spun răspicat un singur lucru: nu sunt proprietatea ta!

Tăcu, așteptând o replică din partea lui. Văzând că nu dă nici un semn că ar vrea să spună ceva, se enervă și mai tare.

- Ce e asta? Ți-a mâncat pisica limba?

- Nu. Încerc să găsesc cuvintele potrivite să îți spun că te înșeli.

Cu o mimică ce nu prevestea nimic bun, Mary îi răspunse tăios.

- Ba nu mă înșel deloc.

- Dă-mi voie să nu fiu de acord cu tine.

- Ba nu! Trebuie să fii de acord cu mine!

Dumnezeule mare, nu, nu era în stare să-i dea dreptate! Dintre toți bărbații de pe lumea asta, tocmai el... o cuprinse amețeala.

- Nu-mi vine să cred ce se întâmplă...

Ryder făcu ochii mari, ca și cum situația i s-ar fi părut amuzantă.

- Offf! exclamă ea, împungându-l cu degetul în piept. Parcă ar fi atins o bucată de stâncă. Atunci fă bine și explică-mi. Ce naiba

e în capul tău? zise ea, gesticulând larg. Ce naiba urmărești cu tot planul acesta absurd?

– Pe tine. Vreau să mă însor cu tine. Vreau să fii soția mea, doamna marchiză, răspunse el răspicat.

După părerea lui, scena cu Francome fusese mai mult decât edificatoare, nu mai avea rost să se prefacă. Mary își lăsă mâinile în jos și rămase cu ochii la el, în stare de șoc. Avu nevoie de câteva momente ca să își revină, apoi începu să clatine încet din cap.

– Nu. Asta n-o să se întâmple.

Ryder oftă, vădit convins că ea se înșela.

– Și de ce, mă rog frumos?

– Pentru că nu vreau să mă mărit cu tine.

– Așa spui acum... ceea ce nu face decât să mă mobilizeze și mai tare să te fac să-ți schimbi părerea.

Mary amuți din nou preț de câteva momente, apoi întrebă pe același ton degajat pe care îl folosise și el:

– Ai idee câți au încercat până acum să mă facă să mă răzgândesc și au eșuat lamentabil?

– Am auzit. Ți s-a dus buhul că ești de neclintit.

Mary își înclină capul într-o parte, îl studie cu atenție, apoi îl mai întrebă ceva:

– Dar dacă știi atât de multe despre mine și caracterul meu, de ce vrei să te însori cu mine?

Era într-adevăr o întrebare bună. Nu știa ce să răspundă, mai ales că nici el nu cunoștea prea bine motivele. Își lăsă privirea în jos, prefăcându-se că-și aranjează manșeta.

– Pentru că, în pofida părerii tale actuale, eu sunt convins că noi doi ne potrivim, zise el, apoi își ridică din nou privirea spre ea. Nu văd nici un motiv pentru care te-ai opune acestui fapt, dar mă simt obligat să-ți spun că, în cazul în care insiști să mă contrazici, nu mă voi lăsa descurajat. Deja te cunosc foarte bine.

Mary își ridică bărbia, cu mândrie.

– Cred că nu mă cunoști absolut deloc dacă îți închipui că astfel de argumente mă pot influența în vreun fel.

Aici ar fi putut s-o contrazică, dar preferă să atace un alt punct sensibil.

– Dar atunci ce anume este important pentru tine?

- Să fiu independentă. Să dețin controlul asupra vieții mele și asupra celor ce mă afectează direct. Vreau să mă bucur de libertatea de a putea face ce vreau, fără a avea nevoie de consimțământul soțului.

Îi răspunsese atât de repede și cu patos, iar atitudinea ei era atât de sfidătoare, încât Ryder nu mai avu nici un dubiu că acestea chiar erau lucrurile cele mai importante pentru ea.

- Și ar trebui să ții cont de faptul că, indiferent de ce ai încerca să-mi spui, știu ce fel de om ești, continuă ea. Ești un tiran - poate unul genial, simpatic, afectuos, dar oricum un mare tiran.

Aici nu putea să o contrazică, dar... o studie cu atenție, se gândi puțin, apoi își înmuie tonul.

- Și nu ți-a trecut niciodată prin minte că poate și tiranii ar vrea să... cum să spun, să încerce să se schimbe de dragul unei femei, mai ales al unei femei anume, independente, puternice, inteligente, cu care să se și căsătorească?

Gândul acesta... Mary se simți deodată cum probabil se simțiseră și Randolph, și prietenii lui când fuseseră încolțiți. Ochi în ochi, simți că o ia amețeala și dintr-odată toate certitudinile ei începură să se risipească...

- Eu...

- Nu știi ce să spui? întrebă el ridicând din umeri. Acum nu trebuie să mai spui nimic.

Pe terasă apărură mai multe cupluri și amândoi se întoarseră spre valul de oameni; se părea că balul era pe terminate.

- Ar trebui să intrăm, spuse ea.

Simțea că trebuie neapărat să pună capăt acestei discuții neașteptate, înainte de a face ceva cu adevărat prostesc, ca de exemplu să-l întrebe ce schimbări era dispus să facă pentru a fi pe placul ei. Mai bine nu. Nu era încă pregătită pentru răspunsul lui, oricare ar fi fost acela. Știa ce fel de om este el, iar el nici măcar nu încercase să nege. Nu că s-ar fi schimbat ceva dacă ar fi negat... El îi deschisese o perspectivă la care nici măcar nu visase, îi prezentase o variantă despre care doar citise, un viitor pe care nici măcar nu și-l imaginase. Încercă să-și calmeze respirația. Era tentată de această perspectivă, iar el era suficient de inteligent încât să-și dea seama că era atrasă de această posibilitate. Ceea

ce îl transforma într-un bărbat şi mai periculos – periculos pentru ea, pentru viitorul ei, pentru liniştea ei sufletească.

Ryder observase că sala de bal începuse să se golească; dădu din cap, apoi făcu un pas şi îi oferi braţul.

– Din păcate da. Nu mai putem rămâne aici.

Remarcase dincolo de fereastră o persoană extrem de contrariată – o persoană pe care nu şi-ar fi dorit să o vadă deloc, cu atât mai puţin s-o zărească privind scena de pe terasă, chiar dacă nu se întâmplase mare lucru. Nu voia ca Lavinia să tragă vreo concluzie despre el şi intenţiile lui. Şi în nici un caz concluziile bune.

Mary îşi aşeză încet palma pe braţul lui şi o porniră înapoi spre intrare. Aproape de uşă, Mary îşi înălţă privirea spre el şi aşteptă până când şi el o privi în ochi.

– Nu vreau să mă las sedusă de tine, declară ea.

Îndrăzneaţă afirmaţie. Ar fi fost curios să afle cum se gândea ea că l-ar putea opri, dar nu comentă nimic pe tema asta.

– Te rog să nu încerci să mă eviţi... n-o să reuşeşti.

El nu avea să-i permită. Mary îl mai privi câteva secunde drept în ochi, ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi ar fi ştiut cât de serios îi spusese acel lucru, apoi pufni şi îşi ridică bărbia.

Destul de mulţumit de acest final de discuţie, o conduse înăuntru, apoi spre Amelia care tocmai se ridica de pe scaun şi-şi aranja şalul pe umeri, gata de plecare.

După ce o lăsă pe Mary cu sora ei, nu mai zăbovi deloc şi plecă; voia să dea de înţeles celor care asistaseră la scena de pe terasă că nu îl interesa să o conducă pe Mary acasă.

Nu era momentul potrivit să încerce să o protejeze, ba chiar l-ar fi făcut mai mult rău. Era cu Amelia, aşadar era în siguranţă.

Aflată într-un colţ din apropierea terasei, Lavinia îl văzu ieşind din sala de bal – probabil pentru a pleca acasă, şi remarcase că fiul ei vitreg ieşise destul de furtunos. Îşi mijii ochii şi îşi îndreptă atenţia către Mary Cynster.

– Incredibil! Cum îndrăzneşte ticălosul să se gudure pe lângă tânăra pe care am ales-o pentru Randolph?

Claude Potherby, prietenul vechi care o însoţise în acea seară, era preocupat să-şi scuture şi să-şi împacheteze batista de mătase.

– Stai un pic, draga mea. Nu cred că ai vreun motiv să te scandalizezi. Nu l-ai informat pe fiul tău vitreg de intențiile tale în privința dragului de Randolph, așa că nu poți să-l acuzi pe Raventhorne că a făcut ceva intenționat. Mai degrabă ar trebui să te gândești că interesul lui pentru această domnișoară îți confirmă intuiția pe care ai avut-o în legătură cu ea, că este demnă de fiul tău.

Lavinia îi aruncă o privire încruntată.

– Nu fi absurd. Nu-mi pasă de părerea lui Ryder.

Potherby se uită înspre Mary, care tocmai se îndrepta cu Amelia spre scări.

– În afară de asta, părerea mea este că nici n-a avut succes. Nu mi se pare că tânăra este îndrăgostită de el.

– Mary Cynster are prea mult bun-simț ca să se încurce cu Ryder. El e prea vicios pentru gustul oricărei femei, zise ea, făcând un gest a lehamite, apoi își rearanjă șalul și se urni din loc. Potherby îi oferi galant brațul; Lavinia îl acceptă, după care se apropie de el să-i șoptească: Dar ai dreptate. N-am nici un motiv să-mi fac griji în legătură cu Ryder. Nu are de gând să apară în fața altarului, cel puțin nu cu Mary Cynster lângă el.

Potherby schiță un surâs cinic.

– Sigur că nu, draga mea. Nu te mai gândi la asta. Totul va decurge exact așa cum ți-ai închipuit. Cum altfel?

Mary se despărți de Amelia pe treptele casei lui Lady Bracewell, la fel cum făcuse și cu Amanda când fuseseră la reședința Hopetoun, și se urcă în trăsura părinților ei. Peter, valetul, închise ușa în urma ei, iar ea deschise gemulețul și îi făcu Ameliei cu mâna, în timp ce sora ei era pe punctul de a urca și ea în trăsura familiei Calverton, care aștepta să pornească din loc în urma lungului șir de trăsuri aliniate în fața casei, și se uita înapoi, după ea. Mulțumită, Amelia îi făcu și ea cu mâna, apoi se urcă în sfârșit în trăsură.

Mary închise gemulețul și se lăsă pe spate; imediat trăsura porni, hurducăindu-se pe strada pietruită. Reședința familiei Bracewell se afla pe Berkley Street, chiar la sud de Berkley Square. Având în vedere că era vârf de sezon, în Mayfair avuseseră loc nenumărate baluri, petreceri, serate și mese festive; judecând

după aglomerația de trăsuri din piață, probabil că toate se terminaseră cam pe la aceeași oră.

Obișnuită cu asemenea lucruri, Mary se cufundă în banchetă confortabilă de piele și se bucură de faptul că era întuneric și răcoare. Trăsura se zgâlțâi toată când făcu colțul spre sudul pieței, după care se opri din nou. Mary aruncă o privire pe geam și zări trăsura familiei Calverton desprinzându-se din șir și luând-o în viteză prin partea vestică; bine că măcar Amelia ajungea mai repede acasă.

Singură și fără nimic care să îi distragă atenția, Mary se bucură de aceste clipe de intimitate. Trase adânc aer în piept și în cele din urmă își lăsă mintea să zburde liberă. În momentul în care păsise înapoi în sala de bal își controlase și își alungase din minte toate gândurile și gesturile; nu voise să o alerteze pe Amelia sau pe nimeni altcineva cu privire la ceața completă care o învăluise brusc. Ryder reușise să-i dea peste cap toate regulile pe care își bazase existența, zdruncinând-o din temelii; acum trebuia să se gândească la consecințe, să mediteze asupra situației actuale și să afle încotro trebuia să se îndrepte, și asta cât mai repede cu putință.

Mai trase o dată adânc aer în piept, apoi expiră încet, sperând să își facă ordine în gânduri. Indiferent de ce credea sau făcea Ryder, ea încă deținea controlul asupra propriei vieți... ea era singura care trebuia să ia deciziile care urmau să-i marcheze viitorul. Încetul cu încetul își recăpătă încrederea în forțele proprii. Se calmă și începu să mediteze la noua situație, la noul peisaj pe care Ryder îl construise în jurul ei.

Își reaminti toate detaliile vizuale și verbale, reconstituind și reexaminând toate lucrurile care fuseseră spuse pe terasă, precum și pe cele nespuse. El își declarase intențiile cât se poate de direct și clar și, deși nu pusese accent foarte tare pe faptul că nu accepta un refuz, era cert că nu avea să facă acest lucru.

Dar perspectiva pe care i-o oferise... of, cât de tentantă era! Cu atât mai mult cu cât venea din partea lui, un gentleman atât de respectabil.

Gândul că un bărbat cu statutul lui, cu caracterul lui, cu toate calitățile lui îi făcuse o asemenea ofertă... să încerce să se schimbe doar pentru ea...

- Deci așa! izbucni ea. E cel puțin impresionant.

Și atât de ispititor, mai ales pentru ea, și nu doar pentru că era o Cynster, ci pentru că provocarea de a îmblânzi un bărbat precum Ryder Cavanaugh i se părea aproape irezistibilă.

El își dăduse acordul. Nici nu era relevant dacă avea să reușească sau nu.

- Dar nu trebuie să mă grăbesc, murmură ea. Chiar dacă reușesc să-i corectez defectele de personalitate și îl reevaluez după aceea după criteriile obișnuite, oare își va face loc pe lista mea?

În scurt timp se decise că da; titlul lui Ryder, familia lui, averea, proprietățile, statutul social - toate reprezentau apogeul la care orice tânără născută într-o familie aristocrată aleasă visa.

- Întreaga societate și toate doamnele venerabile ar fi de acord, se gândi ea. Dar mie de fapt nu-mi pasă de ei. Iar familia mea va fi de acord cu oricine îmi place mie, așa că trebuie să știu pe cine îmi doresc cu adevărat.

Se va mulțumi cu poziția de marchiză de Raventhorne? Îi va plăcea? Va fi fericită?

- Astea nu sunt întrebări prea ușoare, își zise ea.

Se uită pe geam; erau tot în partea de sud a Berkley Square. Constată că era un lucru bun să poată gândi cu voce tare, fără să se teamă că cineva ar putea trage cu urechea, așa că își văzu în continuare de asta.

- Cum ar fi să fiu soția lui Ryder. Aceasta e marea întrebare. Oare voi mai putea să fiu cine îmi doresc să fiu... Făcu o grimasă. Nu e deloc ușor să iau asemenea decizie, dar nici nu pot evita să nu mă gândesc. Va trebui fie să accept, fie să refuz... iar dacă îl voi refuza va urma o bătălie, pentru că nu va accepta cu ușurință.

I-ar fi trebuit multă tărie și multe argumente pentru a-l refuza.

- Multe argumente, pe care în prezent nu prea le am.

Putea să aibă încredere în ce îi spusese?

- Sunt sigură că a vorbit foarte serios - când a spus că ar vrea să se schimbe ca să-mi facă pe plac... dar dacă nu va reuși? Poate își

dorește suficient de mult să se schimbe, dar poate nu o să se poată schimba, rosti Mary, în timp ce gesticula energic în întuneric. Leul poate să vrea să se schimbe, dar problema e că nu poate...

Indiferent de părerea ei, acceptarea cererii ar fi fost un mare risc – pentru ea, nu pentru el.

– Dacă mă căsătoresc cu el, indiferent de cum vor ieși lucrurile, el va avea ce și-a dorit.

Adică pe ea. Ca soție a lui. Se încruntă.

– De ce m-a ales pe mine?

O întrebare extrem de pertinentă, la care el îi dăduse cel puțin un răspuns. Era ultima fată nemăritată din familia Cynster; având în vedere vârsta lui, ea era singura șansă pentru el să formeze o alianță cu familia ei. Mai mult, trebuia să recunoască, cumva spre surprinderea ei, că se înțelegeau destul de bine. Proveneau din familii nobile similare, ceea ce le ușura viața socială, iar faptul că era mai mult decât obișnuită cu bărbați ca el – știindu-i foarte bine pe cei din familia ei – era un alt avantaj pe care îl avea asupra lui. Și, extrapolând, asta o ajuta și să înțeleagă comportamentul anumitor doamne față de el.

Nici măcar nu se temea că o vor enerva defectele lui, ci mai degrabă că el nu se va putea stăpâni să nu le afișeze.

– Cum a fost, de exemplu, cu Francome.

Începu să cugete la toate senzațiile pe care le trăise în momentul incidentului, apoi își alungă acest gând din minte.

– Unde rămăsesem? Ah, da. E clar că îi sunt simpatică și trebuie să recunosc că și el e chiar foarte simpatic și că valsează foarte bine. Iar în ce privește restul... Modul în care o făcea să se simtă, efectul pe care îl avea asupra ei, și pe care de obicei încerca să îl ignore, deși niciodată nu reușise să îl suprime total.

– Hmm... aș paria cu perlele bunicii că are același efect asupra oricărei femei normale, așa că de aici nu pot deduce nimic logic.

Trăsura începu să înainteze; acum se zdruncina și se înclina în toate direcțiile, în timp ce vizitiul mâna caii spre partea vestică a pieței, încercând să ajungă în nordul orașului. Trăsura prinse viteza constantă a mersului pe jos. Mary își fixă privirea asupra banchetei din fața ei, aflate în penumbră, și își reluă cursul

gândurilor. Din punct de vedere social, se potrivea foarte bine cu Ryder.

– Dar asta nu are nici o legătură cu dragostea.

Iar aceasta era cea mai importantă întrebare, piatra ei de încercare, marea ei enigmă. Nu-şi făcea nici cea mai vagă iluzie că Ryder ar fi fost îndrăgostit de ea. Nu acum. Marea întrebare însă era alta: Ar fi putut să se îndrăgostească de ea? Dacă îi acorda această şansă – adică dacă acorda această şansă cuplului format din ei doi –, atunci oare s-ar fi îndrăgostit de ea, iar ea s-ar fi îndrăgostit de el?

Era posibil ca el, Ryder Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, să fie adevăratul ei ursit, bărbatul care s-o facă să simtă că-şi ia zborul de fericire, şi cu care ar fi vrut să se căsătorească?

Întrebarea aceasta o frământă tot restul drumului. Trăsura încetini când intră pe Davies Street, moment în care Mary luă colierul şi ridică pandantivul roz.

Îl studie la lumina palidă a unui felinar, întorcându-l pe toate părţile. Crezuse că va fi o treabă uşoară. Crezuse că găsirea alesului va fi o chestiune banală, că va fi suficient să poarte colierul, iar ursitul va apărea în faţa ei făcând o plecăciune... Închise ochii, mintea zburându-i la noaptea în care purtase pentru prima oară colierul. Primul gentleman cu care interacţionase fusese... Ryder. Îl trimisese la plimbare, apoi plecase de lângă el.

„Dacă apucă să-ţi intre pe sub piele..." În descrierea Angelicăi despre cum trebuia să fie ursitul ei, Ryder se încadra perfect.

Rămase cu privirea pironită pe cristalul roz, apoi strânse din buze şi îl vârî la loc. Credea în puterile talismanului Doamnei – credea din tot sufletul –, dar nu se aşteptase ca aventura ei în căutarea dragostei şi a alesului să presupună riscuri precum intratul în cuşca unui leu uns cu toate alifiile.

Trăsura dădu colţul pe Mount Street, iar ea făcu o grimasă.

– Până la urmă totul se rezumă la convingerea că nu există un alt ursit pentru mine... în afară de Ryder.

Auzi ceva afară şi se uită pe geam. Îl văzu pe Ryder ieşind de pe o alee, ca şi cum rostindu-i numele i-ar fi invocat apariţia... De fapt se clătina. Cum trăsura mergea încet, îl văzu şovăind, apoi

învârtindu-se şi prăbuşindu-se cu faţa în jos. Ca şi cum ar fi fost beat; însă ea ştia că nu era beat, nu avea cum să fie beat.

Sări în picioare şi începu să bată cu pumnul în acoperişul trăsurii.

– John, opreşte! Opreşte!

Capitolul 5

Sări înainte ca trăsura să oprească. Alergă cu sufletul la gură pe trotuar. John şi Peter strigau după ea să aştepte, dar parcă veneau de undeva de foarte departe. Ştiu dinainte de a ajunge la Ryder că se întâmplase ceva groaznic.

Zăcea într-o baltă de sânge rubiniu. Se prăbuşi în genunchi lângă el.

– O, Dumnezeule! exclamă ea.

Aruncă o privire rapidă spre chipul lui şi îşi dădu seama că era inconştient. Într-o mână avea o spadă plină de sânge. Înnebunită, încercă să îl întoarcă pe spate să vadă unde este rănit. Peste tot era atât de mult sânge... dar era prea greu ca să îl poată urni. Apoi o ajunse Peter din urmă.

– Hai, repede! Ajută-mă! spuse ea, fără măcar să se uite spre el.

Împreună reuşiră să îl întoarcă pe Ryder pe spate. Din partea stângă, puţin deasupra taliei, sângele curgea fără oprire. Mary simţi că îi stă inima în loc.

– Nu.

Încercă să apese rana cu mâna, dar sângele îi ieşea printre degete. Îşi aşeză deasupra şi cealaltă palmă, încercând cu disperare să oprească hemoragia. Îşi ridică privirea şi îl văzu pe Peter cum dădea târcoale în jur – intrase pe o alee. Se întoarse aproape imediat, alb la faţă.

– Am văzut doi ticăloşi acolo, domnişoară. Socot că-s morţi. Cred că l-au atacat, zise el trăgându-şi sufletul şi făcând semn din cap spre Ryder. Le-a venit de hac, dar cre' că deja îl răniseră.

- Da, bine, nu mai sta așa! izbucni ea, văzându-i expresia tristă și resemnată. Nu e mort încă! Îi simțea căldura trupului și știa că mai era în viață, dar oare cât mai putea să reziste? Pentru numele lui Dumnezeu! se panică ea. Îl zări pe vizitiu, care oprise trăsura și rugase un flăcăiandru să-i țină caii, iar acum fugea înspre ei. Slavă Domnului! John, este marchizul de Raventhorne, strigă ea. A fost rănit *foarte* grav, dar suntem chiar lângă casa lui.

Fără să-și ia mâinile de pe rana lui Ryder - i se părea ei, sau hemoragia nu mai era atât de puternică; era bine sau era rău? -, trase aer în piept, își înghiți nodul care i se pusese în gât de frică și făcu semn din cap spre casele care se aflau pe partea cealaltă a drumului. Uite casa, e cea cu balustrade de fier - du-te și cheamă slujitorii imediat!

- Da, domnișoară! zise John oprindu-se și schimbând brusc direcția.

În pofida aglomerației din Berkley Square și a numeroaselor trăsuri care se perindau pe străzile din apropiere, pe lângă ei nu trecea nimeni. *Mary* nici nu mai știa dacă să se bucure că nu se strânseseră curioși sau să se supere că nu mai era nimeni să îl ajute. Se uită spre Ryder și evaluă situația. Cea mai apropiată sursă de lumină era felinarul, aflat la câțiva metri de picioarele lui Ryder. Nu își putea da seama dacă rana pe care apăsa ea era singura sau mai avea și altele.

- Peter, mai vezi vreo rană pe undeva? Mai curge sânge din altă parte?

- Nu mai văd nimic, domnișoară, răspunse el după ce reveni cu pălăria și bastonul lui Ryder, cel care servea drept teacă pentru spada pe care o găsiseră în mâna lui. Se mișca de colo-colo, vădit nervos. Mai pot să vă fiu de folos cu ceva, domnișoară?

Mintea ei părea să funcționeze acum pe două planuri simultan. Pe de-o parte, era absolut copleșită de emoții, pe de altă parte, era neașteptat de lucidă. Nu era momentul să intre în panică - risca să-l piardă pe Ryder. Își ținu emoțiile în frâu și se concentră asupra lucrului pe care îl știa foarte bine - să se organizeze, să preia conducerea.

- Da. Treci strada și spune-le slujitorilor domniei sale că stăpânul e inconștient, iar ei trebuie să facă rost de o ușă, o poartă

sau orice fel de suport pe care să-l urcăm pentru a-l putea muta de aici. Şi să trimită de urgenţă după medic.

- Ah... nu cred că e o idee bună să vă las singură...

- Nu mai e nimeni pe aici. Du-te odată! spuse ea pe un ton care nu admitea replică, iar Peter lăsă capul în pământ şi se conformă.

Mary refuza să se gândească la cât de mult sânge se scursese pe trotuar, lângă Ryder, ca să nu mai vorbim de cât de îmbibate erau hainele lui sau cum se închegase sângele pe mâinile ei. Simţind căldura lipicioasă din jurul degetelor ei, ar fi dat orice să şi le poată retrage, însă îşi reprimă impulsul şi apăsă şi mai tare. Era alături de el cu toată fiinţa ei; urmări concentrată ritmul în care i se ridica pieptul când respira până când inima începu să-i bată în acelaşi ritm...

Inima lui era mai sus de locul în care fusese rănit; putea simţi cu degetele bătăile slabe. Suspină şi privi spre chipul incredibil de frumos, acum atât de palid şi inert, lipsit de însufleţirea obişnuită: sclipirea aurie din ochii verzi, arcuirea amuzată a buzelor sculptate, ridicarea leneşă şi sugestivă din sprâncenele frumos conturate.

Mary simţi o strângere de piept şi privirea i se înceţoşă.

- Să nu îndrăzneşti să-mi mori în braţe, Ryder, şopti ea înverşunată. Nu acum.

Ryder simţise trotuarul dur de sub el. Îi era foarte frig, îngheţase; nu era sigur că-şi poate simţi întreg corpul. Totul din jur părea foarte îndepărtat. Dar simţi şi căldura din apropiere şi i-ar fi plăcut să îl învăluie cu totul. Îşi aduse aminte că fusese înjunghiat şi că se întrebase de ce tocmai acum îl părăsise norocul. Încercă să-şi deschidă pleoapele şi constată cu surprindere că reuşeşte pentru o fracţiune de secundă.

Deasupra lui stătea aplecat un înger strălucitor cu un păr negru minunat. Îşi focaliză privirea şi o recunoscu pe Mary. Însemna că nu ajunsese în rai, dar era şi mai bine pentru el. În mod normal, Mary avea pielea ca de alabastru, acum însă era şi mai palidă. Mimica ei exprima îngrijorare şi teamă...

De ce? Buzele lui Ryder erau extrem de uscate, iar limba ca de plumb.

– Ce...? şuieră el, auzindu-se mai degrabă aerul ieşind decât cuvântul.

Mary se uită spre el tresărind, dar avu grijă să nu-şi mişte braţele sau mâinile.

– Rămâi cu mine! exclamă ea cu o mină îndârjită, iar frumoşii ei ochi albaştri scăpărau de încăpăţânare.

Ryder clipi – ar fi vrut să-i spună că nici nu intenţiona să facă altceva, dar pleoapele lui refuzară să se mai deschidă şi totul se întunecă în jur, iar el se prăbuşi în beznă. Mary rămase cu ochii fixaţi pe chipul lui, rugându-se în gând să deschidă iar ochii; degeaba, leşinase iar.

Auzi zgomot de paşi, apoi imediat fu înconjurată de câţiva bărbaţi teribil de alarmaţi, dar care habar nu aveau cu ce pot fi de folos, aşa că trebui să se concentreze şi să-i organizeze.

– Nu, nu mă dau la o parte. Încă nu pot să-mi iau mâinile de pe rană, zise ea, uitându-se în jur. Bun... sunteţi suficienţi. Unul la cap, câte unul la fiecare umăr, câte unul la fiecare şold şi unul care să îi ridice picioarele. Ceilalţi trei trebuie să strecuraţi uşa aia pe sub el, iar restul o să ajutăm la ridicat.

Trecură la fapte şi se mobilizară sub atenta îndrumare a lui Mary. Întâi îl aşezară pe Ryder pe uşă, apoi şase dintre ei ridicară targa improvizată, în timp ce majordomul lui Ryder – care între timp se prezentase drept Pemberly – o ajută pe Mary să se ridice, astfel încât ea să nu-şi ia palmele de pe rana lui. Presiunea cu care apăsase asupra rănii mai scăzu puţin din cauza mişcării, iar sângele ţâşni iar, dar parcă nu la fel de mult şi la fel de repede.

Spuse la repezeală o rugăciune în gând, apoi le făcu semn celorlalţi să pornească din loc, în timp ce John şi Peter opriseră circulaţia pe stradă cât să poată traversa strada pavată şi să ajungă la reşedinţa Raventhorne.

Ajunseră în dreptul treptelor şi începură să le urce încet şi cu băgare de seamă.

– Şi-a recăpătat cunoştinţa la un moment dat şi a vorbit – un singur cuvânt, dar... zise Mary, apoi se opri să-şi controleze vocea gâtuită de emoţie. Este încă în viaţă.

Nu știa pe cine voia să convingă mai mult, pe ei sau pe ea însăși, dar îl auzi pe majordom răsuflând ușurat, după care bărbatul iuți pasul și traversă terasa pentru a deschide larg ușa dublă.

– E încă în viață, le transmise el și celor dinăuntru.

– O, slavă Domnului!

Mary trecu pragul și își dădu seama că femeia care își manifestase bucuria nu făcea parte din familie, ci era probabil menajera. Tot personalul se strânsese în jurul lor, toți erau îngrijorați și dornici să ajute, dar nimeni nu știa ce are de făcut. Mary nu ezită nici o clipă – n-avea timp de pierdut cu politeturi, iar dacă se întâmpla să jignească pe cineva preluând comanda, nu era vina ei; nimeni altcineva nu își revendicase acest rol.

– Pemberly... dă-mi niște nume, te rog. Trebuie să-l ducem pe domnia sa sus.

Impulsionat de tonul ei impunător, Pemberly închise ușile și îi prezentă cei doi oameni de încredere – doamna Perkins, menajera, și încă un bărbat, Collier, despre care Mary credea că este valetul lui Ryder.

– Bine. Doamnă Perkins, poate ar trebui să vă duceți sus să verificați dacă patul domniei sale este făcut, dar vă rog să nu faceți focul în șemineu înainte de sosirea doctorului.

– Da, domnișoară, răspunse doamna Perkins cu ochii cât cepele, apoi făcu o plecăciune scurtă înaintea ei și se grăbi să urce scările.

Mary se întoarse spre Collier, văzând că bărbatul era complet debusolat.

– Găsește o foarfecă și taie-i hainele – nu avem altă metodă să i le scoatem. Adu bandaje și un lighean. Poate ar trebui să îi iei și șișul, zise ea, uitându-se în jur. Se află la valetul meu.

Collier trase adânc aer în piept și se îndreptă de spate.

– O să-l găsesc, domnișoară. Mă ocup de toate.

Apăsând în continuare pe rană, Mary se întoarse spre Pemberly.

– Ați trimis după doctor?

– Da, domnișoară. S-a dus un băiat.

– Excelent, răspunse ea, cu privirea spre scara lungă. Atunci haideți să-l ducem în cameră.

- Da, domnişoară... zise Pemberly, încercând să-i surprindă privirea.

- Cynster. Domnişoara Mary Cynster. Fiţi atenţi, îi atenţionă ea, uitându-se la trupul inert al lui Ryder. Nu vă grăbiţi.

Cei şase bărbaţi vânjoşi - valeţi şi rândaşi - o ascultară întocmai şi urcară treptele una câte una.

Următoarea oră se scurse pe nesimţite. După o organizare serioasă, reuşiră să-l ridice pe Ryder de pe targa improvizată şi îl aşezară pe pat, fără ca Mary să îşi dezlipească vreo clipă palmele de pe rana lui. În cele din urmă îngenunchease lângă pat, păstrând presiunea constantă peste tăietură. Collier şi doamna Perkins se ocupaseră să taie hainele lui Ryder de pe partea de sus a corpului, apoi doamna Perkins îl spălă de sânge cât de bine putu.

Privirea lui Mary fu atrasă de pieptul lui lat şi musculos, acoperit de păr brun-auriu, de pielea lui, măslinie pe lângă a ei, catifelată şi întinsă peste muşchii tari. Mary se trezi fascinată, dar într-un mod distant, detaşat.

Într-un mod inconştient, observă conturul umerilor şi al muşchilor de pe braţe, lăţimea impresionantă a pieptului lui şi abdomenul frumos sculptat, apoi coapsele mai înguste. Palmele ei erau doar la câţiva centimetri de talie. Se gândi că teoretic îl atingea pe piele, dar că de fapt nu simţea nimic din cauza sângelui. Nu acestea trebuiau să fie împrejurările în care să-l vadă pe jumătate dezbrăcat. Şi-ar fi dorit ca prima dată când îşi pusese palmele pe abdomenul lui să simtă altceva decât sânge închegat.

Îşi dădu seama de natura bizară a gândurilor sale, însă nu avea timp acum să zăbovească asupra lor.

- Gata, domnişoară, spuse doamna Perkins aplecându-se pentru a-i surprinde privirea, cred că ar trebui să ne uităm mai bine la rană. Nu pare să mai sângereze atât de tare.

Văzând că menajera avea în mână o cârpă curată, umedă, Mary trase aer în piept, încuviinţă din cap, apoi îşi retrase uşor palmele una câte una, gata să se năpustească asupra tăieturii dacă ar fi fost nevoie.

Collier apăru lângă ea, cu mai multe cârpe umede, iar Mary îl lăsă să-i cureţe mâinile, fără să-şi ridice privirea de pe rană, care

se vedea clar acum. Nu avea mai mult de cinci centimetri lungime, dar era în mod evident destul de adâncă.

Toată lumea aştepta cu sufletul la gură să vadă ce se întâmplă – şi, din fericire, hemoragia se oprise.

– Să spăl şi rana, domnişoară? întrebă doamna Perkins, pregătindu-se să treacă la fapte.

– Nu, răspunse Mary încruntându-se, apoi se spălă pe mâini în vasul pe care i-l adusese Collier. Cred că ar trebui să îl aşteptăm pe medic. În cât timp credeţi că soseşte? i se adresă ea lui Pemberly, care stătea la capătul patului.

– Doctorul Sanderson stă pe Harley Street, domnişoară, aşa că ar trebui să ajungă destul de repede.

Mary aruncă o privire către zona însângerată care îi urâţea îngrozitor corpul de altfel perfect; i se părea monstruoasă.

– Atunci aş zice să punem nişte cârpe curate peste rană, mai întâi tifon, dacă aveţi, şi apoi să le fixăm cumva, spuse Mary, uitându-se spre chipul lui Ryder. În caz că îşi revine iarăşi şi se mişcă.

Se retrase împreună cu doamna Perkins, iar Collier, ajutat de Pemberly, îl despuie pe Ryder de restul hainelor. Când se întoarse, camera era luminată slab. Ryder era întins pe pat şi acoperit până la gât cu pături, iar părul lui şaten-auriu strălucea pe albul sidefiu al pernelor. Chipul lui era însă îngrozitor de palid, buzele vineţii, iar trăsăturilor sale le lipsea însufleţirea. Semăna cu o efigie, doar că respira regulat, deşi abia perceptibil.

Pemberly coborâse să îl aştepte pe doctor, iar doamna Perkins plecase, luând cu ea toate cârpele murdare de sânge. Collier rămăsese tăcut într-un colţ şi îşi ţinea palmele între genunchi, fără să-şi desprindă privirea de pe silueta din pat. Sperând cu toată fiinţa ei ca Ryder să-şi recapete cunoştinţa, Mary îşi trase un scaun de lângă perete. Collier se ridică să o ajute, dar îi făcu semn să rămână la locul lui, apoi duse scaunul lângă pat, se aşeză şi rămase la fel de concentrată asupra lui Ryder ca şi Collier. Îşi puse coatele pe pat, îşi încrucişă braţele şi îşi fixă privirea asupra chipului lui. Se terminase cu agitaţia, acum nu mai puteau face altceva decât să aştepte, aşa că profită de moment să se liniştească şi să revină la realitate.

- Collier, şopti ea după câteva minute, mă înşel eu sau nu există nici o stăpână în casa asta?

- Aveţi dreptate, domnişoară, răspunse Collier, foindu-se pe scaun. Adică vreau să zic că nu există deloc, zise el, apoi ezită. Doamna marchiză nu se înţelege deloc cu domnul Ryder. I-a cumpărat o casă pe Chapel Street şi s-a mutat acolo.

- Şi sora lui vitregă, Lady Eustacia?

- Locuieşte cu mama domniei sale.

- Fraţii lui vitregi?

- Lord Randolph şi Lord Christopher locuiesc separat, iar Lord Godfrey tot în Chapel Street.

După o clipă, Collier îşi drese vocea şi continuă oarecum cu sfială:

- Dacă credeţi că este nevoie, putem să trimitem după Lord Randolph.

Moştenitorul lui Ryder. Dacă îl chema acum pe Randolph...

Sărind peste faptul că probabil Randolph încă mai era în oraş, unde putea să rămână până în zori, dacă l-ar fi chemat acum - deşi nu avea cum să îl ajute în nici un fel pe Ryder - era ca şi cum ar fi recunoscut direct... o realitate la care nici nu voia să se gândească încă.

Trase adânc aer în piept şi îl ţinu acolo până fu convinsă că vocea nu îi va tremura.

- Deoarece domnul marchiz nu o să moară, zise ea pe un ton cât se poate de autoritar, nu văd cu ce ne-ar fi de folos acum prezenţa lui Lord Randolph.

Collier răsufla uşurat.

- Aşa este, domnişoară. Iar când vine vorba, de obicei Lord Ryder îl ajută pe Lord Randolph.

Mary făcu o grimasă - aşa bănuise şi ea, apoi se aşeză pe scaun. După câteva minute, Collier deschise iar vorba.

- Rămâneţi aici, domnişoară? Pe dumneavoastră v-a văzut ultima, se grăbi el să adauge, pentru că întrebarea sunase mai mult a rugăminte. Poate îl ajută cumva dacă vă vede şi când se trezeşte din nou.

Da, era o scuză la fel de bună ca oricare alta. Dădu din cap.

- Da, o să rămân. Cel puțin până vine doctorul și ne dă un verdict.

Avea să stea până se convingea pe deplin că Ryder avea să supraviețuiască. Nici măcar nu trebuise să reflecteze pentru a lua această decizie de neclintit. Nici nu voia să se gândească că ar putea muri... Nu se punea problema dacă prezența ei acolo îl ajuta sau nu; dacă pleca, iar el ar fi murit, nu s-ar fi iertat niciodată.

Auzi zgomote pe coridor și își înălță privirea. N-avusese timp să studieze încăperea până atunci, concentrându-se numai asupra lui Ryder, dar acum - în așteptarea sosirii doctorului - descoperi fără nici urmă de surprindere că, deși decorul era fără discuție masculin, era în aceeași măsură și foarte somptuos.

Patul masiv cu coloane elegante din stejar era înconjurat de perdele grele de catifea aurii care completau de minune patina lemnului, iar tăblia era frumos sculptată. Scrinurile și comodele erau și ele din același lemn minunat de stejar. De-o parte și de alta a patului erau niște ferestre acoperite cu perdele de catifea în aceeași nuanță aurie; aceeași țesătură se regăsea și în tapițeria celor două jilțuri, precum și pe cele două scaune cu brațe, tot din stejar.

Pe pat era întinsă o cuvertură din mătase de culoarea aurului; așternuturile și fețele de pernă sidefii erau confecționate din cea mai fină pânză și foarte simple, completând de minune aspectul luxos și senzual al încăperii.

Ușa se deschise. Mary își întoarse capul și văzu un bărbat - un domn înalt, zvelt, cu o față ascuțită și prietenoasă, deși îngrijorată. Zărindu-i geanta neagră, își dădu seama că nu se înșelase, era doctorul. Oare cum zisese Pemberly că îl cheamă?

Privirea bărbatului alunecă imediat asupra trupului inert al lui Ryder; încetini și se opri la picioarele patului, parcă așteptând ca tânărul să deschidă ochii și să spună ceva nostim, apoi păru că se trezește la realitate și ocoli patul, venind încruntat spre Mary.

Își lăsă geanta pe pat și se uită la ea.

- Bun... ah, cred că s-a făcut deja dimineață. Eu sunt David Sanderson. Dumneata cine ești?

- Mary Cynster, nu se înșelase, doctorul era un gentleman. L-am văzut pe Ryder prăbușindu-se pe stradă. I-am sărit în ajutor și mi-am trimis oamenii să-i cheme pe slujitorii din casă.

Sanderson clipi. De câteva ori. Dar nu spuse decât:

- Înțeleg.

Se întinse se tragă cuvertura, iar Mary se ridică și îl ajută să îl dezvelească pe Ryder până la talie. Punându-și degetul mare pe încheietura lui Ryder, Sanderson închise ochii.

- Pulsul este normal, dar foarte slab, murmură el, apoi își deschise ochii.

Mary arătă spre cârpele care acopereau rana lui Ryder.

- A fost înjunghiat acolo. A pierdut foarte mult sânge.

Sanderson pufni, nemulțumit. Se aplecă și îi ridică o pleoapă.

- E în stare de inconștiență de când l-ați găsit?

- Și-a revenit când eram afară, dar foarte puțin.

Sanderson îi aruncă o privire.

- A vorbit?

Mary dădu din cap că da.

- Cu mine.

- Și v-a recunoscut?

Vru să spună că da, apoi șovăi puțin, încercând să-și aducă aminte. Făcu o grimasă.

- Cred că da, dar nu a vorbit prea mult, așa că nu pot fi sigură.

- Dar a interacționat în vreun fel la ce i-ați spus?

- Cred că da, răspunse Mary cu jumătate de gură, dar nu sunt sigură.

Sanderson începu să desfacă bandajul improvizat și apoi aruncă o privire curioasă.

- Bine. Ridică încet cârpa, apoi dădu cu grijă tifonul la o parte. Nu contează că acum este inconștient, spuse el în șoaptă, probabil că e mai bine așa, având în vedere că a pierdut mult sânge. Judecând după cât de rece este și după paloare, continuă el după câteva momente, cred că hemoragia a fost mult mai mare decât aș fi vrut.

Mary se încruntă.

- Aș fi zis că dacă sunteți doctorul lui nu ați fi vrut să sângereze deloc.

Sanderson izbucni în râs.

– Îl cunosc pe Ryder de când mergea la Eton. Credeți-mă, i se întâmpla tot timpul să fie rănit.

Își coborî iar privirea spre rană, iar zâmbetul îi dispăru de pe buze și se crispă.

– De obicei știa care îi era limita.

Se aplecă peste rană și se uită la ea, apoi se întoarse spre Collier.

– O să am nevoie de apă fierbinte ca să curăț rana. Du-te și fierbe niște apă și adu-mi-o în oala în care ai fiert-o; mai adu-mi un vas de metal și un lighean mic, tot metalic dacă găsești, de porțelan dacă nu aveți.

Collier se ridicase de când intrase doctorul și așteptase ordinele. Dădu din cap, hotărât.

– Da, domnule, imediat.

Pemberly intrase și el în cameră odată cu doctorul și așteptase în spatele lui; acum deschise ușa pentru Collier, după care o închise din nou.

Mary rămase cu privirea la Sanderson, care se ocupa iar de rană. După încă o clipă, nu se putu abține și întrebă:

– Cât de grav e?

Sanderson se opri din controlat și căzu pe gânduri.

– Încă nu sunt sigur. Aveți idee cum de s-a întâmplat așa ceva?

– Din câte ne-am dat seama, a fost încolțit pe o alee, răspunse ea, gesticulând spre stradă, în timp ce se întorcea acasă. Știm doar că acei doi atacatori sunt acolo, morți, iar Ryder avea spada în mână când l-am găsit.

– Doi morți? întrebă Sanderson cu ochii la Pemberly.

– Da, domnule, răspunse calm Pemberly.

– Acum sunt tot acolo?

Pemberly se simți ușor lezat de această întrebare.

– Cred că da, domnule.

Încordat, Sanderson își îndreptă spatele cu ochii la Pemberly, cu mintea la ceva anume. Mary se dumiri imediat despre ce era vorba.

- Vă sugerez să aduceți cele două cadavre în casă - stăpânul vostru va vrea să vadă cine l-a atacat de îndată ce se va trezi și va avea mintea limpede.

- Ah, exclamă Pemberly, extrem de uimit, apoi încuviință din cap. Aveți dreptate, domnule. Înțeleg. O să trimit câțiva oameni să recupereze cadavrele și...

- Pemberly, nu vreau să știu.

Pemberly schiță un zâmbet vag.

- Sigur că nu, domnule. Nu vă privește dispariția unor trupuri neînsuflețite de pe stradă.

Sanderson făcu o grimasă.

- Du-te, te rog, spuse el, apoi se aplecă din nou asupra lui Ryder în timp ce Pemberly părăsea în liniște încăperea.

Mary se uită spre capul brunet al lui Sanderson.

- Din câte înțeleg, ați riscat destul de mult venind aici.

Fără să-și ridice privirea, Sanderson dădu din umeri.

- În materie de riscuri, Ryder și-a asumat mult mai multe pentru mine, oftă el. Observându-i privirea contrariată, arătă spre corpul de pe pat. Cel mai mare fiu al unui marchiz - era viconte și pe atunci. Cel mai tânăr fiu al unei familii obișnuite, adăugă arătând spre propria persoană, ajuns la Eton cu bursă. Eu eram cu mintea, el cu mușchii, își coborî el glasul, uitându-se din nou la Ryder. Așa că ne-am descurcat în perioada aceea, și încă destul de bine.

Mary își plimbă privirea de la Sanderson la Ryder. I se părea că Sanderson îl subestima pe prietenul său, dar și pe sine. Deși era înalt și mai degrabă uscățiv, nu i se părea deloc un om slab, având în vedere că viața unui doctor era foarte solicitantă. Iar în ce-l privea pe Ryder, acesta se folosise de fizicul lui pentru a distrage atenția de la faptul că era inteligent, dar pe ea nu o putuse păcăli.

Cât se uitase la Ryder, Sanderson o studiase cu atenție. Când își ridică privirea spre el, acesta trase adânc aer în piept, apoi spuse:

- În loc să vă întreb ce naiba căutați aici în casa lui Ryder, lângă patul lui...

Mary avu din nou impresia că Sanderson se străduia prea tare să se comporte civilizat; și de data asta bunul lui simț triumfă.

- ... o să vă întreb dacă rezistați să vedeți sânge fără să leșinați.

Mary îl privi în ochi.

- Până l-am adus aici pe Ryder, palmele mele erau ca bandajele acelea, pline de sângele lui. Mi s-a închegat între degete și era îngrozitor de lipicios, spuse ea, apoi făcu o pauză. Dacă vreți să știți, nici măcar greață nu mi-a fost.

Sanderson râmji.

- Bine. Este chiar foarte bine, spuse el, după care se uită iar înspre rană și zâmbetul îi pieri. O să mai am nevoie de niște mâini ferme.

Mary încercă să descifreze expresia de pe chipul lui Sanderson; părea îngrijorat, dar hotărât.

- Nu mi se pare că sunteți sigur de ce trebuie făcut în continuare.

Sanderson o privi în treacăt, iar în sufletul lui parcă din nou se ducea o luptă.

- Situația stă în felul următor: Ryder are constituția unui bou și o inimă de leu. Având în vedere gravitatea rănii, până acum i-a prins bine să fie așa, dar nu se știe ce va fi de acum încolo.

- De ce? se încruntă Mary.

- Inima lui a bătut cu putere cât s-a luptat pe alee - a reacționat la faptul că era atacat, era furios și își apăra viața. Are o inimă foarte puternică. De aceea a și pierdut atât de mult sânge într-un timp scurt, spuse el, privind-o fără ezitare în ochi. Ca să fiu sincer, dacă nu îl găseați și nu făceați ce-ați făcut - adică să îi presați rana cu mâinile, atunci cu siguranță ar fi sângerat până ar fi murit, adică în câteva minute.

Lui Mary îi trebuiră câteva secunde să-și revină după această declarație, dar se încruntă mai tare.

- Dar nu a murit, deci...

- Nu a murit pentru că presiunea exercitată de mâinile dumneavoastră asupra rănilor interne a făcut ca sângele să se coaguleze acolo, spuse el, mutându-și iar privirea spre Ryder. Asta e bine - dar până nu văd ce organe au fost atinse și dacă și ce trebuie cusut pe acolo, nu avem de unde să știm, iar dacă se trezește și se mișcă, unele dintre rănile cusute s-ar putea deschide

iar. Dacă îl cos fără să verific, şi rănile din interior se deschid iar, ar putea muri de hemoragie internă în foarte scurt timp.

- Pentru că la suprafaţă nu va mai curge nici un strop?

- Exact. Se uită spre coridor, de unde se auzeau paşi. Se uită din nou la ea. Curăţarea sângelui coagulat ca să vedem ce e înăuntru e de asemenea periculoasă – ar putea începe să sângereze din nou. Nu pot însă să risc să nu verific, iar dacă mă puteţi ajuta să ţineţi rana deschisă – o să vă arăt cum –, am şanse mai mari să-mi fac treaba fără să riscăm provocarea unei alte hemoragii, zise el, uitându-se spre faţa lui Ryder. Vă spun cu toată sinceritatea că trebuie să evităm o nouă hemoragie.

- Sigur că o să vă ajut, adăugă Mary pentru orice eventualitate. Oricum nu voiam să îl las doar pe mâinile dumneavoastră.

Sanderson zâmbi; îngrijorarea îi dispăru de pe chip, scoţând în evidenţă bărbatul chipeş de sub masca formală.

- Se pare că Ryder se poate baza cel puţin pe noi doi.

Uşa se deschise şi în cameră pătrunseră doamna Perkins, Pemberly şi Collier, care aduseră cu ei două oale cu apă fierbinte şi tot felul de lighene şi castroane metalice, precum şi un munte de cârpe curate.

- Poate nu contează, dar eu văd că toţi cei din casă sunt alături de Ryder.

Sanderson fu de acord, după care începu să se pregătească de operaţie.

Mary nu mai asistase în viaţa ei la nici un fel de procedură medicală. Era o muncă asiduă şi istovitoare. Cei trei rămaseră în cameră, ajutând fiecare cum putea – ţineau lămpile, turnau apă fierbinte, îi înmânau cârpe curate lui Sanderson.

Sanderson stătea cu capul aplecat peste rană, blocându-i câmpul vizual lui Mary.

- Întotdeauna a avut un noroc ieşit din comun, zise el aruncându-i o privire, după care îşi văzu de treabă. Din fericire, singura leziune pe care o văd e la ficat, ceea ce explică şi hemoragia puternică, iar ficatul se vindecă de la sine, aşadar nu trebuie să cos nimic.

Mary nu prea înţelegea.

- Înseamnă că va putea merge de îndată ce îşi revine?

– Dacă n-a fost atinsă nici o arteră... da, replică Sanderson, apoi se întinse și închise ochii, care probabil că îl dureau mai tare decât pe Mary. Deschise ochii și se uită la ea cu un surâs obosit. După ce îi cos rana de la suprafață, țesuturile din interior se vor închide de la sine și s-ar putea să sângereze din nou. Totuși, continuă el pe un ton extrem de serios, înainte de a ne culca pe o ureche, vreau să vă spun că supraviețuirea lui încă e sub semnul întrebării din cauza pierderii masive de sânge.

Mary se încruntă.

– Asta ce înseamnă? Ce înseamnă mai exact asta pentru cineva cu constituția unui taur?

– Înseamnă, răspunse Sanderson în timp ce tampona rana din nou, că eu îl cos, după care așteptăm. Dacă se trezește, putem privi situația cu optimism, dar... vă informez cu regret că încă nu avem de unde să știm dacă se va trezi sau nu.

Toată lumea din încăpere se întristă brusc. Sanderson își termină inspecția, dezinfectă zona din jurul rănii, apoi începu să coasă. Mary privi ca vrăjită, neputând să-și mute privirea în altă parte.

După ce termină și bandajă rana, îl înveliră din nou cu pături. În timp ce se spăla pe mâini, Sanderson le spuse să facă focul în cameră.

– Nu trebuie supraîncălzit, doar să fie cât de cât cald, se adresă el celorlalți. Să nu lăsați focul să se încingă prea tare, nu e de nici un folos.

– Da, domnule doctor, răspunseră în cor cei trei.

Sanderson se apropie din nou de pat. Îi mai verifică pulsul o dată, apoi aruncă o privire către Mary, care stătea de partea cealaltă a patului, după care se așeză iar pe scaun.

– Inima îi bate regulat, dar încă foarte slab. Pulsul îi este neobișnuit de slab. Aș vrea să vă pot spune că are șanse foarte mari, dar adevărul e că este în continuare în stare critică. Sper că de dimineață se va trezi și ne vom lămuri atunci, continuă el după ce trase aer în piept.

Mary încuviință din cap, fără să-și dezlipească privirea de pe chipul lui Ryder, înțelegând că Sanderson voise de fapt să spună *dacă* se va trezi.

- Eu rămân aici. Până se trezește, spuse ea, fără să-și ridice privirea.

Dacă avea să moară, nu voia să-l lase să moară singur. Sanderson o privi câteva secunde, iar Mary îi simțea privirea, dar nu schiță nici un gest. Văzu apoi cu coada ochiului că se pregătea de plecare.

- Trebuie să ajung la o naștere... a venit băiatul și m-a chemat. Mă întorc de îndată ce mă eliberez, dar nu cred că mai devreme de sfârșitul dimineții. Oricum, dacă situația se agravează, trimiteți-mi vorbă... o să-i spun lui Pemberly ce are de făcut.

Mary înclină din cap în semn că a înțeles. Nu era cazul să îi mulțumească, nu ar fi făcut decât să îl jignească, pentru că lui Sanderson îi păsa cu adevărat de Ryder. Ceilalți murmurară cuvinte de rămas-bun, după care Sanderson plecă.

Vorbele lui îi aduseră aminte lui Mary că totuși există o lume dincolo de ușă; probabil că John și Peter așteptau jos, iar Hudson și personalul din Upper Brook Street urma să înceapă să își facă griji în curând, neștiind unde a dispărut toată lumea.

- Pemberly, te rog adu-mi hârtie, o pană de scris și cerneală. Aș vrea să trimit un bilet vizitiului, care să se ducă cu el la mine acasă.

- Sigur că da, domnișoară, imediat.

Pemberly nici nu apucă să iasă pe ușă, că imediat sări și Collier.

- Stăpânul are o trusă specială cu toate cele trebuincioase în salonul de alături. Vreți să v-o aduc, domnișoară?

- Mulțumesc, ar fi perfect.

Până se întoarse Collier cu trusa cu instrumente de scris pe care i-o lăsă pe pat, Mary își dăduse seama că de fapt va trebui să scrie două bilete. Unul pentru Hudson, în care să-i spună să nu-și facă griji pentru ea, iar celălalt pentru părinții ei, în cazul în care n-o găseau acasă dimineață, când se întorceau. Scrise ambele bilete scurt și la obiect. Lui Hudson îi transmise că totul era sub control și să stea liniștit, iar părinților ei le explică mai detaliat situația și îi rugă să sosească acasă la Ryder cât de repede puteau. Prezența lor i-ar fi fost de mare ajutor, iar în cazul în care

Ryder nu s-ar fi trezit, ar fi avut cu adevărat nevoie de sprijin din partea lor.

Doamna Perkins se mai agită puțin prin cameră, făcu puțină ordine, apoi aruncă o privire spre pat și plecă. Pemberly stătea de strajă la ușă și discuta în șoaptă cu Collier. Mary împături biletul pentru părinții ei, scrise numele lor și instrucțiunile de livrare, apoi introduse biletul în plicul cu scrisoarea pentru Hudson, pe care notă numele lui. Îl scutură cât să se usuce cerneala, apoi se întoarse spre Pemberly.

- Te rog, dă-i-l lui John, vizitiul meu, și spune-i lui că el și Peter trebuie să meargă pe Upper Brook Street și să-l dea lui Hudson, majordomul părinților mei.

Pemberly luă plicul voluminos cu o plecăciune.

- Acum mă duc, domnișoară.

Își îndreptă spatele, apoi îl așteptă pe Collier să strângă instrumentele de scris înapoi în caseta lor.

- Dacă mai putem face ceva pentru dumneavoastră, domnișoară, vă rog să nu ezitați să ne spuneți.

Collier dădu și el din cap, încuviințând. Mary schiță un zâmbet spre ei; le putea citi cu ușurință pe chip recunoștința pentru ajutorul ei, pentru faptul că îl salvase pe Ryder, și mai ales pentru că rămăsese și îi coordonase.

- Vă mulțumesc. Dacă am nevoie de ceva o să sun sau o să-l rog pe Collier.

Nu avea nici un dubiu că omul era foarte devotat stăpânului lui. Pemberly își drese glasul.

- Ah... având în vedere prognoza doctorului Sanderson, credeți că ar trebui să trimitem după Lord Randolph, domnișoară?

Mary se gândi o clipă, apoi scutură din cap.

- Nu acum, spuse ea, rotindu-se spre Ryder. Doar dacă domnia sa nu se trezește până dimineață, adăugă ea cu jumătate de gură.

Ușurat, Pemberly făcu o plecăciune și se duse să-i înmâneze biletul lui vizitiului. Collier aranjă păturile, apoi se retrase într-un colț.

În cameră se așternu liniștea, tulburată doar de sunetul slab al respirației lui Ryder. Mirosea încă a antiseptic. Focul aproape se stinsese, dar încăperea se încălzise suficient.

Mary începu să facă exerciții de respirație, doar-doar o să mai elibereze din tensiune, apoi se așeză pe un scaun să aștepte. Să spere, să se roage și să vadă ce va fi. Își fixă privirea asupra lui Ryder și încercă să-și dea seama ce se întâmplase în ultimele ore, încât se lăsase convinsă să rămână alături de el.

Trecuse de miezul nopții; se uită în treacăt spre ceasul de deasupra șemineului și constată că era trecut de două. Știa foarte bine cât de lipsit de bună-cuviință era că rămânese lângă patul lui Ryder – în casa lui, în dormitorul lui, în prezența lui. Dar el era inconștient și nici nu erau singuri, Collier era și el acolo, și... nu-i păsa deloc de ce crede societatea. Părinții și familia ei aveau să o înțeleagă; nici n-ar fi așteptat din partea ei să procedeze altfel. Nu făcea altceva decât să aștepte și să vegheze la căpătâiul lui. Cineva trebuia să fie martor la suferința lui. Ryder era capul unei familii foarte asemănătoare cu a ei, de tradiție, înstărită, cu oameni și proprietăți importante și o moștenire semnificativă.

Toate acestea erau cât se poate de adevărate; putea să le folosească drept scuze, dar nu era foarte sigură că reprezentau și motivul prezenței ei aici. Nu acestea erau lucrurile care o convinseseră să rămână, în ciuda a orice altceva. Nu putuse să-l lase să moară pur și simplu pentru că el era el. Pentru felul lui de-a fi, pentru bărbatul fascinant pe care avusese ocazia să-l vadă în ultimele câteva seri. Pentru că îi dezvăluise toată magia care se ascundea într-un vals. Pentru provocarea pe care i-o lansase cu atâta forță și aroganță cu doar câteva ore în urmă. Pentru că era posibil ca el să îi fie ursitul. Și pentru că nici nu apucase să-i acorde șansa de a o convinge că el este alesul. Pentru că nici ea nu avusese încă șansa de a se hotărî dacă într-adevăr el îi era menit.

Voia să fie acolo când avea să se trezească, să-i spună că îi acorda această șansă, că era dispusă să accepte această provocare. Dacă nu avea să se trezească, nu avea să-i poată spune nimic din toate acestea. Tot viitorul ei, cel pe care și-l dorise și pentru care se pregătise atât de temeinic – viitorul acela poate ursit de zeități –, acum depindea doar de forța interioară a lui Ryder, de capacitatea lui de a supraviețui, de a se recupera după o rană care aproape îi fusese fatală.

Se așeză lângă patul lui și se rugă să îi audă respirația, să supraviețuiască în următoarele ore.

Iar în ceasurile cele mai întunecate ale nopții, îi jură Doamnei că dacă el va rezista, dacă de dimineață se va trezi și o va privi cu ochii aceia aurii strălucitori, atunci îi va acorda șansa pe care o dorise – șansa de a o convinge că el era ursitul.

Capitolul 6

Ryder avu mai multe episoade de inconștiență; sau poate atipise? O parte din mintea lui se întreba dacă putea face diferența. În minte i se învălmășeau diverse astfel de gânduri, la care oricum nu se putea concentra prea tare. Nu putea face nici o observație rațională. Nu putea găsi nici o explicație pentru faptul că Mary se afla lângă patul lui și nu-și dădea seama ce însemna asta.

„Rămâi cu mine!"

Fragmente de discuții îi vuiau în gând, deși nu își putea aduce aminte foarte clar ce se petrecuse. Însă vocea ei autoritară încă îi răsuna ca un ecou în cap. Avea impresia că ea rămăsese dinadins cu el... ceea ce, având în vedere situația lor, nu era cel mai bun lucru. Nu așa trebuia să se întâmple. Dar nu avea de ce să se plângă. Prezența ei îl liniștea și îl alina într-un fel pe care nu îl înțelegea pe deplin.

După ceva vreme, durerea pe care o simți într-o parte îi reaminti ce se întâmplase, cum îl atacaseră cei doi ticăloși, pe care apoi îi ucisese și îi lăsase în mijlocul aleii. Își planificaseră bine atacul; îl așteptaseră ascunși la ambele capete ale aleii pe care se întorcea tot timpul spre casă când venea din partea sudică a orașului. Preocupat de Mary și de viitorul lui care o implica pe ea, trecuse în mare grabă pe lângă primul individ, care probabil stătuse ascuns în cadrul vreunei porți, iar apoi îl văzuse pe celălalt năpustindu-se dinspre Mount Street și, până să apuce să-și dea seama de pericol, primul îi sărise în spate și îl înjunghiase.

Dacă ar fi fost mai mic de înălțime ar fi murit pe loc. În schimb... se simțise mai slăbit decât i se întâmplase vreodată – poate nici chiar atunci când era copil și foarte bolnav. Nu se putea aduna nici măcar cât să-și încordeze un singur mușchi, nici cât să-și deschidă bine ochii să se uite în jur. Tot ceea ce reușise era să întrezărească ceva printre gene, și numai pentru câteva clipe.

Probabil că își pierduse cunoștința, iar când își reveni nici nu mai încercă să deschidă ochii, ci se concentră asupra rănii... Respiră adânc, moment în care simți bandajul din jurul mijlocului. Însemna că Sanderson trecuse pe acolo. Se forță din toate puterile să își deschidă pleoapele – iar Mary era tot acolo. În ciuda orei târzii, era trează. Se uita la el, dar lumina era prea slabă ca să-și dea seama că era treaz și se uita la ea; ar fi vrut să-i poată zâmbi, dar și asta era deocamdată peste puterile lui.

Mary era serioasă și îngrijorată; se juca neatentă cu obiectul care atârna de colierul acela ciudat și vechi pe care îl avea la gât. Priveliștea aceasta îl liniști; o văzu și se simți alinat. Pleoapele îi căzură grele și se scufundă din nou în întuneric.

Dându-și seama că stă să aţipească, Mary se ridică de pe scaun și se așeză pe un fotoliu, după care îl convinse și pe Collier să facă același lucru, spunându-i că nu era de folos nimănui să aţipească și să cadă întruna de pe scaun.

Astfel că, atunci când se trezi, era ghemuită pe fotoliu, cu picioarele făcute covrig pe sub poalele rochiei și cu o mână la obraz. Deschise ochii și, înainte de a face orice mișcare, se uită spre pat și se pierdu în privirea aurie a lui Ryder. Clipi și se uită din nou – zări în străfundul ochilor lui licărirea aceea ușor amuzată – și simți o imensă ușurare.

– Te-ai trezit! Slavă Domnului!

Își scoase picioarele de sub ea, apoi se ridică și se întinse. Buzele lui se arcuiră într-un zâmbet ironic.

– Nu sunt prea sigur că Dumnezeu a avut prea mult de-a face cu treaba asta... dacă-mi aduc bine aminte, ție ar trebui să-ți mulțumesc.

– Păi... încuviință ea din cap, trăgând scaunul mai aproape de el. Și asta.

Nu strica să profite de orice avantaj pe care el i-l acorda.

Sforăitul, până atunci liniştit, care se auzise din colţul camerei se transformă într-o rafală de fornăieli. Mary îl ignoră pe Collier şi se duse să pună o mână pe fruntea lui Ryder. În momentul în care se aplecă peste el, pandantivul roz ieşi de sub corsaj. Ryder îşi ridică degetele mâinii pe care o ţinuse pe piept şi îl prinse.

– Deci asta aveai acolo, spuse el, rotind cristalul pe toate părţile. Te-am văzut azi-noapte când îl ţineai în mână şi m-am întrebat ce era. E ciudat... e chiar fierbinte, mai zise el după ce îl mai pipăi puţin.

Având în vedere unde fusese păstrat până atunci, Mary nu era surprinsă că era cald.

– Da, bine, replică ea şi i-l luă din mână.

Ryder nu protestă, dar o privi nedumerit. Apoi ea vârî pandantivul la locul lui, băgând de seamă că era într-adevăr foarte cald.

– Cred că e bun conductor de căldură.

Îşi luă mâna de pe fruntea lui şi se dădu un pas în spate. Ryder o privea curios.

– Eşti cald, dar nu cred că ai febră.

– După tot frigul pe care l-am îndurat aseară, acum îmi e foarte bine, zise el. Încă simţindu-se ca un pui de pisică abia născut, Ryder abia izbuti să facă un gest vag, arătând spre trunchiul său. Văd că l-aţi chemat pe Sanderson.

– Da, a venit şi s-a uitat la rană, după care te-a cusut, zise ea. Şovăi, privindu-l în ochi, apoi adăugă şoptit: A zis că dacă te trezeşti, totul va fi bine.

Aşadar, adormise fără să ştie... dacă urma să se trezească lângă o persoană vie sau lângă un cadavru.

– Îţi mulţumesc că ai rămas. Dacă ar fi putut să-şi mişte braţul, i-ar fi luat mâna şi i-ar fi sărutat-o. Dacă aş putea să mă înclin în faţa ta, aşa aş face. Acum însă nu sunt în stare nici să-mi mişc capul, dar te rog să mă crezi că sunt sincer.

În ochii ei albăstrii apăru din nou îngrijorarea.

– Cât de slăbit eşti?

Ryder îşi spuse în sinea lui că n-avea rost să mintă – nu pe ea.

– Foarte slăbit.

- Ai pierdut o cantitate uriaşă de sânge, aşa că nu-i de mirare, spuse ea alarmată. Sanderson a plecat să asiste la o naştere şi, până se întoarce, nici măcar nu ştiu dacă n-ar fi indicat să mănânci ceva.

- Acum nu sunt în stare nici să înghit – în nici un caz mâncare solidă.

- Poate ar fi bine să bei puţină apă dacă poţi, iar doamna Perkins îţi va face o supă, zise ea, aruncând o privire spre ceasul de pe poliţă. Dumnezeule! E unsprezece!

Taman atunci se trezi şi Collier. Se uită prin cameră şi trase un chiot de fericire. Se adună imediat, făcu o plecăciune şi începu să se scuze, zâmbind în continuare până la urechi.

- Sunt aşa de bucuros că v-aţi trezit, milord, conchise el.

- Şi *compos mentis*, observă sec Mary. Pari a fi în deplinătatea facultăţilor mentale, explică ea, văzând că Ryder se uita la ea.

Acesta rânji – măcar mimica facială şi-o păstrase.

- Mă bucur să aflu că mintea mi-e intactă.

- Pot să vă ajut cu ceva, milord? Vreţi să vă aduc ceva? întrebă Collier, agitându-se prin jurul patului.

- Apă, răspunse Mary, arătând spre ulciorul de pe noptieră. Apă proaspătă.

- Da, sigur, zise Collier năpustindu-se să-l ia, fericit că putea fi de folos.

- Şi spune-le şi celorlalţi că m-am trezit din morţi, mai zise Ryder, după care strigă după el: Şi spune-i lui Pemberly să-l cheme de urgenţă pe Sanderson.

- Da, milord! răspunse Collier mărind pasul.

Ryder se miră în sinea lui.

- Nici n-ai zice că a dormit toată noaptea în fotoliu.

Îşi ridică privirea şi o zări pe Mary care se uita calmă la el.

- Toţi îţi sunt foarte devotaţi.

Ryder reuşi un gest vag ce aducea a ridicat din umeri.

- Mi-au fost alături de când eram un băieţel.

Acum că erau singuri, putea să pună şi întrebarea care îl măcina.

- Cei doi care m-au atacat... au rămas pe alee.

...

– Sanderson s-a gândit că vei vrea să cercetezi problema, așa că i-a spus lui Pemberly să ia cadavrele și să le ascundă pe undeva.

– Bravo lui, zise el, apoi vru să pună și întrebarea cea mai grea. Ce aranjamente...

Fură întrerupți de sunetul soneriei de la intrare; Collier lăsase ușa întredeschisă.

– Ah! Au venit părinții mei, tresări Mary. Au fost plecați câteva zile și de dimineață au ajuns acasă. Le-am trimis un bilet în care le-am explicat unde sunt și motivul și i-am rugat să vină cât de repede pot ca să – se ridică și se duse la ușă – mă sprijine, ca să zic așa.

Ieși repede pe ușă, chiar în momentul în care el, făcând ochii mari, strigă:

– Nu, așteaptă!

Înjură printre dinți când văzu că nu se întoarce, supărat că nu era în stare să se ducă după ea să o oprească. O doamnă nu trebuia să se comporte în nici un caz așa, să dea buzna pe scările din casa unui gentleman, fără să știe cu siguranță cine era la ușă.

Se simți epuizat și se cufundă în perne, peste măsură de mâhnit.

– Pemberly o să ajungă la ușă înaintea ei. O s-o vadă și o s-o gonească de acolo, își spuse el plin de speranță, deși nu-și putea închipui pe nimeni, mai ales pe nimeni din personalul lui atât de loial, care să îndrăznească să-i impună ceva lui Mary, și cu atât mai puțin să reușească.

Constată resemnat că nu mai putea face nimic.

– Dă, Doamne, să fie părinții ei, se surprinse el rostind cu voce tare.

Reședința Raventhorne era la fel de mare și de impresionantă ca și casa din St. Ives, aflată la nord de Grosvenor Square. Mary se năpusti pe coridorul care trecea prin galerie, apoi o luă pe scări, remarcând în treacăt decorațiunile luxoase pe care n-apucase să le observe până atunci. Podelele erau acoperite de covoare persane groase, în nuanțe puternice; pereții erau lambrisați cu lemn închis la culoare și decorați cu tablouri de toate dimensiunile, încadrate de rame aurii. Deasupra scării din foaierul principal se afla o lucarnă circulară. Ajunse în capul scărilor și se uită în jos peste

balustradă, unde îl zări pe Pemberly păşind semeţ pe dalele alb cu negru, spre uşile înalte de la intrare.

De abia aştepta să-şi vadă părinţii, mai ales mama; zâmbi, îşi apucă zorită poalele rochiei şi o luă grăbită în jos pe scări. Nu apucă să coboare decât câteva trepte, când Pemberly deschise uşa.

- Da?

- Bună dimineaţa, Pemberly. Am venit să-mi văd fiul vitreg.

Mary îngheţă. Rămase cu piciorul în aer şi cu privirea aţintită spre intrare. Marchiza de Raventhorne îl ignoră pe Pemberly care încercase subtil să o oprească.

- Dă-te din calea mea, omule! zise ea şi îl împinse la o parte.

Era urmată de două doamne între două vârste, foarte ţanţoşe şi hotărâte, cu săculeţii de mână ţinuţi cu fermitate în faţă. Dădură toate buzna înăuntru şi o văzură pe Mary. Încetiniră, după care încremeniră locului. Rămaseră cu gurile căscate, din ce în ce mai uluite, pe măsură ce îşi dădeau seama cine era... şi unde era...

Ieşind din starea de şoc, Mary se răsuci pe călcâie şi o luă din nou în sus pe scări.

Alergă pe coridor şi nu se mai opri până în camera lui Ryder. Trânti uşa de perete şi îl sperie pe Collier care tocmai îl ajutase pe Ryder să se îmbrace mai decent şi să bea apă.

Rămase o clipă locului, apoi se aruncă spre pat.

- Ryder...

- Înţeleg că nu erau părinţii tăi, zise el calm, arcuind o sprânceană, cuprins de o resemnare cinică.

- E mama ta vitregă, replică Mary, arătând înspre uşă. Vine direct aici.

Sări înapoi spre uşă şi auzi paşii care se apropiau pe hol. Ryder oftă şi îşi dădu ochii peste cap.

- Minunat.

- Să ştii că e chiar mai grav de-atât, zise Mary, stăpânindu-se să nu-l apuce de braţ şi să-l zgâlţâie. E împreună cu Lady Jerome şi doamna Framlingham!

Ryder îşi întoarse privirea spre ea.

- Ah, exclamă el dintr-odată serios, uitându-se la ea timp de două secunde, apoi se răsti: Collier, dă-mi o mână de ajutor.

Mary ar fi protestat, dar în schimb îngenunche lângă pat ca să îl poată ajuta pe Ryder să se ridice în capul oaselor. Collier îl ajută să-şi ridice braţul stâng şi să-l aşeze sub cap... Mary se încruntă.

– Ce vrei să faci?

– Să joc teatru.

– De ce?

– Pentru că niciodată nu trebuie să te arăţi slab în faţa celor ca Lavinia.

Nu prea înţelese la ce se referea el, dar îl crezu pe cuvânt; cu siguranţă avea mult mai multă experienţă în astfel de chestiuni.

– Ajută-mă să-mi ridic şi mâna cealaltă, îi spuse el lui Mary. Collier, dă-te la o parte.

– Da, milord.

Ryder ar fi vrut să-şi ţină ambele mâini într-o poziţie care să mimeze relaxarea, dar era prea slăbit, aşa că Mary se chinui puţin să-i ridice braţul inert – după care auziră paşi în faţa uşii şi pe Pemberly protestând fără succes.

– Nu, mai bine las-o sprijinită de pernă. Aşezaţi-vă cu faţa la uşă! Acum!

Mary mai apucă să-i arunce o privire contrariată, după care se supuse. Rămase pe pat, îmbrăcată încă cu rochia de seară cu care fusese la bal, cu părul nearanjat şi îmbujorată şi cu mâna lui Ryder în jurul ei, aparent relaxată. La ora unsprezece dimineaţa. Cu un efort supraomenesc, Ryder reuşi să-şi ridice mâna dreaptă cât să-i pună degetele pe umărul drept.

Primul intră Pemberly, împins cu putere din spate.

– Milord! Am încercat... zise el, arătând neputincios spre Lavinia, care dădu buzna în cameră, desfigurată de furie.

Lady Jerome şi doamna Framlingham, două bârfitoare de elită şi unele dintre cele mai băgăcioase fiinţe din înalta societate, rămaseseră în urma ei, pe coridor, părând să înţeleagă mai bine decât mama lui vitregă faptul că să năvălească în dormitorul lui fără a fi invitate era totuşi un gest exagerat.

Mulţumit că îşi ţinea capul sprijinit de pernă, Ryder nici nu se clinti.

– Mulţumesc, Pemberly, spuse el cu privirea spre Lavinia, după care tonul lui se răci simţitor. Bună dimineaţa, Lavinia,

nu știam că aveam întâlnire. Cărui fapt datorez această invazie nejustificată?

În mod evident, privirea Laviniei era îndreptată spre Mary. Ochii îi ieșiseră din orbite de mânie; încercă de câteva ori să spună ceva - situație de altfel comică dacă circumstanțele ar fi fost altele - dar în final se întoarse spre el și gesticulă furios spre Mary.

- Ce naiba caută ea aici?

Știind că era urmărit cu atenție și de ochii de pe coridor, Ryder pufni teatral, cum ar fi făcut un om peste care dăduseră buzna pe negândite niște femei cu minte puțină, după care se agăță ușor de umărul lui Mary.

- Dacă insiști să știi, află că domnișoara Cynster mi-a făcut aseară onoarea de a-mi accepta cererea în căsătorie.

Apoi o privi cu coada ochiului pe presupusa lui viitoare soție. Simți fiorul care o traversă la auzul vorbelor lui, dar nu o putea vedea decât din profil din poziția lui; presupunea că oricum se abținuse să afișeze vreo urmă de surprindere pe chip și că mai degrabă o privea pe Lavinia ușor arogant și rece.

- Prezența ei aici nu este o surpriză pentru nimeni și mai ales nu ar trebui să intereseze pe nimeni. Prezența voastră aici însă necesită niște explicații.

Lavinia era din cale afară de șocată. Avu nevoie de trei tentative pentru a-și descâlci limba.

- Tu... articula ea cu greu, privind spre Mary și încordându-și pumnii. Prostuță ce ești! Puteai să-l ai pe Randolph al meu... se opri ea, probabil dându-și seama de comparația nereușită dintre Ryder și Randolph.

Văzu cu surprindere cum ea se făcu albă ca varul, după care se înroși ca racul. Își mijise ochii și o țintuia pe Mary cu privirea.

- Tu, care...

- Lavinia! interveni autoritar Ryder, simțind că nu mai rezista mult. Tu - tu și prietenele tale - ați năvălit peste mine în casa mea, v-ați năpustit în dormitorul meu fără nici un fel de permisiune. Vă sugerez să plecați. Acum, spuse el privind-o în ochi Pemberly, te rog condu-o pe domnia sa la ușă.

– Da, milord, răspunse Pemberly şi, deşi nu rosti continuarea, era limpede pentru toată lumea că ar fi vrut să adauge şi că îi făcea o deosebită plăcere.

Lavinia privi neputincioasă cum Pemberly se apropie şi o luă de braţ. Bombăni ceva incoerent, apoi se smulse din strânsoarea majordomului şi mai aruncă o privire furioasă spre pat, apoi se răsuci pe călcâie şi ieşi valvârtej. Pemberly ieşi şi el, închizând uşa în urma lui.

Epuizat, Ryder se scurse înapoi printre perne şi închise ochii. Collier ieşi din garderobă. O secundă mai târziu, Mary îndrăzni să deschidă discuţia.

– Vrei să-ţi cobor mâna stângă?

– Te rog.

Îl ajută să-şi aşeze braţul pe pat. Lui Ryder îi displăcea profund să fie atât de neajutorat. Iar acum, din cauza mamei lui vitrege, situaţia se înrăutăţise.

– Collier, ieşi.

– Da, milord.

Aşteptă până auzi uşa închizându-se uşor, apoi trase aer în piept şi se forţă să deschidă pleoapele.

Mary stătea tot pe pat, însă se răsucise spre el. Expresia cu care îl privea era... totalmente indescifrabilă. Ceea ce-l mira. Pentru că până acum ştiuse să îi ghicească fără probleme gândurile. Nici nu-i trecuse prin cap că ar putea exista momente când nu o va putea înţelege, când ea îşi va putea ascunde gândurile şi sentimentele faţă de el.

Deşi uşor contrariată, îl privea cu răbdare... ca şi cum el ar fi făcut parte dintr-o specie de care auzise, dar avea de-a face cu un exemplar diferit de celelalte. Însă indiferent de ce gândea ea acum, pentru el nu exista decât o opţiune.

– Îmi cer scuze. Din tot sufletul, spuse el, străduindu-se să mişte câteva degete de la mâna dreaptă. Nu aşa îmi doream să te cer în căsătorie.

Mary ridică din sprâncene. Şovăi puţin, apoi spuse:

– Din câte am văzut, tocmai m-ai cerut, iar eu am acceptat.

Înţelegând întrebarea ascunsă în spatele cuvintelor ei, Ryder făcu o grimasă.

– Nu am avut altă soluție.

Îl fixa în continuare cu privirea, dar el încă nu putea desluși ce se petrecea în mintea ei.

– Pot să fac o observație? mai întrebă el.

Mary își arcui iar sprâncenele, semn că putea să continue.

– Mă așteptam să mă faci cu ou și cu oțet până acum, spuse el, încercând să gesticuleze din nou. Poate să te plimbi de colo-colo prin cameră. Vreau să spun că mă așteptam la reacția obișnuită, adăugă el, privind-o în ochi.

Mary abia schiță un zâmbet, dar își luă imediat o mină serioasă.

– Nu consider că scandalul ne-ar fi ajutat cu ceva.

Ryder o privi cu atenție, din ce în ce mai îngrijorat.

– Ești îngrozitor de rațională.

Mary zâmbi din nou.

– Oricât de tare mi-ar veni să țip acum la tine, nu pot fi atât de absurdă să te învinovățesc pentru cele petrecute adineauri. Nu ai avut ce face – doar nu tu le-ai invitat pe mama ta vitregă și pe prietenele ei aici.

Ryder reuși să încline încet din cap.

– Îți mulțumesc. Vreau să subliniez că nu la micul spectacol pe care l-am prestat m-am referit când am spus că îmi voi da toată silința să te fac să te răzgândești.

Mary pufni, dar nu răspunse. La un moment dat, văzând că Mary continua să-l privească în liniște într-un mod care îl punea pe jar, făcându-l să se întrebe ce planuri mai urzea, încercând s-o tragă de limbă, oftă din greu și spuse:

– Dacă aș fi fost cavaler, bănuiesc că acum ar trebui să îți declar că voi încerca să găsesc o cale prin care să te eliberez de situația în care am intrat fără voia noastră.

Ochii ei albaștri se îngustară, fixându-se asupra feței lui.

– Dar nu ești, nu-i așa?

Ryder clătină din cap.

– Nu. Nu aveam de unde să știu că o să fiu înjunghiat, habar nu aveam că o să vii și o să mă ajuți, nici nu mi-a trecut prin cap că o să stai cu mine toată noaptea și n-am avut nici un amestec în apariția intempestivă a Laviniei împreună cu amicele ei.

Ca să nu mai spun că n-aș fi ajuns unde sunt astăzi dacă n-aș fi profitat din plin de fiecare șansă pe care soarta mi-a acordat-o, spuse el, apoi își îndulci tonul. Așa că nu, nu am de gând să caut un mijloc prin care să mă opun sorții. Văzând că Mary tot nu reacționează, continuă: Așa că dacă vrei să găsești o cale prin care să desfaci ce ne-a hărăzit soarta, n-ai decât să o faci, eu nu am să te ajut.

- Hmm.

Dacă ar fi putut să își ridice mâinile spre cer, ar fi făcut-o. Aproape învins, își lăsă capul între perne, se uită spre tavan și întrebă direct:

- La ce naiba te tot gândești?

De-abia după jumătate de minut catadicsi să îi răspundă.

- Ca să fiu sinceră, nu prea știu.

Ryder se încruntă, apoi se uită iar la ea.

- Tu știi totul. Tot timpul.

- Da, spuse ea, făcând o grimasă care sublinia iritarea pe care i-o provoca acea stare și clătinând din cap. Dar nu și acum.

Soneria se auzi din nou.

- De data asta, spuse ea, sunt părinții mei.

Se dădu jos din pat, își aranjă cât de cât rochia, apoi îl scrută cu privirea.

- Mă duc jos să le explic situația și să mă sfătuiesc cu ei. O să mă întorc după aceea să vorbim despre toată situația asta. Între timp ai putea să te odihnești. Doctorul Sanderson ar trebui să sosească în curând.

Ryder se uită la ea cum își netezește părul și apoi cum iese pe ușă cu fruntea sus. După ce ușa se închise în urma ei, se lăsă din nou pe perne și înjură iar. Îl scotea din minți să se simtă atât de neputincios.

Până ajunse Mary în hol, Pemberly îi invitase deja pe părinții ei în foaierul de la intrare. Alergă spre ei, mai bucuroasă ca oricând să îi revadă.

- Mamă! Tată!

Louise și Arthur se întoarseră spre ea. Louise îi zâmbi.

- Aici erai, draga mea.

Deşi amândoi remarcaseră felul în care arăta Mary - nici n-ar fi putut să nu observe - o primiră cu zâmbete de încurajare şi cu braţele deschise. Mary îi îmbrăţişă şi ea cu mult drag.

- Draga mea, spuse Louise, devenind serioasă. Cum se simte Ryder?

- Şi-a revenit, slavă cerului. Dar mă tem că situaţia s-a complicat.

- O? Cum aşa? întrebă Arthur sobru.

Mary îi aruncă o privire lui Pemberly.

- Pemberly, am putea să...?

Pemberly îi făcu imediat semn către o uşă şi se repezi să o deschidă.

- Aici în salon, domnişoară.

- Îşi mulţumesc, zise Mary, îndreptându-se într-acolo.

Camera era mare şi mobilată cu gust, dar tot într-un stil masculin. Scaunele erau tapiţate cu piele verde, iar canapelele se asortau foarte bine. Îşi adună gândurile şi îi conduse pe părinţii ei spre canapeaua din faţa şemineului imens, care era flancată de două fotolii, iar în faţă avea aşezată o măsuţă joasă.

- Doriţi să vă aduc nişte ceai, domnişoară? se oferi Pemberly.

- O, da, mulţumesc, zise Mary, aruncându-i o privire plină de recunoştinţă. Ne-ar prinde bine.

Se gândea la părinţii ei, care veniseră pe Mount Street de îndată ce-i citiseră biletul. În afară de asta, avea şi ea nevoie de un ceai, pentru că oricum sărise peste micul dejun.

Pemberly făcu o plecăciune.

- Imediat, domnişoară.

Louise şi Arthur urmăriră cu interes schimbul de replici, apoi se aşezară la îndemnul lui Mary pe canapea, numai ochi şi urechi. Mary luă loc pe unul dintre fotolii, cu faţa spre ei.

- Mai întâi ar trebui să ştiţi că Ryder... ei bine, s-a tot ţinut după mine; ştiţi ce vreau să spun şi totul a început după ce ne-am întâlnit la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James.

- S-a ţinut după tine? se burzului Arthur.

- Ai răbdare, dragă, interveni Louise, bătându-l uşor pe picior. Ştii foarte bine ce vrea să spună.

– Exact, spuse Mary, mulţumindu-i din priviri pentru ajutor; întotdeauna îi sărea în ajutor în astfel de situaţii. S-a ţinut după mine, dar fără să depăşească nici o limită a bunului-simţ. A fost la toate balurile la care am participat şi eu, iar acum două nopţi a apărut şi la serata muzicală organizată de Lady Hopetoun şi a stat numai pe lângă mine.

– Doamne, Dumnezeule! exclamă Louise. Aşadar este foarte onest, şi-a arătat intenţiile pe faţă.

Mary se gândi o clipă la faptul că Ryder nu era genul de om care să-şi poată ascundă intenţiile, dar se abţinu de la comentarii.

– Da. Dar până atunci eu credeam că el... se amuză pentru că era plictisit; sau pentru că şi-a dat seama că pe mine mă interesa fratele lui, Randolph, iar el nu era de acord cu intenţiile mele. Într-adevăr, nu era de acord, dar nu acesta era motivul pentru care se ţinea după mine, aşa cum am crezut eu iniţial.

Arthur dădu din cap.

– Se ţinea după tine pentru că îl interesai. Ryder se mişcă repede.

– Da, iar atunci când am fost la serata muzicală şi am văzut cum se comportă, l-am provocat să-mi spună despre ce e vorba, iar el... Mary se opri puţin, gândindu-se la schimbul de replici de pe terasa lui Lady Bracewell. Mi-a mărturisit fără echivoc că mă vrea de soţie.

Louise zâmbi.

– Draga mea, dar acestea sunt veşti minunate. Mă tem însă că urmează un „dar"...

Arthur părea încurcat.

– Ce „dar"? Mai bine spune-ne ce răspuns i-ai dat.

Mary îl privi pe Arthur în ochi, doar o nuanţă mai deschişi decât ai ei.

– I-am aruncat în faţă exact ce gândeam, şi anume că este un despot, iar eu sunt o femeie care vrea să-şi poată controla singură viaţa, aşa că nu putem fi un cuplu reuşit.

Se uită spre mama ei, al cărei chip se luminase brusc şi un rânjet îi arcuia buzele. Louise încercă să-l ascundă, însă fără succes.

– Of, draga mea, dacă chiar voiai să-l descurajezi pe Ryder, nu aşa trebuia procedat.

– Păi, își dădu și Arthur cu părerea, nu văd nici un motiv pentru care să fi vrut să-l descurajeze, dar țin să îți dau dreptate, Louise. Oricum, el ce-a zis?

Mary îl privi cu atenție pe tatăl ei, care aștepta cu înfrigurare un răspuns, apoi își mută privirea spre mama ei, mult mai înțelegătoare, după care trase aer în piept.

– În afară de faptul că a încercat să mă facă să mă răzgândesc, chiar a insistat că ne potrivim – și mi-a dat de înțeles că era dispus să încerce să se adapteze... cerințelor mele.

Louise tresări mirată, dar încântată de ce îi auzeau urechile.

– Și ce i-ai răspuns?

Mary se strâmbă.

– N-am știut ce să-i zic, iar după aceea a trebuit să mergem înăuntru – până atunci stătuserăm pe terasă.

– Și n-ați mai terminat discuția? întrebă Arthur.

Mary clătină din cap.

– N-am mai vorbit, iar după aceea ne-am despărțit, fiecare a plecat spre casa lui. După care l-am văzut din trăsură...

Le povesti în continuare pe scurt evenimentele care avuseseră loc noaptea trecută. Apoi în cameră își făcu apariția Pemberly, aducând cu el o tavă cu ceai, pe care o așeză pe o măsuță și se retrase. Mary se întrerupse din vorbit pentru a turna ceaiul în cești; luă o gură, apoi își reluă povestea.

Arthur și Louise erau peste măsură de șocați de cât de aproape fusese Ryder să moară, dar în același timp își exprimau suportul pentru deciziile pe care le luase fiica lor.

– Sunt sigură că ai făcut tot ce ai putut – să nu-ți faci griji, draga mea, n-o să te blameze nimeni pentru asta, spuse Louise. Mai ales că aici nu locuiește decât Ryder. Având în vedere circumstanțele, ai făcut bine că ai rămas să aștepți venirea doctorului.

– Da, dar încă nu v-am spus tot, zise Mary, întrebându-se cum să facă să le explice situația exactă; în cele din urmă se decise să ia taurul de coarne. După cum ați remarcat, am rămas și după aceea. Nu m-am îndurat să plec – și nici nu puteam să plec până nu ne lămuream dacă avea să supraviețuiască.

– Perfect de acord, o susținu Arthur.

– Așa e, încuviință și Louise. Iar în afară de asta, indiferent de ce simți pentru el, dacă plecai și el murea... știi și tu câte întrebări ar apărea dacă un bărbat cu statutul lui ar muri singur.

– Și oricum, știai că noi ne întorceam în dimineața asta și puteam veni să te ajutăm. De aceea ne-ai și trimis biletul, zise Arthur, lăsându-și ceașca jos și aruncându-i o privire cu subînțeles. Deci până la urmă care e problema?

Mary sperase că nu se va da de gol prea ușor, dar...

– Collier, valetul lui, a rămas cu mine în dormitorul lui Ryder toată noaptea. Am adormit însă amândoi și nu ne-am mai trezit decât, se întrerupse pentru a se uita la ceas, acum o oră. Atunci ne-am dat seama că Ryder se trezise și că, deși se simțea extrem de slăbit, totuși era o minune că era în viață.

Se opri și bău tot ceaiul, apoi așeză ceașca înapoi pe farfurie.

– Atunci am auzit soneria sunând și am crezut că sunteți voi și am luat-o la goană pe scări... spuse ea, surprinzând privirea mamei ei. Doar că nu erați voi, ci mama vitregă a lui Ryder, și nu era nici singură, ci cu Lady Jerome și doamna Framlingham după ea.

Louise se încruntă.

– E foarte ciudat. De ce naiba a venit Lavinia împreună cu cele două la Ryder?

Mary tresări. Până acum nu își pusese această problemă, dar Louise avea dreptate, era ciudat. După o clipă, ridică din umeri.

– Nu știu de ce, dar ideea este că toate trei m-au văzut pe trepte, spuse Mary punând ceșcuța pe masă, după care arătă spre rochia ei de bal. Îmbrăcată așa și alergând pe scările din casa lui Ryder la ora unsprezece dimineața.

Louise se uită bine la ea, apoi se lipi de spătarul canapelei.

– O, Doamne!

Arthur se încruntă.

– Eu nu văd care este problema... băiatul era la un pas de moarte, mai era și valetul lui acolo, iar doctorul poate explica...

– Nu, dragul meu, zise Louise, ridicând mâna pentru a-l opri. Ai omis ceva esențial. Este vorba despre Ryder Cavanaugh. În cazul lui, teoretic nu există nici o scuză de ordin fizic, continuă ea, uitându-se spre Arthur. Sunt convinsă că ar trebui să fie

mort – şi declarat mort – pentru ca lumea să accepte o astfel de poveste. Şi chiar şi-atunci bârfele ar curge.

– Dar doctorul... se burzului Arthur.

– Este prieten apropiat cu Ryder, se cunosc de la Eton, clătină Mary din cap. Mama are dreptate – nici o explicaţie din lume n-ar fi putut să le convingă, iar Ryder a înţeles imediat.

Louise înclină din cap, privind-o întrebător pe Mary.

– Şi ce s-a întâmplat?

Mary trase adânc aer în piept.

– M-am dus fuguţa înapoi la Ryder să-l avertizez şi deşi de-abia se putea mişca, a încercat să ascundă faptul că era rănit şi a preferat să dea impresia că... că se întâmpla exact ce gândeau cele trei – aşa că atunci când au dat buzna în camera lui...

– Nu pot să cred! se scandalizâ Louise.

Mary se posomorî.

– Ba aşa au făcut – cel puţin mama lui vitregă. Celelalte au rămas pe hol.

– Şi apoi? mârâi Arthur.

Situaţia scăpa de sub control; Mary îşi trase iar sufletul.

– După aceea Ryder le-a spus că în seara precedentă m-a cerut de soţie şi că eu am acceptat, şi că de aceea prezenţa mea în casa lui, în dormitorul lui, lângă patul lui, nu ar trebui să constituie o problemă pentru nimeni.

– O! exclamă Louise făcând ochii mari.

Încruntându-se, Arthur se uita la ea, dar părea că încerca să descifreze corect situaţia.

Timp de câteva secunde nimeni nu mai spuse nimic, apoi Mary ridică din umeri.

– Iar eu a trebuit să-i susţin povestea, evident.

Louise tresări. Arthur începu să se agite.

– Hai să vedem dacă am înţeles bine. Aseară, Ryder te-a informat că vrea să se căsătorească cu tine. Aţi discutat despre asta, dar n-aţi ajuns la nici o concluzie. După care, datorită unor situaţii create ulterior în care ambii v-aţi comportat normal, de dimineaţă v-aţi pomenit logodiţi.

Mary căzu puţin pe gânduri, după care încuviinţă din cap.

– Cu alte cuvinte, da.

Arthur clătină din cap admirativ şi mormăi:

- Am tot auzit că băiatul ăsta are noroc cu carul.

Mary îşi muşcă limba; tatăl ei era un Cynster, iar aceasta era o reacţie tipică bărbaţilor din neamul lor.

Mai trecură câteva momente, după care mama ei, care până atunci o studiase cu atenţie, îşi puse o palmă peste mâinile pe care fata şi le ţinea în poală şi o privi direct în ochi.

- Şi tu ce simţi în legătură cu toate astea?

Mary o privi şi ea, încercând să găsească cuvintele potrivite printre gândurile ei învălmăşite... dar în final nu putu rosti decât adevărul.

- Nu ştiu, spuse ea, plimbându-şi privirea de la mama la tatăl ei şi înapoi. Înainte să fi vorbit cu el, când am păşit pe terasa lui Lady Bracewell, credeam că ştiu, zise şi îşi coborî privirea. Acum însă, nu mai ştiu.

Şi nu înţelegea nici cum de ajunsese în situaţia asta, cum şi de ce emoţiile ei luaseră o asemenea amploare, încât îi scăpaseră de sub control şi nu mai putea gândi raţional. Ştiuse clar ce îşi dorea, şi cu toate acestea se trezise aici, într-o realitate în care era logodită cu Ryder Cavanaugh. Ultimul bărbat din lume pe care l-ar fi ales drept soţ.

Iar în ultimele câteva zile, emoţiile ei – de obicei atât de reţinute şi de paşnice, şi întotdeauna supuse voinţei proprii - luaseră amploare. Se amplificaseră şi se intensificaseră, generând o harababură generală.

Fuseseră enervarea, apoi fascinaţia, magia senzuală a acelui vals care-o făcuse să se simtă extraordinar, apoi reacţia ei la posesivitatea manifestată de Ryder, de altfel firească, însă niciodată atât de intensă în prezenţa altcuiva, şi totul culminând cu răspunsul ei – atât de complex şi neaşteptat – la declaraţia lui, complicat şi mai tare de oferta lui înfiorător de vicleană de a face schimbările cerute de ea, şi totul dat peste cap de groaza de nedescris simţită în momentul în care îl găsise murind în mijlocul străzii.

Cu toate acestea, nimic din cele simţite până atunci n-o pregătise sufleteşte pentru avalanşa de sentimente care o copleşiseră

în momentul în care își dăduse seama că era posibil să îl piardă. Că era posibil ca el să nu mai facă parte din viața ei.

De când apăruse Ryder în viața ei, avusese parte doar de trăiri puternice. Toate certitudinile, cele care îi fuseseră piatră de temelie în viață, se clătinaseră. Crezuse că se cunoaște suficient de bine, crezuse că știa ce voia de la viața ei și chiar și de ce - acum constata însă că se înșelase. Era în voia sorții. Ba nu, era mai rău de atât. Fusese atrasă cu cruzime spre un drum pe care nu intenționase niciodată să-l aleagă și despre care nici măcar nu știa unde duce.

„Of, mamă... ce mă fac?" Dacă ar fi fost mai slabă de înger, atunci cu siguranță ar fi început să se văicărească. După ce-o privi în ochi pentru câteva clipe, Louise îi luă mâna și îi vorbi de parcă i-ar fi auzit gândurile.

- În cazul acesta, draga mea, trebuie doar să mergi mai departe și să afli răspunsul. Și pentru că te cunosc foarte bine, sunt convinsă că îl vei găsi.

Arthur își plimbă privirea de la una la cealaltă, apoi scuturâ din cap.

- N-o să pretind că am înțeles ceva, dar cred că a sosit momentul să mă duc să stau puțin de vorbă cu Ryder.

De parcă ar fi fost chemat de vorbele lui, Pemberly ciocăni și intră.

- Mă scuzați că vă deranjez, milord, milady, dar marchizul ar dori să vă răpească, dacă se poate, câteva minute din timp. Deoarece momentan se află în indisponibilitatea de a se deplasa, vă roagă să urcați în camera lui.

- Excelent! exclamă Arthur și se ridică în picioare. La țanc!

Mary îl lăsă pe Pemberly să plece, după care își conduse familia spre camera lui Ryder. Personalul deja o trata ca pe stăpâna lor, poziție pe care, după toate aparențele, avea să o ocupe oficial în cel mai scurt timp, așa că nu i se mai păru nimic deplasat. După părerea ei, și Ryder ar fi procedat la fel dacă ar fi fost în locul ei.

Ajunseră la ușă și ciocăni ușor.

- Intră!

Deschise ușa și îi pofti pe părinții ei înăuntru.

Ryder era deja spălat, bărbierit, cu părul atât de bine pieptănat încât strălucea, deşi tot alb şi tras la faţă, îmbrăcat cu cămaşă, eşarfă la gât, iar pe deasupra o jachetă din catifea rubinie; în ciuda faptului că stătea sprijinit de pernele de curând înfoiate şi că era acoperit parţial cu o cuvertură din mătase aurie, reuşea să emane aceeaşi aură de rege care îşi aşteaptă supuşii.

Aruncă o privire asupra lui Mary, apoi spre părinţii ei şi înclină încet din cap în semn de bun-venit.

– Îmi cer scuze că nu vă pot primi cum se cuvine – Lord Arthur, Lady Cynster, dar cred că Mary v-a explicat deja împrejurările rănirii mele, spuse el în timp ce îi făcu semn mamei ei să ia loc pe scaunul de lângă pat.

Louise se conformă de îndată.

– Vă mulţumim. Da, Mary ne-a explicat situaţia, zise ea, uitându-se spre Mary. Cred că destul de amănunţit.

Ryder îi făcu un semn discret lui Collier, care ieşi tiptil din cameră. După ce uşa se închise, Ryder se uită spre Lord Arthur, care se strecurase lângă scaunul soţiei sale.

– Regret, milord, că acestea sunt circumstanţele în care ne întâlnim. Ţin însă să vă precizez că această întâlnire urma oricum să aibă loc într-un viitor destul de apropiat, evident într-un cadru mult mai convenţional. Date fiind cele întâmplate, trebuie să discutăm neîntârziat şi sunt convins că deja cunoaşteţi motivele pentru care am insistat să avem această discuţie. Prin urmare, doresc să vă cer permisiunea şi onoarea de a-i cere mâna fiicei dumneavoastră, Mary.

Arthur îl studie câteva clipe pe sub sprâncenele lui stufoase, apoi pufni uşor.

– Frumos zis, spuse el, mutându-şi privirea spre soţia lui. Tu ce părere ai, draga mea?

Louise îl cântări şi ea bine din priviri pe Ryder. Auzind întrebarea se uită spre Mary, care între timp se mutase pe cealaltă parte a patului pentru a avea o vedere de ansamblu. Rămase cu privirea aţintită asupra ei câteva secunde, apoi se întoarse spre Ryder şi dădu din cap.

– Da. Cred că acordul nostru corespunde cel mai bine intereselor tuturor celor implicaţi.

Pusese accent pe „tuturor", drept pentru care Ryder rămase descumpănit o clipă. Cunoştea reputaţia femeilor din familia Cynster şi până acum încercase să le evite. Dar din ceea ce aflase de la cei care făceau parte din cercurile lor, le privea cu mare respect. Îşi înclină capul în faţa părinţilor ei.

- Vă mulţumesc.

Îşi întoarse privirea spre Mary şi îi întinse mâna, încercând din răsputeri să nu trădeze efortul supraomenesc pe care-l necesita acea mişcare. Ea ezită doar o singură fracţiune de secundă, după care păşi spre el şi îi luă mâna, în acelaşi timp lăsându-i-o încet pe pat, pentru ca încordarea lui să fie minimă. Strângându-i degetele, se uită în ochii ei minunaţi şi se strădui să-şi înăbuşe impulsul primitiv de posesivitate care-l invadă, dar fără prea mult succes. Cu toate acestea, ea îi susţinu calmă privirea, iar el nu simţi nici cel mai mic tremur în degetele prinse într-ale lui.

Avea pe vârful limbii cuvintele tradiţionale, cerute de convenţiile sociale, le repetase în timp ce se îmbrăca. Cu toate acestea, preferă să tacă. Pentru ei doi, voia mai mult de-atât.

- În mod evident nu aşa mi-am închipuit că se vor petrece lucrurile, dar ştiţi deja că asta îmi doream şi că aveam de gând să vă consult în această privinţă. Soarta însă a intervenit şi ne-a grăbit sosirea în acest punct, fără a ne îngădui să ne cunoaştem înainte. Fără a şti cum să ne facem înţeleşi reciproc. Aşa că acum, aflaţi în faţa faptului împlinit şi ştiind că este una dintre cele mai importante decizii din viaţa unui om, trebuie să ne bazăm pe încredere. În schimbul încrederii pe care sper că mi-o vei acorda, jur că şi eu te voi trata cu încredere şi voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru ca viaţa noastră împreună să fie cât se poate de împlinită. Se întrerupse fără să-şi ia privirea din ochii ei albaştri, apoi îşi trase sufletul şi continuă:

- Aşadar, Mary, vrei să mă accepţi ca soţ şi să-mi fi alături, ca marchiză şi soţie, şi să ne construim împreună viaţa pe care ne-o dorim?

Mary se simţea subjugată de privirea lui, dar nu era nici pierdută, nici copleşită; îi înţelegea intenţia, clară şi fără ascunzişuri, putea sesiza impulsul care îl mânase să rostească acele cuvinte, chiar dacă nu putea ghici de unde anume izvora.

Dorea ca ea să îi devină soție; asta voise încă de la început. Nu se îndoia de faptul că fusese sincer – și astăzi, și zilele trecute – în legătură cu tot ceea ce-i propusese.

– Da.

Se auzi rostind cuvântul, dar i se păru că venea de undeva de mai departe decât mintea ei rațională. Acceptând, încuviință și din cap, mai mult pentru ea decât pentru el, parcă pentru a se convinge.

– Da, o să-ți fiu alături ca marchiză. Da, voi fi soția ta.

Buzele lui, atât de păcătoase și de irezistibile, schițară un surâs. Chiar dacă mușchii îi tresăriră, încercă să-i ridice mâna, iar ea îl ajută cu blândețe să-i ducă palma la buze. Ochii lui, în care se oglindea o inteligență vie, scânteiau de sclipirea subtilă a dorinței, ținându-i parcă prizonieri pe ai ei în timp ce pecetluia pactul cu un sărut pe degetele ei. Acum era a lui și asta se citea pe chipul lui. În ochii lui. „Ești a mea. Doar a mea."

– E o catastrofă fără margini! urlă Lavinia, marchiză de Raventhorne, în fața căminului din budoarul ei.

Singurul interlocutor, Claude Potherby, stătea relaxat pe fotoliul de lângă șemineu și o privea cum se plimba agitată prin cameră. O cunoștea prea bine, așa că știa că încă nu era momentul să intervină. Obișnuit deja cu stilul ei melodramatic, o lăsă să se descarce în voie. În trecut, pe când fusese catalogat drept cavalerul și confidentul ei, dar nu îi fusese niciodată iubit. E adevărat că odată aspirase la o legătură mult mai intimă între ei, dar asta se întâmplase cu foarte mulți ani în urmă – înainte ca Lavinia să-l refuze pentru a se năpusti într-un mariaj aranjat și a deveni marchiză o dată pentru totdeauna.

Cu toate acestea, spre surprinderea lui plină de cinism, îi rămăsese totuși devotat; timp de mai multe decade îi fusese tot timpul alături, ascultând-o de fiecare dată când avusese tot felul de crize de isterie, și se amuza în continuare de dorința ei perpetuă de prosperare.

– Crede-mă că așa ceva este insuportabil! urlă ea cu ochii injectați și cu pumnii strânși de furie. Cum de-a îndrăznit nerușinata aia să-l seducă pe Ryder?

Claude tresări.

- O... te referi la neruşinata pe care i-o hărăziseşi lui Randolph? Mary Cynster?

Lavinia pufni.

- Da, da, la ea! S-a dus direct în patul lui Ryder... şi apoi...

- Scumpa mea, nu înţeleg prea bine... eşti puţin cam incoerentă. De exemplu, tot ce ştim noi doi, precum şi tot oraşul, despre Mary Cynster ne sugerează că există extrem de puţine şanse să se folosească de seducţie pentru a-şi asigura viitorul. Fiind ultima fată din familia Cynster încă nemăritată, nu ar avea nici un motiv să facă aşa ceva - toţi gentlemenii buni de însurătoare vor sta la coadă să-i ceară mâna.

Lavinia vru să-l întrerupă, dar nu apucă.

- Pe de altă parte, ştiu şi că nici fiul tău vitreg nu s-a dat vreodată în lături de la sedus femei, dar niciodată nu s-a încurcat cu vreo fată aşa tânără, şi în nici un caz cu vreuna de rangul domnişoarei Cynster.

Claude era de-a dreptul nedumerit de cât de departe mersese Lavinia cu raţionamentul greşit, aşa că îi aruncă o privire inocentă, dar plină de întrebări.

- Eşti atât de sigură, draga mea, că ceea ce ai văzut tu şi prietenele tale nu era de fapt cu totul altceva? Că nu aţi tras o concluzie complet eronată?

Lavinia îl privi ameninţător şi gesticulă nervoasă.

- Nu ştiu cum aş fi putut interpreta altfel ce-am văzut cu ochii mei. Stătea pe patul lui, era îmbrăcată tot în rochia cu care fusese la bal, iar el arăta ca un pisoi care-şi băuse lăpticul.

Claude se încruntă.

- De fapt, ce nu înţeleg e de ce v-aţi dus peste el.

Lavinia îi evită privirea. După încă o tură prin cameră, se răsti dintr-odată la el.

- Dacă ţii morţiş să ştii adevărul, află că, după ce Ryder a apărut la serata muzicală a lui Lady Hopetoun şi şi-a petrecut toată seara pe lângă Mary, mi-am dat seama că e-n căutarea unei soţii şi, fiindcă nu e deloc prost, a ales-o pe Mary...

- Ah, clătină Claude din cap. Acum am înţeles. Tu ai vrut-o pe Mary pentru Randolph, aşa că împreună cu prietenele tale...

se opri şi îi aruncă o privire piezişă. V-aţi dus toate trei acasă la Ryder să vă oferiţi să-i găsiţi nevasta potrivită?

– Şi de ce nu? gesticulă Lavinia. Sunt mama lui vitregă. Eu sunt acum marchiză. Dacă e cineva care ştie ce presupune acest titlu şi care sunt tinerele care ar merita să îl deţină, eu sunt aceea. Iar Joyce Jerome şi Kate Framlingham le cunosc pe toate fetele din oraş aflate la vremea măritişului.

– Hai, lasă-mă să ghicesc, o întrerupse Claude cu ironie. Dacă Ryder se arăta dispus şi docil, atunci l-aţi fi ţinut ani întregi în şah, prezentându-i doar tinere nepotrivite.

– Ei bine, nu înţeleg de ce trebuie neapărat să se căsătorească. Randolph se va căsători în curând, iar, după Ryder, el poate avea dreptul la titlu, după care şi fiul lui. Răposatul şi dragul meu soţ ar fi fost extrem de mulţumit, sunt sigură. La urma urmei, Randolph este tot fiul lui, ca şi Ryder.

– O, Doamne, spuse Claude, străduindu-se din toate puterile să-şi reprime un zâmbet.

Lavinia se încruntă.

– Ce-i?

– Ei bine, draga mea, dacă plecăm de la premisa că Mary Cynster se afla acasă la Ryder pentru cu totul alt motiv decât cel menţionat de tine... începu el, după care se lipi de spătar ca să o poată vedea mai bine, atunci e posibil ca... of, ca tentativa ta bine-intenţionată de a interveni în viaţa lui Ryder să fi avut drept urmare căsătoria lor.

Lavinia rămase cu gura căscată câteva momente, apoi îşi încleştă pumnii, se încordă toată, scrâşni din dinţi, după care îşi dădu capul pe spate şi urlă cât putu de tare.

Capitolul 7

– Arăţi ca naiba, îi spuse Ryder lui David Sanderson în timp ce acesta aranja fitilul lămpii de lângă pat.

David se întoarse spre el.

– Înțeleg că nu te-ai văzut în oglindă.

– Eu măcar am o scuză, da' cu tine ce-i?

– Nașterea dificilă a unui prim-născut. S-a terminat cu bine, dar a fost plină de peripeții.

– Tocmai m-am decis că nu vreau să știu. Nașterea unui copil, zise el, și în ciuda lipsei de vlagă reuși să se cutremure. Un subiect care înmoaie garantat genunchii bărbaților – iar eu sunt deja suficient de slăbit.

David pufni.

– Hai, lasă-mă să mă uit la rană.

Ryder încercă să dea păturile la o parte, dar David îl prinse de încheietura mâinii.

– Stai liniștit și lasă-mă pe mine. Dacă nu mă înșel, ești mai vlăguit decât un pisoi.

Ryder oftă și se supuse docil.

– Dacă aș face skanderbeg cu o pisicuță, cred că m-ar învinge.

David bombăni ceva în barbă. Inspectă bandajul, apoi ridică tifonul de pe rană.

– Extraordinar.

– Da, știu.

David nu mai rezistă și izbucni în râs.

– Hai să vedem și cât de extraordinar, zise el, apoi îl palpă zona din jurul rănii, atent să-i surprindă reacția.

Ryder încremeni.

– Te doare?

Se gândi puțin, apoi răspunse:

– Nu e o durere ascuțită, ci mai degrabă una persistentă.

– E mai bine dacă nu te ating?

– Da, dispare repede.

– Înseamnă că e mai degrabă vânătaie. E de înțeles. A trebuit să te apăs ușor să mă conving că nu a fost atins nici un organ vital.

– Repet, nu vreau să știu, spuse Ryder, încercând să stea liniștit cât îl învelea David. Trăiesc – a, și ca fapt divers, mai sunt și logodit.

David se îndreptă de spate și se uită în jos la el, surprins, apoi se încruntă.

– Doar nu cu tânăra care era aici... domnișoara Cynster?

Ryder rânji.

- Ba chiar cu ea, zise el, apoi îi povesti ce se întâmplase.

David îl ascultă în tăcere, apoi îl studie, ridicând întrebător din sprâncene.

- Deci e de bine sau de rău?

Simţindu-se ca o pisică în faţa unei oale cu smântână, Ryder radia de fericire.

- E excelent.

Izbucnind în râs, David scutură din cap.

- N-am mai întâlnit în viaţa mea pe cineva atât de norocos ca tine, spuse el, apoi continuă pe un ton mai serios. Tu-ţi dai seama că mai aveai puţin şi mureai? Dacă nu intervenea domnişoara Cynster atât de repede şi de organizat, te mai vedeam la înmormântarea ta.

Ryder deveni şi el serios.

- Aşa m-am gândit şi eu. Dar a fost acolo, iar eu n-am murit, aşa că, ia spune-mi, cam în cât timp mă fac bine ca să... ştii tu... să mă pot bucura de norocul care a dat peste mine.

David făcu o faţă lungă.

- Dacă era vorba de oricine altcineva, aş fi zis că în cel puţin câteva săptămâni, dar cunoscându-te şi ştiind cât de repede te poţi recupera, îţi recomand să mănânci ce vrei şi cât vrei, iar în câteva zile o să poţi coborî scările. Va trebui să te fâţâi în sus şi-n jos pe ele ca să te întremezi; iar în ceea ce o priveşte pe domnişoara Cynster a ta, pentru numele lui Dumnezeu, nu încerca nimic mai devreme de-o săptămână.

Ryder făcu o grimasă.

- Nu cred că se va întâmpla chiar aşa de curând.

- De ce? Ai început să îmbătrâneşti?

- Niciodată! Dar e o Cynster şi se pregăteşte să devină marchiză, aşa că relaţia noastră va evolua cam ca la carte.

În spiritul acestei idei, a doua zi de dimineaţă, simţindu-se mult mai bine, Ryder stătea în scaunul de lângă pat şi scria câteva bilete, care urmau să fie distribuite câtorva familii din Mayfair.

Mary sosi la scurt timp şi îl forţă să se întoarcă în pat. Cum ea îi promise să-l hrănească ea însăşi cu supa revigorantă pe care bucătăreasa o pregătise special pentru el, se supuse. Nu-şi

aducea aminte ca vreo altă femeie, în afară de vreo infirmieră, să fi avut atâta grijă de el; ajunse la concluzia că atâta vreme cât nu era cocoloşit prea mult, îi plăcea situaţia. Dar se opuse vehement atunci când ea vru să-i dea în acelaşi mod şi celelalte cinci feluri aduse de Collier. Când Mary îşi dădu seama că putea să ţină foarte bine furculiţa şi cuţitul în mână, îşi mijì ochii, înfuriată, şi apoi îl chemă pe Pemberly să-i aducă şi ei mâncarea pe măsuţa aşezată de lângă pat.

După ce mâncară, lui Ryder i se făcu somn, asemenea unui motan sătul. I se închideau ochii şi, la un moment dat, Mary avu impresia că a adormit, aşa că se apropie de pat şi rămase o bună bucată de vreme uitându-se la el, după care se aplecă şi îl sărută uşor pe frunte, apoi ieşi din cameră. Ryder se simţi ca şi cum ar fi fost însemnat – în sensul plăcut.

Toată după-amiaza aţipi, citi, moţăi iar, apoi Mary reveni în dormitorul lui pentru a servi cina împreună. Veni cu veşti despre primele reacţii stârnite de logodna lor în înalta societate, apoi discutară despre anunţul pe care trebuiau să îl trimită la ziar, asta după ce el şi tatăl ei stabileau toate detaliile. Ryder era hotărât să urmeze procedura tradiţională. Apoi ea plecă pe când mai era încă treaz, aşa că nu mai avu parte de încă un sărut ispititor.

A doua zi, exact cum prevăzuse şi David, Ryder se aventură pe scări, pentru a se întâlni cu Lord Arthur şi cu consilierul lor comun, Heathcote Montague, pentru a negocia şi a finaliza aranjamentele de nuntă. După plecarea lui Lord Arthur, Montague mai rămase puţin pentru a discuta cu Ryder aspectele legate de schimbările de statut. După ce plecă şi Montague, Ryder rămase la parter; de abia aştepta să mănânce iar împreună cu logodnica lui, care îi trimisese vorbă prin tatăl ei că va sosi la timp.

Dacă până atunci personalul nu aflase încă de relaţia lor, apariţia lui Mary avea să lămurească lucrurile. Intră valvârtej în salonul în care se servea prânzul, îl zări stând în capul mesei şi se duse direct spre el, cu fustele foşnind în jurul ei. Se proţăpi în faţa lui, îl măsură din cap până-n picioare, apoi îl înfruntă cu privirea.

– Pentru numele lui Dumnezeu – sau al necuratului – ce cauţi aici?

Ryder zâmbi şi trase scaunul de lângă el.

– Te aşteptam să mâncăm împreună.

Încă nu putea să facă o plecăciune completă, dar se înclină cu graţie în faţa ei.

– Ia loc, draga mea.

Se uită la el şi îşi mări ochii – obicei care lui începea să-i placă din ce în ce mai mult.

– Tu, declară ea, eşti un convalescent îngrozitor!

Ryder îşi arcui sprâncenele şi îi făcu semn să se aşeze. Mary scoase un icnet de frustrare, îşi înhăţă poalele rochiei şi făcu întocmai. Lăsându-l pe Pemberly s-o ajute să-şi potrivească scaunul, Ryder se întoarse la locul său.

– Mă mir că David – Sanderson – nu ţi-a menţionat faptul că am tendinţa să mă refac foarte repede după ce sunt rănit.

– A zis el ceva, cum că ai avea constituţia unui taur, zise ea, zâmbindu-i lui Pemberly care îi scutura şervetul, apoi îşi mută din nou privirea încruntată spre Ryder. Oricum, dragul de doctor n-a pomenit nimic de creierul tău de catâr încăpăţânat.

Ryder izbucni în râs. Până şi Pemberly zâmbi, deşi de obicei era imperturbabil.

Ryder ridică o mână în semn că se predă.

– *Pax*. Promit să nu mă forţez. Văzând-o că îl priveşte cu neîncredere, adăugă pe un ton mult mai sobru: Doar nu crezi că n-aş vrea să mă refac cât mai repede cu putinţă.

Mary se pricepea destul de bine să citească printre rânduri, aşa că se îmbujoră puţin, dar nu-şi feri privirea. Spre surprinderea lui, îl privi chiar mai insistent decât de obicei, simţindu-se provocată. După câteva secunde, îşi coborî privirea spre platourile pe care Pemberly le aşeza pe masă.

– Atâta vreme cât nu te forţezi prea tare, spuse ea lăsându-l să-şi imagineze sensul cuvintelor ei, apoi îi arătă lui Pemberly cu ce ar fi dorit să fie servită.

După ce terminară de mâncat, se mutară în bibliotecă. Ryder se aşeză imediat la birou pentru a se ocupa de corespondenţă, iar ea se plimbă prin încăpere, admirând operele de artă şi examinând volumele îmbrăcate în piele.

La un moment dat, Ryder se gândi că poate ar fi fost cazul să-i sugereze să plece, dar nu-i venea să se despartă de ea. Drept urmare, când soneria de la intrare se auzi la ora trei, ea încă mai era acolo, primindu-i alături de el pe verişorii ei care sosiseră împreună cu soţiile lor şi fuseseră conduşi de Pemberly în bibliotecă.

Ryder invitase doar bărbaţii - Devil Cynster, ducele de St. Ives care era şi capul familiei Cynster, alături de Vane şi Gabriel Cynster, cei trei fiind cei mai mari verişori ai lui Mary - dar nu se mirase când aceştia veniseră însoţiţi de neveste. Se ridică de la birou şi străbătu toată camera, conştient că Mary, care se uitase pe nişte cărţi aflate în colţul din spatele biroului lui, trecuse repede de uluirea iniţială şi-şi fixase una dintre privirile ei distrugătoare în spinarea lui, apropiindu-se încet de invitaţi.

Ryder ajunse primul în dreptul Honoriei, ducesă de St. Ives. Îi zâmbi şi luă mâna pe care ea i-o oferise, pregătindu-se să facă o plecăciune când Mary îl lovi uşor cu pumnul în braţ.

- Nu! îi spuse ea, văzând că se uită mirat la ea. Apoi se uită spre soţiile verilor săi şi explică:

- A fost înjunghiat. Nici măcar n-ar trebui să încerce să se-aplece.

- Ah, reacţionă prima Honoria, strângându-i mâna. În cazul acesta, vă iert, îi zâmbi ea lui Ryder, în mod vizibil amuzată.

Mary făcu prezentările; deşi Ryder îi cunoştea pe bărbaţi, iar pe doamne le întâlnise recent la balul de logodnă al Henriettei cu James, era mai mult decât recunoscător pentru acest gest. Aşa cum se aşteptase, aflaseră cu toţii noutăţile. Primiră felicitări, pe care el şi Mary le acceptară cu graţie. Le făcu semn să se aşeze pe scaunele şi canapelele de lângă şemineu.

- Lord Arthur şi cu mine am semnat de dimineaţă toate hârtiile. Anunţul oficial va apărea în ziarul de mâine.

Devil stătea pe un scaun cu spătar de lângă micuţul fotoliu pe care se aşezase ducesa; îi aruncă lui Ryder o privire directă şi pătrunzătoare:

- Sunt sigur că nu am fost invitaţi aici doar pentru aceste informaţii.

Ryder se aşeză şi el pe un fotoliu cu faţa spre ei şi înclină din cap.

- Așa este, spuse el, uitându-se spre el. V-am invitat aici ca să vă explic punctul meu de vedere în ceea ce privește atacul. Indiferent de ce crede lumea din înalta societate, nu a fost o acțiune întâmplătoare, un simplu jaf care s-a sfârșit tragic pentru tâlhari.

În încăpere se așternu liniștea, iar Mary, care stătea lângă el pe colțul uneia dintre canapele, se întoarse uluită spre el.

- M-am întrebat și eu, spuse într-un târziu Vane, ce hoț întreg la minte ar fi fost în stare să vă atace.

- Indiferent de cât de întunecată era aleea, spuse și Gabriel, n-aveau cum să nu observe cât de robust sunteți.

Ryder încuviință din cap.

- Și în afară de asta, îmi țineam și șișul la vedere. Toți tâlharii care își fac veacul prin această zonă știu acest lucru, chiar dacă nu sunt pe deplin convinși că nu este decât un baston.

- Dar cei doi care v-au atacat... erau doi, nu-i așa? se interesă Devil.

Ryder dădu din cap, așa că Devil continuă.

- Ei nu știau.

- Nu, nu știau. Dar în schimb știau că acela era drumul pe care mă întorc acasă aproape de fiecare dată când merg în Maryfair.

- La fel ca noi toți, interveni Vane. Adică vreți să spuneți că au stat și v-au așteptat?

- Nu doar că m-au așteptat, ci și-au ales și poziția perfectă pentru a mă prinde la înghesuială. Pe porțiunea aceea scurtă - n-are mai mult de trei metri –, unde aleea spre sud se îngustează atât de mult încât abia mă pot strecura.

Gabriel făcu o grimasă.

- Singurul loc în care erați oarecum descoperit.

- Cu alte cuvinte, își mijì Devil ochii, vreți să spuneți că a fost un atac premeditat? De către cine?

Ryder clătină din cap.

- Nu știu răspunsul la această întrebare.

- Și ce s-a întâmplat cu cei doi atacatori?

- Din păcate sunt morți. I-am... ucis înainte să-mi dau seama că poate ar fi fost bine să-i interoghez ca să aflu cine i-a angajat. În tot cazul, am rugat un detectiv să examineze cadavrele înainte

să fie duse la poliție și, în afară de faptul că mi-a confirmat că aceia doi erau asasini plătiți, destul de cunoscuți în zona docurilor, și că au fost angajați de un necunoscut, nu a mai aflat nimic. Cercetările lui au ajuns într-un punct mort.

- Așadar, spuse Gabriel, întrebarea care intervine este: Cine vă vrea mort?

Ryder ridică din umeri.

- Nici la această întrebare nu știu răspunsul.

Urmă iar un scurt moment de liniște, după care interveni Patience, soția lui Vane:

- Nu știu dacă ar trebui să spun acest lucru, dar bănuiesc că există în înalta societate câțiva domni care ar fi foarte fericiți să vă vadă dacă nu mort, măcar grav rănit.

Zâmbetul lui Ryder se transformă într-o grimasă.

- Nu. Nu cred că există nici măcar unul. Mă tem că, măcar în această privință, reputația mea este întru câtva exagerată.

Honoria pufni nemulțumită, iar când Ryder își întoarse privirea spre ea, explică:

- Eu nu cred așa ceva. Am cel puțin un exemplu care s-ar putea dovedi relevant. Lady Fitzhugh.

Ryder o privi încurcat, apoi clătină încet din cap.

- Nu-mi aduc aminte să o fi cunoscut pe această Lady Fitzhugh.

Honoria dădu din cap.

- Nici nu îmi închipuiam că ați cunoaște-o; nu este deloc genul dumneavoastră. Este una dintre cele mai ținute din scurt femei pe care le-am întâlnit vreodată. Cu toate astea, știu foarte sigur că a inventat o presupusă legătură cu dumneavoastră pentru a-l face pe soțul ei gelos – iar Fitzhugh, un personaj la fel de unic, este un scoțian cu părul roșcat și cu un temperament pe măsură.

- L-am auzit și eu proliferând injurii la adresa dumneavoastră, zise Alathea, soția lui Gabriel. Mai avea puțin și făcea un atac de apoplexie.

- Este adevărat, întări și Gabriel, dar în apărarea lui Fitzhugh trebuie spus că, dacă voia să vă facă rău, atunci s-ar fi ocupat personal.

– Eu n-aş fi atât de sigur. Chiar aseară am auzit că săptămâna trecută s-ar fi enervat atât de tare când a auzit nişte insulte şi bârfe la adresa soţiei sale, încât a doua zi i-a făcut bagajul şi a trimis-o de urgenţă la castelul lor din munţi, în nord, zise Devil, privindu-l în ochi. Deşi îmi vine greu să cred, aş putea să mi-l imaginez pe Fitzhugh atât de înnebunit de furie încât să prefere să angajeze doi ticăloşi care să facă treaba în locul lui.

Ryder făcu o grimasă, profund dezgustat.

– Nici măcar n-o cunosc pe această femeie.

– Din păcate, Fitzhugh nu ştie, sublinie Vane, privindu-l. Oricum, putem să aflăm. Iar dacă el a fost în umbra acestui atac, e puţin probabil să mai încerce o dată.

Ryder clătină din cap.

– Aşa e, spuse el, apoi se uită la Mary. Ceai?

Mary tresări, apoi dădu din cap şi se ridică.

– Mă duc să sun să ne aducă un ceai.

Pemberly şi cei din bucătărie fierseseră deja ceaiul şi îl pregătiseră pe tavă; reveniră amândoi în cameră, iar Pemberly aşeză tava pe măsuţa joasă de lângă canapea. Mary se uită întrebător spre Honoria. Aceasta zâmbi.

– În curând tu vei deţine titlul, aşa că poţi să torni.

Mary se conformă. Gabriel o ajută şi el, iar conversaţia se mută spre subiecte mondene. Ştia că toate soţiile verilor ei ardeau de nerăbdare să o întrebe tot felul de lucruri, dar nu îndrăzneau să o facă atâta vreme cât bărbaţii erau în preajmă. În cele din urmă, Gabriel se deplasă în colţul celălalt al camerei, vrând să examineze globul străvechi aşezat lângă biroul lui Ryder. Acesta îl însoţi, după care Vane şi Devil îi urmară. Începură să discute în şoaptă, iar doamnele se traseră mai aproape una de cealaltă.

– Eu, una, am înţeles, deschise Honoria discuţia, că eşti fericită de cum au ieşit lucrurile?

Mary căzu pe gânduri.

– Eu... începu ea, apoi strânse din buze şi dădu din cap. Da, sunt.

– Răspunsul tău e surprinzător de ambiguu, zise Patience, privind-o peste marginea ceştii.

- S-a întâmplat prea brusc, se încruntă Mary. Dar, după cum bine a zis şi mama, cu siguranţă mă voi descurca.

- Ei bine... spuse Alathea, mutându-şi privirea spre ceafa viitorului mire, Ryder Cavanaugh reprezintă o adevărată provocare, chiar şi pentru tine.

- Îţi dai seama, interveni Patience, că toată lumea se aşteaptă să-ţi mănânce din palmă, nu?

Alathea chicoti.

- Da, da. Va trebui să-l faci să conştientizeze pe deplin ce înseamnă să se însoare cu o Cynster - va trebui să-l faci să-ţi spună foarte clar că te iubeşte.

Patience dădu din cap.

- Şi trebuie să te asiguri că va rosti chiar aceste cuvinte, nu pe ocolite.

Mary se gândi puţin, apoi spuse:

- Nu cred că Ryder face ceva pe ocolite. Dar în ceea ce priveşte restul... aceasta va fi provocarea mea, nu?

Celelalte râseră şi îi dădură dreptate.

- Dar ce s-a întâmplat cu colierul în jurul căruia faceţi atâta vâlvă? se interesă Honoria.

Mary îşi lăsă privirea în jos, apoi îşi scoase pandantivul dintre sâni şi îşi dădu seama că nu mai era fierbinte. Îşi aduse aminte de toate momentele când fusese...

- Cred, murmură ea, că acest colier funcţionează perfect.

Celelalte trei femei o studiară cu atenţie, apoi Honoria spuse;

- Atunci cred că putem sta liniştite că totul este exact cum ar trebui să fie.

La celălalt capăt al salonului, Gabriel se întoarse spre Ryder.

- Cred că aveţi dubii în ceea ce priveşte amestecul lui Fitzhugh. Mă întreb dacă nu s-a întâmplat ceva care să aibă legătură cu finanţele dumneavoastră, cu o investiţie sau ceva legat de proprietăţi sau achiziţii recente, spuse Gabriel cu ochii spre glob, care ar fi putut provoca acest incident.

Ryder făcu o grimasă.

- Din câte ştiu eu, nu. Nu am mai făcut de ani buni nici un fel de astfel de achiziţii - majoritatea obiectelor de artă şi antichităţilor au fost procurate de tatăl sau de bunicul meu -, iar în ceea

ce privește proprietățile sau finanțele în general, de asta se ocupă Montague, care administrează și afacerile voastre, spuse Ryder, apoi se întoarse spre Devil, care stătea sprijinit de birou în spatele lui. Deci, cam ce șanse ar fi ca acesta să fi fost motivul?

– Nu prea mari, zise Vane, privindu-l în ochi pe Ryder. Iar acum, dacă doamnele tot nu ne pot auzi, spuneți-ne de ce ne-ați convocat de fapt.

Ryder se lumină la față.

– Da, am un alt motiv. Atacul a fost direcționat și premeditat și aproape era să mă doboare definitiv – dacă eram înjunghiat doar câțiva centimetri mai sus, aș fi murit. Iar acum este vorba despre Mary. Dacă mi se întâmplă ceva în viitorul apropiat...

– Sigur că toți vom fi alături de ea, îl întrerupse Devil. Asta voiați să auziți?

Ryder încuviință din cap.

– Randolph, fratele meu – mai exact fratele vitreg – e și moștenitorul meu, dar el este prea tânăr pentru a ști cum să o protejeze. Și aș prefera ca Mary să nu... ezit să folosesc exact sintagma „să nu ajungă vreodată la mila mamei mele vitrege". Deși nu mi-o imaginez pe Lavinia făcând vreodată ceva cu adevărat îngrozitor, cu mine se poartă foarte urât și este plină de resentimente la adresa mea, așa că mă aștept ca acest comportament să se extindă și asupra lui Mary.

Devil încuviință, hotărât.

– Dacă vi se întâmplă ceva, ne vom asigura că Mary va reveni în sânul familiei Cynster.

Ryder înclină din cap.

– Vă mulțumesc.

– Așadar, mama dumneavoastră vitregă nu vă îndrăgește, spuse Gabriel. Ar fi posibil ca ea să fi coordonat acest atac?

Ryder căzu puțin pe gânduri, apoi făcu o grimasă.

– Nu cred așa ceva. Lavinia are o mare înclinație spre melodramă și acuzații nefondate. E una dintre femeile acelea care au tot timpul impresia că sunt date la o parte, dezamăgite sau că li se vrea răul, și care vorbește mult, blestemă și chiar se înfurie peste măsură, dar tot nu mi-o pot închipui să atenteze la persoana mea – nu a făcut așa ceva niciodată. Iar în afară de asta, dacă

mă elimină, atunci pe cine o să mai dea vina pentru toate dezamăgirile din viaţa ei? Ca să nu mai zic că nici nu cred că ar şti ce-i de făcut ca să angajezi nişte mercenari.

- Atunci, zise Devil ieşind din spatele biroului şi întorcându-se spre doamne, Fitzhugh rămâne suspectul numărul unu. O să văd dacă pot să-i transmit cumva că nimic din ce susţine soţia lui nu e adevărat. Dacă nu reuşesc, poate atunci îi putem sugera cumva să se întoarcă în capitală.

Ryder se întoarse odată cu ceilalţi spre grupul doamnelor - printre care se afla acum, pentru prima dată în viaţa lui, şi una care era doar a lui. Cincisprezece minute mai târziu, ignorând privirea lui Mary care îi sugerase foarte clar că ar fi trebuit să rămână în bibliotecă pentru a-şi păstra energia, Ryder se deplasă în foaierul de la intrare pentru a-şi lua rămas-bun de la musafirii lui. Doamnele o luaseră în faţă, urmate de Vane şi Gabriel, iar Devil şi Ryder rămăseseră uşor în spate.

Profitând de moment, Ryder murmură:

- Sunt surprins că toţi aţi tratat întreaga situaţie... cum să zic... amiabil? Mă aşteptasem la o reacţie mai ostilă.

Cu privirea îndreptată spre grupul din faţa lor, Devil rânji cu gura până la urechi, dezvăluindu-şi toţi dinţii.

- Ah, dar sunteţi cine sunteţi, şi având în vedere că noi o cunoaştem mai bine pe Mary decât domnia voastră, putem aprecia corect cât de mult o meritaţi.

Ryder clipi mirat.

- Nu sună prea încurajator.

- Nici nu voiam să sune încurajator, rânji Devil din nou. Cum să vă explic... să spunem că toţi bărbaţii din neamul Cynster vă sunt recunoscători pentru faptul că v-aţi oferit voluntar să ne-o luaţi de pe cap... De acum înainte, responsabilitatea de a avea grijă de ea vă revine oficial.

Ryder cugetă la aceste vorbe şi la faptul că, în curând, logodna lor avea să fie într-adevăr oficială, dar apoi, după ce Pemberly închise uşa în urma rudelor ei, Mary veni imediat lângă el cu o mutrişoară exasperată, şi nu putu decât să zâmbească şi să se declare mai mult decât mulţumit de sarcina pe care o primise.

- Cred că eşti extenuat, îl cicăli ea.

Ryder se folosi imediat de acest prilej şi întinse mâna pentru a se sprijini de masa din foaier, ca şi cum ar fi vrut să-şi recapete echilibru, după care răspunse dând uşor din umeri:

- Poate doar puţin.

Mary pufni, îmbufnată.

- Toţi bărbaţii sunteţi la fel. Ce rău ar fi dacă aţi recunoaşte că uneori nu sunteţi în cea mai bună formă?

Fără să-şi trădeze emoţiile, Ryder îi făcu semn către cuierul din hol.

- Ai putea să-mi dai bastonul?

Mary îl luă şi i-l dădu imediat.

- Ar trebui să-l foloseşti tot timpul... cel puţin până când îţi revii complet.

Se sprijini în baston şi făcu un pas şovăitor. Mary pufni iar, nemulţumită, şi sări lângă el.

- Hai, dă-mi voie să te ajut, zise ea, luându-i braţul liber şi punându-l peste umerii ei zvelţi.

Ryder îşi înăbuşi un rânjet victorios. Era mult mai înalt decât ea - creştetul capului ei de-abia ajungea la umerii lui -, astfel că singurul mod în care putea să îl susţină era să se lipească cu tot corpul de el. Ceea ce şi făcu.

- Îţi mulţumesc, şopti el.

Se lipi de el şi parcurseră aşa tot foaierul şi apoi holul. Apropierea ei - lipită cu formele ei voluptuoase de pieptul lui, emanând o arşiţă senzuală printre straturile de material care le despărţeau trupurile, cu mâinile ei micuţe pe pieptul şi pe spatele lui - îl stârni atât de tare, încât se simţea de-a dreptul inconfortabil, dar decise în cele din urmă că rezultatul merita din plin tot efortul.

Mai ales că avu şansa, după ce ajunseseră în mijlocul bibliotecii, iar Pemberly închisese uşa după ei, să se oprească şi să îşi petreacă braţul în jurul ei, luând-o de-a dreptul în braţe. Ochii ei albăstrii îl priviră nedumeriţi, toate reacţiile ei părând suspendate pentru moment, din câte îşi putea da el seama. Profită de răgaz pentru a-şi răsfăţa simţurile, dar în clipa în care o văzu că se încruntă şi se pregăteşte să-l apostrofeze, i-o luă înainte.

- Încă n-am apucat să-ţi mulţumesc că mi-ai salvat viaţa.

Privirea ei se mai înmuie, dar încă îl străfulgera, semn că n-avea să cedeze atât de ușor.

– Nu m-am hotărât încă ce răsplată să-ți cer.

– Da. Să-mi spui când te hotărăști. Dar acum m-am gândit să încep să-mi manifest recunoștința... așa.

O privi drept în ochi, își sprijini bastonul de pulpă, o apucă de bărbie și îi ridică capul, apoi se aplecă foarte încet, cât să-i dea timp să anticipeze momentul, și o sărută cu gingășie.

Era prima dată când buzele li se atingeau... Mary simți un fior pe șira spinării. Era ca o mângâiere delicată și atătătoare – mai mult promisiune decât faptă, mai mult seducție decât ispită; sorbi încet din dulceața gurii ei, iar ea savură cu aceeași plăcere momentul, dar deja el voia mai mult... Amândoi voiau mai mult. Mary își întredeschise buzele, înfiorată, când el îi acceptă imediat invitația. Își apăsă buzele pe gura ei caldă, plin de nesaț și dorință. Ea i se abandonă cu totul, sau cel puțin asta era senzația lui, deși nu făcuse decât să îi accepte sărutul.

O trezire la viață într-un mod cu totul inedit. Mary nu era deloc surprinsă că tocmai el o făcea să se simtă așa; la urma urmei, era expert în domeniu. O împresură încet cu ambele mâini, trăgând-o și mai aproape de el. Mary se lipi strâns de el, înclinându-și capul și cerând mai mult. Putea simți cât de satisfăcut era. Apoi, el îi desenă cu limba conturul buzelor, străpungându-le pe neașteptate. Iar mintea ei se opri în loc.

Ryder se simțea cum nu se mai simțise de mulți ani, era aproape copleșit de o dorință de nestăvilit de a se lăsa complet pradă acestor senzații, deși știa prea bine că, de fapt, cea mai bună strategie era să nu se grăbească, astfel încât să poată savura și extrage toate semnificațiile și nuanțele din acest contact. Era primul lor sărut, și urmau nenumărate altele, era adevărat, însă cu siguranță era cel care avea să le rămână întipărit adânc în memorie – în mod evident ei, dar în acea clipă îi era limpede că și lui.

Trebuia să fie stăpân pe el, pentru că altfel risca să o sperie; virginele erau precum iepele sălbatice – trebuiau să fie îmblânzite de atingerea unui bărbat și, în final, trebuiau să se supună definitiv. Să îi aparțină.

Ea însă nu știa nimic din toate acestea; Ryder încercă să-și dezlipească mijlocul de ea, în timp ce trasa conturul interior al gurii ei voluptuoase, bucurându-se cu poftă de gustul de ceai și biscuiți cu miere din gura ei. Și anticipă promisiunea pasiunii latente pe care vânătorul din el o simți stârnită sub exteriorul inocenței ei, când ea preluă cu îndrăzneală controlul. Contactul îl scoase din minți. Iar sărutul se transformă brusc într-unul încins și nerușinat. Într-o pasiune bruscă și amețitoare, într-o plăcere de nedescris. Nicidecum fără grabă și în nici un caz cu calm. Mintea lui n-ar fi trebuit în nici un caz s-o ia razna; ar fi trebuit să fie atât de blazat, încât să nu mai fie atât de ușor fermecat de o femeie. Și cu toate acestea era absolut fascinat, nu se putea sătura de ea. Asemenea unei sirene, îl prinsese în mreje...

Clinchetul soneriei de la intrare îi readuse cu picioarele pe pământ. Se despărțiră în același timp. Încă sub efectul sărutului, se uită spre ea... și zări un surâs, puțin uimit, apoi ochii strălucitori...

Sunetul pașilor care se apropiau și auzul unor voci familiare îi atraseră atenția spre ușă.

– Sunt surorile mele vitrege, șopti el.

– Ah.

Îi dădu drumul, iar ea se trase înapoi. Ryder își prinse bastonul înainte să cadă și se întoarseră spre ușă, care se deschise brusc. În fața ochilor le apăru o rochie înfoiată din muselină de culoarea mărului verde.

– Ryder! Dumnezeule! Ești bine? Acum am aflat! spuse Stacie, alergând spre el.

Apoi o zări pe Mary și se opri brusc. Nu mai apucă să îi sară în brațe, ceea ce nu i-ar fi prins deloc bine lui Ryder, având în vedere rana sa.

– O! exclamă ea, pironind-o pe Mary cu privirea, după care afișă un zâmbet politicos. Bună.

Din tonul ei și din privirea întrebătoare, Ryder deduse că încă nu aflase de logodna lor.

– Ți-o prezint pe domnișoara Cynster, spuse el, apoi se întoarse spre Mary. Mary... dă-mi voie să ți-o prezint pe sora mea vitregă, Lady Eustacia, cunoscută drept Stacie.

Mary îi zâmbi cu candoare.

– Da, știu. Ne-am mai întâlnit. Bună ziua, Stacie.

După cum era de așteptat, Stacie făcu ochii mari, după care dădu politicos din cap și îi întinse mâna.

– Mary.

Se uită la Ryder, apoi prin cameră, constatând că nu mai era nimeni prin preajmă.

– Ce se-ntâmplă? îi interogă ea.

Chiar în acel moment se năpustiră înăuntru Rand, Kit și Godfrey – ceilalți trei frați vitregi –, așa că nu mai trebui să răspundă, în schimb fură asaltați de o serie de exclamații și alte întrebări.

– Ce-i asta? întrebă Rand. De ce nu ne-ai spus că ai fost atacat? spuse el, înclinându-se în fața lui Mary. Domnișoară Cynster, ce plăcere... continuă el, la fel de uimit ca și Stacie să o vadă acolo.

– Cât de rău ai fost rănit? întrebă și Godfrey, după care își răspunse singur. A, nu prea rău, zise și își înclină și el capul în semn de salut. Domnișoară Cynster.

Cel mai bun observator dintre ei, Christopher – Kit – se oprise cam la un metru și își muta întruna privirea de la Ryder la Mary. La un moment dat, îl privi pe Ryder drept în ochi și ridică ambele sprâncene.

– Eu credeam că ești pe moarte, și când acolo... Făcu o reverență în fața lui Mary, apoi continuă: Omagiile mele, domnișoară Cynster, după care se uită iar spre Ryder. Hai, nu ne mai ține atât pe jar, spune-ne ce s-a întâmplat!

Ryder făcu semn că se predă.

– Mai întâi aș vrea să știu de la cine ați auzit că am fost atacat.

Rand afișă o expresie descumpănită.

– Am dat peste David, adică la propriu, pe stradă, acum câteva ore. Cădea din picioare. Să nu dai vina pe el, era pe jumătate adormit și a îngăimat ceva cum că o să-ți revii repede. Bineînțeles că l-am obligat să-mi spună despre ce naiba vorbește. M-a pus să-i promit că nu mai spun nimănui, dar – se uită spre ceilalți – sigur nu s-a referit la familie.

Ryder se cam îndoia, dar...

– Prea bine. Hai să ne așezăm ca niște oameni civilizați ce suntem și o să vă povestesc.

– Dar unde ai fost rănit? îl întrebă Stacie în timp ce îl luă de braț.

Ryder nu se clinti din loc.

– Într-o parte, ceea ce înseamnă că mă pot deplasa singur.

Stacie se uită în ochii lui, apoi strâmbă din nas spre el.

– Atunci deplasează-te și așază-te undeva.

Ryder chicoti și se așeză, dar pe o canapea mică, alături de Mary. Ceilalți luară și ei loc, după care îi aruncară aceleași priviri nerăbdătoare. Oftă în sinea lui, apoi le prezentă o versiune destul de modificată asupra evenimentelor. În final, cele patru perechi de ochi se îndreptară cu recunoștință spre Mary, însoțite de vorbe pline de căldură. Iar ea le mulțumi pentru cuvintele amabile.

– Măcar atât am putut să fac.

– Da, spuse Ryder, preluând frâiele discuției. Mai am o veste. Domnișoara Cynster mi-a făcut onoarea de a-mi accepta cererea în căsătorie, așadar, în curând va deveni cumnata voastră.

– Serios? sări Stacie de pe scaun, uitând complet de atac. Adică o să fie o nuntă?

Rand îi felicită primul, după care urmară și ceilalți, cu toții sinceri și plini de entuziasm. Ryder se așeză și o privi pe Mary râzând, vorbind mai relaxată cu cei patru. Și simți că i s-a luat o greutate de pe umeri, pe care nici măcar n-o conștientizase până atunci. Întotdeauna el fusese cel care avusese grijă de ceilalți; pentru liniștea lui sufletească, era extrem de important ca și soția lui să îi vadă în aceeași lumină și să îi trateze la fel ca și el. Nu ar fi putut niciodată să îi pună pe ei mai presus decât ea, dar nici n-ar fi putut să îi refuze dacă apelau la el pentru orice fel de ajutor.

– Mama nu știe, nu-i așa, întrebă Stacie, nici de atac, nici de logodnă?

– Despre atac nu, și vă rog nici să nu-i spuneți. N-are rost să răspândiți vestea.

Le relată apoi pe scurt despre posibilitatea ca în spatele atacului să se fi aflat un soț înșelat – sau presupus înșelat – care ar fi vrut să-l elimine din competiție.

- Iar în ceea ce privește logodna noastră, Lavinia știe deja, cât despre restul lumii bune, vor afla cu toții din ziarul de mâine.

- O! Dar n-am mai văzut-o pe mama de vreo două zile... am tot ieșit cu prietenele, căzu Stacie pe gânduri. Mă întreb oare ce invitații ar trebui să mai accept ca să nu dau nici mâine pe acasă...

Kit râse și o lună peste picior pentru că se temea să dea ochii cu mama lor. Stacie protestă, spunând că lor le convenea să vorbească, de vreme ce el și Rand nu trăiau sub același acoperiș cu Lavinia, ca ea și Godfrey, deci nu trebuiau să reziste nici unui asalt din partea ei.

Rand scoase un geamăt.

- O să mă prindă pe mine, sunt sigur, i se adresă el lui Ryder. O să mă lege în lanțuri și o să mă prăjească la foc mic.

- Și pe mine, replică Kit. Bine măcar că Godfrey e prea mic. Tu o să scapi de repercusiuni, țâncule.

Ryder surprinse privirea nedumerită pe care i-o aruncă Mary și îi făcu un semn discret că o să-i explice mai târziu. Așa cum se așteptau, Stacie punea întrebare după întrebare - voia să știe când s-au întâlnit prima oară, când s-au decis că se potrivesc, când o ceruse de soție și, bineînțeles, cum; ceilalți nu erau la fel de băgăreți, dar tot îi rodea curiozitatea. Mary se dovedi la fel de abilă ca el să evite răspunsurile la întrebările prea personale, după care îi luă și ea la întrebări, dorind să afle mai multe despre viitoarea ei cumnată și despre viitorii ei cumnați.

Cumva, spre surprinderea lui Ryder, sora și frații lui vitregi răspunseră cu promptitudine la toate întrebările ei și la fel de deschis cum i-ar fi răspuns și lui. Încăperea răsuna de comentarii, glume și întrebări, iar Mary, care era mai apropiată de vârstă de ei decât era Ryder, părea deja integrată în grupul lor. Ryder zâmbi și se relaxă.

Familia lui apropiată - această familie - nu fusese niciodată ceva stabil, nu avusese niciodată rădăcini sau legături atât de puternice precum familia Cynster, un avantaj pe care i se părea că Mary îl tratează cu superficialitate, pentru că se obișnuise ca totul să fie în regulă în familia ei.

Tânjise dintotdeauna spre genul acesta de coeziune solidă, bazată pe loialitate, devotament și încredere. Pe măsură ce se maturizase, această nevoie se amplificase atât de mult, încât visa cu ochii deschiși la un viitor ideal în care să aibă parte de o astfel de familie. Știa însă că nu avea cum să reușească – nu avea cum să construiască propria versiune de familie Cavanaugh - fără ajutorul soției perfecte. Fără ajutorul unei soții care să înțeleagă tot ce înseamnă și ce ar trebui să însemne noțiunea de „familie". Care să-i înțeleagă pe deplin mecanismele de funcționare. Iar Mary avea această abilitate. Chiar dacă era deja la curent cu relația ciudată dintre el și mama lui vitregă, și înțelesese deja impactul pe care Lavinia îl avea asupra copiilor ei, Mary reușise să comunice perfect cu cei patru și deja interacționa cu ei, chiar acolo, sub ochii lui, exact în modul ideal la care visase el.

Pe măsură ce se scurgea timpul, legăturile se strânseră, iar camera se umplu de râsete, așa cum nu se mai întâmplase de foarte mulți ani; și-ar fi dorit ca aceste momente să nu se termine prea curând. Se întoarse spre Rand, care era atent la o istorioară spusă de Kit.

– Nu pot să ies în oraș, așa că o să servim cina mai devreme. Poți să rămâi?

– Da, sigur, răspunse Rand, aruncând o privire spre Mary, apoi înapoi spre Ryder.

Dădu mulțumit din cap, iar după ce Kit termină de vorbit, supuse la vot „cina în familie". Toți frații lui acceptară imediat.

Se întoarse spre Mary.

– Ne-am simți extrem de onorați dacă ai putea rămâne să iei cina cu noi, spuse el, apoi îi luă mâna și o sărută gingaș pe vârful degetelor. Te rog.

Kit și Godfrey aproape începură să aplaude.

Mary îi ignoră și îi zâmbi.

– Mulțumesc. Aș fi încântată să mai rămân cu tine, zise și își roti privirea spre ceilalți, și cu restul familiei tale.

Ryder rânji.

– Excelent, replică el, fără să îi dea drumul la mână. Sună să vină Pemberly, Rand... Fu întrerupt de sunetul soneriei. Acum cine-o mai fi? se încruntă el.

Se apropiară cu toții de ușă. Apoi Pemberly intră în cameră și anunță solemn:

- Domnul și doamna Simon Cynster, domnișoara Henrietta Cynster și domnul James Glossup, milord.

Se ridică și Mary și se duse lângă Ryder. În momentul în care fratele ei, sora ei, cumnata ei și cel care avea să-i devină în curând cumnat intrară, îi întâmpină și făcu prezentările.

În încăpere răsunară încă o dată felicitări și urări de bine. Timp de câteva minute, cele două grupuri schimbară felicitări, comentarii, exclamații și explicații; atmosfera era destinsă și gălăgioasă. La un moment dat, Mary îi lăsă pe Simon și James să discute cu Ryder și cu sora și frații lui, iar ea se întoarse spre Portia și Henrietta.

- Mama nu știa ce plan ți-ai făcut pentru seara aceasta. Noi tocmai ne întorseserăm când am aflat veștile, așa că ne-am oferit să trecem pe aici și fie să te luăm cu noi acasă, fie să le transmitem părinților ce ai de gând să faci, îi spuse Henrietta.

- Am înțeles, zise ea șovăitor, apoi își îndreptă atenția către Ryder, care tocmai li se alăturase. Henrietta tocmai mă întreba despre ce planuri am în această seară. Câte persoane încap la masă?

Ryder zâmbi asemenea unui leu leneș.

- La masa cea mare încap patruzeci și opt, dar pentru că suntem doar zece, putem să mâncăm la masa din salonul obișnuit.

Mary le privi pe rând pe cele două.

- Aveați planuri pentru seara asta? Puteți rămâne cu noi la cină?

Portia aruncă o privire spre Henrietta, apoi înapoi spre Mary.

- Oricum nu știam când o să ne întoarcem... zise ea, uitându-se spre Ryder. Noi de fapt eram în drum spre Wiltshire să discutăm ceva legat de casa lui James – deja am contramandat tot ce aveam de făcut în seara asta, așa că mie, una, mi-ar face plăcere să rămân. Și cred că pot să vorbesc și în numele lui Simon.

- Și de asemenea și eu, și James, zise Henrietta uitându-se spre ceilalți zâmbind. O să fie ca și cum ne-am fi organizat ad-hoc o cină în cinstea logodnei noastre.

Zâmbetul lui Ryder se lărgi.

- Excelent, spuse el, după care își coborî privirea spre Mary. Draga mea, vrei tu, te rog, să suni după Pemberly?

Întâlnindu-i privirea și văzând cât de fericit era pentru modul în care ea organizase lucrurile, înclină din cap și răspunse:

- Sigur.

Capitolul 8

În dimineața următoare, Mary stătea în salonul din spate din casa părinților ei, pe scaunul de lângă geam, și citea anunțul oficial al logodnei ei din ziar. Pe de-o parte, era încă uimită de modul în care se finalizase căutarea alesului ei, dar pe de altă parte... deja se desfăta la gândul provocării reprezentate de acesta. În timp ce se juca îngândurată cu pandantivul de cristal, citi din nou anunțul. Ochii ei erau atrași de numele complet al lui Ryder: Ryder Montgomery Sinclair Cavanaugh. Era sigură că prenumele lui aveau o tradiție veche și că fuseseră purtate de-a lungul timpului de predecesorii săi cu titlul de marchiz; alături de Cavanaugh, aminteau de forța și grandoarea adevăratei nobilimi britanice.

Ce provocare! Era acolo, privind-o în ochi, nu ar fi putut să o conteste cu nici un chip - nu că ar fi putut cineva; caracterul lui Ryder era bine cunoscut în înalta societate. Dar provocarea în sine, cea pe care el i-o aruncase cu atâta nonșalanță, fusese adresată doar ei. Nici o altă doamnă din întreaga societate nu va mai avea șansa să-i fie marchiză. Nici o altă femeie nu va trebui să aibă de-a face cu el, să trateze cu el, având avantajul de a-i fi soție.

Poate că soarta fusese puțin potrivnică grăbind lucrurile, dar acum situația nu mai avea întoarcere, anunțul din ziar era o mărturie concretă, iar de acum încolo era singurul drum pe care mai putea merge. Asta însemnând că trebuia să afle mult mai multe despre Ryder, și într-un timp foarte scurt. Poate că nu va reuși niciodată să-l controleze, dar indiferent de ce urma

să se întâmple, trebuia să înceapă să se concentreze mai mult asupra lui și a lucrurilor care erau importante pentru el și după care se conducea în viață.

Lui Ryder îi făcuse plăcere întâlnirea din seara precedentă. De fapt, toți fuseseră încântați, dar el în mod special, chiar dacă nu își manifestase vădit bucuria – în schimb, se implicase și o susținuse; ea simțise cât de mulțumit fusese de cum decurseseră lucrurile. Pe la ora nouă, remarcând o vagă încordare în ochii lui și bănuind că era istovit, sugerase, la fel de subtil, să pună capăt acelei întâlniri. Plecaseră toți deodată, încântați la culme de noile cunoștințe; Mary plecase cu Henrietta și James, dar nu înainte de a le atrage atenția lui Pemberly și Collier că trebuie să îl vâre de urgență pe stăpânul lor în pat. Bine că nu era genul acela de bărbat care să nu-i lase pe cei dragi să îl ajute dacă se simțea slăbit.

Buzele i se arcuiră într-un zâmbet și reveni la anunțul din ziar. Îi plăcea senzația de a-i fi marchiză, iar el îi apreciase în mod clar abilitățile. Era un succes minor, dar pentru început era bine. Evenimentele din ziua precedentă fuseseră ca o avanpremieră a viitoarei ei vieți alături de el, dar îi și stârniseră o grămadă de întrebări la care trebuia să afle răspunsurile. Tocmai își făcea o listă în sinea ei – pe primul loc aflându-se relația dintre el și mama lui vitregă –, când ușa se deschise, iar în cadrul ei apăru Henrietta.

– Aici erai, spuse Henrietta, apoi, văzându-i ziarul din mâini, zâmbi. Încă nu ți-ai revenit din șoc?

Mary se roti spre ea, iar Henrietta se așeză pe cel mai apropiat fotoliu.

– Trebuie să recunoști, cunoscându-mi pretențiile în legătură cu alesul, că nu se gândise nimeni că Ryder o să fie pe lista mea.

Henrietta clătină din cap.

– Adevărul este că... trebuie să te contrazic. Lăsând la o parte ce am văzut cu ochii mei aseară, să știi că mama e mulțumită. E de părere că este perfect pentru tine și că veți avea o căsnicie foarte reușită. Și să știi că m-am interesat – Honoria, Patience și Alathea, precum și doamnele venerabile, mătușa Helena, mătușa Horatia și Lady Osbaldestone – toate sunt de părere că vă potriviți din toate punctele de vedere.

– Hmm... spuse Mary, care chiar fusese curioasă să afle şi părerile celorlalţi. Şi totuşi... s-ar putea spune că este „mai mult decât aş putea duce".

Henrietta zâmbi.

– Se poate, dar mi se pare că el de-abia aşteaptă să te îndrăgosteşti de el şi să vă căsătoriţi.

– Da. Dar tot nu-mi e clar cum se aplică pentru noi vorba aceea cu „dragoste şi căsnicie fericită".

– Ah, păi de aceea eşti perfectă pentru el.

Mary se încruntă.

– Nu pot să înţeleg... de ce e toată lumea atât de convinsă că vom fi fericiţi?

Henrietta o privi mai bine de jumătate de minut, pentru a se convinge că nu o lua peste picior.

– Ştii de ce – şi ştiu că ştii pentru că toţi ţi-am spus de mai multe ori – pentru că eşti cea mai autoritară femeie care a pus vreodată piciorul într-o sală de bal.

Încă nedumerită, Mary o privi cu hotărâre.

– Sigur că ştiu. Deşi mi-aţi reproşat de multe ori acest lucru, ştiţi că nu e un comportament pe care mi-l impun.

– Exact! exclamă Henrietta, gesticulând. Vezi că ştii?...

Mary o privea în continuare fără să priceapă nimic, aşa că Henrietta începu să gesticuleze, vehement.

– Ce nu înţelegi? Din toţi gentlemenii din oraş cărora le trebuia o soţie care să-i domine, Ryder Cavanaugh e pe primul loc, ba chiar detaşat. El e cel care are nevoie cel mai mult de o doamnă ca tine – una cu o personalitate cel puţin la fel de puternică – o femeie care să-şi asume responsabilitatea de a-l ţine în frâu.

– Ah, se lumină Mary. De aceea toate doamnele venerabile din înalta societate sunt atât de încântate.

Henrietta îi aruncă o privire care spunea clar: „Evident!" Pe coridor se auziră nişte paşi, după care uşa se deschise. Louise apăru în prag şi le zâmbi.

– Perfect. Cu voi intenţionam să vorbesc.

Închise uşa, traversă salonul şi se aşeză printre perne lângă Mary.

– Trebuie să alegem florile pentru nuntă astăzi, dar înainte de a mă ocupa de asta, vreau să discut cu tine când vrei să faceți petrecerea de logodnă.

Mary tresări.

– Nici nu m-am gândit.

Louise dădu din cap.

– Bine, dar trebuie să ne gândim cum procedăm, pentru că va trebui să ne ocupăm atât de logodna voastră, cât și de nunta Henriettei.

– Dar, începu Mary uitându-se la Henrietta, nunta trebuie să fie înainte, nu? Nu putem să amânăm orice petrecere de logodnă până după nuntă? mai întrebă ea, întorcându-se spre Louise.

– Am putea, zise împăciuitor Louise, dar ar trebui să fie la cel puțin o săptămână distanță, și în continuare trebuie să discutăm când vrei să aibă loc nunta ta. Deja lucrurile se complică, gesticulă ea, cu toate rudele care vin în oraș pentru nunta Henriettei, și care se vor simți obligate să își prelungească ședereа dacă amânăm petrecerea de logodnă, după care vor trebui să revină iar pentru nunta ta, spuse ea, privindu-și pe rând fetele. Noi – adică femeile din familie – ne-am strâns toate ieri acasă la Henrietta și am dezbătut pe larg acest subiect. S-a căzut de acord că, dacă vă convine, cel mai bine pentru toată lumea ar fi ca petrecerea voastră de logodnă să se țină înainte de nunta Henriettei, iar nunta voastră – la o săptămână după nunta ei, spuse Louise, apoi făcu o pauză. Bine, exceptând cazul în care ați vrea să vă amânați nunta până prin septembrie.

Henrietta și Louise așteptau un răspuns prompt de la Mary, care făcuse o față lungă.

– Sunt de acord că o logodnă prelungită are avantajele ei – zise ea, gândindu-se că ar fi avut mai mult timp să îl cunoască pe Ryder înainte de a-i pune inelul pe deget –, dar nu cred că vreunul dintre noi s-ar simți... confortabil să aștepte până în septembrie.

– De acord, încuviință Louise. Așa ne-am gândit și noi ieri, și oricum nici una nu a considerat că are rost să amânați anunțarea oficială a logodnei, spuse ea, arătând spre ziarul din mâna lui Mary. Mai ales că anunțul a fost făcut deja. Mulți au fost surprinși și, deși pare irelevant, ni se pare inutil să amânați petrecerea

de logodnă. La fel de fără sens este şi să aşteptaţi până în septembrie ca să vă căsătoriţi. Seriosl spuse ea, trăgând aer în piept. Aşadar, ce părere ai tu, şi cum crezi că va reacţiona Ryder?

- Nu ştiu - după cum spuneam, încă nu m-am gândit la asta, aşa că n-am discutat deloc acest subiect cu el, răspunse Mary, uitându-se din nou de la una la cealaltă. Dar va trebui să-l abordez, e clar. Când, mai exact, v-aţi gândit că ar fi bine să ne ţinem petrecerea de logodnă?

- Având în vedere că până la nuntă mai sunt şase zile, cel târziu peste patru seri.

- Şi nunta?

- Din punctul de vedere al familiei Cynster, la o săptămână după cea a Henriettei ar fi cel mai devreme, dar asta se mai poate discuta. Trebuie neapărat să ne consultăm şi cu familia lui Ryder.

Mary încuviinţă din cap.

- Prea bine atunci, o să-i spun. Petrecerea de logodnă peste patru zile, iar nunta noastră la o săptămână după nunta Henriettei.

- Bine! zise Louise şi se ridică în picioare. Acum trebuie să mergem la Covent Garden. Florăreasa ne-a invitat să vedem florile cu ochii noştri, pentru a ne asigura că totul este în regulă.

Henrietta se ridică imediat, dar Mary reacţionă mai greu, ceea ce ridică iar un semn de întrebare pe chipul Henriettei, iar Mary făcu o grimasă.

- Voiam să vin şi eu cu voi, dar nu mai am decât patru zile la dispoziţie, zise ea, privind-o pe mama ei în ochi. Vreau să-mi petrec dimineaţa discutând cu Ryder, ca să mă lămuresc ce părere are şi el despre logodnă şi nuntă.

Singurul motiv pentru care serviciul de ceai din porţelan de Sèvres scăpase intact era că marchiza de Raventhorne decisese să ia micul dejun în faţa şemineului din budoarul ei, alături de Claude Potherby, pe care-l chemase să-i ţină companie.

Frunzărind ziarul de dimineaţă, Claude îi aruncă o privire, după care îndoi pagina cu anunţul şi i-l întinse.

- Cred că ar trebui să citeşti asta.

Lavinia îşi lăsă ceaşca de ceai pe masă, după care îşi coborî privirea spre rubrica indicată.

- Of! sări ea în picioare, răsturnând scaunul care se prăvăli peste bufetul din apropiere. Fără să-şi ia privirea de pe ziar, continuă mânioasă: La naiba! De ce nu l-au oprit?

Claude oftă.

- Îmi pare rău, dar m-am gândit că mai bine afli acum decât mai târziu şi în public; dar oricum, ştiai că asta urma să se întâmple, se încruntă el. Şi cine trebuia să oprească logodna? Cine să vrea să încerce măcar?

În afară de ea. Claude ştia foarte bine ce gânduri nutrea Lavinia faţă de fiul său vitreg.

- Fir-ar să fie! exclamă ea şi aruncă ziarul în foc, care fu mistuit într-o clipită.

Lui Claude nu-i păsa de ziar; citise deja toate articolele care îl interesaseră. Lavinia îşi încrucişă braţele şi începu să se plimbe prin cameră.

- Am crezut că familia Cynster va considera că Ryder nu este bărbatul potrivit pentru iubita lor fiică. Doar se ştie că e fustangiul zise ea, gesticulând violent.

Singurele care îi cădeau în plasă erau matroanele plictisite care se lăsau seduse cu bună ştiinţă. Asta era părerea lui Claude, dar nu îndrăzni să şi-o exprime cu voce tare.

- Cred că, zise el pe un ton tărăgănat, că ar trebui să priveşti situaţia ca pe un semn că Mary Cynster nu este femeia potrivită pentru Randolph al tău.

Lavinia pufni, dezgustată.

- Clar, zise ea, continuând să se fâţâie prin cameră şi să îşi roadă o unghie. Uitase de micul dejun. Acum va trebui să găsesc o fată şi mai bună pentru Randolph - o tânără cu o familie impecabilă şi cu o zestre şi mai mare - şi asta cât mai repede.

Ce noroc pe Randolph! Mulţumit că îşi făcuse datoria de prieten şi reuşise să dezamorseze bomba într-un cadru privat, astfel încât nimeni altcineva să nu mai asiste la scenele provocate de Lavinia, Claude îşi luă ceaşca, îşi mută atenţia de la bombănelile surde ale Laviniei şi se dedică întru totul savurării cafelei excelente preparate de bucătarul Laviniei.

•

La o oră după plecarea mamei și a Henriettei spre florăria de la Covent Garden, Mary intră neanunțată în biblioteca lui Ryder. Îl găsi așezat la birou și cu privirea spre ușă. El îi zâmbi de cum o zări, și mai ales după ce îi spuse că nu îl lăsase pe Pemberly să o conducă.

– Bună dimineața, Mary, zise el pe un ton care o înfioră. Se ridică și o măsură cu privirea din cap până în picioare, reveni încet spre chipul ei, după care se apropie să o întâmpine. Ai dormit bine?

– Da, mulțumesc de întrebare. Tu? întrebă ea, ignorându-i privirea de leu pofticios atât de evidentă, acum când erau din nou singuri, și așezându-se pe scaunul pe care i-l arătase. Ce-ți mai face rana?

Ryder se cufundă în fotoliul de lângă scaunul ei.

– A trecut Sanderson pe aici de dimineață să-și admire capodopera. Am căzut amândoi de acord că se vindecă bine.

– Foarte bine. Atunci pot să-ți spun liniștită ce am de spus. Trebuie să stabilim zilele pentru petrecerea de logodnă și pentru nuntă.

Ryder rămase o clipă cu privirea pironită asupra ei.

– Ah... înțeleg. Nunta Henriettei cu James este... când este? Peste șase zile?

Mary se bucură în sinea ei că îl pusese pe gânduri.

– Exact, spuse ea, în timp ce își lăsa săculețul de mână lângă ea, apoi își scoase mănușile. Grație înțelepciunii doamnelor din familia mea, avem două opțiuni – mai devreme sau după nunta Henriettei, mai zise, apoi îi prezentă argumentele pro și contra și încheie în momentul în care Pemberly sosi cu tava cu ceai. Așadar, de aceea ne-au sugerat să organizăm petrecerea de logodnă peste patru zile și să ne fixăm nunta după cea a Henriettei, la cel puțin o săptămână distanță. Făcu o pauză pentru a turna ceai. Se așezară din nou cu cești le în mână, apoi îl întrebă: Ce părere ai?

Deși o privea atent, avu totuși impresia că se uită prin ea, căzut pe gânduri... după care privirea i se limpezi iar.

– Sunt perfect de acord că, dacă tot ne-am anunțat logodna, indiferent de cât de aproape ar fi de nunta Henriettei cu James,

societatea se aşteaptă la un răspuns oficial din partea ambelor noastre familii, zise el, apoi luă o gură de ceai. Mai mult, deoarece pe mulţi i-a luat prin surprindere, cred că ar fi bine să ne grăbim, nu să amânăm, pentru a evita orice speculaţie legată de atitudinea familiilor în legătură cu unirea noastră, indiferent dacă aceste speculaţii ar fi pozitive sau nu, spuse el cu o grimasă. Ştii şi tu cum e lumea...

Mary încuviinţă.

- Da, spuse ea, plăcut surprinsă de faptul că el cunoştea atât de bine punctele sensibile ale societăţii.

- Aşadar, continuă el, deşi organizarea unei petreceri de logodnă în patru zile e cam din pripă, e cel mai bine pentru noi... şi, bineînţeles, avem ca scuză şi nunta iminentă.

- Sunt de acord. Aşadar, am stabilit când va avea loc logodna oficială, precum şi unde – la reşedinţa St. Ives, zise ea, privindu-l peste buza ceştii. În ultimii ani, toate petrecerile de logodnă din familia noastră s-au organizat acolo.

Ryder îi făcu semn că este de acord. Îşi lăsă ceaşca jos şi continuă:

- Există un subiect pe care nu l-am discutat cu mama – nu puteam, de faţă cu Henrietta, zise ea, privindu-l drept în ochi. Pentru societate, logodna noastră are o însemnătate mai mare decât nunta lui James cu Henrietta, dar nu aş vrea ca balul nostru de logodnă – făcu un gest vag – să pună cumva în umbră nunta.

Ryder tresări uşor, apoi profită de ocazie să întrebe la rândul lui:

- Există vreun motiv pentru care le-ar putea pune nunta în umbră? Având în vedere că mai sunt doar câteva zile până la nunta lor, mă gândesc că dacă şi părinţii tăi sunt de acord am putea să restricţionăm accesul şi să ne invităm doar familiile la cina în timpul căreia să facem anunţul – verii de exemplu, fără prieteni – iar la bal doar cunoştinţele importante şi rudele, spuse el, privind-o întrebător.

Mary zâmbi, vădit încântată.

- Mulţumesc. Iar termenul corect nu este „a restricţiona", ci „a selecta".

Ryder schiţă un zâmbet şi se aşeză din nou.

– Scuză-mă. Petrecerea noastră de logodnă va fi un eveniment foarte select, zise el, apoi o privi, se lămuri că era mulțumită, apoi o privi cum își termină de băut ceaiul, se întinde, lasă ceașca pe tavă și se așază la loc. Mai e ceva, începu el din nou, așteptând până când Mary se întoarse spre el. Nunta. Trebuie organizată în așa fel încât să-și oglindească pe deplin importanța – o alianță între cele mai vechi, puternice și bogate familii din înalta societate.

Mary se arătă ușor mirată, îl privi câteva clipe, apoi spuse:

– Nu am nimic împotrivă... dar există vreun motiv anume...?

Ryder ridică ușor din umeri.

– În afară de opinia mea că fastul își are rolul bine definit în anumite situații, ba este chiar necesar... nu.

De fapt, din punctul lui de vedere, acest lucru nu conta prea tare. Dar se gândea la ea. Voia ca ea să își aducă aminte cu drag de nunta lor, iar raportat la cerințele înaltei societăți asta însemna o nuntă fastuoasă. Comentariul ei privitor la punerea în umbră a nunții Henriettei fusese făcut din altruism; nu voise să se dea de gol, dar el îi ghicise foarte bine intenția. Pe Mary o încântau evenimentele grandioase, așa că nu vedea nici un motiv pentru care nunta ei să nu fie la fel. Și el avea multe motive pentru care să își dorească ca nunta lor să fie un eveniment măreț, dar nu putea să le menționeze, în orice caz nu ei.

Observând că îl privea în continuare cu scepticism, găsi un motiv cât se poate de plauzibil pe care putea să i-l ofere.

– Mai presus de orice, o nuntă impresionantă va avea darul de a închide gura oricui și-ar imagina că familiile noastre nu sunt în culmea fericirii.

Mary dădu încet din cap, cu ochii la el.

– Că veni vorba... ieri, când sora și frații tăi vitregi erau aici, am avut senzația că există o oarecare... tensiune între ei și mama lor în ceea ce te privește. Prin urmare, și în ceea ce mă privește.

– Ar trebui să te avertizez în legătură cu asta.

Mary îi făcu semn să continue. Ryder încercă să își adune gândurile, dar își dădu seama că... făcu o grimasă și se așeză mai bine în fotoliu.

– Ca să înțelegi pe deplin situația și ca să știi de pe-acum la ce te-ai putea aștepta la un moment dat din partea Laviniei, cred

că ar trebui ca mai întâi să-ți povestesc cum și de ce a devenit ea cea de-a doua soție a tatălui meu.

Mary reflectă o clipă la cele spuse de el, apoi se așeză într-o poziție confortabilă pe scaun.

– Sunt doar urechi.

Ryder zâmbi, apoi surâsul i se stinse treptat.

– Poate ți se pare de necrezut, dar află că eram tare bolnăvicios când eram mic. Mama mea a murit de friguri când aveam trei ani și din aceeași cauză am fost și eu la un pas de moarte. Doctorul a fost pur și simplu șocat că am supraviețuit. După aceea, mă îmbolnăveam tot timpul, la cea mai mică adiere de vânt. Tot timpul eram cu un picior în groapă; bietul tata pierduse șirul zilelor cât zăcusem bolnav. După câțiva ani, toți medicii căzuseră de acord că nu o să mai apuc să trăiesc prea mult. Tatăl meu îi fusese tare devotat mamei mele și la fel și mie, dar știa ce are de făcut. Nu mai întinerea și trebuia să aibă un moștenitor, așa că s-a recăsătorit... cu Lavinia. În afară de faptul că nu provenea dintr-o familie de renume, principala ei atracție, mi-a spus tata după aceea, fusese acceptul de a se mărita cu un bărbat cu douăzeci de ani mai în vârstă, căruia să-i toarne o droaie de copii. Drept urmare, Rand s-a născut imediat după aceea, apoi Kit și, la câțiva ani diferență, Stacie și apoi Godfrey.

Lavinia și tatăl meu ajunseseră la un consens, iar mariajul lor era doar de fațadă. Fiecare își vedea de viața lui și, din câte mi-am dat eu seama, toată lumea era mulțumită, continuă Ryder cinic. Pentru tata, pentru mine, pentru frații mei vitregi, toate erau bune și frumoase. Nu ne certam niciodată prea serios – eu eram fratele mai mare. Pentru Lavinia însă, exista un mic amănunt care îi strica planurile – eu. Tot aștepta să mor, iar eu nimic.

Mary făcu ochii cât cepele.

– Îți dorea – îți dorește – moartea?

Ryder clătină cu fermitate din cap.

– Nu, niciodată nu s-a pus problema așa. Le-am spus și verilor tăi – Lavinia s-ar bucura să mă vadă mort, dar n-a făcut niciodată nici cel mai mic gest și nici n-a zis nimic în acest sens. E vorba doar că se aștepta ca Rand să moștenească totul, să devină viconte de Sidwell, așa ca mine, iar ulterior să moștenească titlul

tatălui meu, marchizul de Raventhorne, iar faptul că eu m-am încăpățânat să trăiesc i-a cam stricat planurile. În mintea ei încâlcită, supraviețuirea mea a însemnat într-un fel că tatăl meu nu și-a respectat promisiunea față de ea.

– Ah, exclamă Mary, acum înțeleg, zise ea, apoi se încruntă. Și Randolph? El ce părere are de faptul că ești în continuare sănătos?

Ryder zâmbi.

– Rand nu aspiră deloc la titlul de marchiz. A, dacă ar trebui, ar face și pasul ăsta, dar nu-și dorește deloc să aibă responsabilități – cred că ai remarcat și tu ieri, când ne-a felicitat.

Mary clătină din cap.

– Da, puteam să jur că era sincer... chiar m-aș fi mirat dacă-mi spuneai că aleargă după titlu.

– Nu, deloc, iar Kit e și mai puțin atras de această perspectivă. În ce-l privește pe Godfrey, am dubii că s-a închipuit vreodată marchiz – iar dacă a făcut-o, presupun că a fost îngrozit. Dar sigur că toți patru știu foarte bine că Lavinia... cum să spun... este frustrată de faptul că trăiesc. Iar faptul că suntem apropiați și că îmi sunt devotați – așa cum ai dedus și tu ieri – creează momente penibile de stânjeneală de câte ori vine vorba de mine și Lavinia în aceeași propoziție. La fel și când ne aflăm în aceeași încăpere de față cu alții, chiar dacă stăm doar un minut unul lângă celălalt.

– Nu cred că ai fost atât de lipsit de tact încât să o insulți. Nici măcar în particular.

– Așa este, niciodată. O, sunt lucruri pe care le gândesc, dar ca regulă generală o tratez cu cea mai rece politețe – din experiență am aflat că așa este cel mai bine. Și deși uneori este indiscretă sau dacă uneori mă mai insultă când suntem doar noi doi, Lavinia este foarte conștientă de titlul pe care îl poartă și că poziția ei se datorează și titlului meu, așa că nu va risca niciodată să diminueze în vreun fel autoritatea marchizului de Raventhorne în ochii societății.

Mary dădu din cap, înțelegându-i punctul de vedere.

– Așadar, este obligată de anumite circumstanțe să nu te blesteme direct într-o sală de bal.

- Sau la o cină oficială. Oricum, pentru a ne scuti de enervări, eu încerc să o evit. Ne învârtim în cercuri diferite, așa că nu este prea greu.

- Dar tot nu pricep de ce este atât de frustrată, zise Mary, studiindu-l cu atenție; în ciuda faptului că era rănit, Ryder emana vigoare, iar tenul îi recăpătase o culoare sănătoasă. Trebuia să-și fi dat seama până acum că, indiferent de cât de bolnav ai fost când erai mic, acum ești cât se poate de sănătos. Nu se așteaptă nimeni să mori subit la vârsta asta.

Ryder se strâmbă.

- Mda. Da și nu. Starea mea bolnăvicioasă s-a ameliorat când am împlinit zece ani, suficient cât să pot pleca la Eton. Dar acolo am început să abuzez altfel de trupul meu, după care și la Oxford, și chiar și când am venit în Londra, așa că toate aceste isprăvi ale mele i-au dat apă la moară să creadă că oricând ar putea afla că am murit. Sunt sigur că au existat voci în jurul ei, așa cum erau și prin jurul tatălui meu, care să-i sugereze acest lucru în toți acești ani. Se uită spre Mary, apoi continuă. Eram mai mult decât exagerat... eram un drac împielițat, făceam doar probleme. Auzisem de atâtea ori că nu mai am mult de trăit, că n-o să mai apuc majoratul, încât... voiam să mă bucur cât mai mult de viață. De aceea, am profitat de orice secundă. De la copilăria aceea plină de boli, la toate căzăturile și rănirile posibile, la bătăile între puștani și toate festele periculoase pe care le jucam celorlalți, la cursele cu cai, cu cabrioleta, la vânătoare - Lavinia avea toate motivele să creadă că, dacă nu murisem de vreo boală, eu cu mâna mea urma să-mi provoc sfârșitul.

Se întrerupse puțin și schiță un zâmbet.

- Sanderson a fost cel care, odată întors după studiile la Edinburgh, m-a convins în cele din urmă că singurul motiv pentru care nu aș muri de bătrânețe ar fi să mă rănesc mortal de unul singur.

- Să nu uit să-i mulțumesc data viitoare când îl văd.

- Da. Oricum, când eram mai tânăr, de câte ori scăpam teafăr dintr-una, intram iarăși în altă belea, cel puțin din punctul de vedere al Laviniei, spuse el, privind-o în ochi. Mi-a spus

la un moment dat, şi nu doar o dată, că se aşteaptă oricând să audă că am fost ucis de un soţ încornorat.

Extrem de serioasă, Mary ridică din sprâncene.

- Aşa cum aproape că s-a şi întâmplat.

- Da. Dacă ar şti... dar exact atunci, ai apărut şi m-ai salvat.

Mary îl privi cu atenţie o fracţiune de secundă, apoi avu o revelaţie:

- Acesta este motivul pentru care n-ai vrut să ştie de atac.

Captivat de privirea ei, ezită prea mult pentru a mai putea nega. Ridică din umeri.

- Nu am văzut nici un motiv pentru care să-i dau apă la moară să îţi poarte pică.

- Pentru că te-am ajutat să fentezi moartea?

- Pentru că m-ai ajutat să evit singurul lucru care mai stă în calea îndeplinirii visului ei suprem -, adică Randolph să primească titlul meu. Asta e principala ei grijă; faptul că eu ar trebui să fiu mort ca să se poată realiza e doar un detaliu.

După un moment, Mary continuă:

- Fratele tău, bietul, cred că se simte la mijloc.

- Uneori, da. N-are încotro... până la urmă e mama lui. Ştie că ştiu şi îl înţeleg, şi îl înţeleg şi ceilalţi; dar într-adevăr, lui îi este cel mai greu. Eu cel puţin pot să o evit, el n-are cum.

- Acesta este motivul pentru care nu locuieşte aici - pentru că nu te suportă?

Ryder şovăi, apoi recunoscu:

- I-am cumpărat casa cealaltă... dar nu este singurul motiv, spuse el, apoi se opri iar. La Raventhorne, locuieşte în conacul Dower, împreună cu personalul ei. Aici în oraş, locuieşte într-o casă de pe Chapel Street, şi tot cu personal propriu - din acelaşi motiv. După moartea tatălui meu, a încercat... cred că cel mai potrivit cuvânt cred că este „să uzurpe". A încercat să preia controlul asupra reşedinţei Abbey, precum şi a celei în care ne aflăm acum - ambele cu personalul inclus. Când personalul de la Abbey, şi ulterior şi cel de aici, a refuzat să îi asculte ordinele fără a-mi cere consimţământul, a vrut să-i dea afară pe toţi, zise el, ridicându-şi din nou privirea spre ea. Aceştia sunt oameni din familii care au slujit de generaţii întregi familia Cavanaugh.

La un moment dat, a devenit atât de isterică, încât a trebuit să o dau afară din casă. De fapt, din toate casele mele.

Mary se gândi la tot ce îi spusese – şi la motivele pe care le avusese; într-adevăr, avea un simţ al protecţiei foarte dezvoltat. Se uită la ceas şi rămase cu gura căscată când văzu ce târziu se făcuse.

– Dumnezeule! exclamă ea şi îşi luă în mare grabă săculeţul de mână. Trebuie să plec... sunt aşteptată la masă la mătuşa Celia.

Ryder se ridică în picioare. Mary se întoarse spre uşă şi începu să îşi tragă mănuşile.

– Ar mai fi ceva ce ar trebui să ştiu despre mama ta şi relaţia ei cu tine sau cu fraţii tăi?

Se strecură lângă ea, vru să nege, dar se opri.

– Cred că ar mai fi ceva.

Mary se roti spre el, aşteptând un răspuns. El îşi lăsă capul în jos şi făcu câţiva paşi înainte de a începe să vorbească.

– Când era pe patul de moarte, tata m-a rugat să-i promit că îmi voi găsi soţia potrivită şi că voi avea un moştenitor. Deja ajunsese să nu mai aibă încredere în Lavinia şi...

Se opri, dar Mary îi completă fraza.

– N-a vrut ca urmaşii lui să aibă şi sânge de-al ei prin vene?

– Da. Exact aşa s-a exprimat, admise Ryder strângând din buze.

Lucrurile începeau să se lege...

– Bănuiesc că de aceea apăreai pe la baluri, de aceea ai dat peste mine şi aşa ţi-ai dat seama că îl urmăream pe Randolph, zise ea apropiindu-se de uşă, după care se întoarse spre el şi aşteptă să-i deschidă.

Ryder se opri, se uită spre ea, îi căută privirea, după care spuse, aproape în şoaptă:

– Aş putea foarte bine să te las să crezi asta, dar ţin să fiu foarte sincer şi să-ţi spun că te urmăream doar pe tine de câteva zile, înainte să îmi dau seama că tu puseseşi ochii pe Randolph.

Mary încercă să se abţină de la a-şi mijii ochii.

– De ce?

Venise momentul să afle răspunsul la prima întrebare de pe lista ei. Ryder îi răspunse fără să crâcnească.

– Din aceleaşi motive pe care ţi le-am expus pe terasa de la Lady Bracewell.

Şi mintea ei se întoarse la momentul acela sub clar de lună, când stătea suficient de aproape de el încât toate simţurile să i se răzvrătească, să se simtă copleşită de prezenţa lui şi de faptul că acel bărbat cu maniere elegante şi purtând haine la modă avea toate şansele să fie...

Nu putu rezista tentaţiei. Ştia că n-ar trebui, dar nu se putu abţine să nu-i spună:

– Aminteşte-mi-le.

Îl provoca din nou, clar şi fără echivoc. Sesiză şi el provocarea; îşi arcui abia perceptibil o sprânceană.

– Pentru că sunt de părere că ne potrivim, spuse el, privind-o cu intensitate. Că ne potrivim foarte bine. În multe, dacă nu în toate modurile care contează, continuă el pe un ton răguşit, care ajunse, în mod uimitor, să semene cu torsul unei feline. Şi pentru că te doresc. Şi în ceea ce mă priveşte... este de ajuns.

Poftă, dorinţă, pasiune – toate erau acolo, în privirea lui. Pe drept cuvânt vrăjită, îşi umezi buzele, apoi găsi forţa să vorbească.

– Cuvintele acestea nu sunt foarte convingătoare.

Zâmbi şi îşi înclină foarte uşor capul spre ea.

– Dacă nu te pot convinge aşa... poate ar trebui să îţi arăt.

O strânse în braţe şi o sărută, iar ea se simţi în al nouălea cer. Nu voia să recunoască nici faţă de ea însăşi, dar asta îşi dorise – era cel mai important lucru pe care voise să-l exploreze în acea dimineaţă. Cu săculeţul atârnându-i de încheietură, îşi aşeză palmele înmănuşate pe pieptul lui, cu degetele răsfirate. Între ei se afla materialul fin al hainelor lui şi mănuşile ei de piele, şi cu toate acestea îl simţea oricum puternic, tare şi extrem de fascinant.

Era fermecată. Toate simţurile i-o luaseră razna, îl explorau cu nesaţ, bucurându-se de fiecare mică descoperire. Îşi oferise buzele din prima clipă şi, pe măsură ce se simţea copleşită de ce avea să urmeze, devenea din ce în ce mai conştientă de stilul obişnuit, leneş şi incredibil de posesiv, cu care îi acapara buzele, gura, limba. De parcă ar fi însemnat-o într-un mod subtil, care crea dependenţă; chiar în momentul în care începea să-i urmeze

exemplul, răspunzându-i cu aceleași dezmierdări versate, o vagă idee despre cât de puternică era atracția dintre ei începu să-și facă loc în mintea ei...

Destul. Ryder se trase cu dexteritate și își dezlipi buzele de pe ale ei. Încă mai avea un braț în jurul taliei ei și îi studie cu atenție chipul îmbujorat, mulțumit să-i descopere privirea încețoșată de dorință.

- Am reușit să te conving de afirmațiile mele?

Mary clipi de două ori, înainte de a se încrunta puțin.

- Ce fel de afirmații?

El nu-și putu masca satisfacția cu totul.

- Că ne potrivim – chiar excepțional de bine. În multe, dacă nu în toate modurile care contează.

Chiar dacă nu stătea lipită de el, cu siguranță putea să simtă dovada aceea palpabilă care demonstra cât de tare o dorea. Iar conștientizarea acestui fapt, oglindită și în ochii ei, o făcu să se îmbujoreze, iar Ryder avu certitudinea că ea n-avea să mai pună la îndoială acest aspect. Apoi însă, privirea ei, parcă mai pătrunzătoare decât de obicei, se fixă asupra lui și Mary dădu încet din cap.

- Poate. E posibil să ai dreptate.

Se trase ușor și, spre surprinderea ei, îi dădu drumul; chiar dacă nu-i plăcea să nu-i mai simtă căldura, cu atât mai puțin ușoara mângâiere a degetelor ei pe pieptul său, Ryder își reaminti că avea să fie suficient timp pentru asta mai târziu. Că era mai înțelept să nu insiste acum. Totul ținea de strategie și de tactică; era mai bine ca ea să vină la el. Ceea ce tocmai făcuse.

O privi cum se depărtează de el, cum își aranjează rochia și își prinde săculețul între degete, și se simți extrem de mulțumit; reușise nu doar să răspundă cu brio provocării, dar în același timp, strategia aleasă de el în ceea ce-o privea dădea roade. Dacă știa să-și joace bine cartea senzualității, atunci ea va fi cea care o să vină la el și o va avea fără să fie nevoit să recunoască altceva decât că tot ceea ce simțea pentru ea era dorință. Dorință, pasiune, poftă trupească – toate emoțiile pe care ardea de nerăbdare să le simtă. Mai ales cu ea.

Gata de plecare, Mary îi aruncă o privire, iar el îi deschise ușa și apoi o conduse pe coridor spre foaier.

– Te așteaptă trăsura?

– Da, zise ea, privindu-l. De multe ori circul cu cea de-a doua trăsură a părinților mei.

Ryder își notă în memorie să îi cumpere cu prima ocazie proprie ei trăsură. Ajunseră la ușa de la intrare, dar Ryder zăbovi puțin cu mâna pe mâner.

– Mai era ceva – data nunții. Exceptând cazul în care ai vreun motiv pentru care ai dori să o amânăm, eu cred că ar fi cel mai bine să ne punem pirostriile cât mai repede cu putință.

Ea îi susținu privirea, fără să pretindă că nu a înțeles; pentru o domnișoară de douăzeci și doi de ani din înalta societate, era reconfortant de lipsită de șiretenie. Începuse să se îmbujoreze din nou și, după un mic răgaz, dădu cu fermitate din cap.

– Da, sunt de acord. Acestea fiind spuse, cred că ne vom reuni la St. George, la o săptămână după Henrietta și James.

Își coborî privirea și își aranjă mănușile. Amuzat, îi deschise ușa și reuși să se încline ușor în fața ei. Mary îl străfulgeră cu privirea, apoi înclină și ea din cap.

– La revedere... milord.

Ryder îi zâmbi, fără a încerca să-și ascundă aprecierea.

– La revedere, milady.

O urmări zâmbind cât coborî treptele până la valetul care o aștepta să-i deschidă portiera micii trăsuri negre. Se abținu cu greu s-o întrebe la ce evenimente urma să participe de-a lungul serii. Deja era prea obosit ca să poată încerca să stea în picioare prea mult timp; trebuia să se mulțumească să rămână pe loc și să o privească îndepărtându-se.

Două seri mai târziu, cedând insistențelor mamei ei de a se duce la balul organizat de Lady Percival, Mary își dădu seama că nu mai avea răbdare să-și joace rolul în societate, având în vedere numărul impresionant de felicitări și de întrebări cărora trebuia să le răspundă, după ce apăruse anunțul din ziar. Nu se așteptase ca o ocazie fericită să-i dea atâtea bătăi de cap. Stătea pe margine la balul lui Lady Percival, lângă scaunul lui Louise, care discuta

cu alte matroane, destul de aproape de ea cât să intervină în caz de nevoie şi continua să zâmbească şi să mulţumească pentru felicitări - unele deloc sincere - cu graţie, sublinilnd de fiecare dată că se cunoştea cu Ryder de mai bine de zece ani... până îşi dori din suflet să fi rămas acasă.

Nu se mai recunoştea deloc. Era o fire dominatoare de felul ei, ceea ce însemna că îi plăcea ca oamenii să se amestece în viaţa ei... dar nimeni din cei pe care ar fi dorit să-i vadă nu era prezent, nici măcar Stacie. Mai mult, pentru că toată lumea era cu ochii pe ea, nici nu putea să se retragă într-o companie plăcută; trebuia să rămână ţintuită într-un loc, pentru ca toţi ceilalţi să o poată vedea.

Tocmai îşi făcea planul cum să o atragă pe mama ei spre uşă, când în sala de bal îşi făcu apariţia Ryder. În afară de faptul că se sprijinea în baston, era acelaşi cuceritor chipeş şi elegant, cu părul şaten strălucitor, cu cămaşa şi eşarfa - strânsă într-un nod cu totul inedit şi complicat - la fel de imaculate, iar albul ivoriu al guleruhui şi al manşetelor contrastând puternic cu haina şi pantalonii elegant croite şi cu vesta în model ecosez negru cu auriu.

Întâlnindu-i privirea, îi aruncă zâmbetul lui de leu leneş - oricine i-ar fi urmărit ar fi remarcat cu câtă posesivitate o admira -, după care se îndreptă spre ea. Cele câteva persoane aflate între ei dispărură în mod miraculos; cele două matroane care tocmai voiau să o abordeze, cu protejatele pe urme, făcură stânga-împrejur. Iar ea abia dacă le auzi. Simţi o tresărire în piept - interes şi încă o emoţie efervescentă. Se simţea de parcă ar fi fost un deşert uscat şi pârjolit de soare, readus la viaţă de o ploaie care i se scurgea revigorantă prin vene, dar...

Pe măsură ce se apropia de ea, se simţi cuprinsă de îngrijorare. Deschise gura să-l ia la rost că plecase din casa lui confortabilă, dar nu mai apucă să scoată vreun sunet, căci se năpusti asupra ei. Deşi nu o încercui propriu-zis, se simţi învăluită în prezenţa lui protectoare; îi luă mâna şi făcu o plecăciune în faţa ei - doar ea era suficient de aproape încât să remarce că gestului lui îi lipsea eleganţa caracteristică - dar expresia ochilor lui, tensiunea din mişcările lui, toate încercau să mascheze un avertisment nerostit.

O privi adânc în ochi şi îi sărută degetele, iar Mary se strădui să-şi înăbuşe un fior. Aparent fără să remarce – deşi Mary avea îndoieli în privinţa aceasta –, îi şopti pe tonul acela păcătos pe care îl folosea în astfel de situaţii:

- Draga mea încântătoare, speram să te găsesc aici. Mă cam plictiseam şi n-am rezistat să nu pornesc în căutarea ta.

O privi în ochi şi văzu cum clipeşte, dându-şi seama unde erau, şi ştiind că jumătate dintre invitaţi trăgeau cu ochiul spre ei, iar ea nu putea - nu trebuia – să-l pună la punct cu vorbele care-i stăteau pe limbă. Îşi luase bastonul cu el ca măsură de precauţie, dar cum nu se sprijinea de el, nu exista nici un motiv pentru care să-şi imagineze cineva că se afla în convalescenţă după o rană aproape fatală, poate cel mult că se confrunta cu problema unei glezne sucite.

După câteva momente, se concentră din nou asupra lui şi îi zâmbi.

- Mă bucur că ai venit.

Sinceritatea zâmbetului ei îl convinse că era într-adevăr fericită să-l vadă. Ceea ce-l conduse la următoarea întrebare, rostită în şoaptă:

- Chiar aşa de rău a fost?

Zâmbetul lui Mary se lăţi brusc.

- N-ai idee, murmură ea, întorcându-se spre cele două matroane care acum erau şi mai dornice de vorbă.

Rămase la datorie lângă ea pentru a o ajuta să facă faţă; de aceea şi venise – să îi ofere orice sprijin putea. Nu putuse să rămână în biblioteca lui liniştită şi confortabilă, ştiind că ea trebuia să înfrunte întreaga lume bună de una singură; rana nu-l mai durea decât dacă se forţa prea tare, iar de mers putea să meargă foarte lejer. Îşi trimisese un valet să se intereseze la majordomul familiei ei unde îi putea găsi, şi aşa aflase că era aici.

În ciuda intenţiilor lui bune, în mai puţin de zece minute zâmbetul lui de leu leneş deja devenise forţat. Îi aruncă o privire şi, profitând de cele câteva secunde pe care le aveau până când ar fi fost interpelaţi de altcineva, îi şopti:

- Cum naiba rezişti la toate dulcegăriile astea?

Mary îşi ridică ochii spre el, arcuindu-şi o sprânceană.

- Mai pun ceva sare.

- Aul

Trebuirâ să încheie schimbul de replici pentru a-şi îndrepta atenţia spre următorul cuplu care venise să-i felicite. Ryder se minună de cât de bine se descurcau şi se înţelegeau din priviri, fără ca bârfitoarele sau doamnele mai în vârstă să îşi dea seama de asta. De îndată ce perechea se retrase, nu mai rezistă şi începu să se plângă:

- Cât mai trebuie să rezistăm?

Mary aruncă o privire spre mama ei; Ryder o salutase şi el mai devreme.

- Poate ar fi mai bine să ne plimbăm, zise ea, uitându-se în jur să vadă dacă se mai apropia careva şi apoi îl apucă de braţ.

- Excelentă idee, zise el, şi o porniră imediat din loc, braţ la braţ. În mişcare nu mai suntem prăzi atât de uşoare.

Se uită spre ea şi constată că îl studia, uşor încruntată.

- Nu mă aşteptam să apari. Sigur eşti destul de înzdrăvenit cât să rezişti la aşa ceva?

Rânji.

- Aha, zise el, simţindu-se vinovat de plăcerea pe care i-o prilejuia grija oglindită în ochii ei, apoi ridică o palmă. Jur că nu mă forţez. E bine aşa?

Mary pufni.

- N-am cum să te contrazic, dar te previn de pe acum că intenţionez să mă bucur de valsul de la petrecerea noastră de logodnă, şi nu o să pot dacă va trebui să te car în cârcă.

Ryder izbucni în râs. Văzând-o îmbufnată, replică:

- Mi-am închipuit imaginea şi nu m-am putut stăpâni.

Mary îl ciupi de braţ.

- Ştii ce-am vrut să zic.

Încă râzând, o bătu liniştitor pe mână.

- Nu te teme, jur că nu vei uita niciodată valsul nostru de logodnă.

- Bine atunci, zis ea, ridicându-şi bărbia. Numai să nu uiţi ce mi-ai promis.

Rezistă impulsului de a-şi întări spusele, mai ales că îi dăduse foarte clar de înţeles ce aştepta de la el, şi preferă să-şi canalizeze

energia şi abilităţile pentru îndeplinirea dublei sarcini de a se feri de toţi cei care îi interpelau încercând să afle amănunte despre povestea lor romantică şi de a o amuza pe ea, mulţumindu-se pe sine în acest fel. Deşi soarta hotărâse ca ei doi să se căsătorească fără a le acorda prea mult timp pentru a se cunoaşte, Ryder nu vedea nici un motiv pentru ca, în puţinele zile rămase până la nunta lor, să nu facă tot ce-i stătea în putinţă pentru ea, astfel încât să nu regrete nici o clipă că îi salvase viaţa.

Se plimbară şi vorbiră, se tachinară şi râseră şi, din când în când, se opriră să mai schimbe o vorbă şi cu alţii. Deşi nu se aştepta, se simţi bine – mai ales pentru că ştia că şi pentru ea fusese o seară plăcută. Ştiuse dinainte că Mary este o femeie directă, că nu se ascunde după degete, dar francheţea cu care se purta cu el îl făcea să o preţuiască din ce în ce mai mult.

La sfârşitul serii, amândoi erau binedispuşi. După ce le ajută pe Louise şi Mary să se urce în trăsură, le făcu cu mâna, apoi se sui în trăsura lui şi se scufundă printre pernele de pe banchetă foarte mulţumit de sine. Mary se interesase în detaliu de cum avea el de gând să ajungă acasă, iar când îi spusese că venise cu trăsura îi aruncase o privire aprobatoare, deşi uşor autoritară.

Merse o bucată de vreme şi constată că încă mai zâmbea, deşi fără vreun motiv anume.

Capitolul 9

Trei seri mai târziu, Mary stătea lângă Ryder la mijlocul unei mese masive aflate în salonul oficial din reşedinţa St. Ives şi simţea o fericire exuberantă în mijlocul familiei. Tatăl ei, aşezat în capul mesei, tocmai închina un toast în cinstea „copilei noastre şi a gentlemanului cu care se va mărita".

Toată lumea se ridică zâmbind şi ciocnind pahare, apoi strigară toţi în cor „Pentru Mary şi Ryder!", după care băură entuziaşti în sănătatea lor.

Mary radia de fericire; poate nu se afla chiar la sfârșitul căutărilor ei, dar cu siguranță era pe drumul cel bun. Ajunsese într-adevăr într-un punct fără cale de întoarcere; era logodită, iar țelul căutărilor ei se afla chiar acolo, lângă ea. Era foarte nerăbdătoare să vadă ce va urma – voia să meargă înainte, să facă următorul pas, indiferent care ar fi fost acela, pentru a-l aduce pe Ryder – metaforic vorbind – în genunchi. După ce zarva se mai potoli și fiecare își reluă locul, Ryder deschise discuția.

– Ești fericită?

Stătuseră mult de vorbă în ultimele zile, așa că Mary deja se obișnuise cu stilul lui de a întreba cât mai scurt și la obiect; se gândi puțin la întrebarea lui, apoi îl privi în ochi și dădu din cap.

– Această seară a fost minunată, toate au mers ca pe roate.

Ryder îi zâmbi cu sinceritate, iar preț de un moment rămaseră doar ei doi – o secundă de intimitate în tot acel haos.

Luc, soțul Ameliei, care stătea la câteva scaune în dreapta lui Ryder, îl strigă, iar el se întoarse să-i răspundă; Marcus, fiul vărului Richard, care stătea în stânga ei, o întrebă ceva și se întoarse să îi răspundă.

Marcus, care avea aproape șaptesprezece ani, brunet și cu ochi albaștri ca ai tatălui lui, venise însoțit de sora lui geamănă, Lucilla, și de părinții lor, tocmai din Scoția, special pentru nunta ei. Pentru Lucilla și părinții lor fusese o bucurie să poată veni pentru balul de logodnă și pentru nuntă, dar Mary avea îndoieli că Marcus aprecia în același fel timpul pierdut prin capitală.

Discută cu ruda ei mai tânără despre locurile pe care acesta apucase să le viziteze prin oraș, dar atenția îi rămăsese cumva aninată de bărbatul aflat lângă ea, cel care în scurt timp avea să-i devină soț. Petrecuseră împreună toate zilele și serile de când el își făcuse apariția la balul lui Lady Percival, iar el își reclamase foarte hotărât rolul alături de ea. Până în dimineața următoare, în parc, când el venise cu trăsura să o scoată la o plimbare, ea nu fusese pe deplin conștientă de modul în care el și-o revendicase ca fiind a lui, dar modul în care ceilalți începuseră s-o trateze, indiferent că era vorba despre tinere sau femei în vârstă, sau despre domni, o făcuse să deschidă ochii... Și de îndată

ce se întâmplă acest lucru... fu tot timpul în alertă, gata să-şi mijească ochii imediat ce el depăşea limita dintre a fi protector şi a fi posesiv, şi, cu toate acestea, el păru de fiecare dată să-i presimtă furia şi se străduí să nu întreacă măsura.

Se plimbaseră prin parc, colindaseră pe Bond Street şi petrecuseră nenumărate ore în biblioteca lui – vorbiseră, se cionDâmseră, glumiseră şi, în afară de asta, reuşiseră să se bucure de clipele de linişte petrecute împreună. Cumva, spre surprinderea ei, descoperi că, în afară de faptul că le plăcea să deţină controlul, aveau mult mai multe în comun. În fiecare seară, Ryder le însoţise pe ea şi pe mama ei, fără să comenteze sau să se plângă, la orice eveniment ales de mama ei; odată ajunşi acolo, îşi dedicase tot timpul pentru a-i face seara cât mai plăcută.

În dimineaţa aceasta sosise cu o trăsură închisă – nu cu faetonul, pentru că ţinea cont de rugămintea ei de a nu risca să nu poată dansa valsul împreună cu ea la petrecerea lor de logodnă, aşa cum îi mărturisise – şi porniseră spre Richmond pentru a-şi petrece întreaga zi în liniştea parcului de acolo şi se întorseseră în oraş la timp cât să se pregătească pentru evenimentele serii: cina şi balul de logodnă.

Era evident că el se dădea peste cap să îi facă pe plac, probabil ca un fel de scuză pentru căsătoria lor cam din pripă, ceea ce nici nu era de mirare. Ce o uimi însă fu simplul fapt că el făcea totul pentru ea, ceea ce îi aducea lui însuşi o mare satisfacţie. Îi plăceau toate lucrurile pe care le făceau împreună, toate momentele petrecute împreună, pentru că izbutea să o facă fericită. Succesul oricărei acţiuni întreprinse de el se raporta la gradul în care reuşea să îi fie ei pe plac. Poate era doar un exerciţiu superficial, dictat mai mult de raţiune decât de sentimente, mai mult premeditat decât instinctiv, dar atât timp cât era cu ea nu făcea nimic altceva decât să caute să o mulţumească. Ceva din sufletul lui îi dicta să se comporte aşa.

Când Marcus se întoarse să-i răspundă Portiei, aflată pe cealaltă parte, Mary profită de moment pentru a-i arunca o ocheadă lui Ryder; nu putea să zăbovească prea mult cu privitul, pentru că nu voia să îi atragă atenţia, dar... îl vedea glumind cu verişorii, fratele, cumnaţii, toate rudele ei pe care le cunoştea bine şi despre

care auzise o grămadă de istorisiri de la soţiile lor, şi nu putea să nu se întrebe dacă tendinţa aceasta a lui de a se concentra asupra satisfacerii poftelor unei femei nu era ceva intrinsec lui, datorită faptului că era cunoscut în tot oraşul ca un mare crai. Şi asta o punea pe gânduri. Simţi că se îmbujorează brusc, aşa că îşi mută rapid privirea, înainte ca el sau oricine altcineva să observe.

Se uită în jur, mulţumită de faptul că dineul se dovedea a fi un mare succes; şi întâlnirea de mai devreme din salonul oficial decursese fără nici cel mai mic incident. Toată familia lui Ryder era prezentă, inclusiv mama lui vitregă, care, aşa cum prevăzuse Ryder, se comporta exemplar, cu toate că singurii pe care nu-i trata cu căldură erau chiar Mary şi Ryder.

Îşi propuse ca la un moment dat să facă ceva pentru a mai îndulci relaţia cu marchiza, după care se ridică împreună cu ceilalţi la indicaţiile Honoriei, care îi îndruma la etaj, spre sala de bal.

Ryder se ridicase şi îi trăsese galant scaunul, apoi îi oferise braţul şi un zâmbet. Îi zâmbi şi ea şi îl luă de braţ; remarcă în timp ce mergeau de-a lungul mesei, alături de celelalte cupluri, cât de în largul ei şi de familiar se simţea lângă el. Se simţea în siguranţă. Nu simţise niciodată nici un fel de ameninţare din partea lui, fizică sau psihică. Sigur, uneori simţea diverse palpitaţii, dar chiar şi atunci starea aceea de nelinişte era mai mult o... curiozitate.

Se întoarse zâmbind spre el, dar Ryder era atent la cei care păşeau în faţa lor. Tocmai voia să îi spună ceva, când zări cu coada ochiului pe cineva agitându-se. Lucilla, care arăta aproape ca un spiriduş în rochia ei verde pal şi cu părul cârlionţat revărsat pe umeri, îşi croia drum prin mulţime, cu privirea fixată asupra ei.

Mary se opri, iar Ryder se uită spre ea.

- Trebuie să vorbesc cu Lucilla – doar noi două. Vrei, te rog, să te duci înainte? O să vin şi eu.

Ryder îşi mută privirea spre Lucilla, care se oprise la câţiva paşi de ei; îi zâmbi şi îşi înclină capul în semn de salut, apoi se uită din nou la Mary, încercând să-şi dea seama dacă era îngrijorată sau nu.

- Să te grăbeşti, spuse el.

- Da, încuviinţă ea, pornind spre Lucilla.

- Cred că ai ceva pentru mine, spuse fata.

– Da, am, răspunse Mary cu gura până la urechi, apoi o luă de mână. Hai cu mine – cred că trebuie să mergem acolo.

Lucilla o privi ușor debusolată, dar se supuse și o urmă pe Mary în cealaltă parte a încăperii, lângă unul dintre dulapuri.

– De ce aici? se interesă ea.

– Pentru că în acest loc i l-a dat Angelica Henriettei, și tot aici mi l-a dat și mie Henrietta, zise ea, desfăcându-și colierul de la gât. Nu știu unde se afla Heather când i l-a dat Elizei, sau când Eliza i l-a pus la gât Angelicăi, dar bănuiesc că tot aici. Luă colierul de agățătoare și se uită la el, admirându-i pietrele de ametist, zalele de aur și pandantivul roz de cristal. Eu zic că este bine să respectăm tradiția asta, mai spuse ea.

Lucilla dădu din cap și atinse colierul.

– Mulțumesc, ai dreptate. E un talisman și eu am încredere în el; n-are ce să strice dacă respectăm toate tradițiile.

Mary dădu drumul colierului, dar Lucilla nu avu nici o reacție. Mary o privi cu atenție pe tânăra de lângă ea. Lucilla părea ușor confuză, ca și cum se uita prin el. Apoi tresări și se încruntă ușor și abia după câteva secunde se uită spre Mary.

– Să nu cazi niciodată în capcana în care a căzut Simon; și să nu uiți niciodată că Ryder... nu e orb deloc.

Fu rândul lui Mary să se încrunte.

– Ce vrei să spui?

Lucilla făcu ochii mari, apoi dădu din umeri.

– Nu pot să zic cu exactitate, replică ea. Uneori primesc mesaje – cum am primit și acum – dar nu prea înțeleg ce înseamnă, spuse ea, apoi tăcu câteva clipe, concentrându-se asupra unei idei. Pot să-ți spun însă că Doamna este mulțumită – că în ochii ei ești exact unde ar trebui să fii, măritându-te cu Ryder... clipi ea des – și e bine că i-ai acceptat provocarea, mai zise ea, cercetând-o cu privirea. Dacă înțelegi ceva din asta.

Mary se uită la ea câteva secunde, apoi dădu afirmativ din cap.

– Da, chiar are sens ce spui.

Lucilla schiță un zâmbet.

- Bine. Acestea nu mai spuse - zise ea, fluturând colierul - îți mulțumesc că mi l-ai dat. Sper că va avea aceeași influență și în Scoția, cum a avut și aici.

- Mary?

Ambele femei se întoarseră spre Henrietta, care le făcea semne disperate din ușă.

- Hai fugi, zise Lucilla.

Mary zâmbi, își prinse poalele fustei, năpustindu-se pe scări către logodnicul ei, care o aștepta în sala de bal. Ryder o aștepta în capul scărilor și îi oferi cu promptitudine brațul.

- Am primit instrucțiuni să te conduc de urgență la recepția oficială.

Mary îl răsplăti cu cel mai cald surâs.

- Sunt gata... condu-mă!

Ryder izbucni în râs; se întoarseră să traverseze foaierul. Privirea îi căzu pe decolteul strălucitoarei ei rochii violet.

- Ce s-a întâmplat cu colierul?

O văzuse mai devreme purtând un medalion prins pe o bucată de catifea purpurie, care era încă acolo, dar colierul dispăruse.

- A fost al meu doar pentru o scurtă perioadă de timp. Acum i l-am dat Lucillei.

Ryder își aminti când văzuse pentru prima oară colierul acela ciudat la gâtul lui Mary în timpul balului de logodnă al Henriettei. Pentru că primii invitați de-abia intrau și mai aveau până urcau scările, încetini.

- Ție ți l-a dat Henrietta la petrecerea ei de logodnă?

Mary îi aruncă o privire pătrunzătoare.

- Ce simț de observație pătrunzător!

Ryder îi aruncă unul dintre zâmbetele lui strengărești.

- Deci ce-i cu el? Își aduse aminte de discuția - la care trăsese cu urechea - dintre Mary și Angelica, în care era vorba despre Mary și ursitul ei. E un fel de talisman? își dădu el cu presupusul.

Mary se uită la el câteva clipe, întrebându-se dacă să-i răspundă sau nu, și dacă da, cât de multe să-i spună.

- E un dar de la zeița Catrionei - se cheamă Doamna - și se presupune că le ajută pe cele care îl poartă să-și găsească bărbatul potrivit, zise ea, privind spre ușile larg deschise ale sălii de bal. Întâi

l-a purtat Heather, care i l-a dat Elizei, apoi au urmat Angelica şi Henrietta, după care a ajuns la mine. Îi aruncă o privire, bănuind că nu prea îl convinsese. Fiecare dintre noi putem susţine că a funcţionat, deşi nu mă aştept din partea ta să dai crezare unei asemenea superstiţii.

Ryder nu îi ocoli privirea, dar se întrebă dacă avea curajul să-i spună că era sigur că în cazul ei colierul funcţionase perfect - doar o condusese spre el. Preferă să nu spună nimic, ci zâmbi şi se uită spre cei care ajunseseră deja la recepţie.

- Doamna? întrebă el ironic, în timp ce se aşezau la coada formată înaintea intrării în sala de bal, după care se aplecă şi îi şopti la ureche: Recunosc că eu nu i-am spus niciodată aşa, ci mai simplu, soarta.

Îşi ridică privirea spre el şi nu şi-o mai desprinse decât în momentul în care primii invitaţi la balul lor de logodnă - Lord şi Lady Jersey - intrară, ocazie cu care trebuiră să-şi amâne toate conversaţiile şi revelaţiile pentru mai târziu.

În următoarea oră, amândoi fură extrem de ocupaţi întâmpinându-şi musafirii şi făcând conversaţie cu ei. Nu era o îndeletnicire foarte istovitoare, având în vedere că deja îi cunoşteau pe toţi. În ciuda faptului că balul fusese organizat pe negândite chiar în perioada de vârf a sezonului londonez - ce-i drept, era un eveniment important, unind două dintre cele mai vechi şi mai puternice familii din oraş -, atmosfera era relaxată şi cordială, spre deosebire de alte evenimente mai formale şi mai fastuoase, unde se puteau crea anumite tensiuni.

Ryder era în general foarte mulţumit, singurul lucru care îl deranja oarecum fiind prezenţa mamei lui vitrege, dar graţie surorii şi fraţilor lui vitregi care se străduiau să o ţină departe de el sau de Mary, se linişti şi uită cu totul de ea. Făcură turul sălii, trecând pe rând pe la fiecare grup în parte, confirmându-le tuturor că nunta lor va avea loc peste zece zile, în săptămâna de după nunta Henriettei cu James.

Apoi răsunară primele acorduri muzicale - momentul mult aşteptat sosise. Îi zâmbi cu căldură şi făcu o plecăciune adâncă - şi foarte graţioasă, mulţumită lui Sanderson care îi scosese copcile şi îl declarase perfect vindecat. Îşi îndreptă umerii şi îi prinse

cu fermitate vârfurile degetelor – iar în acel moment simți că i se strânge puțin inima. Ochii ei erau ca două mări indigo, plini de speranță.

Nu-și dezlipi nici o clipă privirea din ochii ei, o luă în brațe și păși pe ringul de dans. Muzica se revărsă în toată încăperea, oamenii se retraseră zâmbind să le facă loc, iar ei începură să se rotească de parcă ar fi fost vrăjiți – era valsul lor de logodnă. Se învârteau singuri sub candelabrele de cristal care aruncau sclipiri de argint în părul și în ochii lor, ca și cum nimic din jurul lor nu mai conta. Ochi în ochi, trăiau din plin aceste clipe fermecate. Ryder zâmbea fericit. Știuse să vadă prin ea, știuse să profite de orice ocazie pentru a mai face un mic pas înainte. Reușise să se apropie de ea, apoi îi captivase simțurile în cel mai expresiv mod cu putință.

Acum mai era doar un singur pas până când ea urma să fie de-a pururi a lui. Urma să îi devină soție, recunoscută nu doar de societate, de familiile lor, nu doar de el, ci mai presus de toate chiar de ea însăși. Și nu numai de mintea ei rațională, ci și de femeia senzuală, temperamentală și cu voință de fier despre care fiecare instinct al lui îl asigura că zace în ea.

Acesta fusese scopul lui – să captureze o zână – și reușise, mulțumită vastei sale experiențe de vânător.

Dansau în cercuri largi și făceau piruete pline de eleganță, trupul lui antrenat efectuând toate mișcările inconștient, iar ea urmându-l fără să se gândească. Mintea lui însă se concentra în continuare. În ceea ce-i privea, ei nu dansau acum în Mayfair, ci valsau într-o lume doar a lor. Mary sesiză și ea diferența, nu doar pentru că simțurile ei erau purtate spre acea lume, ci și pentru că sentimentul era foarte puternic. Tensiunea aceea era acolo. Îi înlănțuise și vibra între ei.

Așteptase cu nerăbdare acest moment al dansului și a ceea ce reprezenta el, dar până acum crezuse că va semnifica doar atingerea scopului pe care și-l propusese. Își închipuise că primul vals cu logodnicul ei va simboliza doar sfârșitul perioadei în care el îi făcuse curte și va fi ca un fel de pact al dragostei dintre ei. Dar valsul acesta, valsul lor, reprezenta un început. Era primul pas pe un drum pe care nu crezuse că o va apuca vreodată, în nici

un caz nu fără să fie convinsă cu toată ființa ei că este mânată de dragoste. Iar acum era în brațele lui, rotindu-se la nesfârșit, cu privirea încătușată de privirea lui, într-o stare de semitrezie care îi ațâța toate simțurile. Era exact cum îi spusese Lucilla – ca și cum ar fi fost meniți unul altuia.

Acesta era drumul pe care trebuiau să-l parcurgă împreună, chiar dacă era foarte diferit de cel pe care și-l imaginase ea. Probabil că se potriveau, pentru că, altfel, el era extrem de diferit de orice bărbat lângă care se visase. Fusese convinsă că bărbatul pe care și-l va alege va fi ușor de îmblânzit... iar acum valsa ca vrăjită cu cel mai de neîmblânzit nobil din înalta societate.

Aceasta să fi fost provocarea? O, da. Era cu siguranță acolo, fascinată de licărul de foc din ochii lor. Zări cu coada ochiului că pe ring li se alăturaseră și alte cupluri, iar în acel moment se întrebă dacă și pentru el această provocare însemna același lucru. Dacă o recunoscuse, atunci ar fi trebuit să știe cât de intens trăia ea.

Nu avea nici o îndoială asupra intenției lui; ar fi trebuit să fie inconștientă și oarbă să nu-i perceapă posesivitatea aceea instinctuală. Meritul lui era că dorința îi era ascunsă foarte bine sub un văl de rafinament pe care îl mânuia cu mare abilitate, dar nici acum, când era pătrunsă de emoția acestui moment nu putea să ignore aceste semnale. Nu avea cum să nu observe forța și pasiunea care îi ardeau în priviri. O alesese pe ea, o dorea, iar în curând avea să fie a lui din toate punctele de vedere. Se gândi că poate el credea că va putea profita de această pasiune ce ardea între ei pentru a o manipula. Încă vrăjită de privirea lui, reîncepu să-i zâmbească, manifestând aceeași intenție. Rămânea de văzut ce va fi.

Pe când orchestra se pregătea să încheie, Mary nu se putu abține să nu comenteze:

– Poate ar trebui să îți cont de faptul că amândoi suntem oameni foarte hotărâți și că – își dădu capul pe spate și îl fixă cu privirea – acum suntem amândoi implicați... în asta.

„În relația noastră. În viitorul nostru."

Ryder tresări, iar chipul îi fu umbrit doar o clipită, după care reveni cu picioarele pe pământ în timp ce muzica se oprea. Mai făcură o piruetă, apoi îi dădu drumul, făcu un pas înapoi și făcu

o plecăciune. Mary făcu și ea o reverență - executată absolut perfect. Ryder zâmbi; aceasta fusese și intenția ei. Voise să mai risipească din tensiunea care îi ținuse înlănțuiți.

O tensiune despre care el vorbise, într-adevăr, dar care fusese... mult mai puternică decât se așteptase. Intenția lui fusese să o captiveze pe ea, nicidecum să-i cadă și el pradă. Nu ar fi vrut să se simtă atât de prins în vâltoare, sau de ea, sau de tot ce îl atrăgea sau îl distanța de ea. Era... mai mult decât se așteptase și-și dorise, mult mai mult... și diferit. Dar... era cum zisese ea, amândoi erau oameni hotărâți, iar acum erau implicați în această relație.

O ajută să se ridice, apoi o trase lângă el, îi luă brațul și îl așeză pe al lui și îi zâmbi la fel de fermecător cum o obișnuise.

- Vrei să ne întoarcem printre muritorii de rând?

- Mă tem că trebuie, îl privi ea cu o lucire plină de empatie în ochii albaștri.

Așa și făcură. Fu suficient să-și înalțe capul și în jurul lor se umplu de lume, care mai de care mai dornic să li se adreseze și să-i felicite. Pe măsură ce timpul trecea, grație unor comentarii mai puțin sincere, Ryder își dădu seama că hotărârea și angajamentul lor fuseseră percepute ca fiind mai intense decât își închipuise el. La un moment dat, în timp ce se perindau printre mulțimea de oameni, îi șopti la ureche:

- Cred că valsul nostru a avut un caracter declarativ mult mai puternic decât mi-am imaginat.

Mary îl privi chiorâș, apoi se uită în jur.

- Ah, nici eu nu mi-am dat seama, dar acum că mi-ai atras atenția, cred că ai dreptate, zise ea, dând din umeri. Dar poate așa e cel mai bine. Și nu văd ce e rău în asta, adăugă ea, mutându-și privirea de la el.

El nu era așa sigur de asta - și nici dacă nu cumva vorbele ei nu prevesteau ceva rău. Rămase să cugete la asta când se alăturară următorului grup; oricum, cunoscând-o pe Mary, probabil că în curând urma să afle.

Aflată în partea cealaltă a sălii de bal, Lavinia se sprijini de brațul lui Claude Potherby și pufni:

- Tu ai auzit ce vorbesc toți? Poate nu chiar toți, dar sigur doamnele venerabile și cele mai importante matroane. Că după

mica lor reprezentație nu mai e nici un dubiu că de acum încolo tot orașul se va învârti doar în jurul lor?

Claude avu un moment în care își dori să o poată mînți.

- Păi... da.

Nu se considera deloc o persoană ușor impresionabilă, dar până și el simțise, când îi văzuse împreună, aura aceea de forță și voință care îi învăluise când dansaseră.

- Dar, draga mea, nici măcar tu nu poți nega că ai asistat la un moment istoric. În afară de faptul că provin din familii bune, trebuie să ții cont de faptul că amândoi sunt cine sunt și că alianța ale cărei baze s-au pus astăzi este una extrem de importantă.

Lavinia își țuguie buzele.

- Mda. Dar tot cu Randolph ar fi dansat mai bine acel vals.

Claude se abținu iar să comenteze că Randolph ar fi fost de altă părere sau că valsul nu ar mai fi avut același impact. Făcu totuși încă o tentativă să o îmbuneze:

- Draga mea, totuși ești mama vitregă a lui Ryder. Ar trebui să fii încântată.

De îndată ce auzi aceste vorbe, Lavinia își afișă imediat zâmbetul fals și se întoarse spre următorul cuplu venit să-și prezinte omagiile și să o felicite pentru excelenta alegere a fiului său vitreg. După părerea lui Claude, se descurca destul de bine – nici el, nici copiii ei, cu atât mai mult fiul vitreg și logodnica lui nu se puteau aștepta la mai mult din partea ei.

Trecuse deja de unu noaptea când Ryder intră în garderoba sa, își aruncă haina pe un scaun, își desfăcu nasturii de la vestă și tocmai se pregătea să-și desfacă și eșarfa de la gât, când auzi sunetul soneriei.

Se duse înapoi în dormitor și ieși pe hol, întrebându-se cine putea fi la ora asta. Îl auzi pe Pemberly îndreptându-se cu pași molcomi spre ușă, apoi cum trage zăvorul și se oprește; continuă să-și desfacă eșarfa și ciuli urechile.

Pemberly spuse ceva, apoi ușa se închise cu zgomot, parcă în nasul cuiva... al unei femei.

Era posibil ca vreuna dintre fostele lui iubite să fi auzit că s-a logodit și să fi vrut să dea buzna peste el. Bombăni ceva lăsându-și eșarfa pe jumătate desfăcută și o porni pe coridor.

Încruntat, coti spre... Dar Mary apăru alergând spre el.

- Ooof!

Instinctiv, întinse mâinile și o luă în brațe.

- Ce cauți aici? o întrebă el mirat. S-a întâmplat ceva?

- Nu, zise ea, studiindu-l cu atenție, apoi făcu un pas înapoi.

Ryder îi dădu drumul fără nici o tragere de inimă. Dar nu mai apucă să spună nimic, pentru că Mary îl trase înapoi. Din ce în ce mai mirat, se uită peste balustradă și îl văzu pe Pemberly care trăgea zăvorul la ușă, după care se retrase în camera lui, luând cu el și lampa să-i lumineze drumul.

Foaierul de la intrare rămase în beznă. Ryder se uită din nou la ea; în afară de șalul pe care îl avea peste umeri, în rest era îmbrăcată tot cu rochia cu care fusese la bal.

- Repet, ce cauți aici?

O parte din el știa, dar poate mintea îi juca feste, căci nu-și putea da seama dacă era o idee bună sau rea, și pentru care dintre ei.

- Am venit să te văd, ce altceva? întrebă Mary, ridicându-și bărbia, mândră.

- M-ai văzut și am vorbit acum jumătate de oră.

Mary clătină din cap.

- Asta a fost atunci. Acum e acum.

Un argument foarte solid.

Stăteau în galeria luminată doar de razele lunii care pătrundeau prin lucarnă, iar în afară de faptul că el era pe jumătate dezbrăcat, mai era și pe jumătate excitat. În ciuda faptului că erau totuși zece centimetri distanță între ei, îi simțea căldura mâinilor și forma trupului. După ultimele zile, după toate senzațiile acelea complet neașteptate stârnite de acel vals... nu prea mai era sigur că prezența ei aici era un lucru bun. Mai ales dacă venise să stea de vorbă. Pretinse că-l apucă deodată căscatul de plictiseală, apoi se forță se mimeze un oarecare interes.

- Bine atunci. Suntem aici. Sunt atent, zise el. Deci ce e?

Mary își mijì ochii; deja părea ușor amenințătoare.

– Dacă crezi că am de gând să fiu prima femeie care păşeşte în faţa altarului virgină, te înşeli.

Închizând ochii pentru a-şi ascunde reacţia de uimire, Ryder murmură:

– Am auzit bine?

Simţi cum micuţul ei deget îl împunge în piept.

– Da! Ai auzit.

Sesiză mişcare în jurul lui, aşa că deschise ochii. Era deja prea târziu; se strecurase pe lângă el şi o pornise direct spre camera lui. Porni după ea, dar încetini pentru că nu prea ştia ce să facă, aşa că nu o prinse decât în dreptul uşii, care rămăsese deschisă. Mary intră în cameră. Se opri în prag, gândindu-se că nu era deloc înţelept să o urmeze şi îşi înfipse o mână în tocul uşii.

Ajunsă lângă pat, se întoarse spre el. Semeaţă, cu spatele drept, capul înainte – îi aruncă o privire incredibil de provocatoare.

– Acum suntem logodiţi oficial, iar această uniune a fost consfinţită de toţi cei care contează pentru noi, aşa că am venit să mă conving ce-i cu reputaţia asta a ta de care vorbeşte toată lumea.

În cameră se aşternu liniştea, tulburată doar de bubuitul inimilor lor. Cu braţul încordat şi cu degetele încleştate pe cantul uşii, o cercetă cu mare atenţie. Încercă să se adune, dar mintea îi era prea bulversată de vorbele ei. El ce trebuia să spună acum? Ce trebuia să facă? Se obişnuise ca el să fie vânătorul, iar acum prada i se aruncase în braţe, fapt care îl luase total pe nepregătite. Era mai mult decât suficient ca să-l avertizeze că, alături de ea, nimic nu era destinat să decurgă normal.

După câteva momente, când văzu că era atât de hotărâtă încât nici nu se clintise din loc, alese să procedeze aşa cum făcea de obicei în situaţii complet inedite. Se decise să îşi urmeze instinctele. Trase adânc aer în piept, îşi lăsă braţul în jos, intră în cameră, trase uşa după el, apoi o înfruntă direct.

– Nu am de gând să mă cert cu tine.

Mary dădu scurt din cap.

– Excelent, spuse ea, apoi se uită de jur împrejur şi se duse să-şi lase săculeţul de mână pe o comodă.

În timp ce Mary își dădea șalul jos de pe umeri, Ryder o întrebă, încă puternic afectat de turnura pe care o luase seara.

- Cum ai ajuns aici? Ai venit pe jos?

- Sigur că nu, răspunse Mary, desfăcându-și eșarfa pe care o așeză lângă săculeț. Inima îi bătea să-i sară din piept, dar vocea îi rămase la fel de hotărâtă. Am venit cu trăsura. Vizitiul a stat și m-a așteptat până a văzut că intru în casă, apoi a plecat.

- Vizitiul tău?

Auzi întrebarea de undeva de-aproape, din spatele ei; inima îi tresări, iar simțurile ei lacome se ascuțiră când își dădu seama că trupul lui atât de puternic și de viril era atât de aproape. Se răsuci pe călcâie și îl privi în ochi.

- Da, spuse ea, apoi i-o luă înainte. John ne iubește la nebunie pe mine și pe Henrietta. Face orice ne trece prin cap să-l rugăm și își ține și gura închisă.

Ryder o studie o clipă, apoi clătină cu fermitate din cap.

- Încă nu-mi e ușor să accept asta.

O văzu că vrea să-i spună ceva, dar o opri.

- Nu... așteaptă. Am o întrebare. Chiar te-ai gândit serios la asta?

- Sigur că da, zise ea, ușor iritată. Nu e genul de decizie pe care să o iei în pripă.

Ryder ridică din sprâncene.

- Nu, pe tine nu pot să te bănuiesc de așa ceva. Dar...

Mary își puse cu hotărâre palmele pe pieptul lui, apoi se întinse și-și lipi buzele de gura lui. Îl sărută, profitând de faptul că el rămăsese cu gura deschisă și-și vârî limba... înfiorându-se de răspunsul lui imediat. O luă în brațe și se aplecă spre ea, acaparându-i gura cu totul... Timp de câteva secunde bune, mintea i se opri în loc și emoțiile amenințară s-o copleșească, dar apoi se adună și se trase de lângă el.

- Nu ne mai certăm, zise ea, punându-i din nou mâna pe piept și privindu-l în ochi, după care își lipi din nou buzele de ale lui.

Acum fu rândul lui să întrerupă sărutul.

- De ce? Ți-e teamă ca nu cumva să pierzi?

- Nu... pentru că pierdem timp de pomană! replică ea și îl apucă de ceafă să îl sărute din nou, parcă și mai cu ardoare.

Dar parcă tot nu voia să îi cedeze, să cedeze propriilor impulsuri... Mary remarcă faptul că el era uşor încordat, aşa că se lipi cu totul de el şi îl simţi cum se înfioară şi toată rezistenţa i se topeşte treptat. Îi venea să sară într-un picior de bucurie; era al ei. Apoi mâinile lui coborâră pe talia ei, şi el preluă controlul; nu mai era nici un pic de nesiguranţă în mişcările lui. Luă frâiele cu o dexteritate uimitoare, iar ea cedă, arzând de pasiune.

Ryder se dădu bătut. Nu avea nici un rost să nu-i facă pe plac şi să nu se simtă mai mult decât flatat de oferta ei atât de inocent formulată. Faptul că era neprihănită – nu cunoscuse nici un bărbat până atunci – era destul de şocant, dar în acelaşi timp neaşteptat de incitant şi de provocator pentru un bărbat ca el, deşi creierul lui îl avertiza că nu va fi simplu. Trebuia să nu se grăbească. Putea să meargă până la capăt, dar încet. Nu era vorba doar de o singură noapte. În ciuda faptului că erau logodiţi, performanţa lui din această seară avea să-şi pună amprenta asupra experienţelor viitoare. În noaptea aceea trebuia ca totul să meargă bine.

Poate că un bărbat mai puţin experimentat ar fi dat bir cu fugiţii, dar Ryder ştia că poate să se ridice la nivelul aşteptărilor ei. De fapt, de-abia aşteptase această clipă, această şansă pe care ea tocmai i-o servise pe tavă.

Gura ei era dulce şi ispititoare, iar buzele moi şi flămânde - o contradicţie foarte incitantă. Savură minute în şir nu doar sărutul în sine, ci şi promisiunea de netăgăduit izvorâtă direct din trupul de femeie zvelt, catifelat, vibrant şi plin de viaţă pe care îl ţinea în braţe.

Ar fi putut să se mulţumească o bună bucată de vreme doar cu această promisiune de mai mult, dar o cunoştea deja... în curând avea să-şi piardă răbdarea. Dacă voia să rămână la conducere, atunci ar fi făcut bine să înceapă să-şi arate autoritatea. Încercă să-şi distragă atenţia de la sărut, de la tentaţia copleşitoare pe care o simţea faţă de gura ei, de la imboldul subtil şi tenace al buzelor şi al limbii ei, să se elibereze măcar pentru a putea trece în revistă posibilităţile.

Se aflau chiar lângă patul acoperit cu o cuvertură de mătase aurie bine întinsă şi netezită, pe care pernele tronau la capăt.

neatinse. Totul era îmbietor. În cameră era o lumină difuză, împrăștiată de cele patru lămpi așezate pe măsuțele aflate de-o parte și de alta a patului și pe scrinurile lipite de perete. Perdelele erau trase. În foc mai rămăseseră doar tăciunii aprinși, iar în cameră era plăcut.

Nu mai stătu pe gânduri și își ridică palma de pe talia ei spre spate, până în zona sensibilă de la ceafă. Mary se înfioră instantaneu, apoi buzele ei deveniră posesive. Din ce în ce mai posesive. Palma lui trecu apoi de nodul de la panglica medalionului prins la gât, după care își afundă degetele în părul ei minunat și îi desfăcu toate acele, lăsându-le să cadă pe podea.

O sărută fără oprire și o dezmierdă necontenit, o ținu captivă în marea aceea de căldură și dorință trupească, îi răscoli toate simțurile, până când părul ei i se revărsă liber peste umeri. El privi cu încântare cum cascada aceea de păr mătăsos curgea în jos, în valuri, dar Mary se trase înapoi. Curios, o lăsă să se depărteze de el, o văzu scuturând din cap, bucurându-se de mângâierea revărsării de bucle. Privirea ei era aprigă și languroasă, iar el văzu cum buzele ei umflate se rotunjesc încântate pe măsură ce urca și descoperea... părul lui.

Asemenea multor femei înaintea ei, se aplecă spre el și întinse mâna spre părul lui, apoi își strecură cu o plăcere vădită degetele prin coama lui deasă. Însă, spre deosebire de toate acele ocazii, mângâierea ei inocent de posesivă îl făcu să se înfioare. Ochii ei se pierdură în ochii lui. Șovăi o clipă, apoi se lipi cu îndrăzneală de el, se ridică pe vârfuri, îi cuprinse fața în palme și îl sărută. Cu pasiune. Pe neașteptate, capul începu să i se învârtească. O apucă iar de talie, ridicând-o, așa, lipită de el... însă pe măsură ce simțurile începeau să se liniștească își aduse aminte că ea era virgină. Nu sărutase prea mulți bărbați, așa că nu știa ce efect produc buzele ei... Limba ei curioasă țâșni printre buzele lui, se încolăci în jurul limbii lui, apoi se retrase, transportându-l cu totul într-o lume de vis, în care, precum o nimfă, gura ei îi oferea plăceri dintre cele mai nebănuite și mai intense.

Învăța foarte repede, și nici nu se așteptase la altceva din partea ei. Și era limpede, era nerăbdătoare. Ceea ce nu ar fi trebuit să reprezinte o problemă, doar că o parte din el era la fel. Așa

că trebuia să facă ceva să-şi recapete controlul asupra bestiei care pusese stăpânire pe el, s-o împingă în străfundurile minţii lui, amintindu-şi că el deţinea controlul şi că într-adevăr cea mai bună soluţie pentru amândoi era ca situaţia să nu se schimbe. Îşi ridică mâinile şi găsi nasturii care îi prindeau rochia. Poate că ar fi fost indicat să se mişte şi mai încet, dar deja îl mâncau palmele, deja ardea de nerăbdare să o simtă şi să o atingă şi să se bucure de senzaţia pură a pielii ei, fără nici o barieră între ei.

Mary era pregătită, mai mult decât pregătită să se arunce cu capul înainte în această experienţă. În această arenă fascinantă care, în mintea ei, se afla la dispoziţia ei pentru a fi explorată. Pentru a fi cucerită. Ba mai mult, ea era mânată şi de un scop precis. Mai avea încă mult până să ajungă să-l împlinească, însă era foarte sigură că aceasta era calea cea mai sigură către succes. Sigur că era minunat şi doar faptul că îl săruta şi era sărutată de Ryder era preludiul pentru ceva infinit mai puternic, o nevoie aproape animalică, ispititoare şi fascinantă – dar erau atâtea pe care voia să le vadă, să le afle... să le experimenteze. Şi trebuia să-l convingă să i le împărtăşească. În noaptea asta. Acesta era scopul ei imediat – pasul următor.

Tot acest joc al seducţiei era mai mult decât acaparator; îi era din ce în ce mai greu să se gândească la orice altceva în afară de atingerea aceea senzuală a buzelor şi a limbilor. Când reuşi să-şi vină în fire pentru o fracţiune de secundă, îşi dădu seama că el deja reuşise să-i desfacă toţi năstureii de la rochie. Încântată să descopere că gândeau la fel, îşi scoase mâinile din părul lui şi începu să-i desfacă la repezeală nodul deja slăbit de la eşarfă, apoi trase... Ryder scoase un sunet gutural şi îşi mişcă gâtul cât să-i îndepărteze mâinile, iar Mary îşi spuse că putea reveni oricând la eşarfă, întinzându-se să-i scoată vesta, deja descheiată, şi trăgând-o jos de pe el. Atenţia îi fu brusc atrasă către pieptul lui, încă acoperit de cămaşă. Simţurile i-o luară iarăşi razna, din nou nerăbdătoare să exploreze, şi-şi mută mâinile către umeri, apoi înşfăcă şi trase, pentru a scoate măcar cămaşa.

Se aşteptase ca el să renunţe să mai tragă de rochia ei şi să-şi lase mâinile în jos, dar el nu făcu altceva decât să mârâie. Bestie neascultătoare. Nu se lăsă nici ea mai prejos, trăgând mai tare.

Apoi Ryder îi dădu drumul brusc, însă doar pentru a-şi trece palmele fierbinţi pe umerii ei, trăgând de rochie în jos şi împingându-i astfel şi braţele în aceeaşi direcţie.

- Hm!

Mary refuză să-şi coboare braţele, trăgând în continuare de hainele lui, care o împiedicau să îşi atingă scopul mai repede. Însă nici el nu se lăsă mai prejos. Trăgea el, trăgea şi ea. Urmară câteva momente de luptă corp la corp, nu atât din încăpăţânare, cât din dorinţa de a-l face pe celălalt să cedeze primul... Se opriră din sărutat, gâfâind, aproape izbucnind în râs. Distrasă de momentul de veselie, lăsă garda jos. Iar el atât aştepta. Din două mişcări uşoare, îi împinse mâinile şi îi trase mânecile în jos, ţinându-i braţele în laterale. Rochia îi căzuse până la brâu, iar singurul obiect vestimentar care îi mai acoperea sânii rămăsese cămăşuţa de corp foarte subţire.

Mary îşi trase sufletul şi dădu să-şi mijească ochii, dar îi zări privirea de lup flămând care se lipise de sânii ei. Tresări şi îşi simţi gura uscată.

- Nu-i corect, reuşi totuşi să îngaime.

Ryder îşi ridică încet privirea spre ea.

- Ce nu-i corect?

O ţinea de coate ca să nu scape din prinsoare. Mary încercă să evadeze, fără să-i pese că mişcarea îi întindea cămăşuţa de mătase peste sâni şi peste sfârcurile atât de întărite încât o dureau.

- Da. Nu-i corect. Trebuia să facem cu rândul. Eu aproape am rămas fără rochie, spuse ea, făcându-i semn cu bărbia, acum tu trebuie să-ţi dai vesta jos.

Ryder făcu ochii mari, dar... ar fi trebuit să se aştepte la asta.

- Cine crezi că e şeful aici? Nu, aşteaptă... dă-mi voie să reformulez. Care dintre noi crezi că are experienţa necesară ca să preia conducerea în această acţiune?

Mary îşi mijì ochii.

- Tu. Dar asta nu înseamnă că...

O luă pe sus şi o aruncă pe pat, după care o ţintui locului cu propriul trup. Departe de a se fi speriat sau măcar de a se fi liniştit, Mary începu din nou să se zbată atât de tare, încât reuşi în cele din urmă să-şi elibereze braţele din mâneci. Imediat, se întinse după

vesta lui. Ryder se năpusti mârâind şi o prinse de încheieturi. O ţintui bine de pat, cu mâinile de o parte şi de alta a capului. Moment în care trupurile lor se lipiră şi mai tare unul de celălalt. Se uită exasperat în ochii ei, citind în ei aceeaşi exasperare.

– Nu te mai grăbi!

Mary deveni atentă.

– De ce?

Bună întrebare, iar el ştia că există un răspuns, dar nu unul pe care să intenţioneze să i-l ofere în acea împrejurare. Nu acum când mintea lui – de altfel singura care îl mai asculta cât de cât – şi toate simţurile îi erau atrase ca un magnet de ea. De corpul ei zvelt prins sub el, de sânii ei absolut uluitori, plini şi rotunzi, care se conturau perfect pe sub cămăşuţa transparentă. Nici nu-şi dădu seama când îi alunecase privirea către colinele acelea splendide cu sfârcuri ridicate care parcă implorau să fie gustate, până când ea nu se arcui sub el, din ce în ce mai provocator.

– Hai lasă gânditul, mai bine... învaţă-mă. Acum.

Porunca ei, accentuată pe ultimul cuvânt, îl făcu să-şi lase instinctiv capul în jos... dar tresări şi se opri. Nu. Trebuia să o ia mai încet.

Îşi ridică privirea şi citi în ochii ei satisfacţia că aproape reuşise. Îi eliberă mâinile şi se ridică brusc – de pe ea şi de pe pat.

– Nu! se întinse ea după el. Vino înapoi.

Ryder îi întoarse privirea încruntată.

– Ai de gând să asculţi şi să-mi urmezi instrucţiunile?

Mary îl împunse cu ochii aceia albaştri ca azurul. Când văzu că ea se încăpăţânează, rosti autoritar:

– Facem ca mine!

Nu riscă să adauge şi „altfel nu mai facem nimic", pentru că ar fi fost o gogoriţă. Indiferent de cum cădeau de acord, oricum nu avea nici o şansă să plece virgină din dormitorul lui, dar nu voia să-i atragă atenţia asupra acestui detaliu, doar ca să-i dea apă la moară în această mare bătălie a egourilor.

Mârâi şi se trânti îmbufnată pe pat.

– Of, bine atunci. Facem ca tine. Apoi îşi ridică imediat capul şi se uită la el.

– Deci, zise ea ridicând din sprâncene, ce urmează?

- Urmează, zise el în timp ce o lăsa să-i scoată vesta pe care se luptase atâta să i-o dea jos, să-mi răspunzi la următoarea întrebare: De ce în noaptea asta?

De fapt încerca să mai tragă de timp - voia să se mai răcorească, voia ca ea să se mai răcorească, înainte de a se întoarce lângă ea în pat.

Mary se încruntă și nu răspunse imediat. Trebuia să se gândească bine înainte, iar acum mintea îi cam juca veste. Toate simțurile îi fuseseră excitate și preluaseră controlul asupra minții. Simțise dorință? Atracție fizică? Dacă da, atunci era sigură că nu mai simțise așa ceva niciodată. Și constată că acest nou sentiment avea puterea să-i schimbe total ordinea priorităților. Ar fi crezut că stând în patul lui cu rochia până la brâu și cu sânii la vedere nu mai putea să gândească, dar nu era așa. Simțurile ei, necesitățile ei - dorința ei - erau mult mai concentrate să grăbească repetarea acelor momente în care el se aflase deasupra ei, când simțise că explodează de plăcere. În momentul în care Ryder se dezlipise de trupul ei îi venise să țipe de ciudă. Nu se gândea decât la cum să-l facă să se întoarcă...

Între timp, Ryder terminase de desfăcut eșarfa, o aruncase peste vestă, iar acum se pregătea să-și desfacă nasturii de la cămașă, dar se opri și o privi întrebător. Mary încercă să se adune, trase aer în piept - conștientă de privirea lui înfometată atrasă de acest gest - și spuse:

- Pentru că vreau să fac asta, să știu și să înțeleg această experiență înainte să-mi pui inelul pe deget.

Ryder începu să-și desfacă nasturii, se întrerupse pentru a-și descheia manșetele, apoi reveni la nasturii cu care era prins plastronul. Mary se așeză pe coate și îl studie cu atenție, revenind încontinuu cu privirea spre pieptul lui din ce în ce mai dezgolit.

- De ce? o iscodi el mai departe, iar când îi văzu privirea încurcată zâmbi. Vrei să mă părăsești dacă prestația mea nu se va ridica la nivelul așteptărilor?

Se uită în ochii lui aurii și îl văzu stăpân pe sine, perfect încrezător în supremația lui de mascul ce emană virilitate prin toți porii, și se simți invadată de un val de emoție pură.

Buzele i se arcuiră uşor, apoi se întinse cu graţie, dar continuă să îl privească în ochi.

- Asta rămâne de văzut, iar tu trebuie să te comporţi exemplar, murmură ea pe cel mai senzual ton cu putinţă.

Ryder se opri cu cămaşa descheiată şi se uită spre ea. Ştia că îl tachinează, dar se minuna de neobrăzarea ei, chiar dacă era încântat - ba nu, extaziat - la gândul de a-i răspunde la provocare.

- Chiar aşa? întrebă el, ridicând o sprânceană.

Îşi scoase cămaşa - şi îşi stăpâni un rânjet de satisfacţie când o văzu cu câtă poftă se uita la pieptul lui - şi o aruncă cât colo. Se aplecă şi-şi scoase pantofii şi şosetele, apoi se duse spre pat, desculţ şi cu pieptul dezgolit. Îşi desfăcu primii doi nasturi de la pantaloni, puse un genunchi pe pat, apoi se întinse încet peste ea. Îşi aşeză palmele pe umerii ei şi îşi încordă braţele, apoi se uită în ochii ei - care îl priveau plini de speranţă - şi nu se putu abţine să nu zâmbească.

- În acest caz, zise el mutându-şi privirea spre sânii ei, mai bine m-aş apuca de treabă, ce zici?

După care se năpusti asupra buzelor ei, exact în aceeaşi clipă în care palmele ei îi atinseră pieptul. Contactul îl zăpăci complet, îi năuci toate simţurile şi îi limită puterea de concentrare, care oscilă debusolată între sărut şi degetele care îl mângâiau înnebunitor prin părul acela creţ şi care îi ocoleau cu grijă cicatricea, pe care o simţea brusc erotic de sensibilă...

„Facem ca mine."

Îşi înclină capul şi se năpusti asupra gurii ei, moale şi primitoare şi doar a lui, străduindu-se din răsputeri să nu mai fie distras de atingerea mâinilor ei. Se concentră asupra buzelor şi a limbii ei, simţind-o din ce în ce mai atentă la sărut, până când mâinile ei începură să se mişte din ce în ce mai lent, după care se opriră pur şi simplu pe pielea lui fierbinte.

Dar parcă tot era prea mult contact fizic; o sărută în continuare, dar îşi puse un cot pe pat lângă cotul ei. Ea se întoarse spre el, ridicându-şi mâinile spre umerii lui. Mult mai bine aşa. Acum avea o mână liberă, aşa că o împinse puţin mai sus... Prea sus, pentru că mâinile ei alunecară iar în părul lui şi îl ţintuiră în acel

sărut atât de amețitor, încât la un moment dat nu mai știu de el, după care preluă ea conducerea și se arcui spre el.

Sânii ei abia acoperiți îl împungeau în piept, ispititori. Când Mary se mișcă doar o fracțiune de secundă, sfârcurile ei învelite în mătase mângâiară... și îi alungară brusc gândul de la orice prestație după program prestabilit. Iar el cedă în fața instinctelor.

Își apropie palma de un sân obraznic și îi sorbi cu nesaț respirația întretăiată. Simți fiorul care o mistuia și se gândi că așa-i trebuia dacă îl provocase. Trebuia să meargă mai departe. Știa ce are de făcut, știa și cum, dar nu era prea sigur că ea înțelegea suficient încât să-l lase să meargă până la capăt. Scopul lui era foarte precis: trebuia să o seducă și să o facă să se predea în așa fel, încât nu doar să tânjească după el, ci să vrea mereu mai mult. Trebuia să o facă să se întoarcă la el în fiecare noapte, atâta vreme cât dura această magie dintre ei.

Habar n-avea cât avea să dureze, dar nici nu-și pierdea timpul să se întrebe. În viața reală și pe termen lung, știa că nu putea controla aceste aspecte decât superficial; dar în privința intensității plăcerii pe care și-o ofereau unul altuia, avea mult mai multe de spus. La urma urmei, era recunoscut drept unul dintre cei mai grozavi amanți din înalta societate.

Începu să îi mângâie trupul, descoperindu-i și învățându-i contururile. Voia să o vadă cum se arcuiește sub el, cum zvâcnește și se încinge când o dezmiardă. Îi scoase rochia și o aruncă cât colo, apoi îi atinse coapsa goală; după un moment în care se bucură cu nesaț de catifelarea pielii ei, își plimbă mâna pe curba din spatele genunchiului ei, apoi îi ridică tivul cămășuței și zăbovi încă o clipă cu țesătura aceea extrem de vaporoasă în mână, apoi îi cuprinse cu fermitate o jumătate bucălată a posteriorului ei. Cu mișcări lascive și hotărâte o frământă, implântându-și degetele în carnea ei fermă, și îi trase coapsa înspre coapsa lui, astfel încât ea să-i simtă din plin forța erecției.

Departe de a se chirci cu un sentiment de pudoare virginală, Mary îl sărută și mai pasional și se arcui și mai senzual înspre el, provocându-l și mai tare. Trupul ei ispititor, senzația aceea de forme feminine pline și fierbinți și de adâncituri senzuale îl copleșeau. Își scoase mâinile din părul lui. Palmele ei alunecau,

apucau, strângeau şi îi mângâiau impetuos pieptul. Apoi, dorind mai mult, o luară în jos. Coborâră pe abdomen, pe coapse, pe talie. Ryder îşi dezlipi gura de buzele ei, îşi dădu capul pe spate şi încercă să ia o gură de aer.

Reacţia lui o încântă. Se mişcă şi-şi răsfiră din nou degetele peste muşchii de pe bustul lui, cu o posesivitate inconştientă. Sau poate premeditată.

Ryder rămase cu ochii închişi – nici nu mai trebuia să vadă; simţea absolut tot în atingerea ei... dar trebuia să o oprească. Îi plăcea ca iubitele lui să îl alinte şi să îl dezmierde, îi plăcea să le simtă mâinile mici mângâindu-l, apoi din ce în ce mai flămânde până când îşi pierdeau controlul şi îşi înfigeau unghiile în carnea lui, în culmea extazului. Era ceva normal şi plăcut, dar cam atât. Dar mâinile lui Mary – atingerea ei – îl făceau să simtă atât de intens, încât atenţia îi era abătută pe negândite de la plăcerea pe care voia să i-o ofere la plăcerea pe care i-o oferea ea.

Mai trase câteva guri de aer. Îşi spuse că putea să mai amâne acest moment de triumf; nu sosise încă clipa. Nu acum. Îi lua cam jumătate de secundă să verifice dacă exista vreo altă cale... apoi se dădu la o parte. O prinse cu o mână de ambele încheieturi. Se aplecă peste ea, o strivi de pat şi îi ridică braţele deasupra capului.

Ea făcu o mutriţă care avu intensitatea unui gest plin de senzualitate.

– Nu e corect! spuse ea pe un ton de sirenă alintată.

Ryder clătină din cap.

– Nu... este corect! răspunse el cu o voce mai mult decât serioasă. Cel puţin de data asta. O văzu ridicând din sprâncene. Ai încredere în mine... de data asta trebuie să ne mişcăm mai încet. Mary făcu ochii mari.

– Şi nu e bine dacă te ating?

Ochii ei păreau indigo. Se gândi puţin...

– Nu, recunoscu el.

– O, replică ea, pe un ton care simula inocenţa. Dar atunci ce zici de asta? spuse ea, începând să se arcuiască mai ceva ca o pisică, mângâindu-i tot trupul.

- *Mary!* scrâșni el din dinți și închise ochii - trebuia să se stăpânească.

- Ry-der! îl imită ea pe un ton mai mult ispititor decât ironic.

Apoi o văzu mișcându-se, iar în secunda următoare îl simți gura atingându-i cu delicatețe buzele. Respirația ei îi trecu ademenitor peste buze, în timp ce îi șoptea:

- Nu-ți face griji, nu sunt de sticlă și n-o să mă sparg.

Își întredeschise pleoapele cât să se uite spre ea. Impulsionată, determinată și foarte sigură pe ea, Mary își umezi buzele. Ryder o privi în ochi.

- Știu că sunt nerăbdătoare, dar nu e cazul să mă protejezi acum. Trebuie doar să mă îndrumi ca să știu ce să fac, exact ca atunci când am valsat împreună... spuse ea, apoi se întrerupse. Vrei, te rog, să dansezi cu mine?

Îl simți că s-a mai înduplecat, că renunță la autocontrolul acela atât de dominant și arogant. Și îl simțit liniștit și profund emoționat; habar n-avusese că logodna lor va evolua așa, dar deja începuse și ea să îl cunoască, iar acum aveau șansa să meargă pur și simplu înainte de la același nivel... nu se așteptase să se ajungă atât de departe, să se obișnuiască atât de repede cu el și în nici un caz la ce voia acum să se întâmple, și nu chiar din prima lor noapte împreună.

Mary se trase mai înspre el, iar el îi eliberă mâinile și o primi cu brațele deschise. O îmbrățișă, își aplecă ușor capul spre ea, iar ea și-l ridică puțin... Buzele lor se atinseră - și, într-adevăr, fu ca atunci când valsaseră, când se mișcaseră atât de armonios și la unison, când trupurile, și mințile, și simțurile lor fuseseră purtate într-un vârtej în care doar persoana celuilalt mai conta.

Dorință - fierbinte, intensă și arzătoare - combinată cu pasiune copleșitoare. Mâinile lui șerpuiau pe pielea ei; mâinile ei îl pipăiau lacom. El o învălui în șoapte fierbinți, apoi îi scoase cămășuța, iar ea radie de fericire zărind ardoarea cu care o privea. O atinse, la început cu sfială, apoi din ce în ce mai pasional. Îi dezmierdă fiecare curbă, fiecare adâncitură. Apoi se aplecă și îi apucă sfârcul în gură, iar ea țipă și se arcui toată. O imobiliză în timp ce îl mângâie cu limba și cu buzele, iar trupul ei zvâcni de fiecare dată, pătruns de cei mai fierbinți fiori. Îi exploră

sânii cu pasiune, transportând-o într-o lume a desfătărilor la care nici măcar nu visase. Până sângele îi clocoti în vene. Până când sufletul, şi mintea, şi trupul ei cerură cu disperare mai mult... şi mai mult...

După care o mângâie iar, îşi arcui trupul odată cu trupul ei şi se năpusti din nou asupra gurii ei. Cu inima bătându-i nebuneşte şi fierbinte de dorinţă, fără să-i mai fi rămas vreo urmă de răbdare, Mary se întinse spre nasturii de la pantalonii lui... iar el o lăsă. Îi descheie şi-şi strecură mâinile înăuntru - era fierbinte ca metalul topit şi tare ca piatra. Îl apucă bine cu o palmă, iar el se trase înapoi cu un şuierat.

Era imens - mult mai mare decât se aşteptase - îşi plimbă mâna de-a lungul mădularului lui şi remarcă oarecum surprinsă încordarea care îi cuprinsese chipul, dar îşi spuse că probabil nu trebuia să-şi facă griji, pentru că el ştia ce-i de făcut şi putea să îi arate cum...

Înăbuşindu-şi o înjurătură, Ryder îi luă mâna de pe erecţia dureroasă pentru a-şi da pantalonii jos. Se întoarse, iar ea îl trase imediat spre ea şi îşi lipi sânii de pieptul lui, picioarele de coapsele lui, apoi îşi dădu încet capul pe spate şi închise ochii... Şi se lăsă inundată de toate acele senzaţii. Era prima dată când experimenta impactul erotic produs de trupurile lor goale. Era în al nouălea cer. Ryder se cutremură. Destul!

O lăsă pe spate, îi desfăcu picioarele şi îşi strecură mâna între ele. O privi şi îi savură fiecare reacţie, în timp ce îi depărta pliurile, desenând conturul intrării, apoi, când o văzu cum întredeschide buzele şi începe să se înfioare de plăcere, când îi zări nesaţul din priviri, îşi introduse degetul înăuntru şi îi mângâie mugurele de carne mătăsoasă. Ochii ei străluceau de dorinţă. Ryder îşi mişcă încet mâna, iar ea începu să se contracte şi să gâfâie. Începu să o apese puţin, apoi mai strecură încă un deget. O aduse intenţionat până aproape de orgasm înainte de a o penetra; Mary nu se mai putu stăpâni, îşi înfipse unghiile în braţul lui şi îşi arcui şi mai mult coapsele.

- Acum. Te rog, Ryder... acum.

Nu mai putea rezista nici el. Îşi retrase degetele tremurânde din învelişul fierbinte, îi desfăcu larg picioarele şi se aşeză

peste ea. Își potrivi mădularul în dreptul intrării, apoi se aplecă și o mai sărută o dată. Apoi, mai hotărât ca niciodată, se implântă în ea chiar în clipa în care trupul ei se arcuia spre el. Mary scoase un țipăt de uimire. Ryder se înfioră de plăcere, dar se controlă cu mare băgare de seamă; canalul ei strâmt îl strângea ca o menghină, așa că trebui să-și încordeze mușchii și să rămână nemișcat. Deja îl adusese la limită și...

Sub el, ea se mai relaxă, apoi se mișcă din nou. Întrerupse sărutul doar cât să tragă aer în piept, întrebând:

- Arată-mi... cum se procedează?

Ryder își dădu seama că tensiunea era atât de mare, încât nu mai putea râde.

- Așa, spuse el.

Ieși din ea, apoi o penetră din nou; repetă mișcarea, constatând că ea deja îi învățase ritmul și se mișcau în armonie în acest dans vechi de când lumea. Era simplu, făcuse asta de nenumărate ori - nu ar fi trebuit să existe nimic care să-l facă să-și piardă uzul rațiunii. Însă avea să piardă orice contact cu prezentul, devenind atât de pătruns de uniunea aceasta primitivă, încât se lăsă cuprins de acest ritm trepidant. De toate aceste senzații indescriptibile pe care trupul ei i le provoca mângâindu-l într-un mod atât de intim, acceptându-l cu o pasiune atât de pură.

Ritmul se intensifică, inimile le băteau nebunește, rămăseseră fără aer și singurul scop deveni atingerea punctului culminant. Nimic altceva nu mai conta acum. Cu respirația sacadată, orbit de disperare, cu palmele peste palmele ei, cu capul plecat într-o parte în timp ce se implânta în ea, Ryder văzu, simți și gustă din plin toată pasiunea fierbinte care emana din ei, răspunzând la chemarea lor... Nu mai exista nimic în afară de această pasiune care îi devora cu sălbăticie acum.

O auzi țipând de undeva de departe, îi simți trupul contorsionându-se, unghiile înfigându-se în brațele lui, dar cel mai mult simți puternicele contracții care îi înconjurau mădularul în timp ce ea termina... Trupuri, simțuri, voințe - toate se contopeau. Nu se mai putu împotrivi - atinse și el extazul, eliberându-se și slobozind din străfunduri un răget de leu.

Apoi se prăbuşiră amândoi, într-o stare de beatitudine glorioasă. Tensiunea se risipi uşor, lăsându-l în cele din urmă în starea aceea de pustiire bine cunoscută. Familiară, însă parcă diferită. Mai profundă, mult mai profundă. Îşi simţi trupul greu şi extenuat, aşa cum nu mai fusese vreodată. Dură ceva până când mintea lui putu să formuleze un prim gând coerent: Oare nu o strivea sub greutatea lui?

Chiar atunci o simţi mângâindu-i părul. Închise ochii şi rămase aşa câteva secunde lungi, savurând momentul. Dacă ar fi fost cu adevărat un leu, acum ar fi tors. Nu-şi aducea aminte să se mai fi simţit vreodată atât de împlinit după ce făcuse dragoste.

Meditä câteva secunde asupra acestei mici revelaţii, apoi, deşi îi plăcea s-o simtă sub trupul lui, se forţă să se ridice pe braţe, apoi o privi.

– Cum te simţi? murmură el.

Nu deschise ochii, dar îi zâmbi.

– Cum nu se poate mai bine, spuse ea, apoi îl strânse uşor de umăr. Îţi mulţumesc.

Gândul îi încălzi sufletul, simţindu-se mândru.

– A fost plăcerea mea.

Mary pufni în râs.

– Aş putea să îţi răspund pe măsură, dar n-am mai termina niciodată.

– Corect, zise el, dând să se ridice.

Coapsele ei se încordară brusc.

– Chiar trebuie...?

Se mai uită o dată spre ea; tot nu-şi deschisese ochii. Nu exista nici cea mai palidă umbră de încordare pe chipul ei.

– Nu, dar nu sunt prea greu?

Mary clătină din cap, iar pletele ei se răsfirară pe pernă.

– Ai avut dreptate. Îmi place să te simt în mine, îmi place senzaţia asta puternică şi căldura ei.

Nu avea cu ce să o contrazică. Se lăsă înapoi peste ea cu un geamăt, dar nu chiar cu toată greutatea dinainte. Se relaxă şi îşi aşeză capul lângă al ei, iar Mary începu să-i mângâie părul.

Încântat de gestul ei, Ryder mormăi:

- În curând va trebui să te conduc acasă.

- Hmm. Îndrăzneala ei o adusese mult mai departe decât sperase. Zâmbi. În curând.

Capitolul 10

- Eu nu mai suport așa ceva! izbucni Lavinia, dând buzna în budoarul ei. Își aruncă la întâmplare pălărioara elegantă, apoi se repezi la Claude Potherby care mergea în urma ei. Roșie ca focul în obraji, își deschise larg brațele. Cine mă scapă de ticălosul ăsta nenorocit?

Claude zâmbi.

- Da, foarte teatral, draga mea. Din nefericire, nu știu pe nimeni care să-ți îndeplinească dorința, iar dacă îți închipui că te-aș putea ajuta în această privință, te rog să mă scuzi.

- Aaah! Începu să se plimbe în sus și-n jos prin cameră, așa cum făcea de fiecare dată când era agitată. Își lăsă privirea în podea și începu să își roadă nervoasă o unghie. I-ai văzut faetonul ăsta nou? E o drăcie strigător la cer de periculoasă - mă mir că familia Cynster n-a făcut scandal și și-a lăsat fata să se fâțâie prin tot orașul cu viteza aia amețitoare.

Claude o însoțise pe Lavinia în parc, iar acolo îi văzuse pe cei doi învârtindu-se pe străzile din împrejurimi. Se cufundă într-un fotoliu și suspină în sinea lui.

- Draga mea, dacă speri cumva ca Ryder să piardă controlul asupra cailor, să se răstoarne cu trăsura și să-și frângă gâtul, mă tem că vei fi dezamăgită. Este un vizitiu tare apreciat și, deși armăsarii lui sunt din cale-afară de nărăvași, îi poate stăpâni fără probleme.

Lavinia pufni scârbită.

După o clipă, începu să vorbească pe un ton de parcă ar fi recitat o litanie.

- A fost bolnăvicios din naștere și toată lumea, inclusiv iubitorul său tată, credea că o să moară în scurt timp. N-a murit.

Dup-aia s-a dus la şcoală şi a făcut toate nebuniile posibile şi imposibile. A supravieţuit şi de data asta. Apoi s-a apucat de mânuit obiecte ascuţite şi de călărit, şi de vânătoare, şi de curse, şi de curse de trăsuri, şi de condus diligenţe, şi mai ştiu eu de ce. Au murit alţii din anturajul lui, dar el n-a fost nici măcar pe-aproape, zise ea cu ochii scăpărând de furie, în timp ce se trăgea nervoasă de poalele rochiei. După aceea a venit în oraş şi a început să dea iama în femei - s-ar fi crezut că măcar unul din armata aia de soţi încornoraţi se va trezi şi îl va provoca la duel. Dar a făcut-o careva?

Zâmbetul lui Claude se transformă brusc într-o grimasă.

- Draga mea, nu trebuie să te superi pe ei. Din câte am auzit, Ryder nu a dat niciodată motive nici unui domn să îl provoace şi să-şi pună viaţa la bătaie - şi ştii că oricum nu el ar fi avut de suferit. Zice lumea că e trăgător de elită.

- Nu mă interesează! se răţoi ea, aruncându-se în celălalt fotoliu. Vreau să dispară şi vreau ca Randolph să-i ia titlul de marchiz.

Claude îi aruncă o privire scrutătoare, apoi se grăbi să-i spună pe un ton sobru:

- Draga mea, trebuie să renunţi la ideea asta. Poate ai dreptate în ceea ce îl priveşte pe Ryder, dar asta, mai mult ca orice, ar trebui să te convingă că este un om foarte norocos. Nu o să moară, iar Randolph n-o să devină marchiz, şi să ştii că nu poate ieşi nimic bun niciodată dacă încerci să te împotriveşti sorţii.

- Pfff!

Lavinia se îmbufnă.

Claude oftă, privind-o critic. Nici nu mai ştia ce văzuse la ea când o cunoscuse. Acum nu mai avea nici o explicaţie pentru faptul că îi rămăsese devotat atâta amar de vreme.

Mai ceva ca un căţeluş.

Nu se considera deloc slugarnic şi se îndoia că îl vedea cineva aşa. Adevărul era că... se obişnuise cu Lavinia. Faptul că îi rămăsese alături îi permitea să se mişte liber în cercurile lor sociale fără să riste să devină o pradă pentru averea lui şi, cum nu fusese interesat niciodată de altă femeie, aranjamentul acesta îi convenea. Încă îi convenea. Aşa că tot ce avea de făcut era să aştepte

ca ea să renunțe încetișor la visurile ei și să revină cu picioarele pe pământ – și la el.

– Știi ceva, îmi pare foarte bine că ai insistat ca nunta noastră să fie de amploare, zise Mary către Ryder, în timp ce stăteau în mijlocul sălii de bal de la St. Ives. Era după-amiază, și se aflau aici cu ocazia nunții lui James și a Henriettei. Având în vedere că ei au preferat să aibă o nuntă mai modestă și că au trecut mai mult de zece ani de când s-au măritat Amelia și Amanda, dacă am fi făcut și noi o nuntă restrânsă, biata mama s-ar fi simțit cam năpăstuită.

Îi acoperi palma pe care o ținea pe brațul lui – un gest de posesivitate pe care îl făcea de câte ori avea ocazia și pe care ea nu părea a-l remarca, sau poate-l remarca, dar alegea să-l tolereze –, îi zâmbi și își mută atenția către cei din jur. După standardele sociale, nunta lor fusese, într-adevăr, un eveniment restrâns, dar în schimb se distinsese prin căldură familială, bună dispoziție de zile mari și bucuria sinceră caracteristică unui cuplu de tineri încântați de ideea de a-și petrece toată viața împreună. În afară de asta, nunta aceasta îl convinsese pe deplin că, pe drumul său către un viitor asemănător, se afla întocmai acolo unde trebuia să fie – alături de Mary Cynster.

Mary era domnișoara de onoare a Henriettei și de data aceasta renunțase la albastrul ei obișnuit și alesese o rochie aurie. Majoritatea rochiilor ei erau albastre – nu doar rochiile de bal, dar și cele de zi sau cele în care ieșea la plimbare – în nuanțe cât mai apropiate de culoarea ochilor ei sau care-i puneau în valoare privirea.

Ochii, trebuia să recunoască, erau de un albastru ieșit din comun.

Ryder se întrebă dacă odraslele lor ar moșteni ochii lui aurii ori albastrul ochilor ei, ocazie cu care își reaminti de cele petrecute cu două nopți înainte.

După ce se urniseră în cele din urmă din pat, simțise că, în ciuda tuturor aparențelor, alături de ea pășise pe un teritoriu complet necunoscut. Nu se simțise cu nici un chip jenat; tot

acel preludiu decursese mult prea ușor parcă. El se amăgea că se întâmplase asta fiindcă, pentru ei, nu se punea problema dacă se vor mai revedea în vreun dormitor. Și totuși...

Habar nu avea de ce îl deranja atât de tare lejeritatea cu care se întâmplase, însă nu avusese decât să se asigure că o ducea cu bine acasă; dacă vizitiul ei era discret, al lui era și mai și. Dar el insistase să o urmărească până intra în casă, ocazie cu care descoperise fereastra din spatele casei pe unde ea intra și ieșea când voia.

Cu o seară în urmă nu se întâlniseră, așa că experimentatul strateg se gândea în sinea lui că ea era la fel de nerăbdătoare de o nouă partidă de amor cum fusese și la prima. În dimineața următoare, venise să o scoată la o plimbare în parc și i se păruse tare binedispusă, dar după aceea nu o mai văzuse deloc, fiind prinsă în vâltoarea nunții; taman bine, pentru că între timp își mai văzuse și el de afaceri, însă cu o seară în urmă participase la petrecerea burlacilor dată în cinstea lui James, alături de majoritatea bărbaților Cynster și a câtorva aspiranți.

Se distrase, dar în același timp nu se putuse să nu observe camaraderia care îi lega pe toți masculii din familia Cynster și la care râvnea și el; ar fi vrut ca și propria lui familie să împărtășească aceleași sentimente, iar acum avea ocazia să le pună în practică, începând cu generația lui. Pentru el, această legătură fundamentală și emoțională era dovada pură a puterii; putere care lipsea familiei Cavanaugh.

Mary începu să se foiască lângă el. Până să poată face ea ceva, el se apropie de ea cu un pas și o conduse la o plimbare printre invitați.

Ea îi aruncă o privire tăioasă, dar Ryder se încăpățână să se prefacă a nu o observa; îi făcea plăcere să o înducă în eroare, mai ales când ea se pregătea să-i dea ordine.

Se opriră să discute cu Lord și Lady Glossup, părinții lui James și rude îndepărtate de-ale lui Ryder. Membrii mai în vârstă ai familiei își petreceau o mare parte din timp la Glossup Hall, în Dorset, iar acum veniseră la Londra special pentru nuntă. Erau vizibil încântați că fiul lor își găsise fericirea, dar, printre atâția invitați, perechea cea singuratică se simțea ușor stingherită să își manifeste sentimentele.

Merseră mai departe, iar Mary se aplecă spre el și îi șopti discret:

- Henrietta era îngrijorată că s-ar putea simți copleșiți de atâta lume, dar văd că par în largul lor.

Ryder se uită înspre ea.

- Pe vremuri, petreceau mult mai mult timp în societate, dar, cu trecerea anilor, au ajuns să prefere să stea la țară - mai ales Catherine, dar și lui Harold îi place.

- Cred că Henrietta își făcea griji că, după incidentul acela nefericit în care a fost implicată soția lui Henry, fratele mai mare al lui James, spuse Mary gesticulând, lui Lord și lui Lady Glossup le-ar putea veni mai greu să socializeze, dar par să-și fi revenit, cel puțin cât să-i facă mândri pe James și pe Henrietta, lucru care contează cel mai mult.

- Da, așa e, răspunse Ryder, cu privirea spre un bărbat serios care stătea lângă un perete.

- Deși se străduiește să arate relaxat, Henry încă pare...

- Trist, răspunse Mary. Pur și simplu... foarte trist. Să sperăm că își va reveni.

Ryder ridică dintr-o sprânceană.

- Tu-ți dai seama că e rudă cu mine? Iar după ce o să ne căsătorim, tu o să fii stăpâna absolută a întregii familii. Mă gândeam, continuă el uitându-se tot în față, că poate ai vrea să îl ajuți să își revină.

O văzu cu coada ochiului că zâmbește.

- Ce idee minunată - nici nu mi-am dat seama că vom fi înrudiți așa.

Ryder încuviință din cap, fără să aibă nici o remușcare că îl trimitea pe Henry drept în gura lupului.

- E cu du-te-vino, dar e o chestiune serioasă. Din experiența lui, camaraderia între masculii aceleiași familii presupunea automat încurajarea celor mai împleticiți să își înfrunte destinul. Dacă pe parcurs se mai întâmpla ca și soția vreunuia dintre ei să intervină, cu atât mai bine. Și să nu uiți de Oswald, fratele mai mic al lui James. Clar are și el nevoie de ajutor.

- Hmm, fu singurul sunet scos de Mary.

Simon se strecură prin mulțime și le ieși în întâmpinare.

– Iată-vă, spuse el, zâmbindu-i lui Mary, apoi i se adresă lui Ryder. Eu... Fu întrerupt de apariţia onorabilului Barnaby Adair, care îl salută cu şarmul lui obişnuit. Mary îl cunoştea bine, iar Ryder îl întâlnise de câteva ori de când li se alăturase celor din familia Cynster. Ne întrebam, reluă Simon, dacă aţi aflat ceva sigur despre persoana care i-a trimis pe cei doi să vă ucidă.

Ryder nu voise să deschidă acest subiect, dar...

– Nu. Mi-au trimis vorbă de la St. Ives că Fitzhugh susţine că nu ştie nimic, iar cei care l-au auzit au zis că ei îl cred – şi trebuie să recunosc că aşa bănuiam şi eu. Era posibil ca într-un moment de furie oarbă să fi trimis pe careva după mine, dar nu e genul care să mintă şi să nu recunoască după ce s-a calmat.

– Indiferent de urmări? întrebă Barnaby.

Ryder se gândi o clipă, apoi clătină încet din cap.

– Aş zice că, deşi are un temperament coleric, Fitzhugh este un bărbat onorabil.

Simon îşi încreţi nasul.

– Asta a fost şi părerea lui Devil, zise el spre Ryder. Deci până acum n-am aflat nimic despre cel care i-a angajat pe cei doi, cu atât mai puţin despre motiv.

Mary se mută din loc pentru a-i vedea chipul lui Ryder. Privirea acestuia se îndreptă spre ea şi poposi asupra ochilor ei; îi era limpede că el ar fi preferat ca ea să nu asiste la această discuţie, dar dacă îşi imagina că o să se scuze şi o să se retragă – sau că o să le permită lor să se depărteze –, se înşela amarnic.

El îşi mută privirea spre Simon şi Barnaby, iar după o clipă le spuse:

– Detectivul angajat de mine a făcut niscaiva săpături şi a aflat că acela care i-a angajat era un avocat din umbră, dar unul care lucrează în afara zonei lui. Detectivul meu s-a dus până la avocat, dar n-a mai aflat nimic interesant. I l-a descris pe bărbatul care l-a angajat să-i angajeze la rândul lui pe cei doi bătăuşi, dar descrierea se potriveşte câtorva mii de angajaţi ai oamenilor din înalta societate.

Barnaby se încruntă.

– Bărbatul care l-a angajat pe avocat e servitor?

Ryder încuviinţă din cap.

- Fără livrea, desigur, iar avocatul credea că nici măcar n-are vreun rang mare, deşi, din descrierea lui, putea fi de la valet la rândaş sau grăjdar.

- Sau putea la fel de bine să fi fost cineva angajat să-l angajeze pe avocat şi tot aşa. Simon clătină din cap. Şansa să-l găsim pe unul dintre mii...

Preţ de câteva clipe, nimeni nu spuse nimic, apoi Barnaby începu să se agite şi se uită la Ryder.

- Având în vedere situaţia, pe care o regret, mă văd obligat să subliniez faptul că ar trebui să fii cu băgare de seamă, zise el, apoi aruncă o privire fugară spre Mary şi reveni la Ryder. Dacă cineva s-a străduit atâta ca să angajeze doi mercenari, din experienţa mea aş zice că este puţin probabil să se oprească după o singură tentativă. E mult mai probabil să încerce din nou.

Toată lumea tăcu; Mary se uită de la Ryder la Barnaby şi înapoi.

- Mulţumesc, zise Ryder, înclinându-şi capul. O să ţin cont de asta.

Mary se crispă. Avea să ţină cont de ce? Avea impresia că ultima parte a conversaţiei fusese purtată într-un stil propriu masculin pe care nu îl înţelegea.

Înainte să-i vină vreo idee despre cum ar putea cere nişte clarificări, Barnaby schimbă subiectul. Îi *transmise* un mesaj din partea lui Penelope, apoi îi povesti puţin despre moştenitorul lui, tânărul Oliver.

Simon interveni şi el pe acelaşi ton, spunând o anecdotă despre cei doi copii ai lui, de asemenea foarte mici. Lui Mary îi venea să râdă; era incredibil cât de tare îi *schimbase* postura de tătic pe fratele ei şi pe Barnaby – şi, probabil, şi pe Ryder avea să-l schimbe. De abia aştepta să vadă cu ochii ei schimbarea; se lumină la faţă şi îi aruncă o ocheadă.

El simţi imediat că era privit; o studie şi el la repezeală, iar Mary avu impresia că deja îi *citise* gândurile, pentru că o privea uşor amuzat.

Dar apoi muzicienii începură să cânte valsul mirilor, şi toată lumea se trase pe margine şi goli ringul pentru Henrietta şi James.

Mary se uită spre sora ei cum făcu o piruetă elegantă și aterizâ în brațele lui James; nu avea nici un dubiu că ei doi se iubeau foarte mult, toată lumea putea observa acest lucru. Privirile lor luceau de dragoste, Henrietta era toată un zâmbet și strălucea de fericire, James avea întipărită pe chip aceeași expresie de îndrăgostit iremediabil, care transmitea tuturor privitorilor că de acum încolo avea să-i fie devotat pe veci Henriettei și vieții lor împreună.

„Te voi venera cu toată ființa mea."

Aceasta era semnificația valsului mirilor. Își făcuseră jurămintele mai devreme, dar acum și le reînnoiau în fața mulțimii, fapt care multor privitori le aducea o lacrimă în colțul ochilor sau un zâmbet pe chip.

Mary tresări și își dădu seama că și ea zâmbea, dar, dincolo de bucuria pentru sora ei și pentru proaspătul ei cumnat, avea convingerea că și ea urma să aibă parte de asta. De fix același lucru.

Își dorea un vals al mirilor exact ca acesta.

Simon plecase să o găsească pe Portia; Barnaby dispăruse în căutarea lui Penelope.

Ryder o apucă de cot și se aplecă spre urechea ei.

– E momentul să mergem și noi pe ring.

– Într-adevăr. Cu un zâmbet blând întipărit pe chip și ascunzându-și determinarea, ea îi permise să o conducă și să o tragă în brațele lui, după care se amestecară printre ceilalți membri ai familiei care li se alăturaseră proaspeților căsătoriți.

Ryder se bucura că avea prilejul să danseze cu ea, pentru că astfel putea să-și mai potolească, măcar pentru moment, demonul înfometat ce-l poseda. Să-și aline și să-și abată ființa din interiorul lui de la cascada de provocări care îl duceau într-o singură direcție.

În vreme ce se roteau pe ring, Mary se lăsa complet absorbită de dans, iar Ryder savura din plin aceste clipe – deși își luase expresia de rege al înaltei societăți, sofisticat și plictisit.

În ultimele două zile simțise o dorință arzătoare cu greu înăbușită, așa cum nu mai simțise pentru nici o altă femeie, cu atât mai puțin după ce o avusese pe ea. După o primă prestație,

de abia la câteva zile, poate chiar o săptămână, ar mai fi simțit nevoia să repete performanța.

Dar cu viitoarea lui mireasă, își imaginase deja o nouă acuplare în vreme ce o conducea spre casă – și nu era sigur că ăsta era un semn îmbucurător sau un avertisment că ar trebui să dea înapoi. Rapid.

Și totuși, acum sinele său interior profund concentrat nu era deloc dornic să dea înapoi. Iar sugestia lui Barnaby cum că atentatul s-ar putea repeta și ar putea-o afecta și pe Mary nu făcuse decât să-i accentueze nevoia arzătoare de a o avea în siguranță lângă el.

Dormind în siguranță lângă el. Satisfăcută, somnoroasă și... fericită. Fericită așa cum numai el putea să o facă. Așa vedea lucrurile și nu exista nimic care să-l facă să se răzgândească.

Sentimentul acesta de posesiune îi fusese complet străin până acum; nu mai simțise așa ceva pentru nici una dintre fostele lui iubite. Chiar dacă acum își justifica aceste porniri prin faptul că avea să îi fie soție, tot se simțea ciudat. Nu știa cu siguranță încotro îl ducea această legătură; drumul nu îi era deloc familiar.

Dincolo de raționamentul lui și de faptul că instinctele sale o vedeau așa diferit datorită caracterului ei puternic și încăpățânării sau fiindcă aceleași instincte o considerau deja a lui, impulsul de a o ține cu orice preț lângă el rămânea, ba chiar era din ce în ce mai puternic, iar, în ciuda speranțelor lui, valsul acesta nu reușea deloc să îl mai tempereze. Cu atât mai puțin să îl potolească.

Muzica se domoli și apoi încetă; se opriră și ei, el făcu o plecăciune, ea, o reverență, apoi el îi luă mâna și se îndreptară spre margine.

Și astfel trecu toată după-amiaza, până când, în acord de zâmbete și de glume, coborâră cu toții scările pentru a-și lua rămas-bun de la Henrietta cea radioasă și de la mândrul James, înainte de-a porni pe drumul vieții ca soț și soție. Aruncară cu orez peste miri, le urară toate cele bune, apoi James și Henrietta se urcară în trăsura care îi aștepta, iar vizitiul, și el cu gura până la urechi, pocni din bici, și o luară din loc prin piața Grosvenor, apoi pe Upper Brook Street.

– La Wiltshire? întrebă Ryder, întorcându-se spre Mary, care stătea cu o treaptă mai sus.

Ea încuviinţă din cap.

– Se întorc peste cinci zile, la timp pentru nunta noastră, dar voiau să plece spre locul unde se vor uni, ca să zic aşa – şi asta cât mai repede posibil...

Ryder ridică din sprâncene.

– La fel de nerăbdători ca tine?

Mary îl privi în ochi o clipă, apoi răspunse încet:

– Mă îndoiesc că aşa ceva este posibil.

Aceasta era oportunitatea perfectă; profită imediat de ea.

– Atunci... să laşi fereastra deschisă la noapte.

Ea îl fixă cu privirea, apoi clătină din cap.

– Nu – o să-mi rupi patul. Vin eu la tine şi de data asta.

– Nu, răspunse el pe loc, dar după aceea îi zări privirea hotărâtă şi încercă să reformuleze: Nu-mi place deloc să te plimbi singură pe străzi, aşa că hai să facem invers decât am făcut alaltăieri-dimineaţă. Ne întâlnim la capătul grădinii, în dreptul ferestrei. O să te aştept acolo cu trăsura ca să mergem împreună acasă.

Ultimul cuvânt fusese rostit semideliberat, o vorbă mânată de instinct; Mary remarcă imediat, îşi înclină capul în timp ce se gândea ce să îi răspundă, dar apoi zâmbi şi nu mai comentă.

– Bine, spuse ea, apoi arătă spre cei care serveau masa. Petrecerea o să se termine după aceea. Ne întâlnim la ora unsprezece.

Ryder nu zâmbi, doar încuviinţă scurt din cap.

– O să fiu acolo.

O aştepta ascuns lângă fereastră pentru a o ajuta să iasă din casă. Îi întinse mâna, apoi o conduse prin grădina întunecată către trăsura care îi aştepta.

Harnaşamentul zăngăni când el o ajută să se urce, apoi o urmă în trăsură şi închise portiera. Noaptea era înnorată, luna era ascunsă de nori, aşa că ar fi fost greu de recunoscut. Se aşeză lângă ea pe scaunul de piele; după ce trăsura porni la drum, prin bezna care se strângea în jurul lor, el fu tentat – extrem de tentat –

să o ia în braţe şi să o sărute cu disperare, să îi cucerească gura şi să îi simtă pasiunea... Dar se abţinu.

O ţinu, în schimb, strâns de mână, la un scaun distanţă de ea, şi se prefăcu a studia casele care se perindau prin dreptul geamului

Şi se strădui să nu se gândească de ce nu avusese curajul să cedeze impulsului aproape copleşitor.

Nu i se mai întâmplase de foarte, *foarte* mult timp să-i fie greu să se controleze. De când începuse să aibă motive pentru a-şi pune la îndoială autocontrolul. Însă foamea care i se prelingea pe sub piele era prea puternică pentru a o putea ignora; dacă ar fi început să o sărute...

Din fericire, drumul până pe Mount Street dură doar câteva minute. De îndată ce trăsura opri, deschise uşa şi se dădu jos, apoi o ajută şi pe ea să coboare. Închise portiera, îi făcu semn lui Ridges, vizitiul, apoi o conduse pe Mary spre treptele întunecate ce dădeau spre terasă.

Scoase cheia şi o bagă în broască.

- Unde-i Pemberly?

- Le-am dat tuturor liber în seara asta, zise el, privind-o. Ridges o să se întoarcă special pentru a ne conduce înapoi acasă la tine în zori.

Deschise uşa şi îi făcu semn să intre.

- Săracul Ridges, comentă ea şi se afundă în holul întunecos.

Ryder pufni în timp ce închidea uşa.

- Nu-i mai plânge de milă! În plus, îi face plăcere să mă ajute.

Mary se întoarse spre el, puţin mirată. Ryder se grăbi să i-o ia înainte, apoi adăugă:

- Ştie că în curând vei fi stăpâna lui.

- Ah, spuse ea, apoi ezită puţin înainte de a continua: Personalul tău e încântat de această perspectivă?

Nu o adusese aici ca să discute despre sentimentele angajaţilor lui.

- Pe scurt, sunt absolut extaziaţi.

Mary ridică din sprâncene şi schiţă un zâmbet. Ryder se uită la ea şi se trezi spunând:

– Oricum, nu sunt nici pe departe la fel de fericiți ca mine. Șovăi câteva secunde, apoi își făcu curaj și o întrebă: Știi asta, nu-i așa?

Mary îl privi cu atenție, apoi zâmbetul i se lărgi.

– Poate că da, spuse ea și se răsuci spre scări. Dar poate ar fi cazul, continuă ea cu o mână pe balustradă și cu piciorul pe prima treaptă, rotindu-se pentru a se uita la el, să-mi mai aduci aminte o dată de cât ești de încântat la gândul că ne vom căsători.

Ryder o privi stăruitor în ochi, apoi se apropie încet de ea. Se opri lângă ea, o privi din nou, apoi o întrebă dintr-o suflare:

– Mă provoci din nou?

– Sper să o vezi ca pe o provocare și să te comporți în consecință.

O parte din el era amuzată; cealaltă voia să muște din această momeală. Zâmbi și în același timp se aplecă încet spre ea...

Se feri de el și o luă la goană râzând pe scări.

În următoarea fracțiune de secundă, el aproape o prinsese din urmă.

Apoi o ajunse. O lăsă întâi să pună piciorul la etaj, după care o prinse de talie și o răsuci spre el. O lipi de perete, apoi îi strivi gura cu buzele lui.

Cu ardoare.

Mary își cufundă palmele în părul lui, ca și cum viața l-ar fi depins de asta. Lăsă rațiunea deoparte și căzu pradă propriilor simțuri. Onorată, pentru o clipă nesfârșită, sorbi pur și simplu din pasiunea lui – apoi își uni inima și sufletul pentru a-i răspunde pe măsură.

Cu degetele încleștate în părul lui, îl sărută la rându-i, întorcând fiecare incursiune nesățioasă cu propriul ei foc. Cu propria nevoie. Cu propria dorință. O simțea cum crește în adâncul ei, imposibil de negat, puternică, o căldură ce tânjea după împreunarea lor, dezbrăcați, contopiți și complet pierduți în flăcări.

Dorința era de nestăpânit și din ce în ce mai puternică.

Voia să îl aibă acum.

Buze contopite, lacome și fierbinți; sărutări dezlănțuite, întâi conduse de el, apoi de ea, limbi care se duelează, caută, explorează și se luptă – a lui pentru supremație, a ei pentru forțe egale.

Ea câştigă. El nu.

Ea se controlă şi se lipi şi mai tare de el.

Îşi dădu seama când el cedă, când acceptă că nu îi păsa cum, atâta timp cât o avea – şi ea îl avea pe el.

Ea avu doar o fracţiune de secundă răgaz să se gândească la ce va urma, înainte ca el să o ridice. Ea răspunse imediat, rotindu-se după el, nevrând să întrerupă acest sărut sau să ofere vreunuia şansa de a gândi, nici măcar pentru o clipă. Apoi el se dezlipi de zid, iar ea îşi ridică picioarele, se undui şi se răsuci până îşi ridică poalele cât să-l poată prinde pe după şolduri cu coapsele ei.

El mârâi, dar, la fel ca ea, încercă să nu-şi dezlipească gura de gura ei; îşi strecură palmele sub şoldurile ei şi o cără în sus pe scară.

Recunoscătoare pentru forţa lui, ea se lăsă purtă până în dormitor şi se concentră asupra sărutului, asupra menţinerii amândurora afundaţi în flăcările dorinţei pe care le stârniseră deja.

Se descurcă atât de bine, încât, când ajunseră pe holul de lângă dormitorul lui, Ryder o aşeză pe o masă lipită de perete, îi prinse capul în palme, preluă din nou controlul asupra sărutului şi făcu focul pasiunii să se împrăştie prin venele ei.

Mary gemu şi îşi dădu capul pe spate, întrerupând sărutul – iar el nu o opri. Cu o mână pe obrazul ei, îi înclină puţin capul într-o parte şi îşi lipi buzele fierbinţi de gâtul ei, apoi le coborî spre scobitura unde i se simţea pulsul alert şi îi linse punctul acela, iar ea se înfioră toată.

Ryder scoase un geamăt gutural, după care dintr-odată partea de sus a rochiei ei se desfăcu, şi el i-o trase de pe ea; până să-şi vină în fire cât să reacţioneze, rochia şi cămăşuţa de dedesubt îi ajunseseră deja la talie, iar gura lui era pe sânii ei goi.

Ea ţipă când el îi apucă un sfârc şi i-l supse, un ţipăt provocator şi sugestiv, ce răsună în toată casa.

Ryder chicoti satisfăcut, apoi îi prinse în palmă şi celălalt sin, îngenunche şi începu să îl revendice cu buzele şi cu limba. Îşi strecură o mână pe spatele ei şi o susţinu, aşteptă ca ea să îşi elibereze mâinile din mâneci, apoi o împinse uşor până ajunse cu ceafa lipită de perete şi se aplecă să-şi vadă de treabă – părând a intenţiona să facă din ea o victimă a plăcerii...

Ea era deja anihilată. Cu mâinile în părul lui, cu ochii închiși, cu capul pe spate, gemu, apoi se arcui, dorindu-și mai mult din ce-i oferea el – venerarea fierbinte a gurii lui pe carnea ei sensibilă, senzațiile chinuitoare și pătrunzătoare pe care i le trimitea prin tot corpul.

Pasiunea înnebunitoare îi pulsa deja în vene; se întreba cât de mult putea crește.

Tremura numai la gândul că urma să afle.

În ciuda poftei trupești de nestăvilit, în seara aceasta era mult mai lucidă și îi putea evalua cu mai multă claritate competențele senzuale. Data trecută, toate simțurile îi fuseseră acaparate; în seara aceasta deținea controlul.

Și își dorea, râvnea cu o dorință profundă căldura, flăcările, pasiunea pulsândă și dominatoare. Cel mai mult tânjea după contopirea la care urmau să ajungă, după unirea lor fizică puternică, intensă, intimă.

Până atunci fusese prea distrasă pentru a percepe cum se cuvine fiecare detaliu. În seara asta, simțurile îi devorau cu lăcomie, cu înflăcărare fiecare nuanță.

Rochia și cămășuța îi atârnau de talie. Ryder o forță să-și depărteze genunchii, apoi își luă palma de pe sânul ei și o coborî brusc, trecând de talie, dându-i veșmintele la o parte, apoi pe stomac, după care îi atinse cârlionții dintre coapse și își înfipse degetele înăuntrul ei.

Ea se strâmi, tremură, apoi își ținu răsuflarea și icni în vreme ce degetele lui explorau, dezmierdau și îi îndepărtau pliurile netede, apoi se roteau și apăsau ușor. Senzații delicioase i se plimbau pe sub piele. Gâfâind, ea se unduia, având nevoie de mai mult, dorindu-și...

Ryder își retrase gura de pe sân și bombăni ceva, apoi își retrase mâna dintre picioarele ei.

Ea îl prinse de braț.

– Nu...

– Stai un pic, zise el pe un ton care nu lăsa loc de comentarii, dar deja îi ridicase fusta cât să se poată strecura pe sub ea. Îi găsi genunchiul, urcă și își trecu palma peste jartieră și mai sus

pe coapsă, apoi îl prinse cu îndrăzneală bucata aceea de carne umflată.

Reacţia o cutremură, posesivitatea atingerii lui fiind aprigă şi arzătoare.

Tresăltă când îi simţi întâi un deget, apoi două în ea. Adânc, apoi şi mai adânc.

Icni, şi degetele i se încleştară de braţul lui, cu o mână îl ţinu de cap, se arcui şi săltă instinctiv cât să-i facă loc şi mai adânc. Era exact ceea ce voise şi el; îşi fixă bine palma sub ea, apoi presă şi frecă din ce în ce mai adânc şi mai repede, jucându-se fără milă cu nervii ei.

Mary se încordă – era o senzaţie asemănătoare cu nevoia obsesivă de data trecută, dar stârnită, amplificată, provocată de atingerea lui intimă. De fiecare atingere profundă a degetelor lui.

Apoi el reveni la sânii ei, îndreptându-şi gura către ridicăturile acelea dureroase şi umflate, prinse sfârcurile încordate între buze şi trase, apoi le cuprinse cu gura şi le supse.

Senzaţiile veniră în cascadă, se ciocniră şi scânteiară, răspândindu-i-se pe sub piele, pulsând în carnea ei. Mary închise ochii şi ascultă cum răsuflarea îi devenea tot mai precipitată şi mai disperată. Simţi flăcările furioase contopindu-se, cufundându-se mai adânc, pârjolind şi arzând, apoi încinzându-se şi mai tare.

Mai strâns, mai tare, mai repede, mai fierbinte – gemea şi fremăta, dar fără ca dorinţa să îi fie alinată, fără ca apetitul din ce în ce mai mare să îi fie potolit.

Apoi el îşi roti mâna şi îşi puse degetul mare pe nimbul ascuns între pliurile ei şi începu să îl apese în acelaşi ritm progresiv cu care o penetra şi cu care îi sugea sânii...

Ea cedă.

Strigă şi zvâcni ca şi cum toată lumea se spulbera în jurul ei odată cu simţurile ei ce se fragmentau şi se roteau.

Covârşită de o avalanşă de senzaţii, se lăsă cuprinsă de spasme. Orice urmă de voinţă ar mai fi avut în acel moment dispăru şi ea; fu cuprinsă de o letargie care o descătuşă profund.

Orice contact cu realitatea părea distant şi ireal, dar în continuare putea să simtă, să ştie. Putea înţelege ce se întâmpla.

Respirația îi era sacadată, bătăile inimii îi răsunau în urechi și îi pulsau în carnea dulceagă dintre coapse, iar apoi îl simți - foarte intens - cum își scoate degetele din trupul ei. Îți retrase mâna de sub fustele ei, o ridică de pe masă - ea era incapabilă să se opună -, o luă în brațe și o duse spre camera lui.

Deschise ușa dormitorului, o strecură înăuntru, apoi închise ușa cu piciorul. În seara aceasta, Collier lăsase aprinse doar două lămpi, amândouă la minimum, ce aruncau sclipiri aurii peste patul auriu.

Altarul perfect pentru frumusețea momentului de după.

O duse spre pat, apoi îngenunche și o așeză cu delicatețe cu capul pe perne, cu părul ei cârlionțat, de culoarea nisipului, contrastând puternic cu albul strălucitor al așternutului. Stătu o clipă locului pentru a savura momentul, se arătă recunoscător că reușise să o facă să atingă punctul culminant și că putuse să aibă șansa - firavă și posibil unică - de a prelua controlul. Să treacă la conducere.

Pasiunea îi zvâcnea cu forță și fără astâmpăr prin vene, insistentă și solicitantă, dar aceasta era o situație pe care el - și acea nevoie înnebunitoare a lui - o recunoștea. O pauză familiară, nu o negare, ci o amânare, o retragere temporară care să-l asigure că apoi se va bucura de o satisfacție mai profundă și mai completă.

Dumnezeule, ea fusese atât de... capabilă, ăsta fu cuvântul care îi veni în minte. Un drog care avea capacitatea de a-l înnebuni de dorință și de a-l face să sufere de atâta pasiune.

De atâta dorință, pe care trebuia să și-o țină în frâu, să o controleze; imediat după prima lor experiență sexuală - sau poate tocmai din cauza ei - simțise nevoia pregnantă de a fi stăpân - măcar pe el însuși, dacă nu și pe ea.

Știa că avea foarte puțin timp la dispoziție înainte ca ea să înceapă să fremete și vrând să își recapete acel control asupra lui, a lor, a întregii situații, se întinse peste ea și o dezbrăcă de rochie, cămășuță și ciorapi. O înveli cu pătura aurie, gândindu-se că, dacă nu se dezbrăca și el, atunci cu siguranță ea avea să vrea să îl dezbrace - și numai Dumnezeu putea știi unde se va ajunge după aceea -, așa că își scoase haina și vesta, își desfăcu eșarfa, cămașa, pantofii, șosetele și pantalonii în timp-record.

Îi simți mângâierea din privire când se întoarse spre pat. Cu o apreciere sinceră și senzuală, ea privise și examinase, cu buzele ușor curbate și cu privirea înfierbântată, cu albastrul ochilor devenind mai intens pe măsură ce el se apropia.

Știa foarte bine ce credeau femeile despre el; „impresionant" era un epitet care i se adresase de multe ori.

Cumva, spre ușurarea lui, pe chipul ei nu putu citi decât o oarecare infatuare, o posesivitate tipic feminină, fără nici urmă de surprindere ori de teamă care să-i întunece albastrul-violet al ochilor.

Nimic altceva decât expectativă, o așteptare mult mai evidentă, mai canalizată decât cu două nopți în urmă.

Expresia ei sugera clar că acum știa ce avea să urmeze și că de abia aștepta să se bucure de fiecare clipă.

Deja excitat la maximum, expresia ei, implicațiile acesteia nu făcură decât să îl întărească și mai tare.

Se întinse și trase pătura, mai stătu câteva secunde pentru a o sorbi din priviri, așa ciufulită și satisfăcută, cu membrele depărtate într-un abandon senzual, în patul lui.

Apoi își plimbă privirea de la tălpile ei mici și delicate, la gambele ei sculptate, la genunchi și coapse, spre triunghiul acela acoperit de păr creț, peste abdomenul ei și peste curbele taliei, peste sânii ei fermi și peste sfârcurile care se întăreau sub ochii lui, apoi spre gâtul, buzele, obrajii ei, pentru ca în final să se oprească asupra ochilor ei.

Mary aștepta. Îi zâmbi, apoi, încet, cu grație, își ridică mâinile și îl chemă la ea.

El clipi, dar se conformă și se așeză pe pat într-un cot, cu membrele lungi și oasele grele odihnindu-se lângă ea.

Întinse o mână spre abdomenul ei, dar, înainte de a o atinge, Mary se rostogoli peste el și se ridică în capul oaselor. El dădu să revină în poziția inițială, dar ea deja îi pusese palmele pe piept.

Cu lăcomie.

Se mișcă peste el, unduindu-și trupul lipit de al lui până când se poziționă în dreptul șoldurilor lui, cu picioarele peste picioarele lui, împungându-l cu șoldul în erecție; închise ochii preț de o clipă, luă o gură mare de aer în timp ce savura, de data aceasta perfect

conştientă de senzaţia sugestivă dată de corpul lui gol lipit de al ei, de membrele lui păroase ce-i atingeau pielea fină şi netedă, de contrastul tactil firesc între constituţia lui musculoasă şi poleiala ei fermă şi mătăsoasă.

Ar fi putut să o răstoarne cu uşurinţă, dar, când ea deschise ochii şi-i întâlni privirea, el îşi trimise mâinile în recunoaştere pe trupul ei, să dezmierde, să dea de urmă şi să dezvăluie cu trufie, el rămase neclintit şi-i scrută chipul, încercând să-şi imagineze ce avea ea de gând.

Mary îi oferi un zâmbet de încântare deplină.

- Înainte de a ne reapuca de treabă, voiam să te întreb - vrei... poţi să încetineşti când îţi spun eu?

Ryder clipi, apoi ridică din sprâncene în semn de neîncredere răbdătoare.

- Vrei *tu* să ne mişcăm mai încet?

- Doar când spun eu, sublinie ea. Şi doar atunci, insistă ea, ridicând la rându-i dintr-o sprânceană; cu el, cea mai bună armă era, fără îndoială, provocarea. În rest..., continuă ea, ridicând din umeri, aş prefera să menţinem acelaşi ritm galopant. Ni se potriveşte mai bine amândurora, nu crezi?

Cum el nu-i răspunse şi cum văzu neîncrederea din ochii lui, izbucni în râs.

- Vorbesc serios, zise ea, lăsându-şi sânii pe pieptul lui şi mulţumită de reacţia pe care simţea că i-a provocat-o din nou, apoi îi zâmbi. Deci ce zici? Sfârcurile i se întăriseră dureros de mult de îndată ce-i atinsese pieptul păros; rezistă impulsului de a-şi închide ochii pentru a se delecta cu această nouă senzaţie şi insistă în continuare: Putem să facem ca mine de data asta?

- De data asta? întrebă el, la fel de neîncrezător; bănuia că şi de data asta experienţa urma să aibă un impact major asupra lui - asupra lor. Toate instinctele i-o luaseră razna, total necaracteristic, şi nu se mai putea baza pe ele; pe de altă parte însă, îl atrăgeau atenţia, cu vehemenţă şi cu insistenţă, asupra pericolului care îl pândea dacă se lăsa atras, ca de o sirenă, îndemnându-l la prudenţă, dacă nu chiar să dea înapoi, deşi totodată aceleaşi instincte îl îmboldeau să-i ofere tot ce-şi dorea ea. Mai mult, insistau ca el să-i satisfacă precum un sclav cele mai ascunse dorinţe.

Nici nu avea de ales. Deşi conştientiza pericolul, impulsul acesta din urmă era dominant, dacă nu chiar copleşitor. Trase adânc aer în piept, încercând să mai elibereze presiunea exercitată de sânii ei, apoi o privi drept în ochi.

- Foarte bine. De data asta facem ca tine. Deci?

Zâmbetul ei fu de-a dreptul orbitor. Se trase mai în sus, dornică să înceapă să-i explice, până ajunse în dreptul feţei lui.

- O să-ţi spun eu când anume.

Apoi se aplecă spre el şi îşi lipi iar buzele de ale lui - şi se lăsară din nou atraşi în vâltoare.

Ryder se simţi ameţit, apoi mintea i-o luă la goană, încercând să ţină pasul cu ea - iar dacă se putea, să-şi şi menţină un pic de control.

Nu-şi dăduse seama că înflăcărarea crescuse *atât* de mult. Da, se excitase instantaneu de îndată ce se urcase în pat lângă ea, dar crezuse - se aşteptase - să se fi mai răcorit între timp, că va mai dura până când...

Dar nu. Doar un sărut, o limbă strecurată în gura lui, iar instinctul i-o luase razna pe loc. Fără a ţine sub control pasiunea feroce, aprinderea dorinţei ce îi străbătea şi creştea pentru a fi suprimată.

Dintr-odată, Mary se rostogoli pe spate; o urmă imediat, fără să aştepte să fie chemat. Apoi reluară în acelaşi ritm nebunesc, cu mâinile ei căutându-i cu înfrigurare mădularul - pe care îl trase spre ea, apoi îl mângâie cu poftă.

Sânii ei îi umpleau palmele, gura lui o acoperea pe a ei.

Ce ritm lent? Când avea ea de gând să încetinească?

Mary fu cea care îşi depărtă coapsele, cea care se încolăci şi se contorsionă până se aşeză în poziţia ideală. Ryder mai bombăni ceva ca pentru el, apoi îşi desprinse gura de a ei cât să-şi poziţioneze bombeul erecţiei sale dureroase fix în dreptul deschizăturii ei.

O umezeală fierbinte învălui mădularul lui gros. Era mai udă decât îşi imaginase, atât de pregătită şi de doritoare, încât se agăţa cu disperare de el.

Prins în această disperare fierbinte a ei, întins peste ea cu toată greutatea, abandonat complet în faţa arcuirilor ei, îi înhăţă şoldurile cu palmele şi se avântă din nou în încântarea

incandescentă a gurii ei, după care se încordă și se înfipse și mai adânc.

Mary se smulse din sărut și spuse printre gemete:

– Acum. Încetinește acum!

„Acum?"

– *Dumnezeule mare.*

Se sprijini pe coate, scrâșni din dinți și își încleștă maxilarul mai să-l sfarme, încercând să-și blocheze toți mușchii pentru a rezista insistenței înnebunitoare de a se mișca – de a se arunca în raiul fierbinte al așteptării, al anticipării.

Ea luă cu nesaț o gură de aer și reuși să încuviințeze slab din cap.

– Vreau să te... simt. Acolo. Prima dată nu am apucat...

Explicația ei nu îl ajuta deloc.

– Încerc, mormăi el, apoi îi închise gura în singurul mod care dădea rezultate în cazul ei.

Între timp făcu eforturi supraomenești să-i facă pe plac.

Se relaxă într-o secundă, cât să poată să-și împingă capul erecției prin canalul ei strâmt.

O simți cum se cutremură sub el – nu de teamă, ci cu o anticipare senzuală care-i ajunse până la oase și-l cutremură și pe el.

Îi dădu forța de a mai încerca să înainteze vreo jumătate de centimetru. După care se opri din nou. Apoi o nouă înaintare milimetrică.

Cu trupul încordat la maximum, la fel de încordată ca el, ea oftă în gura lui, apoi își retrase buzele cât să șoptească:

– Oh. Doamne. Dumnezeule. *Da.*

Toată zbaterea lui era pe deplin răsplătită de acel ultim cuvânt.

Acceptând asta, acceptând faptul că cererea ei îi oferise, într-adevăr, o plăcere greu de descris, reuși cu mai multă ușurință să continue să o cucerească centimetru cu centimetru.

Mary zăcea întinsă sub el, profund copleșită, cu simțurile blocate asupra senzației date de bagheta lui, fierbinte și neiertătoare, care o străpungea încetișor, dar cu perseverență. O întindea, o umplea, într-un mod ce era peste puterile ei de înțelegere,

o completa. Mintea îi era supraîncărcată de clipele acestea, ştergând golul rămas în ea prima dată când o băgase în pat.

Cu un efort de voinţă, ea reuşi să îşi ridice pleoapele. Ryder stătea tot cu ochii închişi; chipul lui părea cioplit, fiecare trăsătură ascuţită de dorinţă. De pasiune frânată. Bănuia că efortul lui de a se autocontrola era mare – efortul de a-i oferi ce îi ceruse.

Pleoapele i se închiseră la loc, şi încercă să-şi conducă simţurile acutizate către el, către savoarea pe care o simţeau amândoi în aceste momente. Amândoi gâfâiau, amândoi aveau respiraţia fierbinte şi buzele uscate – şi amândoi voiau mai mult.

Amândoi stăteau în echilibru şi cu nervii întinşi la maximum pe marginea acestei prăpăstii...

Apoi Ryder se mai încordă o dată şi înaintă şi ultimul centimetru. Acum era cu totul în ea, organul lui îi înghiontea uterul, testiculele lui se frecau de pielea ei deja sensibilizată.

Acum era a lui la fel de mult cât era şi el al ei.

Cu buzele curbate atât cât îi permitea tensiunea copleşitoare, ea şopti:

- Îţi mulţumesc.

Se întinse orbeşte spre capul lui, îşi afundă iar degetele în păr, îşi ridică şi ea capul o secundă pentru a-i şopti că acum putea să continue nestingherit, după care îl sărută.

Pasiunea explodă. Fusese atât de mult timp înfrânată, încât acum se lansă neiertătoare, neînduplecată. Îi învălui, mai dur şi mai rapid, învârtindu-i în dansul vechi de secole şi-i aruncă direct în flăcări şi în foc.

Sus şi mai sus, tare, apoi din ce în ce mai cu furie, ei icniră şi goniră, spre culmea culmilor, ultimul bastion al bucuriei intime.

Inimile le bubuiau în piept; răsuflau amândoi cu icnete sacadate. Înlănţuiţi, năzuind împreună, tânjeau şi se întindeau, căutau şi atingeau.

Mary era la fel de absorbită ca el, dar de data asta mult mai conştientă şi mai prezentă, capabilă să simtă, să ştie şi să aprecieze puterea clocotitoare pe care ei doi o evocau. O provocau.

Fizic şi trecător; chiar dacă erau prinşi în această vâltoare, îi simţea mâinile pe ea, îi simţea pasiunea, înţelegea că trupul lui

îi făcuse trupul să răsune și să vibreze prin toți porii. Nu existau cuvinte care să poată descrie realitatea aceasta elementară.

Doar arta de a face amor putea exprima aceste sentimente.

Se strânse în jurul lui și porniră amândoi în cursa spre fericire.

Iar în goana aceea către destinația mult visată, ajunseră pe negândite la punctul culminant.

Tensiunea făcu implozie. Toate senzațiile, topite și arzătoare, erupseră și explodară, apoi le inundară venele și se prelinseră direct în carnea lor.

Se convulsionară, ea țipă, el gemu puternic.

Extazul se răspândi în corpul lor, îi nimici.

Surprinsă de propriile zvâcniri, simți cum el devine mai rigid în brațele ei, simți inima sămânței lui pulsând în adâncul ei.

Ea cedă și-l făcu s-o urmeze.

Sentimentul era atât de înălțător și de puternic, încât ea dădu frâu liber lacrimilor și se prinse strâns... De acest moment, atât de trecător, atât de prețios.

Apoi se estompă, așa cum se întâmplă mereu, dar, chiar în clipa în care ea se relaxă, cu el îngropat adânc în ea, conectați nu doar fizic, cufundați în marea de îndestulare, ea știu că acel moment de comuniune intimă supremă are să existe pentru totdeauna, așteptându-i, de-a pururi o parte a lor.

Zâmbind și pe deplin satisfăcută, se mai lăsă o dată pătrunsă de acest sentiment.

Ryder se prăbuși epuizat peste ea.

Era prea istovit să mai poată gândi sau să-i mai pese de ceva.

Amenințarea fusese acolo – iar el eșuase.

„Așa se simte cineva care tocmai a fost înfrânt?"

Acesta fu ultimul lui gând coerent înainte să se predea.

Mai erau doar șapte zile până la nunta lor și se scurseră pe negândite.

Mary se apucă de pregătirile pentru propria ei nuntă chiar în dimineața de după nunta Henriettei. Ryder o condusese în Upper Brook Street în zori; se prăbușise epuizată și fericită în patul ei de acasă, dar mama ei venise și o trezise devreme – mult mai

devreme decât sperase – să-l aducă aminte că erau programate la croitoreasă.

Era aceeași croitoreasă care confecționase și rochia de mireasă a Henriettei, așa că mersul la probă reprezenta cea mai bună oportunitate pentru mătușile ei, pentru soțiile verilor și pentru alte câteva femei mai în vârstă din familie să vină și să-și dea cu părerea despre dantela olandeză și despre perle, și despre fiecare strat de material din care era alcătuită rochia de mireasă.

Lucilla și Prudence, Demon și fiica cea mai mare a lui Flick, toate o priveau radioase.

– Arăți ca o prințesă, spuse Prudence.

Mary se privi în oglindă și trebui să le dea dreptate. Rochia o făcea să pară mai înaltă și parcă îi dădea și puțină culoare în obraji. După ce croitoreasa îi prinse și ultimul voal, Mary constată cu surprindere că ochii ei păreau imenși. Ca două oceane de albastru.

Restul zilei și-l petrecu într-un vuiet de interacțiuni între femeile familiei. Având în vedere timpul scurt avut la dispoziție, își asumaseră toate câte un rol pe care abia așteptau să îl joace.

Cu Ryder se întâlni la balul din aceeași seară; ea se gândea să meargă iar pe Mount Street, dar el îi sugeră că, din moment ce nunta era peste doar câteva zile, poate ar fi mai bine să aștepte pur și simplu.

– Nu prea mai are sens să ne furișăm așa, zise el fără nici o tragere de inimă.

Mary se cam miră, dar consimți și îl lăsă în pace. În seara asta.

În următoarele zile, împreună cu Louise, Honoria, Patience, Alathea, dar și cu alții, repetară sarcinile pe care le avuseseră și în săptămâna precedentă – flori, mâncare, vin, muzică. Așezarea la biserică și masa din dimineața de după petrecerea de nuntă. Programul, trăsurile, personalul care trebuia convocat din diferite case și adus să ajute la servire. Cum nunta ei urma să fie mult mai mare decât cealaltă, toate treburile ce trebuiau rezolvate, deși erau aceleași, presupuneau o campanie mult mai mare și care necesita implicarea rapidă a tuturor femeilor din neamul Cynster. Mătușa Helena și Therese Osbaldestone se autointitulară arbitri

cu drepturi depline vizavi de orice neclaritate și generali-maiori supremi ai tuturor trupelor.

Valeții nu mai conteneau cu alergătura între reședințe, ducând și aducând indicații, întrebări, sugestii și câte și mai câte.

Timpul se scurgea cu repeziciune și, grație câtorva serate și baluri de la care nu putea să lipsească, fiind mijlocul sezonului, trecură trei nopți până când își reîndreptă atenția către Ryder. Către cel care avea să-i devină soț.

Îl văzuse în fiecare seară, își făcuseră intrarea la braț la toate evenimentele, dar, cel puțin din punctul ei de vedere, Ryder cel din public era complet diferit de Ryder din viața privată. Când se aflau în public, el era cel care coordona toate interacțiunile lor, profitând de experiență, pentru a contracara orice mișcare prea brutală din partea ei. În privat, Mary putea trece la comandă, dar în zilele acestea nu prea apucase să-l prindă singur decât pentru scurt timp.

Aflase de la Stacie – pe care toată lumea o considera potrivită să-i fie cea de-a doua domnișoară de onoare – că Ryder fusese preocupat de chestiuni privind proprietățile lui, inclusiv de pregătirea câtorva dintre reședințele lui în vederea primirii noii marchize. Luată la întrebări, Stacie recunoscu că i se ceruse părerea în câteva privințe, dar refuzase să divulge orice detaliu.

Mary se decise că nu o deranja dacă el avea secrete de genul acesta față de ea, dar, în seara când el le conduse pe ea și pe mama ei acasă, profitase de momentul când fuseseră lăsați singuri pentru a-și lua rămas-bun și îi spusese doar atât:

– Peste o oră.

Apoi îi zâmbise și îi întinsese mâna.

El îi susținuse privirea preț de câteva secunde, apoi îi luase mâna, făcuse o plecăciune și îi sărutase vârful degetelor.

– Cum dorește doamna mea.

O așteptă la fereastră și o duse acasă la el, iar orele care urmară fură o copie fidelă a ultimei lor întâlniri intime. Spre ușurarea ei.

Totul decurgea între ei exact așa cum își dorise ea.

După ce o conduse înapoi acasă, Ryder se retrase în patul răvășit din dormitorul lui și se gândi la capcana în care îl atrăsese

soarta. Mary reprezenta absolut tot ce își dorise de la mireasa lui, ba și mai mult; nu se așteptase ca acest mai mult să-i dea așa bătăi de cap.

Într-adevăr, era din ce în ce mai sigur că acel „mai mult" reprezenta prețul pe care trebuia să îl plătească... pentru a profita și de restul. Pentru a fi binecuvântat cu toate celelalte. Pentru a i se permite să pună mâna și să se bucure de toate celelalte.

Nu avea somn. Mânat de un impuls greu de înțeles, se duse pe Upper Brook Street cât de devreme îi permitea decența și aproape o luă pe sus pe Mary pentru o plimbare în parc. Ea îl puse la curent cu ultimele aranjamente făcute; pe drumul de întoarcere către casa părinților ei - unde trebuia să ajungă pentru o ultimă probă pentru rochia de mireasă, pe care cu nici un preț nu putea să o vadă și el decât când pășeau în biserică -, zâmbetul ei radios și lumina aceea din ochi... reușiră să-l mai aline.

Să potolească bestia neliniștită din el.

Apoi se întorsese acasă la el și se apucase și el de treabă, finalizând unele modificări pe care le dorise. Apoi se întâlnise cu Montague, cu Rand și cu Kit, cu membri ai familiei Cynster, inclusiv cu câțiva prieteni apropiați, printre care și Sanderson.

Pentru că îl cunoștea atât de bine, David îl întrebă cu subînțeles ce îi mai făcea rana. Ryder îl informă că treaba se dovedise o reușită deplină, afirmație care stârni zâmbetele celor prezenți.

- Cred că o să port negru, spuse Lavinia, încruntându-se spre propria reflexie din oglinda de la măsuța de toaletă din budoarul ei. Ar fi ca o declarație clară a ceea ce simt față de această uniune.

Claude Potherby oftă și împături ziarul pe care încercase să îl citească.

- Din nefericire, nu cred că gestul tău va fi perceput așa.

- Oh? Arcuindu-și sprâncenele, Lavinia se întoarse spre el. Dar cum va fi perceput?

- Ca o revelație asupra caracterului tău, draga mea; și chiar nu cred că vrei să fii văzută așa, spuse el, gesticulând a lehamite.

...

Presupunând, desigur, că vei mai apuca să păşeşti în biserică şi nu vei fi luată pe sus de vreun Cynster şi trimisă fuguţa înapoi în trăsura ta, spuse el, imaginându-şi scena. În locul tău, nu aş risca, zise el, apoi o privi în ochi şi îi zâmbi. Iar, în afară de asta, draga mea, consider că te poţi răzbuna mai bine dacă te vei prezenta în toată splendoarea şi te vei îmbrăca trăsnet; şi oricum ştii deja că negrul nu te prinde deloc.

Lavinia îşi muşcă buza, dar, după câteva momente, încuviinţă din cap.

- Da, ai dreptate. Nu m-am gândit la modul ăsta.

Cu zâmbetul pe buze, Claude se întinse după ceainic.

Revenirea Henriettei şi a radiosului James în capitală semnală intrarea pe ultima sută de metri.

Mary se văzu nevoită să ia o groază de decizii de ultim moment - ce să mai aibă la ele domnişoarele de onoare în afară de buchetelele de flori, dacă îşi dorea o tiară incrustată cu diamante sau cu perle şi, dacă alegea perle, atunci să fie oare perlele lăsate de străbunica? Potcoave mici de argint ornate cu panglicuţe şi perle - acestea fură răspunsurile ei. Nimic însă nu putea fi decis fără consultarea tuturor. Se aşteptase să se simtă iritată şi enervată; în schimb, în sânul familiei şi al prietenilor apropiaţi, inundată de dragostea lor, conştientizarea faptului că toţi se preocupau de fericirea ei o ajutase să suporte amestecul lor în viaţa ei cu o uşurinţă surprinzătoare.

Şi se minuna de ea - de cât de mult se schimbase în ultimele zile sau săptămâni, de cât de mult crescuse familia ei în ochii ei, aşa cum erau ei, cu bune şi rele -, iar cele câteva momente pe care le împărtăşise cu Ryder, în care discutaseră despre viaţa care îi aştepta, îi oferiseră încă o ocazie să-şi aprofundeze sentimentul că după nuntă urma să... meargă mai departe.

Avea să-şi părăsească familia şi să înceapă o viaţă nouă, pe care să şi-o poată croi după bunul ei plac - şi al lui Ryder. Aceasta era provocarea la care medită în timp ce se strecură în pat în ultima noapte petrecută ca o tânără nemăritată.

Se trezi a doua zi de dimineaţă – o zi însorită, în care urma să păşească spre altarul bisericii ca mireasă, iar ursitul avea să o aştepte şi să îi ia mâna... Nu-şi mai încăpea în piele de bucurie.

Dădu păturile la o parte şi sări voioasă din pat, apoi sună după cameristă.

Capitolul 11

Pentru toată Londra, nunta nobilului Ryder Montgomery Sinclair Cavanaugh, marchiz de Raventhorne, viconte de Sidwell, baron de Axford, Lord Marshal de Savernake cu Mary Alice Cynster în acea zi senină din iunie '37 era un eveniment notabil, cu sute de trăsuri care năpădiseră străzile din Mayfair şi cu aristocraţi şi doamne din înalta societate la patru ace. Cei care ocupaseră din timp cele mai bune locuri în piaţa Hanover şi pe străzile din împrejurimi erau impresionaţi de câtă lume bună venise; trăsurile, care mai mult staţionau pe carosabil decât înaintau, continuară să sosească neîncetat, iar din ele coborau cele mai cunoscute chipuri, care se înghesuiau pe rând în biserica deja înţesată de lume.

Pentru cei din înalta societate, nunta reprezenta un eveniment de la care nu se putea lipsi, fiind cotat ca unul dintre cele mai importante din an. Mulţi remarcaseră alianţa recent încheiată între familiile Glossup şi Cynster, dar puţini anticipaseră uniunea mult mai strategică şi influentă dintre Cynster şi Cavanaugh. Asocierea celor două familii, ambele de tradiţie veche şi bogate, precum şi foarte influente, aproape paralizase oraşul; oricine se considera important voia să fie văzut cum acorda acestei nunţi respectul cuvenit, şi cu ocazia aceasta se împărţiseră invitaţii şi celor care aveau legături îndepărtate cu cele două familii – cu alte cuvinte, majoritatea celor din oraş aveau invitaţie la eveniment, deci nu era de mirare că biserica era arhiplină.

Ziua începu minunat pentru Mary şi dădea semne că va fi şi mai şi. Servise micul dejun în sânul familiei – surori, cumnate,

frate, cumnați, copiii acestora –, după care se grăbiră cu toții să se îmbrace, într-o învălmășeală generală, ca să ajungă la timp la biserică. Sigur că, datorită mamei sale și celorlalte doamne Cynster care supervizau toată acțiunea, totul merse ca pe roate. După care, în uralele fericite ale mulțimii, tatăl ei o ajută să coboare din trăsura ornată cu panglicuțe albe, moment care o făcu extrem de fericită. Deja se îndoia că și-ar mai putea simți vreodată inima atât de plină ca în clipa în care își privi tatăl în ochi, iar acesta îi întinse brațul și o conduse în biserică, unde așteptau domnișoarele de onoare, pajii și fetele a căror sarcină era să arunce cu flori. Convoiul de oameni se ordonă în șir, apoi se apropiară toți de ușile duble care fură deschise de Martin și de Luc, amândoi zâmbitori, după care se îndreptară către altar în ritmul muzicii – acolo unde bărbatul pe care îl identificase ca fiind ursitul ei o aștepta.

În ceea ce-l privește pe Ryder... în momentul în care, stând în fața altarului din biserica St. George, alături de frații lui vitregi, fu atenționat de organist să se întoarcă și o văzu pe Mary la brațul tatălui ei, înaintând încet, dar cu hotărâre spre el și cu o încântare desăvârșită pe buze, înțelese în sfârșit cât de mult avea să se schimbe viața lui.

Inima îi stătu în loc, apoi, când privirile li se întâlniră, începu să îi bată iarăși, și ar fi putut să jure că într-un alt ritm.

Sub vălul acela transparent, ochii ei păreau imenși, de un albastru intens, luminoși, plini de viață, de nerăbdare și de entuziasm.

Rochia îi foșnea când păși și era la fel de delicată, extraordinară, fragilă și frumoasă... ca ea.

Simți un imbold de invidie, dar posesivitatea lui era însoțită de o vagă recunoștință.

Mary ajunse lângă el, Ryder îi întinse mâna, și Lord Arthur puse în mod simbolic mâna ei în palma lui. Își pironi privirea în ochii ei și îi strânse mâna – și se simți ca și cum acesta era într-adevăr un nou început.

Traseră amândoi aer în piept, apoi se întoarseră spre altar.

Ryder abia auzea cuvintele preotului, cât despre cântecele intonate, nici vorbă. Slujba dură cam o oră, dar pentru el nu exista

decât Mary, orice altceva i se părea irelevant şi superfluu. Nu se gândea decât la jurăminte; îşi rosti jurământul cu hotărâre şi din suflet, apoi ascultă jurământul făcut de Mary, un ecou clar şi feminin al propriei lui promisiuni, şi simţi cum totul se schimbă, se realiniază şi, în ciuda neliniştii lui prelungi, făcu un efort de voinţă şi permise sorţii să învârtă cheia şi să îi întemniţeze pe viaţă ca soţ şi soţie.

După ce preotul îi declară căsătoriţi şi le dădu permisiunea pentru primul sărut ca soţ şi soţie, se întoarseră unul spre celălalt, se priviră în ochi – iar el se oglindi în ochii ei albaştri, văzându-se exact ca pe bărbatul cu care ea alesese să îşi petreacă viaţa – şi se sărutară cu inocenţă.

El era bărbatul pe care ea îl acceptase ca fiind „ursitul ei", cel pe care îl căutase o viaţă întreagă.

Surprins că reuşi să afişeze, fără vreun efort, un zâmbet care să se potrivească cu al ei, îi luă mâna şi i-o aşeză pe braţul lui, şi se întoarseră împreună spre cei din biserică.

Erau încrezători, puternici, hotărâţi; trecură cu mândria care îi caracteriza pe amândoi prin mulţimea care îi aplauda frenetic, iar Ryder se hotărî atunci ca, începând din acea zi, el să fie bărbatul care se oglindea în ochii ei.

Călătoria în caleaşca deschisă de pe Brook Street până la casa din St. Ives din piaţa Grosvenor fu acompaniată de urale, fluieraturi şi, graţie surorii şi fraţilor lui vitregi, de o ploaie de orez şi flori, aruncate de mulţimea care împânzise tot traseul.

La masa festivă fură aşteptaţi cu aceeaşi bucurie nereţinută. Discursurile şi felicitările curgeau ca vinul bun, efervescente ca şampania. Valsul mirilor veni ca o binecuvântare, momentul când puterea irevocabilă în faţa căreia se plecaseră amândoi astăzi strălucea prin vâltoarea ameţitoare şi ajungea până la ei. Îi revendica.

Apoi, înconjuraţi de o mare de rude, fură conduşi spre trăsura care îi aştepta să îi ducă la ţară, la reşedinţa Raventhorne Abbey, acolo unde începeau să-şi trăiască viaţa împreună.

Mary era la fel de încântată ca el de această perspectivă.

zâmbetul îi era plin de bucurie neprefăcută şi arăta mai ameţitor de fermecătoare ca oricând.

Ryder îi oferi mâna să se urce în trăsură, apoi se urcă şi el şi trase portiera, tot în uralele mulţimii. Se aşezară pe banchetă şi se uitară pe fereastră, făcând cu mâna oamenilor.

– Toţi sunt aşa fericiţi! exclamă Mary. Este o zi cu adevărat extraordinară – n-am văzut decât chipuri de oameni bucuroşi.

În cele din urmă, trăsura porni din loc, trăgând după ea o pereche simbolică de ghete vechi şi, cu totul inedit, o spadă. Auzind tropotul cailor pe caldarâm şi copleşit de toate emoţiile, Ryder zâmbi, se uită la ea, încuviinţă din cap şi nu făcu nici o obiecţie la comentariul care fusese aproape corect. N-avea nici un rost să o pomenească pe mama lui vitregă; Lavinia fusese şi ea prezentă, dar sora şi fraţii lui vitregi, precum şi prietenul ei, Potherby, avuseseră grijă să o ţină în frâu.

După ce plecaseră însă, Lavinia rămăsese pe trepte în aglomeraţie, iar expresia ei cu siguranţă *nu* fusese una de fericire.

Nu-l deranja câtuşi de puţin. Se mută lângă Mary, o luă de mână, i-o duse la buze şi i-o sărută.

– Acum putem să ne relaxăm, cel puţin pentru câteva ore, până ajungem la Abbey.

Mary mârâi o aprobare, apoi se trase mai aproape de el.

Cu linia fermă a buzelor în contradicţie cu expresia ei altfel neutră, la braţul lui Claude Potherby, Lavinia se amestecase printre ceilalţi invitaţi care se întorceau la balul de la reşedinţa St. Ives, când o auzi pe Lady Osbaldestone, o doamnă tare rea de gură, dându-şi cu părerea:

– Cred că o să fie nebunie la clubul domnilor când o să dea toţi năvală să parieze în cât timp i se va naşte primul moştenitor lui Ryder.

– Clar, răspunse Lady Horatia Cynster. Probabil majoritatea o să parieze pe fix nouă luni de acum încolo.

Câteva doamne râseră.

Lavinia se crispă. Îşi miji ochii, dar Claude o strânse de mână să-i aducă aminte unde erau şi s-o facă să-şi controleze emoţiile; îşi îmblânzi expresia şi se lăsă condusă mai departe.

Mary aşteptă până când ieşiră din suburbiile Londrei pentru a-şi pune în aplicare ideea care îi venise când aflase că drumul până la noua ei casă durează mai bine de cinci ore, idee care i se părea din ce în ce mai tentantă.

Raventhorne Abbey se afla mai încolo de Hungerford; se grăbiseră să plece rapid după masa festivă, astfel încât să ajungă pe lumină la conac. Asta presupunea că trăsura trebuia să gonească câteva ore până acolo; noroc că avea suspensii bune şi rezista la drum lung. Oricum, mai fusese până la Reading, aşa că era familiarizată cu peisajul şi nu simţea nevoia să stea să privească pe geam.

Surugiul oprise doar o dată după ce ieşiseră din raza vizuală a celor din St. Ives ca să scoată chestiile agăţate de fundul trăsurii, după care porniseră la drum în linişte. Mary şi Ryder discutară despre ziua nunţii lor, despre invitaţi, despre tot felul de amănunte pe care le remarcaseră; amândoi erau conştienţi că aveau capacitatea de a-i influenţa pe cei cu care intrau în contact, deci era o trăsătură pe care o aveau în comun. Informaţia înseamnă putere; amândoi înţeleseseră asta.

În final epuizară toate subiectele şi alunecară într-o linişte confortabilă.

Mary nu mai călătorise cu această trăsură şi era impresionată de designul modern şi de micile retuşuri luxoase, ca de exemplu sistemele de închidere a geamurilor, care erau din alamă, paravanele pentru geamuri şi banchetele elegante din piele închisă la culoare.

Aprecierea acestor detalii nu o distrase însă prea mult timp, iar când trecură prin Hounslow, şi vizitiul pocni din bici, şi caii o luară la goană peste meleagurile acestea faimoase, se hotărî să aducă vorba despre năstruşnica idee care îi venise.

Ryder stătea lângă ea, lăsat pe spate, cu picioarele depărtate, cu genunchii îndoiţi şi cu un cot sprijinit pe tocul ferestrei. Trase cu coada ochiului la el şi constată că se uita absorbit la copacii care se perindau cu repeziciune prin faţa ochilor lui.

Trăsura prinsese viteză, dar nu se hâțâna prea tare grație suspensiilor bune. Se ridică și, fără nici un preaviz, se rostogoli în poala lui Ryder.

Bineînțeles că o prinse. Ezită o clipă, apoi ea se întoarse cu fața spre el, iar el o ridică și o așeză mai bine - acum erau față în față, iar ea putea să-i zâmbească și să-și sprijine brațele pe pieptul lui, o poziție cât se poate de potrivită pentru a-i dezvălui propunerea ei tentantă.

Ryder o privi în ochii care îi scânteiau deja, îi remarcă curbura senzuală a buzelor și ridică dintr-o sprânceană, cu o expresie voit detașată. Bănuia el ceva, dar, oricum, o parte din el - partea inferioară - era gata să se supună oricărei propuneri, deși nu ar fi preluat inițiativa.

Îi rămânea să-și dea seama încotro ducea drumul pe care îl ademenea ea, iar intențiile ei nu făceau decât să îl tragă și mai departe pe acel drum. Nu se opunea, pentru că orice urmă de rezistență ar fi fost în zadar. Nu, și mai rău, imposibilă.

Asta nu îi liniști nicicum îngrijorarea crescândă.

Pe parcursul ultimelor ore se lămurise definitiv că ea îi fusese predestinată.

Acum era a lui, dar pentru a o păstra trebuia să achite un preț.

Mary îi studie ochii, apoi își plimbă încet vârful limbii peste buze, lăsându-le lucitoare și umede.

Deja ceva în viscerele lui începea să fremete, dar se strădui să nu își dea de gol reacțiile.

Mary simțise însă ceva, pentru că privirea îi deveni și mai strălucitoare, iar curbura buzelor se accentuă.

- Mă gândeam, șopti ea, cu privirea spre buzele lui, că, având în vedere drumul acesta lung și plictisitor, am putea încerca să însuflețim orele astea cu o aventură.

Sprâncenele lui se arcuiră și mai mult.

- O aventură.

- Hmm. Da, ceva ce am putea să facem în intimitatea acestei trăsuri, continuă ea, ridicându-și privirea spre ochii lui. Sunt sigură că ai mai avut parte de asemenea aventuri și altă dată, dar

eu nu, spuse şi se trase şi mai aproape de el. Aşa că mă gândesc că ai face bine să-mi arăţi şi mie.

Captivat de ochii ei albaştri, atras – atât de uşor – în mrejele ei, se auzi răspunzându-i fără să ezite:

- De fapt, nu m-am... aventurat niciodată în vreo trăsură.

Ochii ei fabuloşi se măriră neîncrezători.

- Niciodată? Nici măcar o dată?

Ryder clătină din cap.

- Nu mi s-a ivit ocazia.

N-ar fi crezut că aşa ceva era posibil, dar Mary se lumină şi mai tare la chip, în culmea încântării.

- Cu atât mai bine. Atunci putem explora împreună, putem învăţa şi descoperi tot... tot ce este de descoperit, spuse ea, apoi privirea îi coborî spre buze, apoi spre eşarfă. Şi, că tot veni vorba..., zise şi se întinse să-i scoată cămaşa.

O prinse de mâini şi i le lipi de piept.

- Nu. E singurul lucru pe care îl ştiu despre asemenea aventuri. Hainele nu se dau jos.

Mary făcu ochii mari.

- Nu?

Ryder dădu să clatine din cap, dar se opri.

- De fapt, doar ale mele. Ale tale, zise şi îşi coborî privirea spre sânii ei, mai mult sau mai puţin.

Mary căzu puţin pe gânduri, apoi râse – un râset pe care Ryder remarcase că îl păstra doar pentru el, senzual şi seducător. Instinctul îi spunea că aceasta era adevărata Mary Cynster, cea care se ascundea sub faţada de autoritate, pragmatism, şiretenie şi despotism.

Femeia de o căldură şi de o senzualitate ieşite din comun.

Femeia după care tânjise fiara din adâncul lui.

Se priviră în ochi, iar el văzu provocarea pe fundalul albastru.

- Prea bine, milord. Vei prelua conducerea, iar eu mă voi adapta din mers. Aşa facem, spuse ea, apoi se apropie de buzele lui şi şopti: Condu şi învaţă-mă şi pe mine.

N-ar fi putut rezista acestei tentaţii nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta. Încet, îşi strecură o palmă pe spatele ei, apoi

o urcă între omoplaţi, până spre zona sensibilă de la ceafă, după care îi cuprinse ceafa.

Nu doar o susţinu, ci o imobiliză de-a dreptul, o lipi de el şi îi acoperi buzele cu gura, apoi, fără să mai aştepte o altă reacţie din partea ei, îi acapară în totalitate gura. Făcu exact ce îi ceruse: ceva aventuros.

Câteva ore mai târziu, Mary aţipise zâmbitoare şi satisfăcută în braţele lui protectoare, iar el se trezi că surâdea şi el, aparent fără nici un motiv.

Îşi lăsă capul pe pletele ei cârlionţate, dar simţi cum zâmbetul îi devine mai amar.

Voise ceva aventuros, şi chiar aşa se şi întâmplase; fusese la fel de inventivă ca el şi mult mai pregătită şi mai nerăbdătoare să experimenteze decât s-ar fi aşteptat el de la o domnişoară din lumea bună.

Până acum, de fiecare dată îi oferise ce dorise, ba chiar mai mult.

Nu se aşteptase la râsetele, la veselia pură care-i încânta, şi-l tachina, şi-i îmboldea pe amândoi, nici la izbucnirea bruscă de pasiune amestecată cu o dorinţă profundă şi arzătoare, legitimă, care-i înşfăcase în momentul uniunii depline, când, încălecându-l, se cufundase şi-l primise în ea – şi în acelaşi timp, în aceeaşi fracţiune de secundă, înţeleseseră că acesta era primul astfel de moment ca soţ şi soţie.

Cu atât mai puţin anticipase sentimentul incredibil de apropiere pe care îl avuseseră după aceea, când ea îşi lipise palma de obrazul lui, îl sărutase, şi amândoi depăşiseră orice limită şi restricţie, lăsându-se pradă pasiunii vibrante dintre ei.

Nu putuse prevedea aşa ceva pentru că nici nu mai simţise pentru nici o femeie ce simţea pentru ea.

Era ceva mult mai convingător, mai puternic, mai complex. Ceva alcătuit din multe, multe straturi; nu putea descrie în cuvinte felul în care îl făcea ea să se simtă.

Nu ştia nici ce însemna, nici ce repercusiuni urma să aibă asupra lui acest drum pe care o apucase şi care nu îi lăsa loc de întoarcere.

Părul îi mirosea a rozmarin și a trandafiri galbeni, iar ea toată mirosea a pasiune, și miresmele acestea i se încolăceau în minte, alinându-l și calmându-l, făcându-l să înțeleagă că singura opțiune pe care o avea era să continue pe acest drum alături de ea.

Trebuia să meargă alături de ea, să treacă amândoi peste toate provocările cu încredere în forțele proprii.

Ajunseră la Raventhorne Abbey chiar înainte de asfințit. Localizată la nord de pădurea Savernake, proprietatea era încă în mare proporție împădurită; conacul imens, desfășurat pe trei etaje, le apăru în calea ochilor doar după ce trăsura trecu de stejarii uriași care mărginiseră drumul. După aceea, drumul urmărea peluza minunată până la curtea pietruită înainte ca treptele să urce spre ușa impresionantă de la intrare.

Ryder văzuse acea priveliște de multe ori, știa cum soarele strălucea pe piatra pală, cum scânteia pe sticla numeroaselor ferestre. În mod normal, și-ar fi plimbat privirea peste structura masivă, peste linia crenelată a acoperișului, spre cerul care pătrundea prin lucarna rotundă în holul de la intrare și s-ar fi simțit mândru de casa lui, care îl definea foarte bine; astăzi însă, o altă priveliște îi captase pe deplin atenția. O privi pe Mary când fixă cu privirea noul ei cămin, casa care avea să le fie reședința principală, căminul lor adevărat. Se panică o clipă, speriat de gândul că poate ei nu îi plăcea.

Spaima aceasta efemeră îi fu însă spulberată instantaneu, de îndată ce o văzu cum se înseninează la față.

Mary se apropie nerăbdătoare de fereastră pentru a vedea mai bine priveliștea. Ryder se lăsă pe spate pe banchetă, încercând să se relaxeze – nu avea de ce să-și facă griji.

Trăsura încetini când intră în curte, iar el mai aruncă o privire pe geam, parcă pentru a se asigura că totul era în ordine. Deși casa era în mare parte veche, fațada fusese renovată în stil paladin de generația tatălui său. Rezultatul era remarcabil; chiar și el, care fusese de o grămadă de ori aici, o admira de fiecare dată.

Dăduse ordin ca personalul să se pregătească pentru venirea lor; acum toți angajații lui erau înșirați din mijlocul curții până sus, pe terasă, dornici să o cunoască pe marchiză.

Trăsura se opri. Ryder așteptă ca valetul să vină să le deschidă portiera, apoi ieși și se întoarse să-i ofere mâna lui Mary, care se întinse spre el, apoi ezită, cu privirea pe deasupra lui.

Ryder își dădu imediat seama de motivul reținerii ei.

- Nu ai de ce să-ți faci griji. Arăți perfect.

Îl privi în ochi, apoi clipi, semn că îi citise corect gândurile; după aventura din trăsură, o ajutase să-și aranjeze la loc rochia și părul, dar sigur că ea nu se văzuse în oglindă.

Îl apucă de mână, trase aer în piept și coborî din trăsură. În sfârșit ajunsese în locul mult visat – se pregătea să intre în casa ei, să fie întâmpinată de personalul care de azi înainte avea să asculte de ordinele ei.

Își prinse fusta cu cealaltă mână, își înălță capul și își fixă privirea asupra majordomului impunător care aștepta în capătul șirului.

Ryder o conduse până la el.

- Draga mea, dă-mi voie să ți-l prezint pe Forsythe. Este majordom de când eram eu copil.

În ciuda eforturilor sale, Forsythe nu se putu abține să nu schițeze un zâmbet în momentul în care se înclină în fața ei.

- Bine ați venit la Raventhorne Abbey, milady. Doresc ca în numele personalului să vă urez bun venit în noua dumneavoastră casă și în același timp vă dorim ca ședereа dumneavoastră aici să fie una de durată și fericită.

Nu îi fu greu deloc să îl răsplătească cu un zâmbet.

- Îți mulțumesc, Forsythe, spuse ea, apoi se adresă tuturor: Sunt încântată să mă aflu aici, sunt recunoscătoare pentru faptul că stăpânul vostru m-a ales drept marchiza lui. De abia aștept să colaborăm, spuse ea, apoi îi făcu semn lui Forsythe. Vrei să faci oficiile, te rog?

- Vă mulțumesc, stăpână, replică el, înclinând scurt din cap, apoi trecu în fața ei și o conduse pe rând în dreptul angajaților, prezentându-l pe scurt pe fiecare.

Menajera, doamna Pritchard, era o femeie slăbuță de o vârstă incertă, cu spatele drept de părea că a înghițit un par și cu ochi jucăuși; după ce aceasta o felicită și schimbară câteva vorbe, Mary fu convinsă că relația lor – care era vitală pentru o bună înțelegere în casă – avea să fie un real succes. Poate se înșela, dar senzația ei fusese că doamna Pritchard s-ar fi purtat la fel cu oricare altă femeie pe care Ryder ar fi ales-o drept soție.

Probabil menajera fusese vrăjită de mult de șarmul insidios al soțului ei; dacă așa stăteau lucrurile, nu avea de ce să se plângă.

Următorul era Collier; Mary îl salută cu o plăcere sinceră. După Collier era Aggie, camerista ei personală, cu un rânjet până la urechi; Aggie plecase din Upper Brook imediat după nuntă împreună cu Collier cu o altă trăsură de-a lui și cu tot bagajul lor. Deși Aggie nu îi adresă nici un cuvânt, Mary deduse din privirea ei că era mai mult decât încântată de noua postură, de noua reședință.

Urmându-l pe Forsythe, cu Ryder mergând nonșalant în spatele lor, Mary observă că ea era în centrul atenției tuturor angajaților. Pe Ryder îl cunoșteau suficient de bine cât să se simtă în largul lor în prezența lui; îi studie curioasă și ajunse la concluzia că personalul aflase de mult că leul rage, dar nu mușcă.

Așadar, până și personalul de la bucătărie și grăjdarii erau relaxați, ceea ce spunea multe despre Ryder. Despre Ryder, stăpânul care locuia acolo, departe de oraș și de cerințele rigide ale titlului pe care îl purta.

Căută să zărească vreo umbră de reacție adversă vizavi de sosirea ei aici. Se gândise că măcar câțiva aveau să nu fie încântați de noua lor stăpână – lucrurile se complicau când existau doi care să dea ordine în aceeași casă –, dar nu detectă decât o curiozitate și un interes general, adică exact ce simțea și ea față de ei.

După ce făcu cunoștință și cu ultima servitoare, foarte tânără, căreia îi zâmbi încurajator, Mary păși pe terasă și rămase în capul scărilor, cu fața spre ei.

– Îți mulțumesc, Forsythe, spuse ea, apoi își înclină capul ușor în fața menajerei, care se afla în spatele lui Ryder. Doamnă Pritchard, continuă ea, apoi ridică tonul pentru a fi auzită de toți. Vă mulțumesc pentru primirea călduroasă. Sper că vom conviețui

mulți ani în această casă, având ca scop prosperarea familiei Cavanaugh.

– Da, miladyl Așa, miladyl Prea bine, miladyl Mulțumim, miladyl izbucniră toți în urale și plecăciuni.

Doamna Pritchard radia:

– Vă mulțumesc, stăpâna mea. Să știți că am amânat servirea cinei până după ora nouă, gândindu-ne că mai întâi ați dori să vă vizitați camerele și să vă faceți confortabilă, dar dacă preferați să mâncați mai devreme...?

– Nu, nu, zise Mary uitându-se spre Ryder; nu uitase de indiciile oferite de Stacie și nici de nerăbdarea lui Aggie. Aș dori ca mai întâi să-mi văd odăile, continuă ea, întorcându-se din nou spre doamna Pritchard. Transmiteți-i complimentele mele bucătarului – e foarte bine la ora nouă.

Ryder schiță un zâmbet.

– În acest caz, draga mea, permite-mi să te conduc în casă.

Îl luă de braț zâmbind și se conformă.

Ryder nu se așteptase să se simtă... așa cum se simțea. Era un amestec de mândrie, emoție subtilă și o anume nerăbdare pe care nu o mai simțise din copilărie – și, mai presus de toate, fericire. Obținuse exact ce își dorise; Mary era soția lui, iar acum se afla aici, în casa pe care el o considera căminul lui.

Triumful nu fusese niciodată atât de... mulțumitor.

Atât de plin de promisiuni.

O conduse spre scările late, încadrate de două armuri identice.

– Apropo, să știi că nu vreau să renunț la ele – sunt bucuria lui Porsythe.

Se uită spre el, apoi se întoarse să studieze armurile; după un moment, se răsuci și mai avansară o treaptă.

– Cred că se potrivesc de minune. Au aparținut cumva unor strămoși?

– Așa mi s-a spus, răspunse Ryder, aruncându-și privirea spre ele. Între noi fie vorba, n-am fost niciodată convins. Sunt prea mici pentru un Cavanaugh.

Mary râse. Surâse și el, apoi o luă de mână și urcară treptele, după care porniră pe coridorul de nord.

- Aceasta este aripa în care locuieşte familia. Apartamentele noastre sunt în capăt şi aşezate faţă în faţă, dar uşa principală e chiar cea pe care o vezi drept înainte. Ajunseră la uşă, iar el puse mâna pe mâner şi o deschise, studiind-o cu atenţie pe Mary. Iar această uşă duce spre camera de zi a marchizei.

Mary se uită înăuntru şi făcu ochii mari. Se lumină toată la faţă şi rămase cu gura căscată, apoi năvăli în încăpere.

Ryder o urmă cu un mare rânjet pe faţă.

- Oh, milord! exclamă ea cu sinceritate, făcând piruete în mijlocul camerei. Culorile... sunt perfecte!

Un albastru-argintiu ce contrasta cu albăstriul ei preferat, totul accentuat de puţin liliachiu-închis; cele trei culori de bază se regăseau în diverse combinaţii pe tapetul de mătase care acoperea pereţii, în tapiţeria celor două fotolii şi a scaunelor, asortată cu versiunea mai întunecată a aceluiaşi model cu frunze al perdelelor, momentan trase pentru a descoperi cele două ferestre lungi.

Între ferestre se afla un birou delicat, pe care trona o lampă decorată cu acelaşi model fantezist cu frunze. Pe el erau aranjate un set de călimări de cristal, tocuri din fildeş, precum şi un prespapier învelit în piele albastră.

Toată mobila - scrinurile aliniate lângă pereţi, măsuţa dintre fotolii, cadrul scaunelor - era din stejar auriu, cu o patină care te îndemna să atingi fiecare lucru. Le trecu pe toate în revistă, le mângâie suprafeţele, aprecie cum se cuvine toate detaliile tactile şi vizuale, precum şi micile amprente personale, cum erau, de exemplu, lampa şi ceasul de pe poliţa de deasupra căminului - un ceas simplu cu ecran de aur ornat cu frunze de aur -, după care conştientiză pe deplin implicaţiile. Se întoarse încet spre Ryder, care închisese uşa şi rămăsese în dreptul ei.

- Tu te-ai ocupat de toate astea, remarcă ea, pentru că era singura explicaţie pentru modul în care fusese decorată camera exact pe gustul ei. În doar - se opri să facă nişte calcule - cincisprezece, cel mult şaisprezece zile, spuse ea, uitându-se de jur împrejur. Tu ai făcut toate astea.

Era evident că el se ocupase de tot, iar ea îşi dădea seama cu câte eforturi, nu doar financiare, ci şi organizatorice.

Ryder înălță ușor din umeri și se apropie câțiva pași.

– Cunoscându-te, mi-a fost ușor să aleg culorile, iar în ce privește restul..., spuse el, uitându-se în jur, apoi din nou spre ea. Camerele tale de la reședința Raventhorne sunt încă în lucru, dar – continuă el, arătând spre ușa din stânga lui – toate camerele tale de aici, dormitorul și alte câteva sunt gata să te primească.

Nu mai avu nevoie de o altă invitație, așa că se duse direct la ușa spre care făcuse el semn. Pe peretele opus era o ușă plasată simetric; presupunea că ducea în dormitorul lui. Deschise ușa și păși înăuntru, știind că el îi pândește toate reacțiile și că singurul lui scop era să o mulțumească pe ea. Toate darurile pe care i le făcea erau din suflet.

Nu îi fu deloc greu să-și manifeste încântarea; patul era din stejar, încadrat de patru piloni și sculptat cu același motiv cu frunze. Materialele și modelele din dormitor erau o reinterpretare a celor din camera de zi, dar într-un mod mai elegant și mai luxos. Așternuturile bleu erau din satin fin, cuvertura era o variantă mai bogată a modelului de pe tapițerii, iar unele perne erau brodate cu nuanțe mai închise de albastru.

Apoi ferestrele. Două dintre ele, înalte și înguste, dădeau spre nord, dar cele care flancau patul, deși la fel de înalte, erau mai late. Se duse să exploreze priveliștea de lângă pat.

– Grădina de trandafiri, spuse Ryder, care venise lângă ea.

Era iunie; tufișurile dese erau bogate, iar bobocii începuseră să se desfacă, în nuanțe de roz, portocaliu, alb și roșu, ca niște pete de culoare pe fundalul acela verde-închis. Tufele erau încadrate de alei pietruite, iar în centrul grădinii rectangulare se afla o fântână arteziană veche de piatră. Mary se pricepea la trandafiri.

– Cel care a conceput designul grădinii a făcut treabă bună, zise ea, apoi îl privi peste umăr pe Ryder. Mama ta vitregă?

Clătină din cap.

– Din ce știu eu, pe Lavinia nu prea o interesează grădinile. Conform șefului grădinarilor – care-i mai în vârstă decât însuși Matusalem –, el și mama mea s-au ocupat, spuse el, apoi șovăi puțin. Chiar dacă mama a murit când eram mic, încă îmi aduc aminte că ăsta era locul ei preferat. Dacă se afla în grădină, acolo eram și eu. Stătea pe banca de la capătul aleii.

Mary ochi banca, care avea vedere spre toată casa.

- Avem şi noi o grădină de trandafiri asemănătoare la Somersham Place – şi inclusiv o bancă, spuse ea cu un surâs. Poate că este unul dintre lucrurile acelea care se regăsesc în orice familie aristocrată.

Ryder pufni uşor, apoi o privi în ochi.

- Mai degrabă unul dintre lucrurile pe care doamnele din înalta societate le consideră obligatorii – aşa îşi manifestă ele influenţa pe care civilizaţia o are asupra lor.

Mary chicoti şi se întoarse spre uşa care ducea în următoarea încăpere, despre care bănuia că trebuia să fie garderoba.

Era într-adevăr o garderobă fabuloasă, mare şi aerisită - o măsuţă de toaletă lată, aşezată între două ferestre micuţe, o grămadă de sertare şi două dulapuri. Rochiile îi fuseseră deja aranjate într-un dulap, iar jupele şi şalurile în celălalt.

- Camera asta, zise ea, rotindu-se pe călcâie, seamănă mai degrabă cu un budoar.

Ryder ridică din umeri.

- Lavinia a folosit-o exact aşa – prefera să se întâlnească aici cu copiii ei decât în camera de zi.

Detectând ceva mai mult în spatele acestui comentariu, Mary ridică o sprânceană.

Ryder se strâmbă.

- Nu voia să riste ca tatăl meu să audă cumva ce avea ea de vorbit. Fusese o înţelegere tacită ca această încăpere să fie doar a ei, iar el nu putea intra aici decât dacă era invitat.

Mary îl privi cu atenţie.

- Te deranjează că aceste camere au fost la un moment dat ale Laviniei? Că i-a luat locul mamei tale aici, în apartamentul dedicat marchizei? întrebă ea.

Ryder nu încercă să evite răspunsul. Se gândi puţin - iar între timp o privi în ochi, ocazie cu care întrezări care îi erau sentimentele -, şi colţurile gurii se curbară încet. Reveni în prezent şi scutură din cap.

- Nu. De fapt... bănuiesc că acesta este unul dintre motivele pentru care m-am dedicat cu atâta devotament redecorării -

am reuşit să o elimin şi să o înlocuiesc pe Lavinia cu tine - şi de aceea îmi face mare plăcere să văd că eşti... fericită aici.

Susţinându-i privirea, Mary îl răsplăti cu un surâs la fel de sincer.

– Şi chiar sunt fericită aici.

Mai ales că el îi răspunsese fără nici o rezervă. Se întinse şi îi puse o palmă pe obraz, apoi îl sărută pe gură.

El nu reacţionă, iar ea se retrase vădit confuză şi îi aruncă o privire nedumerită.

El strânse din buze.

– Înainte de a ne lua valul, mai am ceva pentru tine.

Mary făcu ochii mari.

– Încă ceva?

Ryder se duse spre măsuţa de toaletă. Periile şi pieptenii ei, caseta cu ornamente de păr, caseta cu bijuterii erau toate aranjate frumos şi se reflectau în oglinda triplă. Deschise sertarul central şi scoase o casetă îmbrăcată în catifea, pe care i-o întinse.

– Pentru tine.

Cu privirea aţintită spre casetă, se întinse nerăbdătoare spre ea. O luă, o deschise şi oftă.

– Oh! Rămăsese fără cuvinte. Este... sunt...

Fabuloase, incredibile, minunate.

– *Splendide.*

Continuă să fixeze cu privirea setul care conţinea un colier, o brăţară şi cercei.

Ryder era peste poate de încântat de reacţia ei. Se întinse spre casetă şi luă colierul aşezat pe catifea albă.

– O să ţin minte, data viitoare când mai vreau să te uluiesc, să-ţi dăruiesc bijuterii.

– Oh, spuse ea pe nerăsuflate, dar nu sunt nişte bijuterii obişnuite. Sunt o feerie de bijuterii. Se întoarse cu spatele la el, vibrând de fericire. Hai, pune-mi-l. Vreau să văd cum îmi stă.

Bucuria ei era contagioasă. Zâmbetul lui Ryder se lăţi până înspre urechi în vreme ce îi prinse colierul în jurul gâtului.

– Gata.

Mary se uită în oglindă, încântată de ce vedea. Îşi aranjă colierul cu mişcări blânde, apoi îl mângâie uşor, urmărindu-i conturul.

Ansamblul de diamante şi safire lila îi dădea fiori. Fiecare diamant era tăiat în formă de frunză sau de petală şi suspendat de un fir subţire în jurul safirelor mari şi viu colorate, care formau centrul florilor şi care constituiau colierul în sine, în timp ce diamantele le ornau cu delicateţe pe margini.

Mary îşi privi reflexia din oglindă, apoi se întoarse şi se aruncă în braţele lui. Ryder râse şi o prinse. Lăsând caseta de bijuterii deoparte, ea îi prinse chipul în palme, apoi îşi lipi buzele de ale lui şi-l sărută.

Ryder încercă să prelungească sărutul, dar Mary se retrase şi îi sărută maxilarul, obrajii, mulţumindu-i de fiecare dată.

În cele din urmă însă o prinse din nou şi o sărută pe gură, iar ea oftă, se lăsă pe el şi se afundă în sărut.

Timp de câteva minute, sărutul acţionă ca un mediator al sentimentelor şi al gândurilor lor, care făceau aluzie la alte şi alte dorinţe ascunse, în prezent latente, dar greu de ignorat.

Zgomotul pendulului îi readuse cu picioarele pe pământ, la noua lor viaţă împreună.

Îşi dezlipiră buzele, dar rămaseră îmbrăţişaţi. Îl privi drept în ochi, mulţumită şi recunoscătoare pentru faptul că de data asta nici unul dintre ei nu se grăbise, astfel că savuraseră în linişte aceste momente. Schiţă un zâmbet, apoi se trase din braţele lui, iar el îi dădu drumul cu părere de rău.

Zâmbetul ei era liniştitor.

– Vino, milord, şi ajută-mă să îmi prind cadourile, spuse ea, apoi se duse la măsuţa de toaletă şi luă brăţara. După aceea, continuă ea privindu-l în ochi, va trebui să coborâm la prima noastră cină ca soţ şi soţie.

Zâmbetul lui era imaginea reflectată a zâmbetului ei – iar mulţumirea lui o oglindea pe a ei. Luă brăţara şi i-o prinse la încheietură.

Din punctul de vedere al lui Mary, cina era fără cusur. Deşi stăteau la capetele opuse ale mesei, măcar se aflau la masa mai mică, nu la cea din salonul oficial, o monstruozitate mai mare de cincisprezece metri. Remarcaseră amândoi străduinţa personalului

şi eforturile lor de a-i servi cu tot fastul, aşa că nici nu le trecuse prin cap să se mute unul lângă celălalt la masă.

În afară de stilul ceremonios şi ireproşabil în care fură serviţi, felurile în sine fură o combinaţie perfectă, atât pentru ea, care aprecia lucrurile simple şi delicioase, cât şi pentru el, care se dădea în vânt după mâncare consistentă şi gustoasă. În timp ce el se străduia să dea gata toate preparatele, Mary făcu conversaţie şi turnă vin, rememorând momentele mai semnificative din timpul ceremoniei nupţiale şi al mesei de după, atrăgându-i atenţia asupra unor scene şi întâmplări pe care el le ratase.

La masa aceasta puteau sta lejer douăsprezece persoane, dar Mary se descurcă de minune şi aşa, vorbind clar şi răspicat. Ryder o auzea perfect, încuviinţa din cap, zâmbea şi râdea. Mary remarcă faptul că şi cei doi valeţi care stăteau la perete ca statuile, precum şi Forsythe, de altfel, care rămăsese în spatele scaunului lui Ryder, ascultau interesaţi, probabil încercând să memoreze cât mai mult detalii pe care să le împărtăşească şi celorlalţi angajaţi, drept pentru care povesti şi mai multe detalii picante; la un moment dat, Ryder îi aruncă o privire dezorientată, dar ea îi făcu un semn discret către valetul din dreapta, după care se lămuri şi el despre ce era vorba şi se concentră din nou asupra mâncării.

Era un bărbat uriaş, aşa că mânca mult. După ce terminară, Mary ridică din sprâncene şi îl întrebă dacă dorea să bea un brandy, iar el îi zâmbi, îşi aşeză şervetul pe masă, se ridică şi veni spre ea în timp ce valetul îi trăgea scaunul.

Îi luă palma şi i-o aşeză pe braţul lui.

– Vino, o să-ţi arăt salonul principal.

Zis şi făcut. Pentru o casă tipică de ţară, era o încăpere mare şi confortabilă, mobilată suficient de la modă încât să reziste unei inspecţii mai dure; la ţară se punea mai mult accentul pe partea practică şi pe comoditate decât pe stil. Mary se plimbă prin încăpere şi observă căldura degajată de şemineu.

– E cald şi plăcut aici – şi nu mă refer la temperatură, zise ea, apoi se întoarse spre Ryder. Este o cameră primitoare şi relaxantă – te face să te simţi *acasă*.

Ryder încuviinţă din cap aproape imperceptibil, cu ochii aţintiţi asupra ei. După câteva secunde ezitante, întrebă:

- Vrei să stai aici?

Mary se uită de jur împrejur, apoi din nou la el.

- Știu că doamna Pritchard și-a programat pentru mâine un tur oficial al casei, dar poate mi-ai putea arăta tu pe scurt toate încăperile și să-mi spui care e rolul fiecăreia.

Ardea de nerăbdare să-i descopere locul preferat din casă - camera în care se retrăgea -, dar nu voia să îl întrebe direct.

Bucuros că poate să-i facă pe plac, îi arătă salonul în care puteau să-și petreacă dimineţile și sera adiacentă; petrecură câteva minute în sufrageria oficială, unde își mai potoli curiozitatea după ce află cine erau toți străbunii reprezentați în portretele de pe pereți. Aruncară apoi un ochi în biroul administrativ și în biroul lui alăturat - o încăpere prea mică, după estimările ei, pentru a fi bârlogul lui preferat.

În cele din urmă, ajunseră și la bibliotecă, iar Mary își dădu imediat seama că acesta era locul lui secret. Camera era lungă și aranjată cam ca biblioteca din casa din Londra, cu rafturi pline de cărți, cu un șemineu de piatră în centru, cu trei rânduri de ferestre duble pe peretele opus șemineului și cu un birou masiv amplasat în celălalt capăt.

Mai erau și două canapele lungi și patru fotolii aranjate în jurul focului, precum și o masă mare și rotundă la care se puteau studia volumele cu coperte de piele. Într-un colț zări o scară mobilă, care putea fi plimbată prin toată biblioteca pentru a ajunge la rafturile de sus.

Își ridică privirea și admiră în tăcere tablourile suspendate pe pereți.

După părerea ei, aceasta era încăperea folosită drept sursă de inspirație pentru cealaltă. Semănau foarte tare, dar aceasta era mult mai spațioasă și mai grandioasă, precum și mai veche și parcă și mai rezistentă.

Și nu era o cameră frecventată doar arareori; putea simți un miros subtil impregnat în țesături și în lemn, semn că omul își făcuse simțită prezența aici zeci și zeci de ani. Mai ales biroul purta însemnele vremii, și se vedea că fusese folosit frecvent - era plin de pete pe prespapier, erau multe tocuri

în tăviță și un cuțitaș de tăiat hârtie, precum și bucăți de ceară pentru pecetluit scrisorile.

– Tatăl tău obișnuia să stea și el aici, nu-i așa? îl întrebă ea pe Ryder, care se opri lângă canapele și dădu aprobator din cap. Când a murit? Acum câțiva ani, nu?

– Șase.

Nici un alt efect nu putea fi atât de persistent; simțea amprenta lui Ryder.

Mulțumită că îi descoperise bârlogul, se mută la birou și se uită curioasă peste cărțile așezate pe rafturile de deasupra. Lămpile fuseseră aprinse; citi pe cotorul uneia dintre ele titlul scris cu litere argintii *Filosofie*, apoi își continuă periplul prin bibliotecă.

Ryder rămase pe loc și o urmări cu privirea, apoi luă cartea pe care o lăsase pe scaunul pe care stătea de obicei și se așeză confortabil, încercând să nu îi mai dea atenție.

Se întrebă dacă era în stare.

Exact așa cum bănuise, nu se putea concentra la cuvintele din paginile cărții. Nu erau suficient de interesante încât să-i capteze atenția, atrasă ca un magnet de Mary, cea care devenise centrul universului lui.

Mary se opri în dreptul altor două armuri medievale, așezate între ferestre.

– Tot Forsythe, murmură el. Cred că are și el un hobby.

Mary se uită spre el; chiar dacă el nu-și ridicase ochii, simțea mângâierea privirii ei.

– Mai sunt și altele?

– În pod. Cred că din când în când Forsythe le mai strecoară în casă să le ungă și să le lustruiască. Deja se pricepe bine de tot la armuri, aș zice.

– Hmm, murmură ea și trecu mai departe.

După ce termină de examinat fiecare colțișor, se întoarse spre latura sud-vestică și își alese o carte despre grădinărit, apoi se așeză în fotoliul din fața lui.

Își strânse picioarele sub ea, se foi un pic până își găsi o poziție confortabilă, deschise cartea și, fără să mai arunce nici o privire spre el, începu să o răsfoiască.

Ryder își reluă și el cititul, străduindu-se să se concentreze asupra lecturii, nu asupra ei.

Mary găsi o pagină interesantă, își plimbă privirea asupra ei, dar preferă să se gândească la ale ei. Se gândi la ea. La el. La ei amândoi cum stăteau, ca soț și soție, și citeau în biblioteca lui. Se predase sorții, indicațiilor Doamnei, iar acum se afla aici.

Avansase nespus pe drumul ales, dar era abia la jumătatea lui.

Îi purta inelul pe deget și știa deja că se putea baza pe el, dar avea nevoie de mai mult pentru a-și asigura cel mai de preț lucru – trebuia ca el să-și declare fățiș dragostea, cel puțin de față cu ea.

Aceasta era singura concesie pe care putea să o facă.

Așadar, ajunseseră aici. Ce era de făcut în continuare?

Cu privirea în gol, retrăi toate întâlnirile lor intime; le descusu și le reevaluă pe toate, vrând să identifice cele mai subtile și mai directe moduri în care comunicaseră, calea cea mai sigură prin care să îl determine să facă acest ultim pas.

Deja îl cunoștea suficient cât să știe că singura metodă era să îl convingă. Iar, în afară de asta, trebuia să-i demonstreze fără echivoc adevărata valoare și unicul scop al dragostei.

Cu alte cuvinte, trebuia să poată defini cu precizie ce rol avea dragostea în relația lor – în traiul lor pentru tot restul vieții în această casă.

Iar aceasta era noaptea nunții lor; ce alt moment mai potrivit ar fi putut exista?

Închise cartea și o lăsă în poală, apoi se uită spre el.

Ryder reacționă cu întârziere, dar Mary știa că o făcuse intenționat. O privi, apoi îl căută ochii și ridică întrebător și senzual din sprâncene.

Mary era sigură că și el era extrem de conștient de faptul că aceasta era noaptea nunții. Lăsă cartea deoparte și se ridică; făcu și el același lucru și se apropie de ea.

– Am o rugăminte, milord.

Ryder o privi insistent. Mary îl văzu cum se străduia să ghicească, dar în final se predă.

– Ce anume?

– Du-mă în patul tău.

Capitolul 12

Ryder tresări şi se legănă, făcând efortul de a-şi stăpâni impulsurile şi a se asigura că înţelesese bine.

– În patul meu? Nu al tău?

– Nu, în al tău, răspunse ea cu îndrăzneală şi-şi ridică bărbia. Îmi place foarte tare camera mea şi vreau să-ţi mulţumesc pentru asta. În patul tău.

Ryder ridică din sprâncene.

– În acest caz...

O luă în braţe. Îi ignoră bombănelile şi râsetele şi o duse spre uşă, apoi ieşiră pe coridorul ce ducea spre holul de la intrare.

Mary îşi aruncă braţele pe după gâtul lui, iar el urcă repede, câte două trepte deodată, cu ea în braţe. Nerăbdarea lucea în ochii ei, îi scălda expresia întipărită pe chip, îi tensiona aţâţător trupul firav – şi-l incita fără efort şi pe al lui.

Ajunseră în holul principal, unde Ryder o coti cu hotărâre pe coridor spre aripa de nord.

Uşa de la sufragerie era întredeschisă; îi dădu un cot şi o deschise larg. O trecu pragul, apoi se întoarse şi se îndreptă spre uşa lui. O clipă mai târziu, erau înăuntru; o închise şi merse direct spre pat.

Nu se opri nici o clipă, ci o aruncă direct pe cuvertura verde-aurie şi o urmă.

Mary rămase o clipă fără suflare şi icni, se foi şi se încovoie, încercând să se ridice, dar o fixase sub el, îi prinsese încheieturile mâinilor şi o ţintuise de saltea, apoi se năpusti şi îşi lipi buzele de ale ei – şi o sărută.

Aceasta era noaptea nunţii lor, iar ea era doar a lui.

O dorea – dezbrăcată şi vibrând sub el până când avea să ţipe de plăcere.

Ea avea, desigur, o altă perspectivă. În secunda în care îi eliberă mâinile ca să-i atace butonii care îi prindeau rochia în faţă, se repezi direct în părul lui, după care îl sărută cu o asemenea pasiune şi determinare, încât reuşi să-l distragă.

Sărutul se transformă treptat într-un amalgam de limbi și guri umede și fierbinți, din ce în ce mai flămânde. Apoi îi desfăcu rochia până la brâu, iar în clipa în care el se trase să i-o ridice, ea se repezi la el și îi desfăcu eșarfa.

După care urmă un fel de încălzerare, de care el personal nu mai avusese niciodată parte în intimitate. Nu i se mai întâmplase să se lase dezbrăcat de femei; el era cel care le dezbrăca, dar era cert că soția lui nu era deloc genul pasiv. Mâinile ei, acele mâini micuțe și lacome ce înșfăcau înfometate, erau peste tot – trăgeau de el, îl mângâiau, umblau fără astâmpăr, scotoceau în permanență peste tot...

Îl aduse într-o stare de beatitudine senzorială pe care nici măcar nu și-o imaginase vreodată.

Singurul lucru după care se mai ghidau erau gemetele și suspinele.

Hainele zburară la propriu de pe pat în frenezia aceea de pasiune concentrată. În singurul moment de luciditate când Mary îl împinse pe spate, se întrebă dacă nu cumva erau nebuni – erau două caractere puternice, nu lăsau niciodată nimic de la ei, dar în același timp fiecare se gândea numai la cum să-i facă celuilalt pe plac, cum să profite de avantajul câștigat de celălalt pentru a împinge pasiunea și mai departe, amândoi străduindu-se din răsputeri să-l aducă pe celălalt pe calea lui, pentru ca în final să nu o urmeze pe nici una.

Ci să găsească o cale de mijloc. Ceea ce el, unul, nu făcuse niciodată.

Încălecându-l, ea devoră tactil și vizual pieptul lui dezgolit, cu palmele cercetătoare, cu degetele răsfirate, apoi își coborî mâinile și se opri la nasturii pantalonilor lui.

Ryder inspiră cu dificultate, o împinse pe spate, se aplecă peste ea, dar ea îl rostogoli. Se opri la timp pentru a nu cădea din pat. Scoase un mârâit de avertisment și se forță să ajungă cu mâinile pe pielea ei, ridicând cămășuța ei aproape transparentă, singurul accesoriu rămas pe ea în afară de colierul, cerceii și brățara de diamante și safire pe care i le dăduse el.

Reuși în cele din urmă să pună mâinile pe curbele ei dezgolite și îmbătătoare. Pielea ei moale, netedă, mătăsoasă avea asupra lui

același efect ca un afrodiziac, de care oricum nu mai avea nevoie acum. Își încleștă maxilarul pentru a-și înfrâna durerea pulsândă, se prăbuși pe spate și o trase deasupra lui suficient cât să o poată dezbrăca.

Ea îi scăpase din strânsoare și reușise să-i tragă pantalonii până la genunchi. Bombăni ceva și și-i scoase de tot, dar, înainte să se repeadă deasupra ei, Mary îl împinse și se lăsă cu toată greutatea pe el.

– Nu!

„Nu?" Rămase cu gura căscată. Colierul și cerceii îi frângeau razele de lumină, sclipind la gâtul ei, dansând la urechile ei, semne că o avea în stăpânire. Voia să și-o revendice, să o seducă.

Negația, din punctul lui de vedere, nu avea ce să caute în situația actuală.

Ea îl dorea; el o dorea.

Ar fi putut să o răstoarne cu ușurință pe spate. Încercarea de a ține sub control nevoia arzătoare de a face întocmai asta îi provoca durere, dar ceva în albastrul ochilor ei îl țintui locului.

– Ce e? reuși el să îngaime.

– Era vorba că eu o să-ți mulțumesc.

– Păi poți să-mi mulțumești dacă mă...

– De unde știi? spuse ea cu vocea întretăiată, cu dorința pulsând în fiecare cuvânt. Apoi își linse buzele, iar asta îl făcu să geamă. De unde știi dinainte ce e mai bine dacă nu știi ce vreau să fac? Să-ți fac!

Până în clipa asta rezistase cum rezistase; acum era în agonie.

– Mary...

– E noaptea nunții noastre și vreau să-mi faci și mie un hatâr – întinde-te pe spate și lasă-mă pe mine să îți ofer... Îi susținu privirea, apoi buzele i se curbară. Exact ce vrei tu să îmi oferi.

Știa că ar trebui să refuze, dar... se uită în ochii ei și înțelese că ea știa prea bine că îi era fizic imposibil să-i refuze ceva... și doar gândul acesta – că ea își pusese asta în minte... – îl făcu să tragă aer în piept cu disperare, apoi să încuviințeze.

– Bine, dar doar în seara asta, pentru că e o seară specială.

Îi zâmbi în semn că îi înțelesese mica minciună, apoi își puse mâinile peste umerii lui și se întinse deasupra lui. Unduindu-se

în sus, ajunse cu capul în dreptul capului său, se opri să îl privească în ochi, apoi își plecă ușor capul și-l sărută.

Ca o vampă. Ca o femeie care avea un singur scop în viață – să îl satisfacă pe el.

N-avea nici cea mai vagă idee de unde învățase ea așa ceva, dar bănuia că de la el, apoi extrapolase.

Fiecare mângâiere, fiecare atingere a limbii ei, fiecare apăsare subtilă, dar perfect conștientă pe care o făcea cu palmele și cu degetele avea ceva de inocență amestecată cu concupiscență.

Deja pierduse noțiunea timpului, nu mai știa de cât timp dura această tortură a simțurilor sau de câte minute în șir îl ținea sub vraja ei; nu mai știa decât că, în momentul în care simți că cedează, își înfrână o înjurătură, se desprinse de gura ei și își scoase organul dur ca piatra din raiul acela fierbinte și umed și o sălta pentru a-l încăleca, însă își pierduse de mult uzul rațiunii.

Nici ea nu era într-o stare mai bună, dar își încleștă genunchii în dreptul taliei lui, își înfipse unghiile în brațele lui, dându-i de înțeles că încă nu era gata să cedeze frâiele.

Ba dimpotrivă. Nici nu apucă bine să ia o gură de aer pentru a-și mai alunga tensiunea și a-și umple pieptul, că ea se și poziționase și se lăsase încet-încet înspre mădularul lui dureros, scăldând acea parte atât de sensibilă a corpului lui în glorie, lăsându-l fără suflare. Răpindu-i orice urmă de judecată și până și ultima picătură de voință.

Până se undui ea complet, el era deja pierdut.

Apoi îl încălecă și-l făcu să se cutremure până în adâncuri.

Urcând și coborând, cu pleoapele lăsate, cu lumina lămpii lucind ocazional în albastrul intens al ochilor ei, cu mâinile pe pieptul lui, cu brațele încordate, ea se abandonă impulsului ei stăruitor.

Ritmului primitiv.

Plăcerii primitive, izbindu-l cu dorința, a lui și a ei, nimicindu-l cu pasiunea lor, combinată.

El răspunse pe deplin chemării ei, incapabil să se mai abțină, să reziste în fața acelei frenezii. Să reziste nevoii arzătoare de a se contopi cu ea, de a i se alătura, a se îmbina de a-și pierde identitatea în impulsul de nestăpânit de a deveni un tot.

El cedă, abandonă orice reținere și i se alătură în cursa nebunească, cu inimile bubuind, prin gloria răvășitoare. Apoi ea se încordă și se crispă.

Își înfipse mâinile în șoldurile ei și o înălță, apoi o trase la loc, și își luară împreună zborul.

Ajunseră la soarele senzualității în aceeași clipă; se întinseră, se încordară și se convulsionară, și extazul îi orbi. Îi copleși și-i izbi până când simțurile li se frânseră, apoi se instală beatitudinea, ametitoare și grea, și-i trase în marea de îndestulare aurie, de plăcere oferită și primită, ca un tot.

Ea era tot ce își dorise el vreodată – și mai mult de atât.

Mult mai mult.

El zăcea căzut pe spate, iar ea se încolăci lângă el, cu cearșafurile trase peste membrele lor ce se răceau. Ryder începu să se dezmeticească – suficient cât să se întrebe ce naiba se petrecuse... pentru ca în final să recunoască că trebuia să-și revizuiască complet viziunea despre căsnicie.

Nu-și imaginase vreodată... nimic atât de profund.

Nu cunoscuse nici o femeie care să-i trezească altceva decât afecțiune, față de care să simtă ceva mai mult decât un impuls patriarhal de a-i oferi protecție și hrană. Afecțiunea fusese pragul dincolo de care nu trecuse cu nici o altă femeie.

În ceea ce o privea pe Mary... era cu totul altceva. Simțea ceva ce nu anticipase, ceva pentru care nici nu știa dacă să se bucure sau nu.

Își aducea aminte de prima oară când venise în patul lui și simțise de atunci niște scântei, dar presupusese că, după ce repetau de câteva ori experiența, sentimentele aveau să se domolească. Mai puțin intense, mai puțin acaparatoare.

Când colo, după fiecare experiență, legătura fără precedent devenea tot mai puternică.

Știa exact de ce o alesese și de ce o voise de la bun început. Își dorise o femeie care să-i asigure și să-i aducă în viață toate lucrurile după care jinduise – o familie unită, devotată și loială –, care să cunoască deja importanța acestor atribute și care să se potrivească viziunii lui despre cum ar trebui să fie o soție.

Mary corespunsese perfect doleanțelor lui – atât de bine, încât poate ar fi trebuit să devină circumspect. Toată viața se descurcase și fusese propriul lui stăpân, iar soarta fusese bună de fiecare dată cu el, așa că nu văzuse nici un motiv de îngrijorare.

Nu de la început.

Și chiar când începuse să se îngrijoreze cât de cât, când instinctul lui de conservare se trezise, fusese atât de fudul și de arogant, încât refuzase să creadă că tocmai el – amantul amanților, care fusese cu mai bine de o mie de femei – avea să cadă victimă unor sentimente profunde.

Ar fi trebuit să țină cont de faptul că soarta e de gen feminin sau să aplece urechea la spusele prietenilor lui care îl atenționaseră că se putea întoarce împotriva lui.

Acum era însă prea târziu. Nu mai putea schimba nimic.

Soarta îi oferise tot ce își dorise el de la viață – doar că acum îi oferise și nota de plată pe care trebuia să o achite.

Partea bună era că încă depindea de el cum alegea să plătească.

Mary, cea de care era acum legat într-un mod mult mai visceral decât își propusese, putea fi manipulată. Știa acest fapt pentru că și el era la fel.

Dacă ar fi lăsat-o să-și dea seama ce avantaj mare avea asupra lui...

Nu îi surâdea deloc ideea; era un aristocrat obișnuit să i se facă toate poftele și să dețină controlul absolut.

Cel mai mult era obișnuit să se stăpânească pe el.

Nu – trebuia să găsească o metodă prin care să poată face față valului de sentimente fără a se da de gol.

Închise ochii și se relaxă și-și lăsă mintea să se gândească la o modalitate de a face asta, când Mary se întoarse pe partea cealaltă, se ghemui mai bine și se înveli, cu spatele la el.

Ryder reveni la ale lui; înțelept era să încerce să mențină măcar aparențele, să nu o lase să creadă că simțea mai mult decât o afecțiune normală – așadar, trebuia să rămână pe loc, întins pe spate, să păstreze distanța de câțiva centimetri dintre ei.

Trecu un minut.

Oftă neputincios, își descleștă fălcile, se întoarse pe-o parte cuprinse cu un braț și se ghemui lângă ea. Abia acum se relaxă în scurt timp adormi.

Pe jumătate adormită, Mary îi simți trupul cald lipit de ea, sim greutatea brațului care o cuprindea. Nu era atât de adormi încât să nu poată zâmbi la gândul care-i încolți în minte.

„Posesivitate-protectoare, numele tău este Ryder Cavanaugh

– Cum adică mai bine să nu ies din casă? întrebă surprins Mary, aflată la celălalt capăt al mesei unde serveau micul deju – decise ca a doua zi să-l roage pe Forsythe să-i mute locul îi stânga lui Ryder, căci de la distanța la care stătea acum nu îi vede expresia din ochi.

Mimica lui de acum – buze puțin curbate, o sprânceană ușor ridicată – nu îi spunea mai nimic, mai ales că, după ce se uitase doar o secundă spre ea, își îndreptase din nou atenția către farfurie.

– Uite așa. E prima ta zi aici, și sunt sigur că o să-ți ocupi timpul colindând prin casă și acomodându-te cu personalul – doamna Pritchard te așteaptă să-ți prezinte casa –, așa că nu o să te plictisești și... Se întrerupse pentru a lua o bucată de friptură, apoi continuă, fără să-i arunce măcar o privire: Aș prefera să rămâi în casă astăzi.

„Și sunt soțul tău și ai să mi te supui." Nu rosti aceste cuvinte, dar lui Mary îi răsunară clar și răspicat în urechi. Nu schiță nici un gest, dar nu-i venea să creadă. Ce se întâmplase cu bărbatul – aristocrat, ce-i drept – cu care făcuse dragoste seara trecută? Și, că veni vorba, și după ce se treziseră. Cu câteva ore în urmă se comporta exact așa cum se aștepta ea să se comporte soțul ei, iar acum parcă era cel mai aprig tiran.

Se prefăcea sau chiar era un tiran?

Mijì ochii și îl studie cu atenție, dar tot nu-și putea da seama. Indiferent de adevărata lui față, trebuia să preia controlul, trebuia să reacționeze și să schimbe ceva, dar, ținând cont de cine era el și mai ales de faptul că și el știa cine era ea, oare care era cea mai bună metodă de a ajunge spre destinația finală? Îi luă un minut să găsească întrebarea potrivită.

- De ce?

Ryder îi aruncă o privire, iar ea înjură din nou în gând distanța, dar parcă i se păruse că vede... Să fi fost *panică*? Prinse curaj și se întinse după ceașca de ceai.

- Sunt sigură că ai un motiv pentru o cerere atât de ciudată, continuă ea, apoi sorbi o gură de ceai și îl spionă pe deasupra ceștii. Deci ce te-a făcut să-mi ceri... așa ceva?

Ryder tresări; chipul lui părea în mod voit lipsit de expresie.

- Șobolanii, răspunse el sec.

- Șobolanii? repetă ea, cu ochii cât cepele. În casa asta?

Ryder se strâmbă și își coborî privirea în podea.

- De dimineață au găsit unul în casă, spuse el, uitându-se pe geam. Am adus niște pisici care au căutat peste tot, și acum nu mai e nici unul în casă, dar am trimis oamenii să caute pe terasă și în grădină.

Acum își explica forfota pe care o sesizase în casă și afară când coborâse la micul dejun. Se întrebase de ce erau atât de mulți oameni care loveau tufele... Ridică din umeri și mai luă o gură de ceai.

- Nu mi-e frică de șobolani, comentă ea.

- Nu? întrebă el perplex.

Mary clătină cu convingere din cap.

- Sunt mici și fug numaidecât. Nu că mi-ar face plăcere să îi știu în casă; mă bucur că personalul a reacționat atât de repede și de categoric. Dar dacă interdicția ta de-a ieși din casă a fost dictată de grija că aș putea leșina la imaginea unui șobolan micuț...

- Nu-s micuți deloc, negă el. Sunt mari. Mari cât pisicile. Și sunt turbați; nu fug. O să sară pe tine și o să te muște, spuse el pe nerăsuflate, mutându-și din nou privirea, apoi făcu un gest hotărât. Acum sper că înțelegi de ce nu te pot lăsa să te expui la așa ceva.

Mary îl privea de-a dreptul consternată.

- Șobolani turbați, mari cât pisicile? repetă ea într-un târziu.

Ryder își săltă cana de cafea și îi evită privirea, apoi încuviință din cap și se rugă în gând ca ea să accepte întreaga poveste.

- Exact. Ar trebui să scăpăm de ei până mâine, în cel mai rău caz poimâine.

După ce descoperiseră în această dimineață, nu exista nici o șansă să o lase să-i iasă din raza lui vizuală sau să umble singură pe undeva. Era atât de panicat, încât nici nu putea concepe așa ceva; cealaltă variantă ar fi fost să o țină în brațe și să mârâie și să lovească în orice s-ar fi apropiat de ea. De-abia putea gândi, d-apoi să mai și formuleze răspunsuri raționale; o știa rebelă și încăpățânată, așa încât doar gândul că putea să nu-i dea ascultare și să refuze să rămână în casă alături de el și de personalul vigilent îl făcea să aibă un atac de panică.

Iar panica asta îi ajunsese până la oase și îl zgâlțâise serios din temelii.

Nu se panicase în viața lui în asemenea hal; nici nu știa ce să facă – cum să-și recapete stăpânirea de sine, cum să se calmeze și să gândească... De fiecare dată când se gândea la ea, cu atât mai mult când o vedea, se simțea dominat de tot felul de instincte pe care nici nu bănuise că le avea. Era atât de tensionat, încât, în ciuda eforturilor sale, își simțea falcile pe punctul de a ceda și deja îndoise o furculiță. În momentul acesta, sănătatea lui mintală depindea de Mary – trebuia să-l creadă, sau măcar să nu insiste cu povestea asta, că în colțul acesta îndepărtat de țară erau șobolani turbați. Cât pisicile de mari.

Între timp, Mary îl fixase cu privirea și-l studiase; o urmărise și el pe sub gene și aproape că îi scăpă un oftat când o văzu cum încuviință încet din cap.

– După cum bine ai spus, voi fi ocupată toată dimineața cu doamna Pritchard și cu personalul. Cred că de abia după-amiază mă voi elibera. Totuși – adăugă ea și așteptă ca el să se uite spre ea, apoi îl privi în ochi –, dacă-mi permiți să propun o idee de compromis, aș dori să mă acompaniezi la o plimbare prin grădina de trandafiri. Aș vrea să o văd de afară, iar dacă mergi cu mine – și poate îl putem lua cu noi și pe grădinarul-șef –, atunci mă veți putea proteja de vreun atac al șobolanilor.

Având în vedere că se simțise de parcă ar fi fost pe punctul de a se îneca, recunoscu imediat mâna întinsă să îl salveze, așa că profită numaidecât de ea.

– Rezonabil.

Îi zâmbi cu uşurinţă, dar ceva din expresia ei îi dădu de înţeles că această concesie fusese mai degrabă strategică, nu vreun semn că s-ar fi predat.

Lui nu-i păsa; dacă ea fusese de acord să îl aştepte şi să nu se aventureze singură afară, atunci avea să se ţină de cuvânt – deci problema cea mai mare se rezolvase.

Mary îşi petrecu ziua funcţionând în două planuri diferite. În cel real, jucă rolul de noua marchiză a lui Ryder şi îi acompanie pe Forsythe şi pe doamna Pritchard într-un tur complet al casei, care, la insistenţele lui Mary, incluse până şi camerele personalului, mansarda şi acoperişul. Constatase, spre uşurarea ei, că, deşi nu existase nici o stăpână care să vadă de gospodărie probabil de câteva zeci de ani, casa era destul de modernizată, dependinţele bine întreţinute, iar camerele personalului retuşate după ultimele tendinţe.

Când întrebă cum de casa suferise totuşi unele transformări, Forsythe îi răspunse:

- E meritul stăpânului, doamnă. Îi place orice ţine de progres.

Mary îşi propuse să reţină această remarcă şi în acelaşi timp să se intereseze de aspiraţiile politice ale lui Ryder.

După ce mâncară de prânz în sufragerie, îl descusu pe toate părţile despre proprietate, despre propunerile pe termen scurt şi despre planurile pe termen lung pe care şi le făcuse. După câteva momente de ezitare (tensiunea pe care o remarcase încă de la micul dejun tot nu-i dispăruse), acceptă să-i răspundă; întrebările continuară, dar el se relaxase deja şi vorbea liber.

Mary nu făcu greşeala să aducă în discuţie atitudinea lui faţă de ieşitul ei afară din casă, dar îi aduse aminte în schimb de promisiunea pe care i-o făcuse că aveau să se plimbe împreună prin grădină. El fu de acord şi îi spuse să vină să-l ia din bibliotecă după ce era gata.

Declarându-se mulţumită pe moment, Mary îşi petrecu următoarele două ore vorbind cu doamna Pritchard în noua ei cameră de zi de la etaj. Mary era foarte concentrată să găsească o modalitate prin care să ajute la bunul mers al gospodăriei, însă menajera părea uşor aiurită.

În final, Mary se îndreptă spre bibliotecă. Ryder lăsă tot ce avea de făcut, şi ieşiră în grădina de trandafiri. Plimbarea fu plăcută, nu fură deranjaţi de nici un rozător, animal turbat sau altceva de genul ăsta; nici măcar de vreo pisică.

Remarcă încă o dată tensiunea aceea ciudată, ca şi cum Ryder ar fi fost stresat de ceva, aşa că renunţă să îl mai sâcâie şi încercă să facă plimbarea cât mai plăcută.

Mary era foarte binedispusă când se întoarseră în casă şi se duseră din nou în bibliotecă, unde ea îşi luă o carte şi se ghemui într-un fotoliu. Ryder îi aruncase o privire, apoi se întorsese la birou şi la scrisorile pe care le citea când venise ea mai devreme. Ea se cam aşteptase să fie expediată, dar, spre mirarea ei, Ryder părea chiar mulţumit că îi ţinea companie; de câte ori termina o pagină de citit, îl simţea cum îşi ridica privirea şi se uita înspre ea.

Abia când se duse să se schimbe pentru cină, Aggie, care presupusese că Mary ştia deja, îi deconspirase motivele care determinaseră comportamentul acela ciudat al lui Ryder şi care îl făcuseră să ia acea hotărâre. Fapte care îi tensionaseră şi pe angajaţi.

Adevărul complet despre şobolanii turbaţi.

Aggie, simţindu-i temperamentul coleric, era din ce în ce mai nervoasă. Mary încercă să o liniştească, deşi nu îi dădu nici o explicaţie. Nu recunoscu cât de ignorantă fusese.

Aceasta era o chestiune pe care trebuia să o discute cu cel care o provocase – Ryder.

Primul ei impuls fu să sară în picioare şi să dea fuga în bibliotecă, unde să-i ceară socoteală, dar... trase adânc aer în piept şi rămase pe loc, lăsând-o pe Aggie să-i prindă buclele, reamintindu-şi întruna că acum era femeie măritată, că femeile măritate ar trebui să fie mai inteligente decât cele nemăritate, mai ales când era vorba despre soţi.

„Decât să li te împotriveşti – lucru care le stârneşte automat o reacţie instinctivă de rezistenţă –, e mai productiv să găseşti o cale de mijloc cu ei. De îndată ce le-ai dat clar de înţeles că eşti mai mult decât dispusă să găseşti o modalitate de rezolvare a problemei – şi că preferi să conlucrezi, nu să opui rezistenţă –, atunci bieţii de ei sunt atât de recunoscători, încât scapă imediat hăţurile

din mână, care pot fi preluate din mers şi îndreptate într-o altă direcţie."

În clipa în care auzise aceste cuvinte, ştiuse că într-o bună zi urmau să-i fie de folos. Memorase acest sfat pe care i-l dăduse Minerva, ducesă de Wolverstone, când venise vorba despre cum îi făcea faţă soţului ei cu apucături dictatoriale, Royce.

Nu exista un sfat mai preţios pentru situaţia ei curentă.

Prin urmare... o lăsă pe Aggie să-şi vadă de treabă, iar ea se strădui să se liniştească şi să găsească o soluţie prin care să poată pune mâna pe jumătatea ei de hăţuri, în speţă cum să rezolve situaţia actuală cu soţul ei.

Nici după ce fu gata nu se grăbi, ci coborî cât se poate de încet scările, timp în care se calmă pe deplin şi îşi concentră toată energia asupra noului ei scop.

Ajunse în holul central, îşi ridică privirea şi se îndreptă spre camera de zi. Unul dintre valeţi sări imediat să-i deschidă uşa; îl mulţumi şi intră.

Ryder stătea lângă şemineu, sprijinit de poliţă; de îndată ce o văzu, îşi îndreptă privirea spre ea.

O aştepta.

Trase aer în piept şi îşi semeţi capul, apoi se duse spre el, nescăpându-l din ochi.

Nici nu se apropie bine de el, că Ryder îşi dădu seama că ea aflase şi că înţelesese că nu avusese încotro şi că făcuse ce considerase el a fi mai bine.

Nu aşteptă să ajungă lângă el, ci ridică palma la nivelul umărului, cu palma îndreptată spre ea, semn că se preda.

- *Mea culpa*. Îmi pare rău.

Mary se opri şi îl privi fix. El nu-i putea interpreta expresia, ceea ce îl neliniştea. Apoi îşi arcui uşor o sprânceană.

- Pentru ce?

O privi la fel de insistent şi refuză să cedeze; sigur aflase detaliile de la cineva.

- Ar fi trebuit să îţi spun de îndată ce am aflat.

Sprâncenele ei delicate se ridicară şi mai mult.

- Şi?

Şi... se strâmbă puţin.

– Trebuia să discut cu tine şi să decidem împreună ce este de făcut.

Abia acum părea intrigată.

– Şi de ce nu ai făcut aşa?

– Pentru că... Trase adânc de tot aer în piept. Am vrut ca prima ta zi aici ca soţie a mea să fie... perfectă. Am vrut să te simţi binevenită aici, să vizitezi casa, să vorbeşti cu oamenii şi să priveşti tot ce este aici cu inocenţa şi curiozitatea ce te caracterizează.

Privirea îi era mai rece, dar parcă se mai înmuiase.

– Poate sunt inocentă şi curioasă, dar sigur nu sunt oarbă.

– Nu, ştiu că nu eşti, zise el fără să-şi ia ochii de la ea, apoi mai trase o dată aer adânc în piept; una peste alta, până acum mersese mai bine decât sperase. Deci...

O lăsă pe ea să termine propoziţia.

Mary căzu pe gânduri, apoi încuviinţă scurt din cap.

– Deci ce ai aflat?

Instinctul îi spunea să abandoneze întrebarea şi să o ia la fugă, dar... nu-i venea să creadă că putea scăpa atât de uşor.

– Asta-i tot? N-ai de gând să te iei de mine?

Nici acum nu-şi coborî privirea; trecură câteva clipe, apoi Mary ridică uşor din umeri.

– De vreme ce ai identificat tu însuţi erorile, nu are nici un rost să pierdem timpul. Sau să mă pierd cu firea. Aşa că, repet, ce ai aflat?

Părea să fi scăpat de ce era mai rău, dar... se strâmbă.

– Absolut nimic.

Mary se încruntă, apoi se întoarse şi se aşeză pe colţul cel mai apropiat al unui şezlong. Era îmbrăcată cu o rochie de seară în dungi, albastră cu negru, iar la gât avea o camee prinsă cu o bandă din catifea albastră; arăta proaspătă şi plină de viaţă, iar rochia era perfectă pentru o cină alături de soţul ei. Alături de el. Îl privi iar şi spuse cu hotărâre:

– Eu am auzit doar că de dimineaţă a fost găsită o viperă în patul meu. Sunt sigură că ai încercat să afli cum de a ajuns acolo.

Ryder încercă să se controleze şi să nu se înnegrească de supărare.

– Suntem în mijlocul pădurii şi e plin de vipere pe aici, dar niciodată nu ne-au intrat în grădină, cu atât mai puţin în casă. În dormitorul tău a intrat de dimineaţă o slujnică, să verifice şemineul, şi a remarcat ceva mişcare sub cuvertură. Bine că a avut inspiraţia să îl cheme pe Forsythe, care l-a rândul lui i-a chemat pe grădinari şi au luat şarpele, dar... nimeni nu are habar cum de a ajuns acolo, cum de a urcat la etaj şi s-a vârât în aşternuturile tale.

Mary clipi, apoi preţ de minute bune nu făcu decât să îl fixeze cu privirea, după care el îi văzu sânii ridicându-se când ea luă o gură mare, tot mai mare, de aer.

– Cineva a pus-o acolo.

Cuvintele răsunaseră la fel de ireal ca felul în care se simţea el acum.

– Da, *dar*..., zise el, venind spre ea. Pe cât e omeneşte posibil, sunt convins că nu a fost unul dintre angajaţi.

Se aşeză lângă ea şi o privi în ochi când ea se întoarse cu faţa spre el.

– Practic, toţi cei care lucrează aici, chiar şi cei care muncesc la grădină sau la grajduri, provin de la una dintre celelalte proprietăţi ale familiei. Ştii şi tu cât de importantă e loialitatea. Conform lui Forsythe şi doamnei Pritchard, şi lui Filmore, care este şeful grăjdarilor, şi lui Dukes, şeful grădinarilor, toată lumea s-a bucurat până peste poate de căsătoria noastră şi toţi au fost nerăbdători să te cunoască. Nimeni nu a spus nici măcar un cuvinţel rău la adresa ta – şi da, i-am rugat să verifice, şi aşa au făcut. Nimic. Toţi sunt şocaţi de cele întâmplate. Ezită, apoi continuă: Mai mult, pentru că ieri a fost o zi specială, toţi au vrut să se asigure că totul va decurge perfect, iar servitoarele şi valeţii s-au plimbat încontinuu prin camerele noastre. Patul tău nu a fost făcut decât în jurul orei patru, iar slujnica ta, Aggie, a stat mai tot timpul în garderoba de lângă dormitorul tău, de când a venit de dimineaţă şi până când s-au aliniat toţi afară să te întâmpine.

Mary clipi, apoi se uită la el.

– Atunci s-a întâmplat – când toată lumea era afară. A fost singurul moment când cel care a vrut să facă aşa ceva a ştiut că nu era nimeni în casă, că putea intra şi ieşi fără să fie văzut.

Ryder se încruntă.

– Dar...

Mary se întinse și îl apucă de mână.

– Ai verificat să vezi dacă prin împrejurimi a fost văzut vreun străin?

Ryder se încruntă și mai tare.

– Nu, spuse el și o strânse de mână. De-abia am terminat de verificat casa și am exclus toți angajații.

Mary clătină din cap; în minte îi veni o altă posibilă explicație. Se uită în ochii lui și îl strânse de mână.

– Crezi că este posibil să aibă legătură cu ce ne-a avertizat Barnaby – crezi că poate fi mâna aceluiași ticălos care a încercat să te ucidă în Londra?

O privi la fel de intens, apoi strânse din buze și clătină din cap.

– Dacă ar fi fost o altă tentativă de-a lui, nu crezi că ar fi băgat vipera în patul meu?

– De ce? Era noaptea nunții. O fi presupus că acolo vei dormi – sau cel puțin că vei veni în patul *meu*, nu?

– Este – se strâmbă – posibil, presupun... Apoi se încruntă și scutură din nou din cap. Nu. Nu are sens. Dacă am fi urmat tradiția, tu ar fi trebuit să fi fost deja în pat când veneam eu să-mi exercit dreptul conjugal.

– Poate a pus șarpele la capătul patului, gândindu-se că nu ajunge până la picioarele mele – chiar nu ar fi ajuns. Dar la tine da.

– Cred că e prea trasă de păr.

Mary nu era de aceeași părere, dar nu voia să continue discuția în contradictoriu. Mai întâi trebuia să se gândească și să conceapă un plan.

Ryder se uită spre ușă.

– Forsythe trebuie să sosească din clipă în clipă să ne cheme la masă, spuse el, mutându-și privirea înapoi la ea. Acum, când ai aflat tot ce știu, ce sugestii ai? întrebă el, făcând semn spre ușă. În legătură cu personalul. Sunt cu ochii în patru deja.

Mary meditâ o clipă înainte de a-i răspunde:

– Întotdeauna am fost convinsă că un personal loial ne este cel mai mare aliat. Din tot ce mi-ai spus, din tot ce am văzut

şi eu cu ochii mei, trag concluzia că nu am nici un motiv să suspectez pe vreunul, nici măcar că ar fi fost complice.

Ryder încuviinţă, vădit uşurat.

- Asta e şi părerea mea.

- În regulă atunci, replică ea, auzind paşii de dincolo de uşă. Sunt de părere că ar trebui, măcar pentru moment, să ne gândim că a fost doar un incident neobişnuit.

Ryder şovăi, apoi fu de acord.

Se ridicară şi se întoarseră spre Forsythe, care deschisese uşile şi le aduse la cunoştinţă extrem de pompos că masa era servită.

După ce îi permise lui Ryder să îi tragă scaunul din capătul mesei şi se aşeză şi el pe jilţul de la celălalt capăt, Mary făcu câteva comentarii la care Ryder răspunse, stabilind împreună o abordare comună vizavi de subiectul viperă, pe care apoi Forsythe şi cei doi valeţi aveau să o preia şi să o transmită personalului.

După aceea schimbară subiectul, deşi amândoi erau convinşi că problema avea să le bântuie gândurile în continuare. Oricum, se străduiră să se întreţină cu o mulţime de alte subiecte şi se descurcară chiar bine.

Terminară de mâncat şi se mutară în bibliotecă. Ryder nu o întrebase dacă avea alt plan, dar ea se decisese să îl urmeze oricum, fără să stea prea mult pe gânduri. Se aşeză în fotoliul pe care deja îl considera al ei, îşi luă cartea şi încercă să evadeze în lumea grădinăritului.

Ryder îşi făcu ordine pe birou, apoi veni lângă ea. Se afundă în fotoliul din faţa ei şi încercă să îi urmeze exemplul, aşa că luă o carte şi se strădui să citească. Bănuia că ea se descurca mai bine decât el; el încă încerca să-şi revină. Evenimentul îl afectase şi îi stârnise multe emoţii.

Dimineaţa asta... sigur îi deschisese ochii. Habar nu avusese că putea simţi o panică atât de mare, încât să nu mai poată gândi sau acţiona raţional - acum, că depăşise într-o clipă momentul, ştia că nu reacţionase cu înţelepciune.

Mai ales dacă voia să-şi ascundă profunzimea sentimentelor sale faţă de soţia lui.

Nu avea habar că îi păsa într-atât încât să se panicheze în asemenea hal. Acum știa și era de-a dreptul înspăimântat.

Iar în ce privea sugestia ei, cum că vipera îi fusese destinată lui... nici aici nu se putea hotărî dacă să se simtă ușurat că nu ea fusese ținta sau îngrozit că Mary aproape căzuse victimă, așa cum prevăzuse Barnaby, nebunului care încercase să-l ucidă pe el.

Deja simțea că dă iar în clocot; se hotărî să se calmeze. Nu avea nici un sens să se tortureze cu întrebări și presupuneri. Era mai bine să se gândească la modul în care reacționase ea la aflarea veștii. Să se minuneze. Știa că îi judecase greșit temperamentul; ar fi trebuit să se îndrepte spre el ca o brigantină, cu toate tunurile scoase la atac. Iar ea se comportase... mult mai rezonabil decât o făcuse el.

Ori era ea mai pașnică de felul ei și mai calmă decât bănuise el, ori... înțelesese mai bine decât el de ce reacționase el așa.

Iar pentru că înțelegea pe deplin situația, acum se simțea mult mai expus și mai nesigur ca oricând.

Ceasul tică, iar ea căscă, închise cartea și o puse lângă ea.

– Mă duc să mă culc, spuse ea și se ridică.

Ryder sări ca ars.

– Vin și eu.

Mary își arcui o sprânceană, apoi îi zâmbi seducător.

– Speram să vii și tu. Având în vedere circumstanțele, aș prefera să dorm în patul tău.

Ryder simți un frison pe spate; îi făcu semn spre ușă.

– Nici nu mi-a trecut prin cap să te las singură.

Urcară scările și se duseră spre camerele lor; intrară în sufragerie, apoi direct în dormitorul lui.

Închise ușa în urma lor, apoi o luă de mână și o trase spre el.

Aruncă o privire la repezeală prin cameră, constatând că fuseseră aprinse două lămpi și că perdelele fuseseră trase. Patul fusese întors și chiar dacă nu dăduse ordin, știa că toată încăperea și patul fuseseră scotocite bine. Angajații fuseseră de-a dreptul șocați și se simțiseră, de bună seamă, jigniți; nu voiau să se repete acest incident pe care oricum îl vedeau ca pe un afront adus atât stăpânului lor, cât și lor și bineînțeles și lui Mary, care era

acum – în opinia lor și a lui Ryder – o parte esențială și valoroasă a familiei Cavanaugh.

O cuprinse de talie, își coborî privirea spre chipul ei și studie misterul din ochii ei albaștri-movulii. Zăbovi un moment să-i savureze făptura gingașă, dar puternică.

– Îți mulțumesc că ai înțeles pe deplin situația și că mi-ai iertat comportamentul absolut îngrozitor de astăzi. M-ai iertat, da? întrebă el și-și arcui ușor o sprânceană.

Mary îi zâmbi.

– Sigur că da.

Văzând că el nu părea prea convins, ea izbucni în râs.

– Sunt o Cynster – știu cum reacționează bărbații ca tine.

„Și de ce." Omise aceste cuvinte, deși tare ar fi vrut să afle răspunsul. Poate că pe bazele acestui răspuns și-ar fi putut construi viitorul alături de el.

Evenimentele petrecute în cursul zilei nu o descurajaseră deloc; ba dimpotrivă, acum putea spera cu adevărat.

Ca de obicei, voia să treacă la acțiune. Îi zâmbi cu sinceritate și îl luă pe după gât.

– Hai să uităm ce s-a petrecut azi și să ne concentrăm pe aceste clipe. Să ne gândim că acum suntem aici, în dormitorul tău.

Îi remarcă imediat privirea circumspectă de animal de pradă care simțise cum se strânge lațul în jurul lui. Dar, dacă avea dreptate, lațul de fapt era în interiorul lui, caz în care avea să-l îndure cu stoicism.

Acum însă îl suspecta că nu îl remarcase – sau, dacă da, încerca să îl ignore. După cum era de așteptat, după un scurt moment de ezitare, încuviință din cap.

Încuviință și își plecă ușor capul în vreme ce ea și-l înălța.

Buzele lor se întâlniră, se atinseră și se contopiră. Nu putea să știe de ce senzația era diferită de fiecare dată; de data aceasta avea legătură cu alinarea.

Era vorba despre explorarea a ceva nou, despre conectarea la ceva necunoscut. Recapitulă experiențele precedente, dar, ca urmare a acestei zile, cu o capacitate mai mare de înțelegere a emoțiilor stârnite, dezlănțuite și apoi ținute la loc în frâu.

Până acum. Acum le putea descătuşa pentru a alerga în voie, le putea da drumul să înunde şi să dirijeze, să se exprime prin intermediul actului fizic pe care el şi ea căutau să-l exploateze, să-l facă să se supună voinţei proprii.

La fel ca în trecut, succesul îi ocoli. Forţa care ieşi la iveală când ei se uniră, cea pe care păreau să o creeze împreună şi să o aducă la viaţă le-o luă înainte.

Îi copleşi.

De data aceasta se transformă într-o furtună de pasiune, de atingeri fierbinţi, dezmierdări posesive şi o nevoie aprigă de satisfacere a foamei care îi mistuia pe dinăuntru şi creştea tot mai mult, nesăţioasă şi solicitantă.

Autoritară.

În cele din urmă se supuseră şi se predară, permiseră flăcărilor să-i învăluie şi să-i contopească, să-i mistuie şi să-i recreeze, înainte să-i azvârle, amorţiţi şi răvăşiţi, în marea cea rece de saţietate şi să-i lase să eşueze spre malul acela îndepărtat... unde îl aştepta extazul, greu şi alinător, care îi acapară dintr-odată.

Carnea lor încă mai păstra ecourile acelui extaz când, epuizaţi şi neajutoraţi, îşi traseră păturile peste ei înainte de a se abandona din nou unul în braţele celuilalt.

Împreună, fix acolo unde aveau nevoie să fie.

Capitolul 13

Viaţa era frumoasă. Pe măsură ce zilele curgeau, Mary se simţea din ce în ce mai bine în postura de marchiză, care îi venea ca turnată.

Incidentul cu vipera rămăsese un mister, dar, după câteva zile în care nu mai apăru nimic care să tulbure acomodarea ei în noua casă, episodul începu să păleasca din amintirea tuturor.

Aşa că într-o bună zi Mary se hotărî că venise timpul ca Ryder să o scoată la o plimbare călare în jurul proprietăţii. Se aflau

la micul dejun, iar ea îi propuse acest lucru, după care adăugă înainte de a aştepta un răspuns:

- După cum ziceam şi aseară, cred că ar fi frumos din partea noastră să invităm toate familiile de pe proprietate, precum şi pe cei care muncesc aici, la un picnic spre sfârşitul verii. Aşa că aş vrea să îmi fac o idee înainte despre proprietate şi despre cei care o populează, spuse ea, privindu-l. Iar tu eşti cea mai bună sursă de informaţii în ceea ce priveşte acest subiect. Deci când putem pleca? întrebă ea şi ridică din sprâncene.

Obişnuit deja cu stilul ei manipulator - ultima întrebare plecase de la premisa că el fusese deja de acord -, Ryder îi întoarse privirea şi căzu pe gânduri, deşi picnicul propus de ea era exact genul de eveniment pe care ar fi vrut să-l organizeze, genul de acţiune importantă care se putea organiza o dată pe an la proprietatea Raventhorne şi la care sperase ca soţia lui să-l însoţească. Şi, în afară de asta, cel mai important era că se ivea încă un prilej de a-şi petrece timpul cu ea.

- Bine, consimţi el. Cum Mary se lumină triumfătoare, el îşi înălţă ceaşca pentru a-şi ascunde amuzamentul. Când eşti liberă?

Îi remarcă surâsul abia schiţat şi clipi inocent cu ochii ei mari şi albaştri.

- Când eşti şi tu.

Cu alte cuvinte, urmau să se întâlnească în camera de zi imediat după ce se schimbau în costumele de călărie. Nu fu surprins de faptul că Mary îşi făcu apariţia într-un costum de un albastru pal, însă atenţia îi fu atrasă de butonii de pe pieptul ei, de jacheta strâmtă pe talie şi de fusta drapată. El o conduse spre ieşire, şi erau pe la jumătatea holului când îi remarcă şi pana prinsă de pălărioara care îi acoperea buclele.

Mary o luă înainte cu mersul ei grăbit; pana se bălăngănea în toate direcţiile, iar Ryder se trezi rânjind prosteşte în urma ei.

Îi arătă scurtătura de la casă către grajduri. Trimisese vorbă înainte, aşa că găsiră caii înşeuaţi şi pregătiţi; pe el îl aştepta Julius, un cal sur, iar pe ea o iapă murgă care îi fusese trimisă tocmai de la Londra. Amândoi caii băteau cu copitele în scândurile grajdului, nerăbdători.

Ryder evaluă iapa dintr-o privire, apoi o ajută pe Mary să se ridice în şa şi să se aşeze cum trebuie, după care unul dintre grăjdari îi înmână hăţurile.

– A fost trimisă de la grajdurile Demon?

– Da, spuse ea, înfăşurându-şi ca o profesionistă hăţurile în jurul mâinilor înmănuşate. De acolo ni se trimit toţi caii.

– Am auzit că Demon ştie exact ce cal se potriveşte fiecărui călăreţ.

Sesizând că în spatele afirmaţiei lui se ascundea de fapt o întrebare, Mary zâmbi şi încuviinţă din cap.

– Aşa e – nu ne lasă să călărim cai pe care să nu-i putem controla, zise ea, apoi se aplecă să mângâie grumazul iepei, după care continuă: Aşadar, învăţăm dinainte să controlăm animalele pe care le călărim.

Ryder se uită curios la ea, încercând să se decidă dacă folosise intenţionat jocul de cuvinte, apoi pufni şi se întoarse la calul lui.

Luă hăţurile şi sări în şa. În secunda în care se aşeză, Mary îi aruncă o privire şi porni spre curte.

O ajunse din urmă şi îi făcu semn spre o pantă acoperită de iarbă.

– Cum te descurci cu gardurile?

Între timp Mary îi studiase armăsarul sur; îşi ridică privirea spre Ryder, apoi spuse trufaş:

– Eu şi Lucinda putem face exact ce faceţi tu şi bruta ta.

Văzând-o cât de sigură pe ea stătea în şa, se gândi că vorbea cât se poate de serios, dar nu se lăsă prins în plasa ei, ci se mulţumi să încuviinţeze din cap şi să spună:

– Prea bine, o să vedem.

Mary pufni uşor, apoi îl lăsă să o ia înainte şi să sară primul peste gardul care despărţea curtea de câmp. Merseră la galop mic pe pajişte şi trecură de fermă, dar ambii cai dădeau semne că voiau să alerge.

Ieşiră din zona de câmpie şi intrară pe o cărare bine bătătorită, în pădure.

– Hai să-i lăsăm să gonească în voie până la luminiş, strigă el.

– Minunat! Ia-o în faţă.

De îndată ce zăriră luminişul în faţă, slăbiră hamurile, lăsându-şi caii să se dezmorţească şi să alerge la galop unul lângă celălalt. Ambii cai parcă zburau, nu altceva. Surul era mai puternic, dar iapa era mai zveltă şi foarte musculoasă. Ryder zâmbi fericit şi, lipit de grumazul armăsarului, porniră ca săgeata spre poiană.

Mary se aplecă şi ea mai mult spre grumazul calului şi râse, însă zgomotul înaintării lor rapide înăbuşi zgomotul. Inima îi bătu cu putere în ritmul tropotului de copite când ajunseră în dreptul calului sur al lui Ryder şi înaintară în paralel; momentul ăsta o umplu de bucurie pură.

Lucinda rupse ritmul.

Mary avea destulă experienţă cât să ştie că nu trebuia să reacţioneze imediat; trase hăţurile şi se îndreptă de spate, pentru a-i da răgaz să-şi revină din oboseală.

Lucinda încetini, dar începu să se agite, muşchii i se încordară ca şi cum ar fi vrut să se ridice în două picioare. Alarmată - Lucinda nu îi făcuse niciodată probleme -, Mary încercă să nu se panicheze, pentru a nu-i transmite calului aceeaşi senzaţie. Trase frâiele şi o opri, iar, în clipa când se simţi în siguranţă, îşi scoase piciorul din scara de la şa şi sări pe iarbă.

O ţinu strâns de căpăstru şi aşteptă să se liniştească, apoi se apropie încet să nu o sperie şi o mângâie pe bot.

- Ce-i?

Observându-i absenţa, Ryder îşi întoarse armăsarul şi îl opri la câţiva paşi de ele.

- Ce s-a întâmplat?

Mary se încruntă şi clătină din cap.

- Nu ştiu, spuse ea, gesticulând cu mâna liberă. Uită-te la ea, tremură toată. Ceva o supără.

Ryder înjură. Mary se uită peste umăr şi îl văzu că descalecă. Legă frâiele de o creangă şi veni lângă ea.

Inspectă cu atenţie calul, apoi se duse şi pe partea cealaltă.

Mary o mângâie în continuare şi începu să îi fredoneze încet un cântecel; iapa părea mai liniştită, dar tot tresărea şi respira neregulat.

- Ai văzut ceva?

– Nu, răspunse el. Spune-mi exact ce s-a întâmplat, de ce v-ați oprit.

– A ieșit de pe drum – m-am gândit că poate a pus copita strâmb, poate a dat peste o vizuină de iepure. Nu a fost o smucitură prea bruscă, mai mult a sărit, dar... închise ochii, încercând să-și amintească. Cred că la o copită din spate s-a lovit.

Ryder mormăi ceva.

– Ține-o bine. Mă uit acum la picioare și la copite.

Nu găsi nimic – nici o leziune, rană, nici o pietricică în copite. Nimic care să justifice schimbarea bruscă de ritm. Deși se calmase considerabil, iapa fremăta în continuare.

Ryder își puse mâinile în șold, neștiind ce să mai creadă.

– Mergi puțin cu ea. Poate vedem ceva când merge la pas.

Mary o luă de căpăstru și făcu câțiva pași alături de ea. Iapa merse normal, picioarele i se mișcau natural, fiecare pas era așa cum trebuia... doar că, după câțiva pași, începu iar să se agite și să dea din picioare.

– N-are nimic la picioare, zise el derutat și se apropie de iapă pe partea opusă lui Mary. Cred că e ceva cu șaua.

Mary tresări, mutându-și privirea instantaneu către șa.

– Asta e șaua pe care o port de fiecare dată când ies cu ea.

– Ce contează, hai să o scoatem și vedem ce se întâmplă.

Când dădu să desfacă cureaua care fixa șaua, calul fornăi puternic și se dădu în spate.

– Oh, spuse Mary, trăgând-o înapoi. Înțeleg la ce te referi. Poate s-a rupt ceva pe dedesubt și o jenează.

O ținu iar nemișcată; Ryder se apropie cu mai multă grijă de data asta și reuși să desfacă sistemul de prindere. Dădu șaua la o parte – și văzură problema.

– Grozamă.

Scârbită, Mary luă rămurica cu spini, vru să o arunce, dar se opri. Se ridică pe vârfuri și se uită la locul în care vârfurile ascuțite o răniseră pe biata iapă pe spate. Se încruntă.

– Cum naiba a ajuns planta asta aici?

Ryder aruncă și el o privire și îi dădu dreptate.

– N-avea cum să intre singură dedesubt acolo când erai pe ea.

– Şi nici înainte să mă aşez – şaua se mulează perfect pe spatele el. O mângâie cu mănuşa peste rană, iar calul se înfioră, parcă bucuros că a scăpat de chin. Oricum, asta era problema.

– O parte din problemă, spuse el, încercând să nu pară prea înnegurat. Cealaltă parte e cum a ajuns acolo...

Mary îl privi în ochi şi după câteva clipe spuse:

– Nu putea fi acolo când au pus şaua pe ea – nu a deranjat-o când am încălecat. În acelaşi timp însă, nu înţeleg cum de o rămurică de mărimea asta s-a putut strecura sub şa în timp ce călăream.

– Păi da, replică el, apoi continuă cu singura concluzie care putea fi trasă. Trebuie să fi fost acolo când i-au pus şaua, dar cumva nu a deranjat-o atunci.

Se duse şi luă şaua, apoi se întoarse şi se lăsă pe vine să o studieze. Fără să lase frâiele din mână, Mary se aplecă şi ea să vadă mai bine.

– Uite acolo, zise ea şi arătă spre un mic pliu de pe spatele şeii. Vezi frunzuliţa aia?

Ryder se uită cu atenţie. Îşi scoase mănuşile, examină pliul...

– E o cusătură. A fost desfăcută ca să se poată băga ceva pe dedesubt.

Îşi ridică încet capul şi se uită la Mary. Aceasta îi întâlni privirea, îi înţelese gândurile şi spuse pe nerăsuflate:

– Deci nu a fost un accident.

Se întoarseră amândoi călare pe Julius, nevrând să rişte nimic, şi o duseră pe Lucinda înapoi la grajd, cu şaua prinsă doar cât să nu cadă de pe ea.

Sosirea lor stârni imediat agitaţie; Filmore împreună cu doi grăjdari – aceiaşi care o înşeuaseră mai devreme – le ieşiră în întâmpinare.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Filmore.

– O problemă minoră, spuse Ryder, accentuând special cuvântul „minoră".

Coborî de pe cal, apoi o ajută şi pe Mary. Filmore luase deja în primire iapa, încercând să vadă ce era în neregulă.

– Uită-te la şa, zise Ryder. Daţi-o jos şi o să vă arăt.

Grăjdarul cel mai în vârstă, Benson, desfăcu șaua și o puse pe scară. Ryder o întoarse și le arătă tuturor tivul descusut de pe interior.

– Înăuntru era o crenguță destul de mare cu spini, spuse el, privindu-i cu atenție. Nu e vina voastră că n-ați observat. Ideea este că pe măsură ce am înaintat, spinii i-au intrat în carne mai mult, mai ales când am luat-o la galop, moment în care iapa a început să reacționeze, continuă el, scrâșnind din dinți. Din fericire, marchiza este o călăreață experimentată și s-a oprit înainte să se întâmple vreun accident.

Cei trei păreau îngroziți.

La fel de îngroziți pe cât se simțea și el în continuare; dacă Mary nu ar fi reacționat atât de repede... Și câți alți călăreți, îndeosebi femei, erau atât de experimentați ca ea?

Chipul lui Filmore se lumină brusc, după care se întunecă la fel de brusc.

– Deci *asta* puneau la cale nenorociții ăia! izbucni el, uitând de prezența lui Mary. Lăsă rușinat capul în pământ. Mă scuzați, stăpână.

– Nu, nu, lasă. Ce nenorociți?

– Ușa grajdului era deschisă acum două dimineți – și nu ar fi trebuit, pentru că știu că am încuiat de cu seară. Lacătul nu era spart, am verificat și nu lipsea nimic, nici nu părea să fi fost mutat ceva din loc, spuse el scârbit, arătând înspre șa. Ei – cine or fi fost – veniseră pentru asta. Veniseră să taie cusătura și să bage înăuntru spini. E un truc vechi folosit mai ales la caii de cursă.

– Ei bine, e destul de clar că nu a fost nimeni de aici, zise Mary în timp ce intrau în bibliotecă. Nici unul dintre angajați nu avea nici un motiv să intre pe ascuns noaptea în grajd. Puteau să se ducă în timpul zilei – găseau ei un pretext dacă voiau.

– Nu văd cum ne-ar putea liniști pe noi treaba asta, replică Ryder, închizând ușa în urma lui.

– Nu? se miră Mary, aruncându-și pălăria și mănușile pe o masă. Se așeză în fotoliul ei obișnuit. Poate nu ne liniștește, dar măcar putem deduce că aceia care au făcut treaba asta n-au vrut

să fie văzuți. Așadar, nu se numără printre angajați, dar ar putea fi recunoscuți de aceștia.

Ryder îi întâlni privirea încrezătoare și hotărâtă, apoi se așeză pe un scaun vizavi de ea.

– Dar asta, după cum bine știi, nu e esențial. E important să aflăm cine, dar și mai important e să cunoaștem motivul.

Mary oftă, ceea ce nu era de mirare.

– Nu am dușmani și nici nu cred că există cineva care să-mi vrea răul, spuse ea, ridicându-și mâinile spre tavan. Poate încearcă să mă sperie, dar habar nu am de ce.

– Să te sperie, repetă el calm. O mușcătură de viperă în perioada asta a anului poate fi fatală, mai ales pentru cineva de dimensiunile tale. O căzătură de pe un cal în galop se poate solda cu un gât frânt. Dacă-ți imaginezi...

– Da, interveni ea, apoi se încruntă, tăcu, însă, înainte ca el să-și continue tirada, își duse ideea mai departe. Ți-a trecut prin cap că acela care face tentativele acestea vrea să ne distrugă căsnicia sau să ne facă să ne despărțim?

Vorbele ei îi trimiseră un fior de gheață prin tot corpul. Avu nevoie de câteva secunde să-și revină.

– Ce vrei să spui, mai exact? întrebă el calm.

Îi trecuse și lui prin cap, dar refuzase să se gândească la așa ceva; acum voia să știe ce credea ea, cum vedea ea lucrurile.

– Adică prea e mare coincidența că la început cineva a trimis doi ticăloși să te ucidă pe tine în Londra, iar după ce au eșuat și ne-am căsătorit, acel cineva și-a îndreptat atenția asupra mea – întâi a pus cobra în patul din dormitorul meu, în noaptea nunții, și părerea mea sinceră e că gestul asta sună a declarație de intenție, iar când a eșuat și tentativa asta, a apelat și la trucul cu spinii, care să mă arunce de pe cal cu prima ocazie când ieșeam la o plimbare călare – probabil singură, spuse ea fără să clipească. Ce șanse sunt ca incidentele astea trei să nu aibă legătură între ele? Iar dacă au, atunci cine – ce fel de om – vrea întâi să-ți facă rău ție, iar apoi, după ce te-ai însurat, o atacă pe soția ta?

Se așternu liniștea preț de câteva clipe, apoi el își înclină ușor capul.

– Cred că principalul suspect ar trebui să fie un bărbat care-şi închipuie că i-am furat nevasta.

– Păi pe Fitzhugh l-am eliminat de pe listă. Cine altcineva ar putea fi?

Ryder îi studie ochii şi văzu în albastrul ferm şi neclintit al ochilor ei o siguranţă de sine nestrămutată, o reconfirmare a propriei identităţi, a locului lui în viaţa ei. Nu vorbea aiurea, era concentrată şi, dacă el nu se înşela cumva, doar uşor iritată. Nu din cauza lui, ci din pricina celui care avea îndrăzneala de a tulbura modul în care considera ea că ar trebui să decurgă propria viaţă.

Însă despre el nu se putea spune că era doar uşor deranjat; trebuia să facă mari eforturi pentru a se abţine, pentru a-şi înfrâna nevoia de a-i veni de hac celui care îndrăznise să atenteze la viaţa ei, să o ia de lângă el. Mintea îi era ocupată cu găsirea unei soluţii de a se asigura că avea să rămână în siguranţă. Că urma să-i rămână alături. Nici nu putea concepe să se gândească la faptul că ar putea să o piardă fără să simtă că îşi pierde minţile.

Cu bruma de luciditate care îi mai rămăsese, scurma după un răspuns la întrebarea ei, foarte bună de altfel. Trebuia să existe un răspuns pe undeva, dar... Scutură din cap.

– Nu am nici cea mai vagă idee. Sunt de acord că în umbră trebuie să fie un astfel de om, dar nu ştiu – nu îmi trece prin minte – cine ar putea fi.

Mary strâmbă din nas.

– Păi nici despre Fitzhugh nu ai ştiut că ar putea crede că i-ai furat nevasta. E posibil să mai existe şi un alt domn care, la fel ca acest Fitzhugh, să fi fost îmbrobodit de nevasta lui, poate pentru a-şi ascunde o aventură reală cu altcineva.

După câteva clipe de ezitare, Ryder i se confesă:

– Încep să cred că plătesc pentru păcatele dintr-o altă viaţă – iar tu ai fost implicată doar din vina mea.

Mary nu schiţă nici un zâmbet şi nici nu încercă să-l liniştească; îl privi îngândurată, cât să-l facă să se întrebe cât de mult îi putea pătrunde în minte, apoi zâmbi strâmb, se ridică şi, înainte să apuce să se ridice şi el, i se aşeză direct în poală.

Îi puse o palmă pe obraz şi îşi lipi faţa de faţa lui, apoi spuse simplu:

– Nu-ţi face griji. O să trecem peste toate împreună. O să-i dăm de cap împreună, susţinu ea încrezătoare, fixându-l cu privirea.

– Să nu mai ieşi din casă, spuse el o jumătate de oră mai târziu, aproplindu-se de fotoliul în care stătea ea.

Tăcu şi aşteptă ca ea să protesteze.

Mary îşi înălţă privirea spre el, apoi îşi luă o expresie mirată şi reveni la carte.

– Nu intenţionez să ies din casă acum.

Ryder rămase pe loc, nevenindu-i să creadă. Mary se uită din nou spre el.

– Ţi-am spus că o să o rezolvăm cumva.

– Credeam că ai fost de acord să nu mai ieşi din casă?! zise el, simţind un ghem de panică în stomac.

– Asta a fost ieri. Astăzi – ei bine, nu am de ce să mă îndepărtez de casă. Mă mulţumesc să mă plimb prin grădina de trandafiri, spuse ea, încolăcindu-şi mâna în jurul braţului lui. Poţi să vii şi tu să te asiguri că sunt în regulă. Plimbarea o să-ţi prindă bine – eşti prea tensionat.

Începea să creadă că soarta chiar le unise pe bună dreptate destinele. Mary nu era doar ce îşi dorise el, ci mai mult decât merita.

„O să-i dăm de cap împreună." Prima dată se gândise că ea se referise la faptul că îşi vor bate amândoi capul să investigheze cine se afla în spatele atacurilor, nu că se vor alia să găsească un plan, să-şi ia toate măsurile de precauţie necesare pentru ca ea să fie protejată, iar el să poată face faţă situaţiei, astfel încât să poată dormi liniştit lângă ea, fără să se teamă de ce are să le aducă ziua următoare.

Nu avea de gând – şi oricum nici nu mai era loc în mintea lui – să-şi examineze emoţiile, să vadă dacă acţiona raţional sau măcar logic şi nici să-şi definească sentimentul acela care creştea în el; nu atâta timp cât viaţa ei era în pericol, oricât de mic.

Şi, spre veşnica lui recunoştinţă, ea înţelesese că el nu se comporta dinadins ca un general de armată, ca un dictator sau ca un tiran, că nu îşi propusese să se comporte aşa cu ea, ci că era doar reacţia lui instinctivă la faptul că se simţea neajutorat.

Cu temperamentul şi personalitatea fiecăruia în parte, dacă ea nu ar fi înţeles... Multe zile după episodul cu iapa Ryder mulţumi cerului pentru că Mary se arătase aşa înţelegătoare.

Dacă cineva i-ar fi zis mai demult că într-o zi va fi recunoscător că soţia lui îl va putea citi până în adâncul sufletului, i-ar fi râs direct în nas.

În dimineaţa când ea îl anunţă că voia să iasă iar din casă la o plimbare călare, îi pieri orice urmă de zâmbet.

De la dezastrul primei escapade călare, Mary rămăsese cuminte în perimetrul pe care el şi personalul îl desemnaseră. În prima zi stătuse doar în casă; a doua, adică cu o zi în urmă, îl convinsese să meargă să se plimbe cu ea în grădină. Mai târziu, în timp ce stăteau la masă, deschisese subiectul, dar, cum el se arătase total împotrivă, îl ascultase cu atenţie, apoi încuviinţase din cap - după care insistase să o lase să se ducă singură cu cabrioleta să se plimbe până în cel mai apropiat sat.

O anunţase deja că aceia pe care îi trimisese să cerceteze vecinătăţile în căutarea unor persoane străine nu găsiseră nimic suspect şi nici vreo mărturie că altcineva ar fi văzut vreun străin prin zonă, aşa că nu mai putea pretinde în continuare că era periculos. Nu că asta l-ar fi făcut să înceteze protestele vehemente, dar acum ea părea mai hotărâtă ca niciodată - şi având în vedere că de fiecare dată se arătase aşa înţelegătoare...

Văzând că nu mai avea argumente cu care să o facă să se răzgândească, îşi schimbase tactica şi îi propusese să mâne cai, pentru ca el să-i poată evalua stilul şi decide dacă se ridica la standardele lui.

Mary acceptase zâmbitoare.

De unde să fi ştiut el că la un moment dat îl vrăjise pe Simon să îi arate cum se ţin hăţurile?

Cum ea manevrase cabrioleta nu numai cu pricepere, ci şi cu o mare încântare, el nu mai avusese ce să facă pentru a o împiedica.

Așa că în acea dimineață, după ce mâncară și ea își terminară treburile cu doamna Pritchard, se duseră în curte unde îi aștepta cabrioleta trasă de un murg frumos, zdravăn și blând.

Cabrioleta era micuță și ușoară. Nici nu îi putea ține pe amândoi; de fapt, având în vedere statura lui impozantă, nici pe el singur. O ajută pe Mary să-și ocupe locul pe banchetă, apoi se întoarse la Benson, care îl ținea pe Julius de căpăstru. Se urcă în șa, luă frâiele, apoi se uită la Mary, care zâmbea fericită.

Mary pocni din bici.

- Înainte! zise ea cu subînțeles.

Ryder scrâșni din dinți și îl mână pe Julius pe lângă cabrioletă, în timp ce Mary se îndrepta spre aleea din spate.

Satul Axford era la mai puțin de trei kilometri, și se ajungea mai repede pe drumul din spatele proprietății decât pe drumul de țară pe care veniseră ei. Ryder avea în grajduri și o cabrioletă mai mare, precum și un faeton, cu care ar fi putut foarte bine să meargă împreună, dar nici unul dintre aceste mijloace nu ar fi fost potrivit pentru drumul ales și, în plus, ar fi trebuit să țină el hățurile – iar gândul de a-și proteja soția în vreme ce mâna doi cai greu de struni i se părea mai neatractiv decât gândul că putea călări pe lângă cabrioleta ei, păzind-o, cu un pistol în desagă și o spadă în teacă.

Mai mult, din spinarea calului putea vedea până mai departe.

Drumul pe care o luaseră șerpuia printre pășunile de pe proprietatea lui. Mary mergea încet, fără nici o grabă. Bine că măcar era la aer curat; în ciuda vigilenței și a tensiunii care îl cuprinseseră, Ryder era și el fericit că îi putea fi alături și că, măcar pentru ea, ziua se anunța minunată.

Din punctul ei de vedere, tot răul spre bine. Era mulțumită, dacă nu chiar încântată, de planul ei, de modul în care reușise să adapteze sfatul dat cândva de Minerva în privința soțului ei superprotector. Se considera expertă deja; poate că acum ar fi putut să ofere și ea câteva sfaturi despre cum se îmblânzește un asemenea aristocrat – trebuie să fii de acord cu el, să colaborezi cu el, să încerci să găsești soluții pentru problemele lui... și încet-încet să îndrepți lucrurile într-o direcție mai favorabilă ție.

Cu o zi în urmă îi scrisese Minervei să îi mulţumească din suflet pentru sfatul ei nepreţuit şi să îi spună că dădea rezultate chiar în momentul în care îi scria. Ryder avea în continuare reţineri - îi citea prudenţa în priviri uneori -, dar învăţa încetul cu încetul să îi ceară părerea, să ia aminte sau să ţină cont de această părere, de modul în care considera ea că lucrurile ar trebui să evolueze între ei.

Puţin mai în faţă drumul pe care mergeau se intersecta cu o potecă. Ryder îl trase pe Julius mai aproape de cabrioletă.

- Eu o să sar peste gardul acela, spuse el, arătând spre un loc de-a lungul potecii, şi te aştept acolo.

- Bine, răspunse ea senină, şi pocni din bici.

Mary încetini să poată lua curba, iar Ryder îşi înfipse pintenii în pântecele armăsarului şi începu să alerge în viteză pentru a-şi lua avânt, după care aterizară cu bine de partea cealaltă a gardului.

Ryder începu să cerceteze poteca; acesta fusese motivul pentru care voise să o ia înainte. Nu văzu pe nimeni; se relaxă şi îl opri pe Julius să se mai odihnească, apoi se întoarse cu faţa spre direcţia din care trebuia să apară Mary.

Chiar când zări capul murgului, Ryder remarcă că între el şi cabrioletă era ceva întunecat pe cărare.

- Ce naiba?

Mintea lui neîncrezătoare înţelese ce erau obiectele acelea chiar când Mary le văzu şi ea şi reacţionă. Trase hăţurile, vrând nu doar să oprească, ci să întoarcă iute calul - spre şanţ. Cabrioleta nu reacţionă la schimbarea asta bruscă de direcţie, dar Mary insistă şi calul o ascultă... însă nu suficient de rapid; cabrioleta trecu peste unul dintre acele obiecte - şi se auzi un ţipăt.

Calul se ridică pe picioarele din spate şi începu să lovească cu copitele din faţă, dezechilibrând complet cabrioleta.

Mary scăpă hăţurile din mâini şi căzu la pământ.

Calul se rostogoli într-o parte şi se prăbuşi pe jumătate în şanţ, trăgând cabrioleta după el.

Ryder gonea nebuneşte înapoi, înjurând panicat.

Oprindu-şi calul înainte de-a călca şi el în vreo ţepuşă, Ryder se aruncă iute din şa înainte. Alergă ultimii metri cu inima

săltându-i până în gât, cu ochii ațintiți asupra lui Mary, care zăcea cu fața în țărână și văzu că mișca. Apoi ea se împinse în brațe, își dădu părul din ochi și începu să se ridice încetișor.

Ryder sări peste șanț, trecu pe lângă cal, care căzuse cu totul în șanț, dar care nu era foarte speriat; sări și peste cabrioleta distrusă și se năpusti să o ia pe Mary în brațe, să o strângă tare la piept.

Rămase o vreme cu fața îngropată în părul ei, umplându-și nările de parfumul ei, și o strânse cât putu el de tare în brațe. El tremura – cel puțin în interior; i se păru că și ea tremura toată.

Mary izbuti să își elibereze o mână și îl mângâie pe obraz.

– Sunt în regulă, spuse ea pe un ton căruia îi lipsea seninătatea caracteristică.

Mirat până peste poate că scăpase fără nici o zgârietură, se uită la chipul ei. Era foarte serioasă, dar nu dădea semne că ar durea-o ceva.

– Nu te-ai rănit deloc – n-ai vânătăi, julituri?

– Nu, de-aia am sărit. Am văzut că iarba era mai deasă acolo, iar când calul a început să se ridice, am știut că trebuie să iau rapid o decizie.

Gândire rapidă; inteligența și abilitățile o salvaseră din nou.

Se întoarse spre cabrioleta distrusă, se strâmbă și îl bătu pe braț.

– Hai să vedem cum se simte calul.

Se apropiară cu mare băgare de seamă, dar singura rana vizibilă fusese provocată de țepușa care i se înfipsese în copita din stânga față. Ryder i-o smulse, apoi dezlegă hățurile și îl ajutară amândoi să se ridice, după care el îl mai verifică o dată, dar nu văzu altceva.

– Dacă nu ai fi avut inspirația să tragi într-o parte, în direcția șanțului, atunci ar fi fost mult mai rău, spuse el în timp ce îi înmână hățurile. Ține-l cât strâng eu nenorocirile alea de pe jos.

Mary rămase să mângâie calul pe cap, uitându-se, cu mintea rătăcind aiurea, la Ryder, care se dusese să cotrobăie prin rămășițele cabrioletei, de unde scoase un coș, iar acum îl umplea cu obiectele acelea contorsionate din metal care fuseseră întinse în mijlocul drumului.

Le strânse pe toate, apoi își luă calul de căpăstru și se întoarse la Mary. Se opri în fața ei, luă o țepușă și i-o arătă și ei. Era de mărimea pumnului lui și fusese confecționată din trei cuie lungi și strâmbe, prinse la mijloc.

– Ce-i asta? întrebă nedumerită Mary.

– E o țepușă în formă de stea. Au fost inventate pentru a opri atacurile cavaleriei. Asta nu e „oficială", ci confecționată artizanal, ceea ce nu o face mai puțin eficientă, zise Ryder, așezând-o în palmă. Uite așa trebuie să stea, cu un vârf în sus.

Mary clătină dezgustată din cap.

– Oribil! Săracii cai, ce dureri trebuie să fi îndurat.

– Hmm, mârâi Ryder, gândindu-se mai degrabă la durerea pe care i-ar fi putut-o provoca ei. Se mai uită o dată către cabrioleta răsturnată, la scândurile rupte, la roata căzută, la bancheta frântă în două, apoi reveni la ea. Hai să ducem calul până la cea mai apropiată pajiște de pe proprietate, apoi putem să ne urcăm amândoi pe spinarea lui Julius.

Ea încuviință din cap.

– Filmore se va înfuria când ne va vedea iar pe amândoi călare pe Julius.

Filmore nu avea să fie singurul furios, dar prima lui grijă era să o ducă înapoi acasă.

Mai târziu în acea seară, când stăteau unul lângă celălalt și se uitau spre frânturile de raze de lună de pe tavan, încă sub imperiul celor petrecute pe parcursul zilei, Ryder murmură:

– Poate ar fi mai bine să ne întoarcem la Londra.

– Nu, răspunse ea instantaneu. N-am de gând să permit vreunui netrebnic să mă facă să-mi părăsesc noul cămin.

Stătea în brațele lui; Ryder o strânse și mai tare spre el.

– Eu mă gândeam că acolo ai fi mai în siguranță.

– Nu prea văd cum... Ba da, admise ea, dar, dacă te gândești să mă lași în grija familiei mele din Londra ca tu să te poți întoarce aici să descoperi cine e în spatele poveștii ăsteia, adică să te arunci cu capul înainte și să îi provoci să mai încerce o dată să atenteze la viața ta... Pe scurt, conchise ea după ce trase aer în piept, trebuie să găsești altă variantă.

Se întoarse spre el şi îl studie chipul prin umbrele întunericului; înţelese că avusese dreptate cu supoziţiile ei, pentru că îl simţea prea încordat.

- Nu te las singur. Suntem căsătoriţi, şi, în caz că ai uitat, am jurat să îţi fiu alături la bine şi la rău, în bogăţie şi în sărăcie, în boală şi în sănătate, să te iubesc şi să te preţuiesc până când moartea ne va despărţi. Nu-mi aduc aminte să fi zis ceva despre abandonat în faţa duşmanului.

Ryder deslusi nuanţa beligerantă din tonul ei.

- Nu am uitat. Remarcase şi cu câtă graţie omisese partea cu „mă voi supune", dar... oftă. Este extrem de important pentru mine să fii în siguranţă.

Ea încuviinţă din cap.

- La fel de mult îmi doresc şi eu să rămâi întreg şi nevătămat. Deci trebuie ca amândoi să acceptăm faptul că nici unul dintre noi nu are de gând să dea înapoi în faţa acestei situaţii - de fapt, poate ar trebui să o privim ca pe o provocare.

- Provocare. Instinctele deja îl avertizau, dar nu se putu abţine să nu întrebe: Cum aşa?

- Păi, odată ce învăţăm cum să trecem peste asta, atunci vom şti cum să facem faţă şi la orice altceva ar urma.

Având în vedere prin ce trecea el acum... probabil că ea avea dreptate. Situaţia începea să semene cu o probă de foc.

Cum el nu răspunse nimic, ea se trase mai aproape, să-i vadă faţa, să-i scruteze ochii în lumina slabă.

- Ai încredere în mine, zise ea. Am dreptate. O să vezi. După ce terminăm cu povestea asta, o să fim mai puternici - mult mai siguri de noi ca pereche. O văd ca pe o experienţă din care pot învăţa multe - şi, dacă ai sta să te gândeşti mai bine, ai vedea că aşa ar trebui să o priveşti şi tu.

El deja ştia asta; Mary încerca, la fel ca de obicei, să debordeze de optimism. Nu prea mai avea replică, aşa că mormăi ceva, o împinse puţin mai în jos şi îi sărută buclele.

- O să vedem.

După o matură chibzuinţă, Mary fu de acord să rămână în casă în următoarele zile.

Primele două zile fură însufleţite de un şir de vizite; câţiva oameni din rândurile micii nobilimi locale veniră să cunoască mireasa, după ce aşteptaseră cele şapte zile care se cuveneau după căsătorie, aşa că prin faţa casei se perindaseră o grămadă de trăsuri din care coborâseră multe femei, unele acompaniate de soţii lor.

Prinsă în vâltoarea succesiunii de nobili locali, probabil mai puţin periculoşi decât cei de oraş, dar totuşi prezenţi, Mary aproape că uită de incidentele care îi înnegriseră prima săptămână petrecută în calitate de soţia lui Ryder. Vizita vecinilor le oferi multe subiecte de discuţie şi, în cazul ei, multe de verificat şi de învăţat; zilele, serile şi nopţile se scurseră în acelaşi mod plăcut datorită lor.

În următoarea dimineaţă primiră o vizită de la cineva de la care nu s-ar fi aşteptat – şi anume, de la Lady Hamberly, reprezentanta doamnelor din înalta societate din zonă, care nu zăbovi mai mult de o jumătate de oră şi plecă mulţumită de tot ce văzuse.

În timp ce stăteau pe terasă şi îşi luau rămas-bun de la ea, Mary şopti:

– Faci pariu că îşi va petrece întreaga după-amiază scriind misive către toţi aristocraţii de acelaşi rang cu ea din toată ţara?

– Nu am ce pariu să fac, zise el cu amărăciune în timp ce intrau în casă, căci sunt sigur de asta.

Mary râse, îl luă de braţ şi se duseră împreună în bibliotecă.

Fiind proprietarul unei moşii imense şi a unei averi pe măsură, Ryder avea în permanenţă hârtii de rezolvat; Mary se aşeză în fotoliul ei şi îşi luă cartea, iar, din când în când, în clipele când el se întrerupea să vadă ce mai făcea – să îi ofere măcar o părticică din timpul lui –, ea profita de ocazie şi îl mai întreba despre proprietăţile lui mai mici care împânzeau ţara.

După-amiază, hotărâtă să-şi găsească şi ea un colţişor în care să se poată retrage când nu avea chef să stea în bibliotecă, plecă de una singură într-un tur al casei, intră în cele câteva săli de recepţie de la parter, testându-le fotoliile, dar nici una nu i se păru potrivită.

În cele din urmă, se duse în camera ei de zi de la etaj şi descoperi că îi plăcea foarte tare să stea aici, mai ales datorită felului

în care lumina inunda camera prin cele două ferestre care flancau biroul și fotoliul din colțul din stânga lui, care o atrase ca un magnet.

Luă loc pe fotoliu și se uită de jur împrejur prin cameră; nu se gândise imediat la această încăpere, pentru că era destul de departe de celelalte săli de recepție, dar constata acum că i se potrivea de minune, în mare parte datorită faptului că decorul fusese ales de Ryder. Acesta transformase locul într-un soi de templu și ea simți că își găsi locul.

Se relaxă; întoarse capul și admiră priveliștea de la fereastră, întrebându-se dacă să coboare în bibliotecă să-și recupereze cartea.

La un moment dat, privirea îi alunecă spre trusa de răchită în care se aflau ustensilele pentru brodat. Nu mai brodase de mult timp, iar Aggie așezase cutia chiar lângă fotoliu, parcă pentru a o ademeni. Zâmbi, gândindu-se că o fi vreun semn să termine fața de pernă începută cu ceva timp în urmă, așa că se aplecă, deschise capacul și băgă mâna înăuntru...

Dinăuntru țâșni un scorpion, care se repezi spre mâna ei, cu coada arcuită.

Țipând, își retrase mâna chiar când scorpionul atacă.

Sări imediat de la locul ei și închise capacul cu piciorul.

Cu inima în gât de spaimă, se holba la cutie, incapabilă – și fără nici un chef – să-și mute privirea, pentru ca nu cumva scorpionul să ridice capacul și să scape.

Auzi pași grăbiți pe hol, apoi ușa se deschise și Ryder o luă în brațe și o mângâie pe cap.

- Ce e? întrebă el, uitându-se cu atenție în jur, în timp ce doi valeți și Forsythe dădură buzna alarmați. Unde?

Încă tremurând, Mary arătă spre cutie.

- E un scorpion acolo înăuntru.

- Scorpion? întrebă el nedumerit.

Mary încuviință din cap și înghiți în sec.

- De șobolani nu mi-e frică, dar urăsc chestiile care se târăsc, și știu clar că am văzut un scorpion roșu înăuntru. Era chiar sub capac și s-a repezit să mă înțepe.

Ryder înjură; scrâşni din dinţi şi se duse spre cutie, se aplecă şi puse o mână fermă pe capac, apoi o ridică.

– Ai grijă, zise Mary şi se duse spre el, deşi se temea. Este deja în poziţie de atac, şi tu nu ai mănuşi.

Ryder nu răspunse. Se duse la uşă şi porni cu hotărâre pe coridor, apoi coborî scările cu Forsythe, valeţii şi Mary după el, aşteptă ca Forsythe să îi deschidă uşa şi ieşi pe terasă. Puse cutia jos şi îi aruncă o privire lui Mary.

– Dă-te mai în spate!

Mary se hotărî să asculte şi ea măcar o dată de el şi se trase în prag. Forsythe se postă în faţa ei, blocându-i parţial vederea.

Ryder se declară mulţumit, apoi se uită spre cei doi valeţi care veniseră lângă el.

– Sunteţi pregătiţi?

Amândoi îi făcură semn că da, apoi ridică capacul cu piciorul. Deasupra unei bucăţi de pânză se afla un specimen de scorpion colorat absolut remarcabil, ascuns parţial în pliurile materialului. Cum scorpionul, dând dovadă de înţelepciune, nu manifestă dorinţa de a se căţăra afară din cutie, Ryder se duse pe cealaltă parte, se aplecă şi, apucând bine fundul cutiei, o întoarse şi o scutură.

Pe jos începură să cadă diverse mărunţişuri, dar şi scorpionul care ţâşni spre mâna lui dreaptă.

Ryder îl strivi sub gheată.

Valeţii se apropiară să studieze rămăşiţele – nu mai văzuseră niciodată un scorpion –, iar el cercetă interiorul cutiei. Nu se mai auzea nici un sunet dinăuntru; săltă cu mare atenţie fiecare bucată de material şi fiecare mosor şi se uită în toate ungherele. Nu găsi nimic, aşa că se aplecă, ridică două broderii care căzuseră, le scutură bine şi le băgă înapoi în cutie. O închise şi i-o duse lui Mary.

– Nu mai e nimic înăuntru.

– Mulţumesc, spuse ea, apoi ridică privirea către el, şi Ryder văzu că şocul nu-i dispăruse de pe chip..

O luă pe după umeri şi o trase spre el.

– Forsythe?

- Da, milord, ne ducem să verificăm toate camerele din apartamentele Domniilor Voastre. De fapt, cred că ar fi cel mai bine să căutăm prin toată aripa.

Ryder încuviinţă din cap.

- Aşa să faceţi, spuse el, apoi se uită la Mary. Hai să stai cu mine în bibliotecă.

Amândurora le-ar fi prins bine o gură de brandy.

O jumătate de oră mai târziu, şocul se transformase în furie făţişă.

- Trebuie să încetezel

- Nici nu ştii cât de mult îmi doresc şi eu, zise Ryder, aşezat pe fotoliul din faţa ei, cu cel de-al doilea pahar de brandy în mână; pe primul îl dăduse peste cap.

Mary încă se lupta cu primul.

- N-am mai văzut niciodată un scorpion, spuse ea după o clipă. Doar în cărţi.

- Eu da. Făcu o pauză, apoi adăugă: Am un prieten a cărui casă e pe lângă Rye. E plin de scorpioni pe acolo, dar altă specie - sunt mai mari şi maro-închis. Nu sunt veninoşi, deşi am auzit că înţepătura lor e foarte dureroasă.

- Hmm. Ăsta era roşu.

- Am văzut.

Mai trecură câteva secunde, apoi Mary trase adânc aer în piept.

- Mă gândeam că poate am tras concluzia greşită.

Ryder o fixă cu privirea.

- În legătură cu ce?

- Am presupus amândoi că acela care a încercat să te ucidă în Londra e acelaşi cu cel care se află în spatele acestor incidente, dar, dacă ne gândim la ce s-a petrecut aici - vipera din pat, spinii de sub şa, ţepuşele din drum, scorpionul ăsta, deşi toate acestea ar fi putut fi fatale, parcă riscul ca ele să fie chiar aşa sunt destul de mici, zise ea, privindu-l cu atenţie. Adică nu se compară cu cuţitul care ţi-a fost înfipt aproape de inimă.

Ryder se încruntă.

– Da, nu e la fel de grav, dar nu știu dacă înțeleg încotro duce judecata ta.

– Dacă incidentele astea au vrut mai mult să mă sperie, nu neapărat să-mi facă rău, pentru a mă convinge să mă despart de tine?

Sprâncenele lui Ryder se arcuiră și mai mult.

– Cred că e posibil, da.

– Mă pune pe gânduri, să știi, și că incidentele de aici nu sunt chiar în văzul lumii.

Ryder pufni indignat.

Mary îl privi cum își termină paharul, sperând că între timp medita la spusele ei. Principalul motiv pentru care era din ce în ce mai revoltată era că Ryder devenea tot mai posesiv cu ea în încercarea de a o proteja. De câteva ori se întâmplase să se comporte ca un dictator și era din ce în ce mai puțin maleabil cu fiecare incident petrecut – dar cine ar fi putut să îl învinovățească pentru asta?

Aceste incidente duceau inevitabil spre un punct extrem de sensibil.

Mai bine zis, faptul că el reacționa demonstra că relația lor o luase pe făgașul pe care și-l dorise ea. Dar, în același timp, având în spate experiența cu bărbații din familia ei, știa că sentimentele acestea superprotectoare puteau lua amploare, iar el era exemplul clasic de bărbat autoritar și posesiv.

– Sugerez, i-o luă ea înainte, să rămân în casă sau în apropierea casei în următoarele câteva zile și ca toată lumea să fie cu băgare de seamă. Să vedem dacă apare ceva nou. Cu ceva noroc, data viitoare poate prindem pe careva încercând să se strecoare în casă.

Ryder bombăni ceva, dar fu de acord, iar ea se simți mulțumită de reacția lui.

– Între timp, continuă ea, poate am putea să ne mai consultăm cu Barnaby și cu Penelope și să lărgim cercul celor din înalta societate care ți-ar putea vrea răul.

– Hmm, zise Ryder, dând paharul peste cap și ridicându-se. Îi scriu acum lui Adair. Vrei să adaugi și tu un bilețel pentru Penelope?

Ea încuviinţă din cap.

- Da. Scrie tu de fapt, iar eu o să mai adaug doar câteva rânduri.

După ce citea ce le scrisese el.

Ryder se duse la birou, iar ea îşi revizui strategia; era bine să fie amândoi ocupaţi cu găsirea persoanelor aflate în spatele atacurilor, dar în acelaşi timp i se părea înţelept să evite cu orice preţ un alt eventual atac.

Reuşiseră să ajungă până aici; nici nu-i trecea prin cap să permită vreunui nemernic să distrugă tot ce clădiseră până acum.

- Adică e încă în viaţă?

- Da, am zărit-o de dimineaţă pe terasă.

- Nu e bine. Ziceai că te poţi achita de treaba asta.

- Păi, pot, şi ar fi fost simplu dacă n-aţi fi insistat să pară un accident. S-ar putea face în atât de multe moduri, dar, de fiecare dată, după cum am putut constata până acum, există şansa ca ea şi soţul ei să scape cu viaţă.

- Naiba să-l ia! Întotdeauna a avut noroc cu carul, iar acum văd că s-a molipsit şi ea de la el.

- Poate aveţi dreptate, dar, dacă-mi permiteţi un sfat... Dacă chiar vreţi să scăpaţi de ei, atunci va trebui să ne daţi mână liberă. O să ne asigurăm că îi rezolvăm definitiv.

Urmă o pauză lungă.

- La ce te gândeşti?

Capitolul 14

Trecu o săptămână fără nici un incident.

- În sfârşit.

Mary tocmai se îndrepta spre salonul oficial înainte de a merge la cină, când se opri să răsufle adânc, apoi suspină fericită. Ciuli urechile la zgomotele din sala de mese şi la paşii hotărâţi ai lui Forsythe. Totul părea să fi revenit la normal.

Ryder o aştepta deja în salon; în ultimul timp se întâlneau aici şi începeau să discute despre planurile zilnice, apoi continuau la cină, după care se retrăgeau în bibliotecă, unde ea îşi vedea de citit, iar el se ocupa de corespondenţa de afaceri, pentru ca, după ce îşi termina treaba, să îşi ia şi el o carte sau să se retragă amândoi în dormitorul lui.

Cuprinsă de entuziasm, coborî scările.

Se împliniseră trei săptămâni de când se aflau aici, şi în sfârşit domnea liniştea şi în casa lor, aşa cum trebuia să fie în orice familie de rangul lor. Se descurca de minune cu supravegherea treburilor din gospodărie; fusese crescută în spiritul acesta şi rolul i se mula foarte bine pe personalitate. Îi plăcea să aibă totul sub control – şi îi reuşea foarte bine gospodărirea noii ei case.

Stăpânul casei era tot al ei, deşi într-un sens cu totul diferit.

La început, interpretase atacurile ca pe nişte acţiuni profund negative; în ultimele două săptămâni însă, atitudinea ei se schimbase. Acum le privea ca pe nişte provocări cărora trebuiau să le facă faţă ei doi ca pereche şi care îi uneau şi mai tare.

Nu existau alte situaţii care să îi constrângă ca, într-un timp atât de scurt, să facă faţă celor mai dificile aspecte dintr-o relaţie. Acum ieşeau în evidenţă toate nuanţele dragostei pe care şi-o purtau reciproc.

În ultimele săptămâni, aflase o mulţime de lucruri noi, şi nu doar despre el.

La rândul lui, Ryder învăţase şi el la fel de mult, iar capacitatea lui de înţelegere crescuse, fapt ce îşi punea amprenta asupra interacţiunii dintre ei.

Coborî ultima treaptă cu zâmbetul pe buze şi se îndreptă spre salon. Se înclină cu eleganţă în faţa valetului care îi deschise uşa şi intră. Ryder o aştepta ca de obicei, cu un picior sprijinit de suprafaţa de alamă care mărginea şemineul şi cu cotul pe policioara de deasupra.

Chiar dacă erau într-o zonă rurală, el se îmbrăca întotdeauna impecabil; Mary zâmbi văzându-l la fel de impunător ca un rege al lumii bune. În ultimele zile călărise mult pe pământurile domeniului, iar părul i se deschisese la culoare, contrastând cu pielea lui bronzată. Imaginea lui îi provoca în continuare

furnicături în palmă, deşi cunoştea foarte bine senzaţia pe care i-o provoca mângâiatul părului lui. Avusese nenumărate ocazii să îşi înfigă mâinile în coama lui...

O zări şi se lumină imediat; îşi luă o poziţie mai decentă în vreme ce ea se apropia de el.

În ochii lui se zărea o lumină, o uşoară îmblânzire a auriului său tăios, de fiecare dată când o mângâia cu privirea într-un mod ce nu avea legătură cu senzualitatea, ci doar cu legătura care se crease între ei. Ticălosul din spatele atacurilor nu făcuse decât să îi grăbească pe acel drum, dar amândoi îşi doreau asta şi, în viziunea ei, aproape ajunseseră la destinaţie.

Ryder se întinse să îi ia mâna, o duse la buze şi i-o sărută cu gingăşie. Îi zâmbi privind-o în ochi şi îi ţinu în continuare mâna, mângâind-o uşor cu degetele.

- Te-a plictisit doamna Hubert cu discuţia despre târgul organizat la biserică?

- Da şi nu. E foarte îndărătnică, dar şi eu sunt la fel, răspunse ea, zâmbindu-i parcă şi mai intens. S-a obişnuit să fie la conducere, aşa că am decis să fiu doar preşedinta onorifică, iar asta a mulţumit-o pe deplin. Am şi aşa destule pe cap cu gospodăria şi chiar vreau să mă ocup de picnicul acela despre care ţi-am mai spus.

Rămaseră câteva minute ţinându-se de mână şi dezbătând acest subiect, după care Forsythe veni şi îi convocă la masă.

În timp ce Ryder o conduse şi o ajută să se aşeze, Mary conştientiză faptul că personalul zâmbea mai des în ultimele zile.

Cina decurse ca de obicei - îşi împărtăşiră în detaliu cele mai importante chestiuni de peste zi. Primul subiect de astăzi era legat de ţigani şi de neîncrederea localnicilor în cei care se stabiliseră pe terenul comunal de lângă Axford. Apoi discutară despre o chestiune politică, pornind de la o ştire controversată pe care o remarcaseră amândoi în ziarele de astăzi. Ca de fiecare dată, schimbul de replici era degajat şi totodată antrenant. Timpul se scurse pe negândite, apoi se duseră în bibliotecă să discute şi despre ultimul subiect.

Mary îşi expunea părerea faţă de ultimele invenţii în domeniul lămpilor cu gaz, iar Ryder era, pentru a nu ştiu câta oară, uimit - atât de el, cât mai ales de ea; nu-şi închipuise niciodată

că ar putea avea o asemenea relație cu soția sa. Înainte de a pune ochii pe Mary, nici măcar nu-și putuse imagina cum ar trebui să arate femeia perfectă, dar... nici nu visase la o femeie cu care să discute despre asemenea chestiuni, cu atât mai puțin la una ale cărei păreri să ajungă să conteze atât de mult pentru el. Mai mult decât părerile oricui altcuiva.

Intrară în bibliotecă chiar în momentul în care ajunseră la o concluzie.

-Sunt de acord, spuse el. O conduse la fotoliu, se opri cât timp ea se așează, apoi, când ea ridică privirea și înalță din sprâncene, el încuviință din cap. Ar trebui să avem asta în vedere când apare următoarea problemă – cea care vizează casa din Londra, cel mai probabil.

Mary îi zâmbi și se întinse să-și ia cartea. Ryder își trecu vârful degetelor peste umărul ei, apoi se duse spre birou.

Mai avea de trimis câteva scrisori, dar trebuia să se gândească la cea mai potrivită formulare.

Se apucă de scris, dar mintea îi fugea la chestiuni mai atractive. Se gândea la Mary și la el, la legătura lor, la parteneriatul care îi unea.

Nu știa cum de se întâmplase așa ceva – nu știuse nici măcar că era posibil –, dar, cumva, în vâltoarea evenimentelor care îi aduseseră împreună, printre dramele și solicitările la care fuseseră supuși în ultimele săptămâni, ajunseseră la o apropiere mult mai directă și mai personală. Între ei exista o conexiune care se manifesta cu fiece privire, zâmbet, sărut inocent, mângâiere. Emana și din vârfurile degetelor cu care o mângâiase pe umăr.

Legătura profundă dintre ei se vedea și din dorința ei arzătoare de a se afla în compania lui, pe care nu se străduia să și-o ascundă, din lumina blândă ce se zărea în ochii ei albaștri de fiecare dată când îl privea.

Nu se așteptase la nimic din toate acestea. Nu anticipase nici un fel de legătură emoțională între ei, pentru că nici nu știuse că era capabil de asemenea sentimente. Acum știa – ea îi dovedise fără putință de tăgadă – că... era ce își dorea.

Mai mult, instinctul îi spunea să profite, să întărească și să respecte darul acesta ce-i fusese dat. Prin intermediul acestei

legături reușise să o ia pe cel mai sigur drum către tot ce își dorise vreodată de la o căsnicie și de la viața lui.

Își ascultase întotdeauna instinctele, și iată că nu se înșelase nici acum. Îl ajutaseră enorm și îi demonstraseră că se putea baza pe ele oricând.

O descoperiseră pe Mary chiar de la început, iar acum îl asigurau de fiecare dată că merită să îi fie devotat. Ea reprezenta piatra de temelie pe care își putea construi viitorul; pentru el, tot ce avea să realizeze în viață avea să graviteze în jurul ei.

Motiv pentru care scrisoarea primită de la Barnaby Adair îl neliniștise peste măsură.

Nu i-o arătase lui Mary; scrisoarea îi fusese adresată doar lui, Barnaby insistase în această privință. Barnaby argumentase că, deși atacurile împotriva ei păreau să fi încetat și în ciuda faptului că era posibil ca acele incidente să fi urmărit doar să o sperie și să o determine să se despartă de el, părerea lui sinceră era că atacurile fuseseră premeditate și că persoana care le comandase nu avea să renunțe. Riscul ca acest criminal să nu se oprească, ci doar să-și fi luat o pauză pentru a-și regândi strategia și a-și face un nou plan de atac, era foarte mare.

„Fii vigilent în continuare." Acesta fusese sfatul dat de Barnaby și de Stokes, scris negru pe alb în cuvinte ce nu puteau fi răstălmăcite.

Totul plutea încă într-o mare de incertitudine, în ciuda investigațiilor făcute de toți cei din familia Cynster, precum și de cei care se aliaseră cu ei în urma căsătoriei, cum erau Jeremy Carling, Breckenridge, Meredith și toți ceilalți pe care îi cunoștea Ryder; nici unul nu reușise să găsească măcar un indiciu despre gentlemanul care îl voia mort.

Nici ancheta pe care o ordonase pentru identificarea celor doi care îl atacaseră și pe care îi ucisese nu dusese la nici un rezultat; pista se răcise complet.

Ultima remarcă din scrisoarea lui Barnaby descria perfect situația în care se găseau acum - se aflau în fața unui pericol necunoscut, care îi putea lovi în orice clipă și din orice direcție.

Nu era deloc o situație care să-i liniștească fiara din interior, dar... termină de citit și ultima scrisoare și se uită spre Mary, care

stătea cu capul plecat şi citea. Mulţumi din nou cerului pentru capacitatea ei de înţelegere şi pentru inteligenţa de care dădea dovadă. Înţelesese necesitatea de a rămâne în casă şi-n grădinile dimprejur şi nu insistase să fie altfel, şi nici nu se plânsese.

Se semnă pe colţul plicurilor, apoi le puse pe tava pe care Forsythe urma să o ia şi se duse spre soţia lui.

Mary îl auzi cum se apropia şi îşi ridică privirea.

El zâmbi şi întinse mâinile spre ea. Mary lăsă cartea deoparte, îi luă mâinile, iar el o trase în picioare.

Se uită spre ea, fără să-i dea drumul la mâini.

- Barnaby te salută - şi ne avertizează că ar trebui să fim în continuare vigilenţi.

Ea îşi înclină capul şi îi studie ochii, expresia.

- Din fericire, acum nu am nici un motiv să vreau să ies din casă.

- Nu te deranjează că trebuie să rămâi în împrejurimi?

- Deocamdată nu, spuse ea, apoi îşi strecură mâna la braţul lui şi-l trase spre uşă. Cine vrea să vorbească cu mine poate să vină să mă viziteze aici. Şi am descoperit că mi-e bine aşa.

Ryder pufni în râs şi se lăsă tras în holul de la intrare, apoi pe scările care duceau în apartamentul lor comun, însă nu putea ignora acea incertitudine cum că tot ce aveau astăzi se putea transforma mâine într-o tragedie.

O urmă în camera care odinioară fusese doar dormitorul lui, dar care acum era presărată cu obiecte de-ale ei - un capot de mătase aşezat pe un scaun, o perie de păr lăsată pe una dintre noptiere lângă o tavă pe care îşi punea agrafele de păr şi bijuteriile. Collier şi Aggie se înţeleseseră şi îşi împărţiseră responsabilităţile, cel puţin în privinţa acestei încăperi.

Mary suspină mulţumită, se duse direct la noptieră şi începu să îşi scoată agrafele din păr.

Ryder îşi scoase şi el acul de cravată, apoi îşi desfăcu eşarfa. Era articolul de îmbrăcăminte care o încurca cel mai tare pe Mary când voia să îl dezbrace; nodurile complicate pe care le făcea el o puseseră în încurcătură, ba chiar o înfuriaseră de câteva ori, când ardea de nerăbdare - spre amuzamentul lui.

În seara asta n-avea nici o tragere de inimă să-i pună la încercare răbdarea. Nici el nu se simțea prea răbdător.

Nu știa prea sigur de ce, dar bufnetul obsesiv era deja acolo, o bolboroseală constantă, lină a sângelui prin vene. Poate din cauza incertitudinii aceleia. Nu stătu să se gândească la asta, ci se apropie de Mary; își scoase eșarfa și se întinse după ea.

Cu buclele rostogolindu-i-se pe lângă față și pe umeri, Mary se răsuci direct la el în brațe; îi puse mâinile pe piept, se uită la chipul lui și își arcui întrebător sprâncenele. Uneori le plăcea să-și prelungească preludiul, dar de cele mai multe ori alegeau varianta directă pentru a-și împlini nevoile simple și complementare. În seara aceasta... privirea lui era mai dură, brațul cu care o ținea de mijloc mai încordat. Simțea că el voia mai mult decât de obicei, ceva ce se gândea să-i propună, dar la care renunță după câteva clipe de șovăială. Se aplecă spre ea, și ea îi oferi buzele, îi permise să le revendice.

Iar el le revendică, ba chiar mai mult. De când îi simți atingerea buzelor, Mary știu că seara aceasta nu urma să fie o simplă repetiție a ceva ce se mai întâmplase. A ceva ce mai făcuseră.

După un prim contact în forță, el sorbi și ademeni, iar ea îl urmă, într-un schimb prelung de încântare fierbinte, de savoare liniștitoare și tihnită, nu a lui ori a ei, ci a amândurora, bucurându-se de acel moment, anticiparea încrezătoare a acelei intimități mai profunde, mai captivante ce urma să vină.

Din acest punct, implicarea deveni tot mai profundă. De data aceasta voia să o impresioneze și să-i pună la picioare toată iscusința lui, un omagiu adus nu ei, ci însești relației lor. Își puse toată priceperea de netăgăduit în slujba ei.

Ea știa acest lucru, îi simțea intenția în sărut, în devoțiunea pasională ce se ghicea nu doar în contopirea gurilor lor, ci în fiecare atingere, mângâiere, apăsare.

Hainele le căzură la repezeală, grație mâinilor care se obișnuiseră deja cu acest ritual, cu venerarea trupurilor goale care se lăsau pradă aerului nopții și razelor de lună.

Atingerii persoanei iubite.

Mângâierii degetelor tremurătoare.

îi lipi corpul delicat și subțire, pielea mătăsoasă de corpul lui musculos și păros, apoi rămaseră câteva clipe așa, captivi momentelor de senzualitate suculentă.

Senzația pe care i-o transmitea trupul lui lipit de al ei, fermitatea cărnii lui, încordarea din mușchii lui, columna lui fierbinte și rigidă care îi presa abdomenul, toate se contopeau și o întărâtau.

Își trecu palmele peste umerii lui, apoi își afundă degetele în părul lui și îl sărută și mai sălbatic.

Îl răsplăti cu o indecență inocentă și, unduindu-se pe lângă el, îi lansă o nouă provocare.

Nu se înșelase; era ceva mai mult și mai profund între ei, către care se îndreptau orbește și în centrul căruia atingeau niveluri noi de intensitate; simțurile le făceau implozie până când fizicul era subjugat de pasiune, de sentimente și de dorință de nestăvilit, era complet cucerit și se preda necondiționat pasiunii devoratoare și se transforma în cele din urmă într-un fel de-a fi, într-un mijloc de expresie pură – de comunicare sinceră, neprefăcută și de necontestat.

Ryder întrerupse sărutul, o luă în brațe și o duse până în pat.

O așeză pe ea întâi, apoi i se alătură. Mary era cu simțurile în alertă la ce încerca el să îi transmită acum. Nu prin cuvinte, ci prin fapte, prin mângâierile care o înfiorau, prin încrengătura de plăceri divine cu care îi amețea simțurile și o ținea captivă în lumea extazului, a bucuriei, a dorinței. Era aproape sufocată de valul acesta copleșitor de dorință.

O simțea ca pe o presiune în piept, o nevoie crescândă și intermitentă de a oferi, de a-și deschide sufletul și a împărtăși, de a permite ansamblului de emoții să erupă. Să i le ofere, să le împartă cu el. Fără rețineri.

Să le lase libere.

Mâinile ei se pierdură în părul lui mătăsos; se undui și se arcui sub atingerea miraculoasă a limbii lui, iar buzele lui dezmierdau, trăgeau ușor, și el testa, cu ochii închiși, respira sacadat, în vreme ce ea își căuta calea.

Ryder își înălță capul cu o secundă înainte de-a ajunge la punctul dincolo de care nu mai era loc de întoarcere și se urcă deasupra ei.

Iar ea se întinse spre el. Își plimbă mâinile pe pieptul lui și îl simți cum se cutremură.

Îl găsi, arzător și erect, și îl ghidă spre intrarea ei.

El se împinse și, cu un geamăt aspru, o pătrunse în profunzime.

Suspendat deasupra ei, cu capul într-o parte, cu mușchii de la brațe tremurându-i de încordare, rămase nemișcat în vreme ce ea se potrivea pentru penetrarea profundă, pentru intruziunea masivă, pentru glorioasa umplere.

Chiar și în momentul suprem, Mary schiță un zâmbet.

După ultimele săptămâni, nu mai avea neapărat nevoie de acel moment, s-ar fi mulțumit și fără clipele acelea de extaz, dar nu înceta să se simtă în al nouălea cer, se bucura fără rezerve de el. În seara asta profită și îi trase capul spre ea, își lipi buzele de gura lui, își arcui trupul spre el și i se alătură.

Cu toată ființa și fără nici o rezervă.

Absolut nici una.

Fără bariere, fără rețineri.

Își simți inima larg deschisă, se lăsă în voia trăirilor, nu încercă să suprime nimic. Deja îi oferise mâna, viitorul și trupul ei; acum îi dăruia ultimul lucru care îi mai rămăsese doar al ei, bucățica aceea de inimă pe care și-o ascunsese de el pentru eventualitatea în care nici el nu i-ar fi dăruit pe deplin inima lui.

Acum sosise momentul. Simțea asta în fiecare tremur, în fiecare bătaie la unison a inimilor lor. Sosise clipa în care putea să riște și să i se dăruiască total. Clipa în care să creadă în tot ce puteau deveni, să se implice pe deplin și irevocabil, să se dăruiască, să fie ceva nou, să devină acest ceva, să împărtășească totul cu el.

Ryder trecuse de mult granița rațiunii. Sentimentele preluaseră controlul și-l conduceau necruțător, făcându-l să se îndrepte spre o capitulare pe care nu o luase niciodată în calcul, spre o recunoaștere, spre o deferență la care nici nu visase că ar putea ajunge.

Nimic nu îl pregătise pentru așa ceva, dar își dorea asta cu toată ființa.

Urla după asta.

Își implântă mădularul din ce în ce mai adânc și mai cu forță, până când trupurile lor deveniră una, nu doar fizic, un act

consumat de căldură şi de fricţiune, de gloria lunecoasă şi senzuală, ci unul încărcat de cutezanţă şi de abandon, o îmbinare într-un mod cu adevărat fundamental.

La un nivel mai profund, într-un plan superior.

Oferind şi luând, primind şi dăruind, în încercarea de a atinge nivelul suprem de apropiere dintre ei.

Gonind, nerăbdători şi hotărâţi, către cataclismul care avea să îi unească de-a pururi.

Cufundat atât de adânc în plăcerea oferită de trupul ei, Ryder înţelese că nu gândise în viaţa lui mai limpede ca acum.

Asta însemna să fii un tot.

Să atingi punctul suprem al împerecherii. Al apropierii.

Să laşi intimitatea fizică să fie copleşită de emoţii.

Asta însemna să iubeşti.

Să laşi deoparte orice rezerve, să dăruieşti necondiţionat.

Să-ţi pierzi sufletul.

Ba nu, să dăruieşti altcuiva inima spre păstrare, să devii dependent şi posesiv, să accepţi că acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti dacă vrei să fii răsplătit la fel.

Acesta era momentul lor şi ajunseseră simultan aici.

Îşi descuiară reciproc sufletele şi păşiră amândoi pe buza prăpastiei.

Aceasta fusese veriga lipsă.

Iar în fracţiunea aceea de luciditate în timp ce goneau, gâfâiau şi trepidau spre punctul culminant, el mai înţelese un lucru - era un pas care, odată făcut, nu mai lăsa loc de întoarcere. Şi totuşi voia să-l facă.

Avea să-l lege pentru totdeauna de ea, iar pe ea de el.

Şi asta merita orice preţ.

Cu o ultimă zvâcnire disperată, se întinse spre darul suprem al lui pentru ea şi al ei pentru el, închise un pumn imaginar şi se ţinu tare, în vreme ce, într-o furtună de pasiune, trăire şi emoţie, se izbiră şi se aprinseră.

În vatra pasiunii lor, în focul dragostei împărtăşite.

Dragostea care îi recunoscuse, îi îmbrăţişase, devorase, îi transmutase, îi omogenizase şi îi recrease.

Îi înnoise, îi reîntregise. Îi făcuse să fie mai buni.

Odată cu ultimii fiori care îl cutremurară din toți rărunchii, cu ultimele spasme care îi săgetară mușchii, se prăbuși peste ea, prea epuizat și copleșit pentru a mai gândi.

Când se urni în cele din urmă, se lăsă greu într-o parte și apoi o strânse în brațe, iar singurul gând care îi trecu prin minte fu că nu avea să o lase niciodată să plece de lângă el.

Nu putea să o lase. Însemna totul pentru el.

După o noapte de pasiune și revenirea la realitate, Ryder se așteptase la o oarecare jenă sau măcar la o stânjeneală între ei, dar, în schimb, când se treziseră, se priviseră senini. Se uitaseră unul în ochii celuilalt – și văzuseră –, apoi zâmbiseră amândoi.

Se rostogolise peste ea, și făcuseră dragoste, și astfel își începură ziua, idilic și netulburați.

Ceasul de pe polița din bibliotecă bătu de cinci ori. Tocmai terminase calculele estimative pentru recolta de toamnă, că gândurile îi reveniră iarăși spre noua lui stare. O stare neașteptată și neprevăzută de mulțumire sufletească și de speranță, care îl făcea mai vulnerabil.

Era surprins că-și accepta vulnerabilitatea cu seninătate și cu ușurință. Chiar și acum, când își recăpătase complet stăpânirea de sine, era convins că, dacă era să o ia de la capăt, ar fi luat aceeași decizie.

Unele lucruri chiar își merită prețul. Indiferent care este acesta.

Iar acum trebuia să-și ia gândul de la toată această fericire sau măcar să amâne toată această bucurie din cauza pericolului care plutea deasupra lor. Nici el, nici Mary nu erau genul de oameni care să nu-și asume riscuri, mai ales când era vorba despre niște ticăloși care se vârâseră în viața lor și urmăreau să-i înspăimânte.

Nu. Orice urma să se întâmple, aveau să găsească o soluție. Noaptea trecută le dăduse amândurora forțe nebănuite.

Cu mintea la plăcerile nopții ce se apropia, închise sertarul biroului, apoi auzi o ciocănitură scurtă în ușă.

- Intră.

Forsythe părea ușor derutat. Într-o mână ținea o tavă de argint pe care se aflau câteva scrisori, sosite cu poșta de după-amiază.

– Milord, spuse el în timp ce îi întindea tava, Aggie, servitoarea stăpânei, o caută pe stăpână, dar nu o găseşte nicăieri. Aveţi vreo idee unde ar putea fi?

Ryder luă scrisorile şi se încruntă.

– Zicea că se duce să coasă, dar – se întoarse spre fereastră – poate a ieşit să se plimbe; e frumos afară. Împinse scaunul în spate şi se ridică. Nu s-a îndepărtat de casă. Aggie a verificat şi în grădina de trandafiri?

Da, o căutase în grădină. O căutase şi pe terasă, şi în împrejurimile casei, precum şi în camerele de la etaj.

Servitoarea îşi frângea mâinile.

– De obicei este mereu prin preajmă, milord, şi tot timpul mă cheamă să o ajut să îşi aleagă şi să se îmbrace cu rochia pentru cină.

Un sfert de oră le luă să răscolească toată casa.

Între timp, Ryder trimisese după Dukes, şeful grădinarilor, care venise în fugă, cu toate ajutoarele după el.

– Stăpâna nu este în casă, milord.

Forsythe arăta aşa cum se simţea Ryder – încă refuzând să se panicheze, dar deja încolţit de primii fiori de teamă.

– Duceţi-vă la grajduri. Sigur nu s-a dus să călărească, dar poate a mers să-şi vadă calul.

Puţin probabil la ora asta, după cum se şi dovedi.

– Noi nu am văzut-o deloc pe stăpână astăzi, raportă Filmore.

Dukes se întoarse foarte repede; nu îi stătea deloc în fire să se mişte atât de repede, aşa că toată lumea îşi îndreptă atenţia spre el. Îi făcu semn lui Ryder.

– Unul dintre băieţii mei a văzut-o pe stăpână plimbându-se printre tufe, milord. El muncea pe acolo. I-a zâmbit, i-a spus ceva drăguţ, apoi s-a îndreptat spre casă. Îşi aminteşte că s-a întors prin terasa din partea estică, dar asta s-a întâmplat acum ceva timp, cred că au trecut deja câteva ore, iar din locul unde era el oricum nu a văzut dacă a intrat în casă ori a cotit-o prin altă parte.

Ryder simţi un ţurţur de gheaţă cum îi străpunge pieptul. Se uită pe rând la Forsythe, Filmore, apoi înapoi la Dukes.

– Vreau să-mi aduni toţi bărbaţii zdraveni din casa asta în curtea din faţă. Trebuie să o căutăm.

– Da, milord, răspunse abătut Forsythe.

– Acum.

Filmore se înclină și se duse spre ușă.

Dukes nu mai spuse nimic, doar încuviință abătut din cap și se duse după Filmore. Forsythe trimite un valet după ei, dar el rămase să îl ajute pe Ryder cu hărțile proprietății și ale zonelor înconjurătoare.

Oarecum spre surprinderea lui Ryder, Aggie se opri brusc din frântul mâinilor, scrâșni din dinți, se roti pe călcâie și fugi din cameră.

În curte se strânseseră nu doar toți bărbații solizi, ci și toate femeile tinere care lucrau aici, convocate de Aggie și cu permisiunea doamnei Pritchard. Toți erau gata să pornească în căutarea stăpânei lor.

Faptul că dispunea de atât de mulți oameni îl mai liniști; le ordonă femeilor să plece două câte două să scotocească fiecare colțișor de pe proprietate, apoi trimise câțiva bărbați călare către fermele din vecinătate, iar pe ceilalți îi puse să răscolească pădurile și câmpurile din împrejurimi.

Chiar dacă erau în Wiltshire, o zonă la fel de liniștită ca oricare altă zonă rurală din Anglia, nu era exclus ca Mary să fi suferit un accident, chiar dacă nu se aventurase în pădure.

Asta spera să i se fi întâmplat, la asta se gândeau cu toții. Poate a căzut și și-a sucit glezna – orice de genul acesta era de preferat celeilalte alternative.

Că i se întâmplase ceva îngrozitor.

Când porniră în căutarea ei era încă lumină, dar în mai puțin de o oră soarele începu să asfințească, iar umbrele făcute de copaci să se lungească. Nu se întunecă însă într-atât încât să nu poată căuta în continuare. Fiecare grup se întorcea să raporteze că terminase de scotocit zona respectivă, iar Ryder îi trimitea în altă parte.

Raventhorne era o proprietate imensă; căutarea avea să dureze. În cele din urmă, și Forsythe, care se născuse și crescuse pe proprietate, se alătură căutătorilor.

Se înserase. Aflat în bibliotecă, Ryder auzi o bătaie în ușă și își ridică privirea spre doamna Pritchard, care tocmai intra.

– Da? întrebă el, încercând să nu pară prea deranjat.

– Milord, am venit cu băiatul lui Dixon din Axford. Cred că ar fi bine să ascultaţi ce are de zis.

Ryder se încruntă, apoi se îndreptă de spate; până atunci stătuse aplecat deasupra hărţilor.

– Dixon?

– Negustorul de peşte, răspunse doamna Pritchard, apoi se duse în dreptul pragului şi-i făcu semn băiatului să vină.

Ryder încercă să-şi ia o expresie impenetrabilă, cel mai bun lucru pe care îl putea face în situaţia de faţă. Pe uşă intră un băiat, care îşi plecă imediat capul în faţa lui. Ryder încercă să i se adreseze pe un ton care să nu pară ameninţător.

– Tu eşti tânărul Dixon?

Băiatul încuviinţă din cap.

– Da, milord, spuse el şi se uită spre doamna Pritchard, care îi făcu semn să se apropie de birou.

Foarte nesigur pe picioarele lui, făcu trei paşi, apoi se opri.

Ryder se uită spre doamna Pritchard.

– Băiatul acesta, Davy, a venit acum să ne aducă nişte peşte şi în treacăt a zis că a trecut ieri pe la familia Dower.

– Familia Dower, repetă Ryder, devenind şi mai interesat. Cine era acasă – cine era acolo? Ştii?

Băiatul scutură din cap.

– Nu ştiu cine. Nu i-am văzut decât pe bucătar şi pe cele două fete, dar pot să vă spun ce au comandat, dacă vreţi.

Ryder îl încurajă să continue, iar băiatul începu să înşire nişte nume de peşti. Ryder nu vedea nici o relevanţă în informaţiile acestea; se uită spre doamna Pritchard, aşteptând traducerea.

Menajera se văzu nevoită să dea explicaţii suplimentare.

– Calcanul, milord, nu e un peşte pentru angajaţi. Şi nici sturionul.

– Exact! pufni Davy Dixon. Peşti scumpi, aşa-i.

Pentru o clipă, mintea lui Ryder trecu în revistă cu rapiditate o groază de scenarii, dar le alungă pe toate şi se concentră din nou asupra lui Davy Dixon.

– Mulţumesc, doamnă Pritchard, o să-l răsplătim cum se cuvine pe băiat pentru aceste informaţii.

Doamna Pritchard încuviinţă din cap.

- Hai, Davy. În bucătărie te aşteaptă nişte prăjitură şi un şiling cu numele tău pe el, zise ea, conducându-l pe băiat afară şi închizând uşa în urma lor.

Ryder rămase cu privirea pironită asupra uşii, apoi se uită la hărţi, aruncă o privire pe geam şi văzu că se întunecase bine, se mai gândi puţin, după care ieşi şi coborî scările.

Doamna Pritchard aştepta în holul de la intrare. Ryder se apropie în mare grabă, îmbrăcându-se şi încălţându-se din mers.

- Vă duceţi până acolo?

Îşi trase mănuşile şi încuviinţă din cap.

- Cel puţin să îi întreb dacă a văzut-o vreunul dintre ei pe Mary. Dacă nu... când se întoarce Forsythe, spune-i să adune iar oamenii şi transmite-i că m-am dus în pădurea de lângă casa Dower. Până acum nu a mers nimeni pe acolo să caute, iar dacă tot ajung în zonă, o să arunc un ochi şi prin pădure.

Doamna Pritchard se strâmbă.

- V-aş zice să rămâneţi acasă şi să trimiteţi pe altcineva, dar nu mai suntem aici decât eu şi bucătarul.

- N-are rost, replică Ryder, luând-o spre coridorul care ducea cel mai repede la grajduri. Dacă mama mea vitregă este acasă, şi cred că este, eu sunt singurul pe care va binevoi să îl primească.

Doamna Pritchard pufni şi se uită în urma lui. Ryder îi simţise îngrijorarea din privire în vreme ce se îndepărta pe coridor. Mări pasul şi, în ciuda tuturor argumentelor raţionale, fu cuprins doar de gânduri negre.

Capitolul 15

- Lavinia nu ar îndrăzni aşa ceva, spuse el printre dinţi în timp ce călărea spre peticul de pădure care mărginea latura de est a câmpiei de pe proprietatea lui. Prin pădure nu existau cărări sau poteci umblate, ci doar o cărăruie îngustă pentru cai.

Trunchiurile stejarilor şi ale mestecenilor erau din ce în ce mai groase pe măsură ce se afunda în pădure, iar crengile lor îi umbreau şi-i blocau calea.

Casa Dower era foarte veche şi iniţial aparţinuse de abaţia construită aici pe vremuri, fiind una dintre primele case sfinte din zonă. Bunica din partea tatălui trăia încă la casa Dower când se născuse el, dar murise la scurt timp după aceea, iar casa fusese preluată de tot felul de administratori, până când el pur şi simplu o gonise pe Lavinia aici.

Pentru că nici un localnic nu dorise să lucreze la ea în casă, fusese nevoită să-şi caute oameni în zone mai îndepărtate. În consecinţă, cu excepţia evenimentelor publice din zona aceasta populată a comitatului Wiltshire, cei de la casa Dower intrau foarte puţin în contact cu cei din zonă şi chiar şi mai puţin cu angajaţii caselor învecinate. Mai mult, deşi Lavinia insistase să locuiască la ţară o bună parte din an, nici când se retrăgea aici nu încercase să socializeze cu aristocraţii locali, ba chiar îi ocolea cât putea, considerându-i mult inferiori ei; prin urmare, nu avea nimic de-a face cu vecinii.

Cu alte cuvinte, casa Dower era izolată de restul lumii şi rămânea cumva un mister.

Ryder goni constant, cu inima galopându-i în ritm cu tropăitul calului.

Reacţia lui la dispariţia lui Mary se înăsprea cu fiecare oră care trecea. Fecare minut în care ea nu-i era alături, adică acolo unde trebuia să fie, sub aripa lui protectoare, îi întărea această reacţie şi îl convingea din ce în ce mai mult că fusese răpită. Altă explicaţie nu putea exista pentru absenţa ei prelungită. Duşmanul acela necunoscut care atentase întâi la viaţa lui, apoi la a ei, reuşise să i-o ia de lângă el.

Oricine era, avea să plătească.

Pe parcursul ultimelor ore, toate instinctele pe care şi le ţinuse în frâu ieşiseră la suprafaţă, iar acum îl dominau. Când venea vorba despre Mary, nu intenţiona să se poarte deloc civilizat cu oricine îi punea viaţa în pericol sau, şi mai grav, îi făcea vreun.

Mintea şi instinctele îi erau focalizate acum asupra unui singur scop: să o aducă înapoi la el întreagă şi nevătămată.

Iar gândul că era posibil ca Lavinia să fie singura răspunzătoare de dispariția lui Mary și de toate cele întâmplate... Până acum refuzase din start această variantă. Lavinia era enervantă, răzbunătoare, avea limba otrăvită, dar era totuși inofensivă; nu o crezuse niciodată în stare să își pună amenințările în practică. Nu o făcuse niciodată. Vorbăria era una, planificarea și punerea în practică, alta.

Fusese doar gura de ea, întotdeauna.

Dacă de data asta trecuse la acțiune, atunci ceva trebuie să se fi schimbat.

Un semn putea fi faptul că până acum, ori de câte ori venea să stea la Dower, trimitea câte un bilet pompos și arogant acasă la el, informându-i pe cei de acolo că era în zonă. De multe ori trăsurile prietenilor ei londonezi blocau drumul și trebuiau redirecționate către intrarea separată de la casa Dower.

De data asta nu trimisese nici un bilet.

Motivul putea fi faptul că nunta lui îi sporise resentimentele, dar totuși se gândea că ea ar fi vrut ca el și Mary să știe de prezența ei acolo, tot marchiză și ea, deci un competitor pentru acest rol. Asta ar fi caracterizat-o pe Lavinia pe care o știa el.

Sigur că nu era nici o competiție între soția lui și mama vitregă egocentrică, dar nu și din punctul de vedere al Laviniei; asta însă ridica întrebarea de ce nu trimisese un bilet prin care să-și anunțe sosirea.

Doamna Pritchard știa de relația lor tensionată, ca tot personalul de altfel. Nici unul nu se înțelesese bine cu Lavinia, iar de plăcut nici nu putuse fi vorba, și poate de aceea îl priviseră pe Ryder ca pe un fel de salvator.

Când aflase că Lavinia se mutase la casa Dower, dar de data aceasta în secret, doamna Pritchard trăsese concluzia că Ryder încă rezista.

Ryder pur și simplu nu și-o putea imagina pe Lavinia trecând la fapte și angajând oameni care să îl ucidă – și care aproape reușiseră. Sau care să pună la cale răpirea lui Mary.

Zări acoperișul înclinat al casei Dower printre copaci și trase hățurile până când Julius încetini și începu să meargă la pas.

Nu voia să-şi facă simţită prezenţa înainte de a arunca un ochi prin preajmă.

Cărăruia se pierdea printre pietrişul care acoperea curtea din faţa casei şi continua apoi încă cincizeci de metri până la terasă. Dower nu avea grădini, fiind înconjurată pe trei laturi de copacii deşi. Casa era situată într-o zonă retrasă şi liniştită.

Sesiză liniştea care domnea aici şi se opri la adăpostul unor crengi pentru a studia casa.

Părea... nu nelocuită, ci doar părăsită temporar, ca şi cum cineva ar fi lipsit toată ziua.

Lăsând uşa de la intrare întredeschisă.

Imaginea îi trimise fiori reci pe şira spinării.

Toate gândurile pe care încercase să şi le reprime năvăliră în mintea lui. Lavinia dispunea de suficienţi bani cât să-şi permită să apeleze la mercenari – sau să plătească pe cineva care să tocmească mercenarii. Ştia pe ce drum se întorcea el la casa din oraş. Aici, la ţară, în ciuda relaţiilor reci dintre angajaţii celor două case, cu siguranţă grăjdarul sau rândaşii care lucrau pentru ea ştiau care era grajdul de la casa lui şi puteau recunoaşte care şa era a lui Mary, fiind cea mai nouă, şi la fel de bine puteau să-i fi văzut când ieşiseră la plimbare spre Axford...

Pentru scorpion nu avea o explicaţie imediată, dar în ce priveşte vipera... Oamenii ei trebuie să fi aflat, când se întrunise personalul să o întâmpine pe Mary, care era dormitorul ei şi cum se putea cineva strecura pe la intrarea servitorilor, fără a fi văzut.

Rămase călare pe Julius, uitându-se la uşa pe jumătate deschisă. Era clar o invitaţie – ceea ce spunea multe despre omul din umbră.

Deloc sofisticat, dar eficient.

Iar acum era supravegheat de undeva din spatele copacilor aflaţi în cealaltă parte a curţii.

Le simţea privirile, dar cunoştea bine pădurea. Ar fi fost o nebunie din partea lui să urmărească pe cineva prin hăţişurile acelea, şi oricum avea convingerea că erau mai mulţi; puţini ar fi fost atât de neghiobi încât să-l înfrunte unul la unul, fără nici o armă.

Deşi mintea lui refuza să o plaseze pe Lavinia – meschină, plină de ură şi lipsită de inteligenţă – în rolul de drăcoaică, instinctele îi spuneau că în momentul de faţă ăsta era un detaliu irelevant, singurul lucru asupra căruia se putea concentra fiind salvarea lui Mary.

Nu se mai îndoia că nu era undeva prin casa Dower; acesta era mesajul trimis de uşa aceea lăsată deschisă. Venise însă neînarmat, şi, din câte ştia el,nu existau săbii sau spade pe pereţii din casă.

Îi venea greu să îşi suprime dorinţa nebună de a da buzna înăuntru după ea – să o cuprindă în braţe şi să-şi liniştească inima atât de vulnerabilă, convingându-se că era în regulă, că nu fusese rănită –, dar dacă dădea buzna... Asta nu era o situaţie la care să se fi aşteptat, cu atât mai puţin pe care să o fi prevăzut, iar intenţia lui era să scape amândoi cu bine din toată tărăşenia asta.

Altfel cum ar mai fi putut să se răzbune?

În plus, nu concepea să renunţe la tot ce obţinuseră împreună.

Lăsă toate emoţiile la o parte, trase aer în piept şi se forţă să judece limpede. Era puţin probabil ca ei, indiferent cine or fi fost, să îi fi făcut rău lui Mary. Lavinia atenta la viaţa lui; poate încercase să o sperie pe Mary, dar momentan soţia lui era folosită... pe post de momeală. Nu aveau de ce să-i facă rău deocamdată; ca momeală le era mult mai utilă în viaţă.

Cântări bine toate variantele, le întoarse pe îndelete pe toate părţile, apoi le abandonă. Trase hăţurile şi le înnodă, după care îl priponi pe Julius. Calul avea să-l aştepte, dar, dacă s-ar apropia altcineva şi ar încerca să-l prindă, armăsarul ar putea fugi înapoi la grajd. Era singurul mesaj pe care îl putea trimite celor de acasă, în cazul în care situaţia se agrava.

Se duse pe alee, se opri să mai arunce o privire la casă, la ferestrele cu obloane de lemn şi la zidurile gri şi reci. Privirea îi alunecă din nou spre uşa întredeschisă; concentrându-se asupra holului întunecat de dincolo de uşă, începu să înainteze cu hotărâre.

O împinse uşor, iar uşa se deschise imediat. Holul era învăluit complet în beznă. Era o linişte absolută, nici un scârţâit sau târşâit de picioare, nici un semn de prezenţă umană.

Intră în salonul principal. Nu era nimeni aici; nici în celelalte încăperi de la parter pe care le cercetă pe rând. Își ciuli urechile în continuare, dar nu percepu nici cel mai mic zgomot.

Urcă scările cu precauție. Dormitoarele păreau locuite. În cel mai mare dintre ele găsi sticluțe de parfum și cosmetice pe măsuța de toaletă, iar rochiile din dulap erau toate ale Lavîniei; îi cunoștea stilul vestimentar. Descoperi într-un alt dormitor perii, piepteni și haine bărbătești. Stilul unic al jachetelor și al vestelor, precum și eșarfele din mătase deosebite îi spuneau că aparțineau unui bărbat care locuia și el aici.

Potherby. Ryder medită cu sânge-rece la această variantă. Îl cunoștea pe Potherby de când o știa și pe Lavinia; se cunoșteau din copilărie, dar Ryder nu crezuse, deși uneori fusese tentat, că Potherby fusese vreodată amantul ei. Potherby avea ceva în priviri când se uita la Lavinia, ceva care sugera că îi lega ceva mai mult decât o simplă prietenie. Dar cum să se fi implicat Potherby în atacurile asupra lor?

Era cert că bărbatul era mult mai inteligent decât Lavinia, dar... Deși conștient de loialitatea lui față de Lavinia, îl considerase întotdeauna un om decent.

Dar nu crezuse nici că Lavinia ar putea fi o criminală.

Își luă gândul de la Potherby și ieși din camera aceea. Se opri pe coridor și ascultă din nou.Casa era cufundată în liniște, astfel că el nu se îndoia că nu mai exista altcineva, nici o altă ființă, la acel etaj. Simțurile lui alerte nu detectaseră nici un semn al prezenței lui Mary. Dar casa avea și pod.

Se duse la capătul coridorului și deschise trapa care dădea spre scara dinspre pod. Era beznă, dar printre țiglele de pe acoperiș mai răzbătea câte o rază de lumină; așteptă ca ochii să i se acomodeze cu întunericul.

Urcă încet, oprindu-se după fiecare pas.

Dacă ar fi fost în locul dușmanilor lui, acesta ar fi fost locul perfect în care să creeze o ambuscadă. Locul era atât de strâmt, încât trebuia să se întoarcă pe o parte pentru a putea trece, așa că era clar în dezavantaj... Dar nu. Înainte să apuce să-și înalțe capul peste nivelul podelei podului, știa deja că nu-l aștepta nimeni acolo ca să-l atace. Iar Mary nu era nici aici.

Un om viu şi treaz pur şi simplu nu avea cum să stea într-atât de neclintit.

După ce aruncă rapid o privire în jur, coborî treptele înguste, cu simţurile în alertă, şi se îndreptă spre culoarul de la etaj, dar nu se strecurase nimeni acolo cât timp urcase el în pod.

Mări pasul spre scara principală, apoi coborî, încercând să găsească alte argumente pentru a-şi justifica senzaţia că Mary se afla ascunsă pe acolo pe undeva. Chiar dacă nu avea încă nici o dovadă, nu se îndoia că ea era acolo. Altfel de ce ar fi fost uşa de la intrare deschisă? Cum altfel s-ar fi putut explica faptul că nu era nici un angajat prin preajmă?

Împinse uşa capitonată cu dimie verde care ducea din holul central către un coridor scurt. Trecu de cămăruţa majordomului, apoi din trei paşi ajunse în bucătărie. Era la fel de lipsită de viaţă, dar toate ustensilele erau aranjate frumos pe masă, farfuriile şi tacâmurile elegante puse la loc în bufet, alături de şervete împăturite frumos şi de tava cu serviciul de ceai lăsată pe plită.

Se părea că personalul locuia încă aici, dar probabil primiseră o zi liberă – sau poate mai multe zile. Aruncă un ochi pe geam afară şi văzu că se lăsa întunericul, dar, pentru că era toiul verii, aveau să mai treacă vreo câteva ore până se întunece de-a binelea.

Se mai foi prin bucătărie – şi zări uşa care ducea în pivniţă. Întredeschisă.

Căzu pe gânduri, apoi observă câteva felinare aşezate pe un raft. Luă unul şi remarcă faptul că de pe raft lipsea un altul. Căută nişte iască şi îl aprinse; ajustă fitilul şi deschise uşa larg. Era singurul loc din casă în care nu fusese, în afară de grajduri, care aveau nişte încăperi micuţe pentru surugiu şi rândaş. Ar fi putut să o ascundă pe Mary şi acolo, undeva unde să-l poată prinde în capcană în clipa când intra după ea...

Se mai asigură o dată că nu se ascundea nimeni în spatele uşii verzi şi că nu se strecura nimeni în urma lui, apoi păşi până în capul scărilor care duceau în pivniţă şi îndreptă felinarul într-acolo.

Locul era înţesat cu saci şi cu lăzi de mere, cartofi, ceapă, cu butoaie, cutii cu alimente uscate, borcane, însă rafturile îi blocau vederea spre restul încăperii.

Nu văzu pe nimeni, nu observă nici o dovadă a faptului că Mary fusese aici și nici măcar nu-i simți prezența.

Se întrebă din nou de ce fusese ușa lăsată întredeschisă.

Se întoarse în bucătărie, aruncă o privire spre cele câteva trepte din fața casei, apoi spre ușa bucătăriei de pe peretele opus. Presupușii atacatori ar fi putut ataca din orice direcție, dar până acum nu îndrăznise nici unul să apară.

Se mai gândi puțin și ajunse la concluzia că era mai logic să fie atacat după ce o găsea pe Mary; atunci ar fi fost mai vulnerabil, cu un ochi la ea și cu celălalt la atacatori.

Poate nu-și dăduseră seama că este neînarmat, dar oamenii nu prea obișnuiau să-și ia pistoale sau săbii la ei când ieșeau din casă, cu atât mai puțin când plecau să-și caute pe propria moșie soția dispărută.

Își îndreptă privirea spre ustensile aranjate pe masă. Lăsă felinarul jos și scotoci printre ele. Nici urmă de vreun cuțit. Nici pe masă, nici în altă parte. Căută prin toate sertarele și bufetele, dar nu găsi nici măcar un singur cuțit. N-or fi avut nemernicii niște minți sofisticate, dar nici proști nu erau.

Găsi în schimb alte obiecte care s-ar fi putut dovedi utile.

Folosi unul dintre vătraie să spargă lacătul ușii de la pivniță, care era blocată pe dedesubt de o bucată de fier; reuși în cele din urmă să o urnească și să o deschidă, apoi reveni în bucătărie.

Vătraiul îi putea fi de folos în continuare. Îl puse deoparte, apoi își bagă în buzunar câteva țepușe de metal și se mai uită o dată la celelalte ustensile pe care le descoperise.

În afară de cuțite, dușmanii lui ascunseseră și toate obiectele lungi și ascuțite, ca de exemplu furculițele acelea cu doi dinți, care în mod normal nu aveau unde în altă parte să fie ținute. Neavând încotro, se mulțumi cu patru furculițe obișnuite pe care le vârî în celălalt buzunar, după care se îndreptă în sfârșit spre ușa pivniței.

Era sigur că era urmărit de afară, de la adăpostul copacilor din apropiere. Bucătăria avea ferestrele spre vest, așa că lumina lunii era probabil încă suficient de puternică pentru a putea fi văzut de afară. Ceea ce însemna că știau că luase vătraiul.

Lumina felinarului care pâlpâia în întuneric le dădea de înțeles că se ducea în pivniță.

Ajuns jos, începu să se miște mai repede; plimbă fasciculul de lumină prin încăpere și o luă de-a lungul culoarului dintre rafturile înalte. În capătul încăperii era o zonă liberă. Aici nu fusese depozitat nimic, iar podeaua era de lemn, nu de piatră. Pe deasupra dușumelei se așternuse un strat de praf, de la sacii de grâu așezați de-a lungul zidului din fund, și observă urme de pași, precum și o urmă mai ciudată, care semăna cu o dâră lăsată de o fustă lungă.

Urmele de pași înconjurau o trapă pătrată ascunsă în podea.

Nu coborâse niciodată în pivniță până acum și habar nu avea ce era cu trapa aia.

Un inel gros de fier era prins de trapă. Îndreptând felinarul către podea, se aplecă și trase cu putere de inel, până când izbuti să ridice trapa. Pătratul de lemn era fixat într-un schelet metalic, ceea ce îl îngreuna. Deschise trapa complet, se lăsă pe vine în dreptul deschizăturii și se uită în jos, unde absolut totul era învăluit în beznă. Luă iar felinarul, îl îndreptă spre hăul de acolo și observă o podea nefinisată la mai bine de trei metri sub el. Nu exista nici un fel de scară care să ducă jos.

Încăperea aceea era pustie. Se aplecă și își băgă capul prin deschizătură, dar nu văzu nimic altceva decât pereți goi tăiați direct în piatră. Semăna cu o carieră antică de piatră. Într-o parte era un tunel, în care ar fi putut încăpea dacă se apleca. Aruncă o privire într-acolo, trecu mai departe, după care se mai uită o dată. După un moment de meditație, înjură și îndreptă din nou fasciculul de lumină spre tunel – da, era convins acum că zărise o luminiță de undeva din capătul acelui tunel.

Ezită câteva momente.

– Mary? strigă el, gândindu-se că oricum n-avea ce pierde.

În secunda următoare, auzi un zgomot înfundat de tocuri pe piatră, după care niște sunete și mai înfundate. Era acolo!

– Așteaptă, vin.

Cuvintele lui stârniră un val de proteste înăbușite; voia să îl avertizeze să nu coboare pentru că era o capcană.

Asta știa deja. Își asuma acest risc. Cobora.

Înainte să intre pe uşă, îşi dăduse seama că nu putea să o lase aici şi să se ducă după ajutoare; cu siguranţă n-ar mai fi găsit-o când s-ar fi întors cu întăriri. Ea era momeala menită să îi aducă pielea; Lavinia şi lacheii ei ştiuseră că el avea să muşte această momeală la un moment dat, ocazie cu care urma să le cadă în capcană. Dacă amâna, nu făcea decât să prelungească acest scenariu dramatic şi să-i rişte sănătatea lui Mary, plus că puteau să o mute de aici într-un loc şi mai dezavantajos pentru el.

Dar, dacă sărea prin trapa aceea, ceea ce nu i se părea dificil, nu mai putea să iasă tot pe aici. Şi dacă nu mai exista nici o ieşire din ceea ce părea să fie o temniţă dată de mult uitării...

Se mai gândi câteva minute, dar nu găsi nici o altă soluţie. Chiar dacă ar fi ieşit să-i aştepte pe ticăloşi, aceştia aveau să se apropie la un moment dat – înainte de a-i sosi lui ajutoarele –, şi mai era şi neînarmat, ceea ce nu era, probabil, valabil şi-n cazul lor.

Tot ce trebuia să facă era să-şi păstreze sângele-rece şi să-şi conserve energia. Împreună, ar fi trebuit să fie de-ajuns.

Mary era undeva jos acolo, singură, legată la mâini şi cu căluş la gură.

Mai dădu o tură prin pivniţă şi găsi ceva ce nu s-ar fi aşteptat să găsească acolo – o frânghie. Legă un capăt de inelul de fier şi o strecură prin şanţul dintre balamale; ajungea până aproape de podeaua celulei.

Privi înapoi înspre uşa de la subsol, acum abia vizibilă, ezită, apoi se apropie de trepte şi adună în drum cât de multe borcane putu şi două cutii goale de metal. Se opri la capătul treptelor, puse jos borcanele şi cutiile, apoi urcă în bucătarie şi mai aprinse trei lămpi. Se foi pe acolo pentru a le da de înţeles celor care-l urmăreau că încă era în bucătărie şi nu căzuse în plasa lor. Apoi lăsă felinarele să strălucească înainte de uşa de la pivniţă, astfel încât atacatorii lui să nu ştie dacă era în pivniţă sau mai jos în funcţie de fasciculul de lumină. După aceea închise rapid uşa de la pivniţă şi o fixă cu un drug, apoi coborî şi aranjă borcanele pe trepte şi puse cutiile metalice strategic – alarma lui improvizată –, după care, fără să mai stea pe gânduri, alergă spre trapă, aruncă vătraiul în gol, se puse pe margine, se prinse de margini şi se lăsă în jos.

Aterizã pe dușumeaua de piatrã, înșfacã vătraiul și o luã la goanã spre tunel. Lat cât sã încapã doi oameni umăr la umăr, avea cam douăzeci de metri lungime. În față zări un zid vechi de piatră; la baza lui se afla o lampă care lumina în interiorul tunelului, probabil pentru a-l atrage să meargă și mai departe. Se repezi înainte, ajunse într-o altă celulă după patru metri și alergă alți cinci metri în celălalt capăt al ei.

Auzi un vaiet înfundat de undeva din stânga. Se roti pe călcâie și o văzu pe Mary așezată pe un scaun în capătul încăperii. Era legată, iar pe cap avea un sac negru.

Nu știa prea bine de ce se înfurie așa tare când o văzu cu sacul pe cap – oare nenorociților nu le trecuse prin cap că poate îi era frică de întuneric? Lăsă vătraiul din mână și se repezi să-i scoată sacul de pe cap.

Ochii ei albaștri scânteiau de furie. Mârâi spre el, cu călușul legat strâns peste gură.

În ciuda expresiei înverșunate, Ryder râncji.

– Bună seara, Mary.

Îi aruncă o privire și mai furioasă, apoi își roti capul într-o parte, iar el se apucă să-i desfacă iute călușul.

– Știu că este o capcană, am făcut tot ce puteam pentru a o evita, dar nu am găsit altă soluție, zise el reușind să slăbească nodul, decât să vin după tine.

Mary smuci din cap, iar călușul căzu.

– Tot timpul există încă o soluție! spuse ea, și tresări mirată de răgușeala din vocea ei, apoi își umezi buzele.

– Da, răspunse Ryder privind-o în ochi, după care începu să dezmoade frânghia cu care fusese legată de scaun. Iar eu am ales-o pe asta.

Ce-ar mai fi fost de spus? Se mulțumi să mârâie încet și să aștepte nerăbdătoare, îngrijorată și îngrozită, mai mult pentru el decât pentru ea, cât îi dezlega el mâinile și picioarele.

– O să se întoarcă. Sunt trei. Trei bărbați destul de solizi. Unde suntem?

– În casa Dower. Nu ai fost niciodată aici.

Se întoarse spre el, încercând să îi surprindă privirea.

– Adică acolo unde locuiește mama ta vitregă?

- Da, răspunse el sec.

Îi eliberă mâinile și picioarele, iar Mary se grăbi să se ridice, dar se împiedică. Ryder o prinse la timp.

- Trebuie să ne grăbim.

- Da, chiar te rog.

Se aplecă și recuperă vătraiul, apoi o strânse de mână, și alergară cât de repede puteau spre ieșirea către pasajul prin care veniseră. Mary nu apucase să vadă nimic din locul în care fusese întemnițată; îi puseseră sacul pe cap înainte.

O cotiră prin tunel - moment în care auziră zgomot de sticlă spartă și zdrăngănit metalic de undeva de deasupra lor.

Ryder înjură printre dinți, o luă pe sus și mări pasul prin pasaj.

De sus se auzi un ropot de înjurături. De deasupra capetelor lor răsunau tropote în podea.

Dădură buzna într-o altă încăpere, la capătul pasajului, chiar în momentul în care funia care atârnase din deschizătura de deasupra, cu felinarul legat de un capăt, se prăbuși cu zgomot la picioarele lor.

Ryder o trase repede spre el, apoi își ridică privirea și declară calm:

- O să vă omor pe toți, nenorociților.

Rostise cuvintele cu atâta sânge-rece, încât Mary se cutremură.

Nu i se răspunse cu cuvinte, ci cu un simplu păcănit.

Ryder înjură din nou, apoi se năpustiră înapoi în tunel.

Zgomot de armă explodă în urma lor; zidurile se cutremurară, și așchii de lemn săriră în toate direcțiile.

Mary se agățase cu disperare de el, iar el se ghemuise peste ea pentru a o proteja. Se ridică și se lipi de zid, ieșind din vizorul celor de deasupra.

Ecoul unui râset grosolan răsună în tunel.

- Nu noi suntem pe lista neagră, domnul meu drag. Tu și cu nevestica ta sunteți.

După care se mai auzi o bufnitură care făcu pereții să vibreze.

Fără să privească în sus, Ryder înțelese că ticăloșii închiseseră trapa.

Mary începu să tremure. Ryder se dădu la o parte, eliberându-i picioarele, după care o ajută să se ridice, fără să-i dea drumul nici o clipă. Se rezemară unul pe celălalt și împreună de zid, încercând să analizeze situația.

Deasupra lor era încă forfotă, și frânturi de cuvinte răzbăteau până la ei; după câteva secunde, se auziră pași târșâiți pe podea, apoi o bufnitură puternică.

Urmară și altele, tot mai îndepărtate.

Mary se încruntă.

- Ce-a fost asta?

Ryder își dăduse seama. Își lipi capul de zidul din spatele lui, închise ochii și mai înjură o dată.

- La naiba! spuse el, taman când se mai auzea o bufnitură; oftă. Erau niște saci cu făină lângă perete. I-au mutat pe trapă.

- Dar de ce? Oricum nu ne puteam cățăra până acolo să o deschidem.

- Nu, dar acum trapa este ascunsă sub saci, zise el și deschise ochii, după care se uită spre ea.

Mary se încruntă.

- Dar sigur cei care lucrează aici știu de existența ei.

El făcu o grimasă.

- E posibil, dar – se întoarse spre încăperea goală – e clar că locul ăsta nu a fost folosit de mult timp, și, așa cum eu nu aveam habar de existența lui, la fel de bine se poate ca nici ceilalți să nu știe.

O vedea cum se frământa să găsească o soluție; o privi în ochi.

- Știe cineva de acasă că ai venit încoace?

- Da, dar nu știam că am să te găsesc. Tocmai aflaserăm că Lavinia e aici, și am venit doar să verific dacă te-a văzut careva. Nu mi-a trecut prin cap că o să te găsesc captivă aici – le-am zis doar că, după ce întreb de tine, o să mă duc să te caut și prin pădure.

- Deci, dacă nu te întorci, nu o să se alarmeze nimeni?

- Cred că până dimineață nu, admise el. Și chiar și atunci n-o să-și închipuie că sunt aici. L-am lăsat priponit pe Julius – o să se întoarcă singur la grajd, dar el nu poate să le spună că am venit aici, așa că o să creadă că sunt undeva prin mijlocul pădurii.

Tăcură amândoi minute bune, încercând să se încarce cu energie pozitivă şi să se bucure că măcar erau împreună. Deodată, Mary se trase de lângă el.

– Păi atunci, zise ea, pornind cu hotărâre prin celulă, ar fi bine să luăm felinarul ăsta şi să căutăm o altă ieşire.

Optimismul ei forţat îi lăsă un gust dulce-amărui; se îndoia că mai exista o altă ieşire. Altfel de ce să-i fi blocat aici?

Se uită la ea cât luă de jos felinarul, care căzuse de la doar câţiva centimetri de pământ şi era aproape intact. Îndreptă fasciculul de lumină de-a lungul pereţilor. Ryder îşi luă şi el vătraiul şi i se alătură; căutară împreună prin groapa aceea circulară, dar degeaba – era doar un puţ săpat direct în piatră, din care se deschidea un tunel. Porniră într-acolo, cercetând cu atenţie zidurile, şi ajunseră în spaţiul rectangular de la celălalt capăt.

Mary se roti încet şi se uită peste tot cu atenţie. Podeaua, tavanul şi trei pereţi erau solizi, săpaţi direct în piatră, dar latura din faţa tunelului era un zid vechi construit din blocuri mari de piatră. Scaunul de care fusese legată se afla în stânga intrării în tunel, cu faţa spre cameră; în dreapta pasajului, la celălalt capăt al spaţiului rectangular, se mai aflau o masă pe care era o tavă cu un urcior cu apă şi două pahare.

Ryder ochi şi el masa şi se îndreptă spre ea.

Mary îl urmă îngândurată, încercând să-şi aducă aminte când fusese adusă tava acolo, înainte sau după...

– Cât am stat aici?

Ryder tocmai se întindea după urcior; îi aruncă o privire.

– Când te-au răpit?

– La scurt timp după masa de prânz. M-am dus să mă plimb prin grădină. Am ieşit din zona aceea cu tufişuri multe şi am zis să mă duc un pic şi prin grădina dinspre bucătărie. Tocmai trecusem pe lângă arbustul acela de rododendron, când cei trei au năvălit din boscheţi şi m-au luat pe sus. Unul m-a ţinut de mâini, unul mi-a legat căluşul la gură, iar celălalt mi-a pus sacul pe cap, şi asta a fost. Mi-au legat mâinile şi gleznele şi m-au cărat ca pe un sac de cartofi.

– Deci era în jur de ora două, iar acum – zise el şi îşi scoase ceasul de buzunar – e trecut de opt.

- Şase ore, zise ea făcând o grimasă. Mi s-a părut mult mai mult.

Îl văzu că toarnă apă în ambele pahare şi avu o senzaţie ciudată, ca şi cum ceva nu-i dădea pace, fără să ştie ce anume.

Ryder îi întinse unul. Îl luă, îl privi cum îl ridică pe al lui la gură...

- *Nu!* exclamă ea şi îi dădu peste mână, apoi se holbă la paharul din mâna ei. Ce caută apa şi paharele aici?

Ryder se încruntă, apoi se uită iar înspre paharul lui.

- E otrăvită?

Mary îşi întoarse privirea spre scaun.

- M-au legat fedeleş, mi-au pus căluş şi sac pe cap, după care - arătă înspre tunel - au tras în noi. Reveni cu privirea la urcior. Dar ne-au lăsat apă şi două pahare?

Strângând din buze, lăsă paharul din mână. Ryder încremeni cu privirea la urcior, apoi se întoarse şi răsturnă tot ce era pe masă. Tava, paharele, urciorul, toate se izbiră cu putere de perete şi se făcură ţăndări.

Închise ochii şi trase adânc aer în piept până reuşi să îşi recapete stăpânirea de sine. O simţi că îl ia de braţ.

- Îmi cer iertare.

- N-ai de ce. Am vrut să fac şi eu acelaşi lucru, dar cred că n-aş fi reuşit aşa bine ca tine.

Comentariul ei sec îl făcu să râdă. Deschise ochii şi se uită la ea, îi întâlni privirea mirată, dar se mulţumi doar să clatine din cap.

Mary se uită de jur împrejur, apoi se opri în dreptul zidului.

- Poate e vreo uşă ascunsă pe undeva.

Ryder luă şi celălalt felinar de jos şi i se alătură. Nu se zărea nici o uşă, nici măcar un indiciu că acolo fusese vreodată vreo ieşire. Se dădu un pas în spate şi clătină din cap.

- Arată ca un perete de rezistenţă - cred că rolul lui este să susţină toată greutatea de deasupra.

Mary se întristă şi îşi mută atenţia către ceilalţi pereţi, care se dovediră însă la fel de solizi ca zidurile din prima cameră.

Renunţă în cele din urmă şi oftă.

– Văd că n-am rezolvat nimic până acum, așa că poate mai bine ne-am așeza să ne gândim ce am mai putea face.

Ryder se duse lângă scaunul de lângă peretele de rezistență.

– Hai, vino și stai jos.

Îi făcu semn să se așeze, apoi se strecură în spatele ei și se ghemui pe vine, sprijinit de perete. Își puse mâinile pe coapse și așteptă o reacție din partea ei. Mary stătu de gânduri o clipă, apoi veni spre el, dar nu se așeză pe scaun, ci direct pe lespezile de piatră. Îl luă de braț și își puse capul pe umărul lui.

Ryder șovăi o clipă, apoi își lipi obrazul de părul ei și îi șopti:

– Nu ne pot lăsa, pur și simplu, aici. La un moment dat o să mai coboare în pivniță și alți servitori, iar dacă o să țipăm, o să ne audă. Așa că probabil vor să ne vină de hac în seara asta. Tăcu câteva secunde, apoi continuă: O să vină după noi, iar eu n-am nici o șansă să îi opresc.

– Încă nu ne-au omorât, replică înverșunată Mary. Și știi cum se spune – speranța moare ultima. Iar faptul că au încercat să ne otrăvească, pe tine în primul rând, pentru că eu nu prezint cine știe de pericol, ne dă de înțeles că nu vor să riște să dea ochii cu tine. Cel puțin nu cu tine când ești în viață, în putere și mai ales scos din minți de furie.

Ryder pufni disprețuitor și se uită spre gura tunelului.

– Dacă ar veni neînarmați, aș putea să-i opresc, dar dacă își iau pistoalele la ei...

Se scurse un minut fără ca vreunul dintre ei să mai spună ceva.

– O să vină cu pistoale, așa-i? întrebă ea cu jumătate de glas.

Ryder oftă prelung.

– În locul lor, mi-aș lua câte două pistoale de om, ca să fiu sigur.

Tăcură din nou, gândindu-se la situația în care se aflau și înfruntând realitatea sfîrșitului care-i aștepta. Nu exista nici o ieșire, nu aveau unde să se ascundă sau să se ferească din calea lor. Nu era nici un loc în care să poate crea o ambuscadă și să aibă sorți de izbândă.

Într-adevăr, perspectiva morții îți dă fiori. Nu fu surprins să constate că Mary tremura. Își ridică brațul și o luă pe după umeri, o trase spre el și o sărută pe păr.

Mary se mai liniști.

- De ce așteaptă atât - știi cumva? întrebă ea după alte câteva secunde.

Deocamdată asta era în avantajul lor, dar da... de ce?

- Lavinia. Nu este aici. Nu era nimeni sus, în afară de cei care au tras asupra noastră și au închis trapa - probabil aceiași trei care te-au prins pe tine.

Mary își întoarse spre el ochii mari.

- *Ea* e în spatele acestei mârșăvii?

Ryder se posomorî și se întunecă la față.

- Sunt aproape convins că da. Are lucrurile sus și era singura care le putea ordona angajaților să-și ia toată ziua liberă. Și seara. Și nu mi-e greu să-mi imaginez că-și dorește să dispar. Iar de data asta, continuă el după un moment de ezitare, cred că vrea să vadă cu ochii ei că sunt mort.

- Și atunci unde o fi?

Cum nu avea habar nici el, scutură din cap.

- Nu o văd în stare să aștepte liniștită în vreo tavernă până când oamenii ei au să-i dea de știre.

După o clipă, Mary își continuă raționamentul:

- De fapt, dacă eram eu în situația ei, să plănuiesc moartea cuiva, m-aș fi asigurat că sunt oriunde în altă parte numai în zona asta nu, undeva cu mulți oameni care să stea mărturie a prezenței mele acolo. Gândește-te cât e ceasul - pun pariu că s-a dus să ia prânzul undeva în public, apoi a rămas la vreun dineu sau la vreun bal, undeva departe de aici.

Ryder se încruntă.

- Mi se pare un plan prea bun ca să fie conceput de Lavinia. Potherby stă și el aici - și lucrurile lui erau sus -, și habar n-am dacă e implicat și el, dar poate că așa a încercat Lavinia să se asigure că nici Potherby nu e prin preajmă.

Mary se cuibări mai aproape de el.

- Indiferent dacă Potherby este sau nu implicat, faptul că se află alături de ea în tot timpul ăsta îi asigură un alibi pentru dispariţiile noastre. Aşa cred.

Ryder încuviinţă din cap.

- Dacă ăsta a fost planul ei, atunci probabil mai durează câteva ore până o să vină după noi.

Iar când aveau să vină...

Se lăsă o tăcere mai apăsătoare ca niciodată. Ryder o luă pe Mary de mână şi îi spuse cu vocea aproape şoptită:

- Pe mine mă vor. Mă vrea.

- Nu mai cred nici asta acum. Ai auzit ce au zis gorilele ei. „tu cu nevestica ta". Nu mă pot lăsa în viaţă - în afară de faptul că îşi vor atrage mânia lui Dumnezeu şi a familiei Cynster, din punctul de vedere al Laviniei rămâne problema reală a moştenitorului tău.

- Poftim?

Ryder sări ca ars şi îşi plecă uşor capul pentru a-i vedea faţa. Ea îi întâlni privirea şi ridică din umeri.

- Poate sunt deja însărcinată, cine ştie? Şi nu, n-am cum să fiu sigură, dar nici ea n-are cum.

Ryder tăcu. Mai trecură câteva minute înainte să îi adreseze următoarea întrebare:

- Chiar crezi că ar vrea să ne ucidă pe mine, pe tine şi pe copilul nostru nenăscut, dacă ar fi cazul, doar ca Rand să fie moştenitor?

Mary încuviinţă cu convingere din cap.

- Mi-ai spus că s-a aşteptat ca Randolph să moştenească tot şi că, atâta timp cât soarta îi întindea câte o mână de ajutor punându-te pe tine în pericol, s-a mulţumit să aştepte, dar acum... Se întrerupse şi se încruntă. De ce acum? De ce s-a hotărât de-abia acum să acţioneze, după ce a aşteptat atâţia ani? Nu e din cauza căsătoriei - atentatul a fost înainte... Oh! Sigur că da! Randolph.

Ryder clătină neîncrezător din cap.

- Rand n-are nici o legătură cu povestea asta.

- Eşti sigur? replică ea susţinându-i privirea.

- Da. Eu şi Rand - şi Kit, Stacie şi Godfrey - suntem apropiaţi unii de alţii într-un fel greu de descris. Crede-mă - nici unul dintre ei nu are nici o legătură, nici unul nu ar vrea să-mi facă rău mie

sau ție. În ceea ce-l privește pe Rand, nu îl interesează să fie moștenitor. Îl sperie toate responsabilitățile care decurg din titlurile nobiliare. Acesta a fost, continuă el mușcându-și buza, unul dintre motivele pentru care am știut că nu Rand este bărbatul potrivit pentru tine, ci eu. Chiar și când eram un copil din cale-afară de bolnăvicios, știam că într-o bună zi Raventhorne avea să fie al meu și că mă aștepta această imensă responsabilitate. Dar Rand... dacă ar fi obligat, ar accepta până la urmă, însă interesul lui e ca noi doi să ducem această povară și să nu fie niciodată nevoit să preia titlul de marchiz.

Vorbise atât de convingător, încât Mary se văzu nevoită să cedeze.

- Bine, dar în continuare Rand este în centrul acestei povești, cu sau fără voia lui. Oare Lavinia știe cum gândește el în legătură cu titlul? Și, dacă știe, îi pasă?

- Nu, nu îi pasă. Lavinia își vede toți copiii doar ca pe o extensie a ei. Pentru ea, ei nu au alt scop în viață decât să-i fie copii ascultători. Când tatăl meu a încercat să intervină, să aibă și el o influență în viața lor, Lavinia s-a luptat cu îndârjire, până când el a cedat, mai mult sau mai puțin. S-a resemnat doar cu mine, și să știi că eram foarte apropiați. Cu ceilalți abia dacă i se permitea să aibă vreo relație.

Mary făcu semn din cap că a înțeles.

- Așadar, în ciuda dorinței lui Randolph, Lavinia a ținut morțiș ca el să moștenească titlul. Dacă așa stă treaba... Își miji ochii gânditoare și întrebă: Câți ani aveai când ai moștenit totul?

- Aveam douăzeci și patru de ani când a murit tata, zise el cu vocea stinsă, apoi și-o drese și continuă: Până când s-au rezolvat toate chestiunile avocățești, împlinisem douăzeci și cinci și eram moștenitor cu drepturi depline, fără tutore, zise el. Îi întâlni privirea și încuviință din cap. Asta a fost. Din cauza vârstei lui Rand s-a stârnit tot.

- Exact. Lavinia a văzut atunci ce anume implică preluarea moștenirii și a înțeles care era vârsta cea mai nimerită la care Randolph putea moșteni la rândul lui totul de la tine, așa că a așteptat până la momentul respectiv. Dacă nu mă înșel, înseamnă

că, dacă ai muri acum, până s-ar aranja totul, Randolph ar împlini şi el douăzeci şi cinci de ani, nu?

– Da, răspunse Ryder şi îşi încleştă maxilarul. Deci a stat şi a aşteptat atâta timp, iar acum, când Rand a ajuns la vârsta potrivită, a aranjat ca eu să fiu ucis – şi, pe toţi dracii, aproape a reuşit.

– Of, Dumnezeule! exclamă Mary, apucându-l şi de cealaltă mână. De *asta* a venit în dimineaţa aia pe la tine. Era trecut de unsprezece şi încă nu primise nici o veste, nu ştia dacă ai murit, aşa că a venit să vadă cu ochii ei care era situaţia...

– Şi-a adus cu ea şi două dintre cele mai bârfitoare femei din oraş, ca să fie sigură că vestea morţii mele se va răspândi cu rapiditate – probabil s-a gândit că oamenii mei n-ar fi aşa dornici să facă un asemena anunţ, zise el, apoi se opri să-şi tragă sufletul. Ce bine ar fi fost dacă aş fi bănuit atunci, ca să-i fi urmărit reacţiile când m-a văzut viu şi nevătămat.

Mary simţi un fior rece pe şira spinării.

– Nu erai chiar viu şi nevătămat – erai palid şi tras la faţă şi de abia te sprijineai pe perne! Pufni într-un râs nervos ce păru cinic de ironic. Ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit în momentul acela era să te căsătoreşti şi să ai un copil care să moştenească totul. Dar, dacă nu şi-ar fi trimis oamenii să te omoare, crezi că ne-am fi căsătorit?

– Da, ne-am fi căsătorit, dar poate nu aşa repede.

Mary ridică o sprânceană, iar el îi zâmbi cu blândeţe şi o strânse iar de mână.

– Mă hotărâsem deja, continuă el, că pe tine te vreau ca soţie şi marchiză şi nu aveam de gând să renunţ.

Mary îşi înălţă capul şi îi studie cu atenţie privirea.

– De ce? Întotdeauna m-am întrebat de ce erai atât de sigur şi de hotărât – pentru că aşa erai – atunci când ne-am ciocnit din greşeală la petrecerea de logodnă a Henriettei cu James.

Zâmbetul lui se lărgi şi mai tare.

– Atunci nu eram foarte sigur – după aceea am fost.

– Dumnezeule, – ce-am zis?

– Nu-i vorba despre ce ai zis, ci despre ce-ai făcut.

- Ah, îmi aduc aminte. Provocarea. Nu ți-am căzut la picioare când te-am văzut.

- Tu n-ai căzut la picioarele nimănui niciodată, mormăi el.

- Așa e, dar spune-mi, din cauza asta?

- Nu, nu din cauza asta. Ezită, dar se hotărî să-i mărturisească tot. Recunosc că a contat și asta, dar m-a atras mai mult faptul că am văzut că n-am nici o putere asupra ta, că ești imprevizibilă. Am fost pur și simplu fascinat. Erau la un pas de moarte; n-avea rost să nu fie sincer până la capăt. Trase adânc aer în piept și continuă: Dar nu ăsta a fost motivul pentru care m-am decis să-ți ies în cale - nu de asta te-am căutat intenționat atunci la bal.

Mary îi aruncă o privire intrigată.

- Atunci de ce?

- Pe scurt, e vorba de familie, spuse el, coborându-și privirea spre palmele lor înlănțuite. Familia Cavanaugh... Ți-am spus că sunt apropiat de frații mei vitregi și că ne leagă niște sentimente dificil de exprimat în cuvinte. Legătura asta s-a născut din faptul că nici unul dintre noi nu a avut parte de o mamă în adevăratul sens al cuvântului. Mama a murit când aveam trei ani, iar ei o aveau pe Lavinia, care ți-am spus deja cum i-a tratat întotdeauna, ca pe niște păpuși vii. Legătura dintre noi s-a strâns pentru că nu am avut nici unii parte de o familie normală, în care mama să fie cea care să aibă grijă cum se cuvine de toți. Asta avem noi în comun - ne-a lipsit o mamă care să se comporte ca atare. Iar eu eram cel mai mare - cel puțin cu șase ani mai mare decât ei -, așa că atenția lor s-a îndreptat spre mine. Am rămas uniți și am avut grijă unul de celălalt, așa cum am putut. Tata făcea și el ce îi stătea în puteri, dar, pentru că Lavinia intervenea de fiecare dată, nu ajungea niciodată prea departe. După ce a murit el, l-am ajutat pe Rand, ulterior și pe Kit, să scape din ghearele Laviniei, dar Stacie și Godfrey sunt încă sub același acoperiș cu ea, iar eu nu pot să fac nimic pentru ei până nu împlinesc douăzeci și cinci de ani. Făcu o pauză să-și mai adune gândurile, cu privirea tot spre palmele lor. Oricum, ideea este că familia Cavanaugh n-a mai funcționat ca o familie adevărată începând cu generația bunicilor mei. Am vrut să... să schimb ceva în bine, să îndrept lucrurile, dar habar nu am cum, pentru

că nu este ceva ce am trăit vreodată. Am văzut că unele familii din lumea bună – așa cum e Cynster, de exemplu, dar mai sunt și altele – sunt atât de... puternice. Ăsta e singurul cuvânt care îmi vine în minte – mă gândesc la o structură în care fiecare element component le susține pe celelalte și totul formează un ansamblu indestructibil.

Își ridică privirea și se uită în ochii ei.

– Mi-am dorit asta și pentru familia Cavanaugh, și te-am găsit pe tine, ultima fată Cynster nemăritată... care a refuzat să-mi cadă la picioare, și uite cum soarta ne-a fost pecetluită.

Mary îl privea printre gene; deschise gura să intervină, dar Ryder îi făcu semn că mai avea ceva de spus.

– Și da, știind că cei din familia Cynster nu se căsătoresc decât din dragoste, uite recunosc acum că am intenționat să mă prefac îndrăgostit de tine numai pentru a te cuceri, pentru a mă căsători cu tine, pentru ca tu să devii marchiză, să fii mama copiilor mei și stăpâna clanului Cavanaugh... O privi până în străfundul sufletului, apoi continuă pe același ton: Dar între timp am descoperit că nu mai era nevoie să mă prefac.

Pierdut în albastrul ochilor ei, îi luă mâna și i-o sărută, apoi o mângâie și îi dezmierdă degetele; își lăsă capul mai jos, fără să-și dezlipească privirea de la chipul ei, și îi sărută palma cu și mai mult patos.

– Am descoperit că undeva pe parcurs m-am îndrăgostit de tine.

Mary clipi, apoi afișă un zâmbet misterios.

– Da, mi-am dat seama. Iar dacă nu știi că și eu te iubesc la fel de mult înseamnă că n-ai fost atent deloc.

Râse fericit, apoi se schimbă la față.

– Adică nu mai era nevoie să-ți mărturisesc nimic?

Zâmbetul ei se lărgi.

– Să nu mă înțelegi greșit – este minunat că te-am auzit spunându-mi aceste cuvinte, pe care mult timp mi le-am dorit să le aud cu orice preț. În ultimele săptămâni însă, mi-am dat seama că este mult mai important să vezi emoții și sentimente în toate acțiunile celuilalt, exprimate în fiecare zi în cele mai diverse moduri. Este absolut extraordinar să simți dragostea,

să fii iubit – asta mi-am dorit dintotdeauna și tot ce îți pot cere este să continui să mă iubești la fel.

– Nu trebuie să-mi ceri așa ceva, spuse el serios. Ți-am dăruit inima mea cu ceva timp în urmă. Va fi a ta pentru totdeauna.

Erau amândoi conștienți de faptul că nu mai aveau mult timp la dispoziție și că era posibil ca aceasta să fie ultima lor discuție. Nici unul nu promise să-l iubească pe celălalt până când moartea îi va despărți; moartea prea le dădea târcoale.

Totuși, Mary găsi puterea să zâmbească.

– Acum, că mi te-ai destăinuit, nu va mai trebui să repeți mărturisirea. Știu cât de greu este pentru nobilii ca tine – cât de mult vă afectează.

Ryder o privi întrebător.

– Curios, eu cred că, dacă nu rostești acele cuvinte, dacă nu recunoști cât îl iubești pe celălalt și încerci mai degrabă să-ți ascunzi sentimentele... atunci este mult mai greu decât dacă ai recunoaște ce simți cu adevărat. Decât dacă ai recunoaște că iubești, încheie el, privind-o direct în ochi.

Mary râse cu blândețe – iar el simți cât de greu îi era să pară curajoasă. Își lăsă capul în jos și se ghemui la pieptul lui. El o cuprinse cu brațele; lespezile erau reci, și începuse să îi se facă frig.

Timpul se scurgea nepăsător.

Și, dintr-odată, așa cum stăteau în temnița aceasta subpământeană, cu Mary caldă și plină de viață și numai și numai a lui, Ryder avu un fel de revelație – înțelese brusc cât de mult reușise să agonisească sufletește alături de ea, iar acum erau la doar un pas de a pierde pentru eternitate totul.

Ea fusese cea care îi completase și îi astupase cu desăvârșire toate golurile existențiale. Potențialul lor combinat era uriaș și incredibil. Și toate aceste succese ale lor ca pereche aveau să se ducă pe apa sâmbetei, iar potențialul acela uriaș nu avea să fie valorificat niciodată.

Fu inundat de regret și neputință, amărăciune și durere.

Nu mai știa când plânsese ultima oară, dar acum îl podidiră lacrimile. Își ascunse obrajii în părul ei. Își umezi buzele uscate și spuse pe un ton grav:

– Singurul meu regret va fi că nu am avut şansa să îmbătrânim împreună – să avem copii, să râdem şi să plângem împreună, să ne provocăm unul pe celălalt...

Vocea i se frânse. Mary se agăţă cu disperare de el; o simţea cum înghiţea cu dificultate, cum îşi ţinea răsuflarea ca să nu înceapă să plângă, cum era la fel de încordată ca el.

Gemu de durere şi îşi plecă privirea.

– Îmi pare rău.

Mary îşi ridică imediat capul şi îi cuprinse faţa în palme.

– Nu! Nu e vina ta. E vina *ei*. Se uită spre el cu încăpăţânare şi cu determinare. Îl mângâie pe obraji şi îi simţi lacrimile, pe care i le şterse fără să clipească, ca şi cum nici nu le-ar fi observat. Căută să-l privească în ochi. Tu..., apucă ea să spună, apoi îngheţă.

Îşi retrase mâna foarte încet de pe faţa lui şi rămase cu privirea pironită asupra degetelor.

Privirea ei îl panică.

– Ce e? se alarmă el, întorcându-se spre intrarea tunelului, de unde nu răzbătea nici un sunet.

Se uită iarăşi la ea şi sesiză o umbră de optimism pe chipul ei.

– Am simţit o boare de aer, zise ea, ridicându-se încet, după care începu să pipăie zidul dintre ei, la câţiva centimetri deasupra solului. Am simţit-o pentru că aveam degetele umede.

Sări în picioare şi se întoarse cu faţa spre zid.

– De aici de undeva.

Se ridică şi Ryder.

– Eşti sigură? întrebă el, neputând să se abţină, iar ea îi aruncă o privire care-i spunea să nu se poarte prosteşte.

– Umezeşte-ţi un deget şi ar trebui să poţi simţi şi tu, zise ea, mişcându-şi mâna în dreptul îmbinării dintre două pietroaie. Aicil ţipă apoi.

Se apropie şi mai mult de zid şi îşi pironi privirea către mortarul cu care fuseseră fixate, apoi se întoarse spre el cu o privire ce-l zorea.

– E o crăpătură acolo – am simţit aer proaspăt, spuse ea, dându-se un pas înapoi. Vezi şi tu.

Ryder îşi linse un deget şi îl plimbă în jurul zonei respective. Nu simţi nimic. Dezamăgit, vru să se întoarcă înapoi spre ea –

moment în care simți clar un curent de aer. Nu îndrăzni nici măcar să mai respire, ci se aplecă și văzu și el crăpătura.

Se dădu mai în spate, studie bine zidul, apoi se uită peste umăr. Își coborî privirea spre podea și zări ceea ce era dificil de observat din altă poziție – pietrele fuseseră măcinate de vreme pe o direcție anume.

– La naiba, tunelul nu se termină aici, spuse el, urmărind cu privirea scobitura aceea, apoi se întoarse iar spre zid. Continuă, dar...

– Dar a fost blocat, îl întrerupse Mary, care între timp se aplecă să ridice vătraiul. Dacă putem scoate câțiva bolovani din zid, poate reușim să evadăm.

Îi luă vătraiul din mână, apoi păru că își aducă aminte de ceva.

– Uite, zise el, scotocindu-se prin buzunare, de unde scoase țepușele și furculițele. Folosește-te de astea și hai să încercăm să dintim măcar piatra asta.

Se apucară imediat de treabă cu abnegație și cu înflăcărare. Ea scurma dintr-o parte, el din cealaltă. Reușiră să sape în mortar cam zece centimetri în adâncime. Blocul de piatră era încă înțepenit, dar Ryder îl împinse cu forță și îl urni.

– Dă-te la o parte, zise el și îi făcu semn să se îndepărteze, apoi lui vătraiul de mâner și îl înfipse sub un colț al pietrei, operațiune pe care o repetă pe toată marginea.

Mary aruncă o privire spre tunel.

– Cât timp crezi că mai avem la dispoziție?

– M-am uitat la ceas acum câteva minute. E aproape unsprezece, zise el în timp ce izbi cu putere bolovanul, care păru a se urni. Știm când o să sosească, pentru că o să-i auzim mutând iar sacii. Probabil Lavinia s-a gândit să nu trimită pe nimeni aici înainte de ora douăsprezece. Presupunând că Potherby nu știe nimic – și, cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că așa este –, atunci nu vrea să-i trezească nici o suspiciune coborând aici mai devreme.

– Așa-i. Se mișcă? se interesă ea nervoasă.

– Încă nu.

Mai lovi de două ori cu vătraiul, apoi i-l întinse ei.

– Hai să vedem acum.

Își propti bine picioarele, își lipi palmele de piatră, se încordă, trase adânc aer în piept și împinse cu putere.

Blocul se urni cam doi centimetri.

Mary se înveseli și începu să danseze pe lângă el.

Mai trase adânc o gură de aer, se încordă și mai împinse o dată, iar de data asta piatra se deplasă și mai mult.

Mary continuă să îl încurajeze, iar el mai repetă operațiunea de trei ori înainte ca piatra să lasă aproape complet, după care căzu cu o bufnitură pe partea cealaltă a zidului.

Își scoase repede mâinile din spărtură, iar Mary se repezi cu felinarul să vadă ce era dincolo.

– E un pasaj! Slavă Domnului! Aaa, pânze de păianjen!

Ryder izbucni în râs, iar ea își mijì ochii spre el.

– Suntem aproape liberi, iar ție-ți stă mintea la pânze de păianjen? întrebă el, gesticulând spre zid.

– Nu, îmi stă mintea la creaturile care fac pânzele de păianjen. Ți-am spus cât de tare urăsc insectele, iar păianjenii sunt în frunte.

– Nu știu de ce, dar cred că o să te descurci, spuse el în timp ce examina blocurile din jurul spărturii. Mai trebuie să înlăturăm încă două, apoi cred că pot să mă strecor dincolo.

Se reapucară de treabă. Știind că n-au prea mult timp la dispoziție, după ce scoaseră și a doua piatră, Ryder insistă ca ea să treacă de partea cealaltă a zidului, astfel încât să poată fugi dacă apăreau cei trei ticăloși. Mary refuză categoric.

– Mi-e mai frică de păianjeni, ai uitat? Am nevoie să te știu aproape.

Îi aruncă o privire, însă încăpățânarea întipărită pe chipul ei îi dădu de înțeles că n-avea nici un rost să mai insiste. Oricum nu aveau nici o clipă de pierdut.

Din fericire, cel de-al treilea bolovan ceda mai ușor, grație legilor gravitației.

– Bine așa, zise Mary uitându-se în jur. Ce luăm cu noi?

– Vătraiul, răspunse Ryder, recuperându-l de pe jos. Și cele două felinare.

Ryder îl luă pe cel aprins și se băgă pe jumătate în spărtură să studieze tunelul de dincolo de zid.

– Nu-s păianjeni.

Zidurile şi tavanul păreau solide. Se aplecă cât putu şi lăsă felinarul pe partea cealaltă a peretelui despărţitor, apoi se întoarse şi îi întinse mâna lui Mary, care ar fi vrut să treacă el primul. Amândoi erau foarte presaţi de timp, aşa că renunţară la alte comentarii. Îl apucă de mână, cu cealaltă îşi prinse poalele rochiei şi se vârî prin gaură.

Îi dădu drumul, mai aruncă o ultimă privire la temniţa care fusese cât pe ce să le devină şi criptă, apoi îi întinse cel de-al doilea felinar şi vătraiul şi se aventură prin spărtură, mult mai îngustă pentru el decât pentru Mary.

O luară din loc imediat, vrând să se depărteze cât mai repede şi mai mult de fosta celulă.

Nici unul nu scoase nici o vorbă vreme de vreo zece minute. La un moment dat, Mary îşi înfipse unghiile în mâneca lui şi îi şopti:

– Tu ai idee încotro ne îndreptăm?

– Nu, dar zona e împânzită de peşteri.

– Dar nu-i aşa că-s o groază de poveşti despre oameni care s-au pierdut prin labirinturi ca ăsta şi n-au mai fost văzuţi niciodată? murmură ea.

– Ba da, dar nu suntem într-un tunel ca oricare altul. Ăsta e făcut de mâna omului – sau, mai bine zis, iniţial a fost construit de mama natură, dar ulterior a fost lărgit de mâna omului, răspunse el, arătând spre pereţi. Se văd încă urme de daltă şi de târnăcop.

Mary aruncă o privire şi simţi că teama care pusese gheara pe ea se mai domolise.

– Deci.. dacă tunelul ăsta a fost făcut de mâna omului, ar trebui să ducă undeva.

– Da, aşa zic şi eu. Şi se simte curent, ceea ce înseamnă că pe undeva prin apropiere e o ieşire.

Se grăbiră cât putură de mult, punându-şi toate speranţele în boarea aceea de vânt. Întâlniră multe ramificaţii, deschideri spre alte pasaje, dar acelea nu păreau atinse de uneltele oamenilor. Le era uşor să nu se abată de la drum, iar Mary era oricum mulţumită că măcar se îndepărtau cu fiece pas de Dower şi de celula secretă din pivniţă.

În cele din urmă, îl întrebă şoptit:

– Dar măcar direcţia în care mergem o ştii?

– E greu de spus când mergi pe sub pământ, dar cred că ne îndreptăm spre Axford, ceea ce înseamnă că undeva în dreapta e casa.

Nici nu termină bine de vorbit, că raza de lumină de la felinarul pe care el îl îndrepta înainte păru a dispărea în negură. Încetiniră amândoi. Ryder plimbă felinarul într-un cerc mai amplu şi constată că ajunseseră la o grotă.

Păşiră înăuntru. Ryder ridică felinarul şi de-abia întrezări tavanul. Grota era suficient de mare încât fasciculul de lumină să nu poată dezvălui decât zona din imediata apropiere. Coborî felinarul pentru a se uita şi pe podea. Mary îl strânse de braţ.

– Uite, zise ea, arătând undeva spre stânga.

Ryder îndreptă felinarul în direcţia aceea şi văzu şi el blocul mare de piatră neagră, aproape rectangular, înalt până mai sus de brâu şi mai lat decât înălţimea lui...

– E un altar, afirmă el în timp ce se apropiau. O sclipire metalică de undeva de pe perete îl făcu să ridice iar felinarul. Un crucifix.

Ruginit şi deformat, dar totuşi un crucifix.

Mary se uită de jur împrejur.

– Aici a fost o biserică. O capelă secretă.

Ryder încuviinţă din cap.

– Protestanţi sau catolici, una din două.

– În timpul domniei reginei Maria sau a lui Elizabeth. Oamenii se adunau aici în secret.

Ryder se întoarse cu spatele la altar şi plimbă fasciculul de lumină încet în jur. Erau cinci intrări. Se gândi puţin, apoi spuse:

– E vorba despre protestanţii din perioada reginei Maria.

– De unde ştii?

– Pentru că în familia Cavanaugh, la fel ca în majoritatea familiilor de pe aici, nu au existat catolici, sau cel puţin nu pe faţă. Arătă apoi spre intrarea din stânga lor. Asta înseamnă că pe acolo ajungem în satul Axford. Iar pe acolo, spuse el arătând spre următoarea ieşire, spre The Oaks. Iar cel de acolo duce spre Kitchener Hall, ceea ce înseamnă că celălalt, zise arătând spre tunelul de pe peretele opus altarului, duce acasă.

Mary făcu ochii mari.

- Eşti sigur?

- Nu, recunoscu el. Dar trebuie să ne mişcăm; şi, atâta vreme cât înaintăm şi curentul de aer ne vine din faţă... înseamnă că la un moment dat o să ajungem undeva.

- Să mergem, zise Mary, uitându-se din nou spre tunelul prin care veniseră dinspre casa Dowel.

Porniră din nou la drum. Tunelul care speraseră ei că duce spre fosta abaţie, acum casa lor, începuse să se lărgească, iar planşeul era din ce în ce mai neted; se mişcaseră repede. Străbătuseră la pas iute cam un kilometru, când Mary îl trase de mânecă.

- Cât e ceasul?

Ryder se uită la ea, apoi se decise că nu le strica o pauză. Îi dădu felinarul, îşi scoase ceasul şi îl privi în lumină.

- Mai e un pic până la miezul nopţii, zise el, apoi bagă ceasul la loc în buzunar şi porniră din nou.

Tunelul începuse să urce, şi ajunseră într-un punct unde se strâmta simţitor, cât să încapă un singur om. În faţă părea să fie o porţiune mai largă, iar după aceea... o apă curgătoare.

Ryder rămase cu privirea pironită în acea direcţie; încercă să rotească felinarul cât să vadă ceva, dar lumina se reflecta înapoi – dintr-o perdea de apă curgătoare.

- Nu-mi vine să cred.

Mary trase cu ochiul peste umărul lui.

- Unde suntem?

- Cred că suntem în spatele cascadei din grota de deasupra lacului de pe moşie, răspunse el şi se dădu în spate ca să-i facă semn să treacă. Crede-mă, nu e picior de păianjen aici. Este prea multă apă.

Mary îi dădu felinarul ei, apoi se strecură pe partea cealaltă.

- Numai să nu mă ud leoarcă.

Se căţără pe un bolovan din stânga ei, chiar lângă cascadă.

- Ţine felinarele.

Se întoarse şi le luă, apoi luă şi vătraiul.

Urmară câteva gemete şi înjurături, dar într-un final reuşi şi Ryder să se strecoare. Acum stăteau amândoi aproape de perdeaua de apă care îi stropea.

În loc să se cațăre și să lasă de acolo, Mary lăsă jos tot ce avea în mâini, se uită spre Ryder și îi zâmbi, apoi îi puse mâinile pe după gât și îl sărută cu poftă.

O luă și el în brațe și o sărută cu aceeași pasiune și cu o posesivitate sporită, după care se trase de lângă ea.

– Încă nu suntem în siguranță. Mai avem vreun kilometru până acasă.

Odată ieșiți din grotă, uzi, dar nu leoarcă, stinseră felinarele. Ryder cunoștea la perfecție fiecare milimetru din grădinile moșiei, iar lumina lunii era suficientă ca să vadă pe unde călcau.

Cu un felinar și cu vătraiul într-o mână, iar cu cealaltă în jurul umerilor lui Mary, Ryder merse în ritmul impus de pașii ei mai mici. Mulțumise de zeci de ori în gând că nu era nici mofturoasă, nici slabă de înger; își văzuse de drum fără să se plângă, și prin tunel, și afară.

În fața lor se zărea casa, înconjurată de lumini strălucitoare. Toate ferestrele bibliotecii erau luminate de felinare, iar în curte fuseseră instalate torțe. Se zărea mișcare și în zona grajdurilor, iar Ryder constată ușurat că nu era nici o trăsură în dreptul scării de la intrare.

– Mă rog ca Forsythe să nu fi trimis încă după Lord Hughes, magistratul. Aș vrea să mă ocup personal.

Mary se uită la el.

– Tu ești și judecător local, nu-i așa?

Încuviință din cap.

– Dar și cel care e dat dispărut...

– Da, bine, dar acum te-ai întors, așa că poți prelua frâiele.

Zâmbi, dar, după câțiva pași, redeveni sobru.

– Încerc să mă gândesc ce dovadă avem că Lavinia a fost în spatele poveștii – oamenii care te-au răpit cred că sunt singurii noștri martori, spuse el, privind-o în ochi. Ai apucat să-l vezi pe vreunul dintre ei?

– Nu.

Se strâmbă și se uită în altă parte.

– Dar i-am mirosit.

– I-ai mirosit? repetă el mirat.

- Miroseau a cal, toţi trei. Nu e un miros pe care să nu îl recunosc. Iar unul dintre ei era şeful lor – le dădea ordine; pe el îl pot recunoaşte după voce. Câţi oameni muncesc la grajdurile de la Dower?

Ryder începu să se lumineze la faţă.

- Lavinia are un grăjdar preferat, dar cred că mai sunt vreo două ajutoare.

- Păi, replică Mary, iuţind pasul, cred că ştim cine sunt cei trei.

- Hmm... poate, dar, din ce am înţeles, Snickert, grăjdarul, îi este foarte devotat. Probabil Lavinia va susţine că a acţionat de capul lui, iar el nu o va da de gol.

- Se poate, dar crezi că toţi trei sunt dispuşi să se lase spânzuraţi de dragul ei?

Ryder scuturâ din cap neîncrezător.

- Probabil că nu.

Ajunseră pe terasă şi ocolirâ casa spre treptele de la intrarea principală.

- Îţi sugerez să-i liniştim pe oameni, să ne spălăm, apoi, în ciuda orei înaintate, eu zic să-i facem o vizită Laviniei.

Trase cu coada ochiului la ea şi zări un zâmbet – unul incredibil de feroce.

- Da. Hai!

Dădurâ colţul clădirii.

Apoi păşirâ în mijlocul haosului.

Capitolul 16

Infernul ce erupse când păşirâ cu calm în mijlocul mulţimii panicate dură minute în şir.

Ryder era absolut şocat – şi profund recunoscător că o avea pe Mary lângă el. În ciuda faptului că era marchiză de doar trei săptămâni, îşi consolidase bine poziţia şi îşi formase deja un stil de a vorbi pe care oamenii din casă îl considerau foarte liniştitor.

Reuşi să se descurce cu calm în faţa avalanşei de întrebări puse de mulţimea de oameni agitaţi, cărora le răspunse clar, scurt şi la obiect, după care, fără să ţină cont de faptul că era udă şi murdară, înaintă printre ei, dând ordine în stânga şi în dreapta. Avea şi cui; servitorii erau într-adevăr foarte disciplinaţi şi instruiţi, răspunzându-i cum se cuvine. În cel mai scurt timp, atât Mary, cât şi Ryder se aflau în băile proprii, având la dispoziţie apă fierbinte, haine curate, perii, prosoape şi săpunuri parfumate.

Cincisprezece minute mai târziu, coborâră scările braţ la braţ, cu aceeaşi eleganţă clasică tipică lor, traversară holul de la intrare şi se îndreptară direct către uşile pe care Forsythe le deschisese înaintea lor. Afară aşteptau trăsura, cu Ridges pe capră, iar Filmore lângă el, plus alţi doi valeţi solizi, unul deja aşezat în spatele trăsurii, iar celălalt ţinându-le portiera deschisă.

Acum, în casă nu se mai afla nici un alt bărbat. Înainte de a se fi dus sus, Ryder îi trimisese pe toţi – cei patru, fără Forsythe, urmând să vină cu ei – să formeze un cordon în jurul casei Dowel. Îl desemnase pe Dukes să le fie şef; omul cunoştea ca-n palmă proprietatea, precum şi pădurile din împrejurimi. Le ordonase să nu facă gălăgie şi să se ascundă din raza vizuală a oricui se apropia, să permită intrarea oricui pe proprietate, dar să se asigure că nu pleca nimeni.

O ajută pe Mary să se urce în trăsură, apoi o urmă. Valetul închise portiera în urma lor, apoi se grăbi să-şi ocupe poziţia din spate în timp ce Ridges pocni din bici.

– Cât este ceasul? întrebă Mary, care îl văzuse uitându-se la ceas chiar înainte să ajungă la trăsură.

– Douăzeci de minute peste miezul nopţii. Ajungem în mai puţin de cinci minute.

– Se poate să nu se fi întors încă.

Ryder stătea lângă ea şi o ţinea de mână; umăr la umăr când trăsura coti spre drum.

– I-am spus lui Dukes să spioneze înăuntru, sperând că îşi poate da seama cine e în casă şi mai ales să afle unde sunt grăjdarul ei, acel Snickert, şi cele două ajutoare ale lui.

- Hmm..., corectează-mă dacă mă înșel, dar noi am presupus că Potherby se întoarce cu Lavinia, însă nu știm ce amestec are el în toată treaba asta.

- Nu știm, într-adevăr, răspunse Ryder, strângând-o ușor de mână. Trebuie să ne orientăm la fața locului, în funcție de reacțiile lui.

Trăsura încetini, întoarse, apoi porni mai departe.

Se auzi un țipăt de bufniță, apoi caii se opriră.

Ryder lăsă geamul în jos pentru a vorbi cu Dukes, care răsărise brusc lângă ei.

Șeful grădinarilor în salută, apoi raportă:

- Domnia sa marchiza nu s-a întors încă, milord. Angajații de la Dower sunt aici, dar cred că de-abia au ajuns. Sunt toți în bucătărie și pregătesc o cină târzie. Am tras cu urechea la ei de dincolo de ferestre. Se pare că doamna marchiză a insistat ca toți să se ducă la spectacolul de circ din Marlborough - cu excepția lui Snickert și a celor două ajutoare ale lui. Nimeni nu știe de ce au rămas cei trei - și chiar s-au mirat cu toții -, dar și ei sunt acum aici, se învârt pe lângă bucătărie și par foarte mulțumiți de ei înșiși. L-am auzit pe bucătar plângându-se că lacătul de la ușa pivniței a fost spart, iar Snickert i-a zis să nu-și facă grijl pentru că el și amicii lui sunt cu ochii pe ea.

Ryder căzu puțin pe gânduri, apoi încuviință.

- Uite ce vreau să faceți.

Trei minute mai târziu, trăsura opri în fața treptelor de la intrare. Ryder o ajută pe Mary să se dea jos. Cu capul sus, îmbrăcată într-o rochie elegantă specială pentru călătoria cu trăsura, Mary păși alături de el pe trepte. Undeva pe perete era agățat un felinar încă aprins, care însă nu lumina decât în dreptul ușii, lăsând scara în întuneric.

Ryder se opri în lumină și îi făcu semn lui Dukes, care la rândul lui le făcu semn celor șase bărbați cu care venise să se ascundă în penumbră de o parte și de cealaltă a ușii, după care trase de clopoțel și se alătură oamenilor lui.

Se scurse un minut până când auziră mersul inconfundabil al unui majordom, care trase zăvorul și deschise larg ușa.

Atât majordomul între două vârste care stătea în prag, cât şi valetul deşirat din spatele lui tresăriră surprinşi.

- Milord?

- Bună seara, Caldicott, zise Ryder, poftind-o pe Mary să intre.

Caldicott se dădu puţin în spate, nedumerit.

- Milord? repetă el, iar în acel moment îi văzu pe cei şapte înghesuindu-se în spatele lui Ryder. Ce...? Milord! exclamă el, cu ochii cât cepele. Stăpâna...

- Înţeleg că nu este acasă, spuse Ryder, străduindu-se să-l privească în ochi. Ştii a cui este casa de fapt şi cine plăteşte salariile tuturor.

Caldicott ezită, apoi încuviinţă cu precauţie.

- Da, milord, ştiu.

- Aceasta fiind situaţia, îţi vorbesc în calitate de angajator al tuturor celor de aici, şi uite ce vreau să faci.

Cinci minute mai târziu, oamenii lui Ryder preluaseră deja controlul. Angajaţii de la Dower fuseseră închişi în bucătărie şi erau păziţi de doi oameni de-ai lui, care stăteau la uşă, iar un altul blocase ieşirea din spate. Snickert şi ajutoarele lui nu voiseră să se supună, iar acum stăteau pe sacii de grâne din pivniţă, păziţi îndeaproape de Dukes şi de alţi trei bărbaţi, toţi înarmaţi. Trăsura fusese dusă în grajd, unde nu putea fi observată din curtea din faţa casei. Ridges şi Filmore erau de pază în zona grajdurilor, aşteptând sosirea trăsurii Laviniei.

Mulţumit, Ryder o conduse pe Mary în salonul de primire, cufundat în întuneric, şi închise uşa în urma lor.

- Acum aşteptăm, zise el, privind-o în ochi.

Mary încuviinţă din cap, se uită în jur, apoi se aşeză pe un scaun.

- De ce n-ai vrut ca Snickert şi ceilalţi doi să ne vadă sau să ne audă? Ori măcar să afle că am scăpat?

Ryder îl instruise pe Dukes să nu îl scape pe Snickert din priviri şi să le spună celorlalţi să se comporte ca şi cum nu aveau habar unde era el sau Mary. Se opri lângă o masă şi aprinse o lampă.

- Pentru că, atâta timp cât Snickert şi amicii lui cred că au un as în mânecă - că noi zăcem în continuare în celula de sub ei -,

sunt mult mai ușor de manipulat. Cel puțin Snickert va fi convins până în ultima clipă că Lavinia va fi atât de fericită, încât o să-i scape de orice... iar dacă noi am fi dispărut într-adevăr pentru totdeauna, asupra lor nu ar plana nici o suspiciune și nici personalul nostru sau autoritățile nu i-ar bănui de nimic.

De asemenea, îi pusese pe Caldicott și pe valet să jure că nu aveau să spună nimănui despre prezența lor acolo, după care îi lăsase să se alăture celorlalți în bucătărie. Nici Caldicott, nici restul angajaților nu aveau nici cea mai mică idee despre ce se întâmpla; Dukes îi raportase că erau confuzi și nedumeriți, dar se resemnaseră să aștepte în bucătărie până se potoleau apele între stăpânii lor.

Ryder făcu lampa mică, apoi se uită spre fereastră. Mary se ridicase deja, presimțind ceva. Se duse spre fereastra largă și trase perdeaua până la jumătate, apoi merse și începu să o tragă și pe cealaltă, dar se opri. Rămase ascunsă în spatele perdelelor, uitându-se prin crăpătura dintre ele.

- Uite o trăsură - o cabrioletă, cred. Vine pe alee. Oricine o conduce, e destul de furios și de grăbit.

Încruntat, Ryder veni din spate și aruncă o privire peste capul ei, ascunzându-se și el după perdea.

Mary se uită spre el și văzu că încruntătura i se adâncise.

- Cine e?

Expresia lui deveni și mai mohorâtă.

- Rand, răspunse el, încleștându-și degetele de marginea perdelei, apoi se uită spre ea. Dar tot nu cred că e implicat.

Mary schiță un zâmbet.

- Nici eu.

Ryder îi studie ochii, îi citi încrederea pe care o avea în el, apoi se uită spre Rand, care ajunsese deja în fața casei și își oprise caii, după care trase perdeaua.

- Așteaptă aici. Mă duc să-i deschid.

Până ajunse Ryder la ușa de la intrare și o deschise, Rand urca deja treptele două câte două.

Încetini brusc când îl văzu pe Ryder în prag.

Chiar dacă iluminarea era foarte slabă, Ryder îl văzu cât de palid şi de tras la faţă era, dar, în momentul în care îl zărise, parcă i se luase o piatră de pe inimă şi răsuflase uşurat.

– Eşti întreg! exclamă Rand, traversând terasa.

Ryder îi făcu semn să intre.

– După cum vezi. Hai înăuntru.

Rand trecu pe lângă el, iar Ryder zări siluetele oamenilor lui care se apropiaseră de cabrioletă şi o duceau acum în spatele casei. Închise uşa şi se întoarse spre Rand, care îl studia din cap până în picioare.

Încă extrem de nedumerit, Rand se uită în ochii lui.

– Nu eşti nici măcar rănit.

– Nu. Se pare că nu, replică Ryder, făcându-i semn spre salon.

Rand îl urmă fără ezitare; Ryder închise uşa în urma lor şi, privindu-l pe Rand, înţelese întrebarea care se forma în mintea lui.

La vederea lui Mary, Rand se opri brusc, apoi se duse spre ea întinzându-i amândouă mâinile.

– Mary.

– Randolph, răspunse ea şi-i întinse mâinile, după care Rand o sărută pe obraz.

Era din ce în ce mai confuz. Se uită spre Ryder.

– Este evident că amândoi sunteţi teferi.

Ryder ridică întrebător o sprânceană.

– De ce credeai că n-am fi? Şi de ce-ai venit?

– Din acelaşi motiv ca voi, cred, răspunse el încruntat, după care scoase din buzunar un bilet pe care i-l înmână. Dar, dacă tot veni vorba, voi doi ce căutaţi aici? Unde-i mama?

Ryder desfăcu biletul şi citi cele câteva rânduri, apoi i-l întinse lui Mary.

– După câte se pare, suntem aici din acelaşi motiv.

Mary luă biletul şi îl citi cu voce tare.

– „Randolph, dragule. Vino cât poţi de repede, scumpul meu s-a întâmplat ceva îngrozitor la reşedinţa Raventhorne. Treci întâi pe la Dower şi o să-ţi explic." Când a scris acest bilet? întrebă ea şi se uită la Ryder.

Ryder îi aruncă o privire întrebătoare lui Rand, care ridică din umeri.

- Mi l-a adus un curier la ora nouă, şi am plecat cât de repede am putut.

- Trebuie să presupunem că nu l-a trimis de aici, spuse Ryder, ci de undeva din apropierea Londrei, de unde rezultă că l-a scris cel târziu în jurul orei şase.

Mary strânse din buze şi încuviinţă din cap.

Rand se uită de la unul la celălalt.

- Ce se petrece aici? întrebă el, îngrijorat şi alarmat, apoi oftă. Ce-a mai făcut mama de data asta şi unde e?

- Bănuim că a plecat după prânz, poate şi mai repede. Iar în ce priveşte cealaltă întrebare... cred că cel mai bine ar fi să auzi chiar din gura ei.

Rand îl privi cu mare atenţie, apoi încuviinţă.

- Bine.

Se îndreptară toţi trei spre canapea, dar se opriră brusc, ciulind urechile.

- Încă o trăsură, remarcă Mary.

- La fel de grăbită, observă Ryder, uitându-se pe geam alături de Rand.

- E cabrioleta lui Kit, spuse Rand.

- Care a venit cu Stacie şi cu Godfrey, adăugă Ryder, uitându-se spre Rand. Cred că v-a trimis bilete tuturor.

Rand încuviinţă din cap.

- Mă duc eu să le deschid.

Ieşi din salon şi lăsă uşa deschisă, iar Ryder reveni lângă Mary.

- Ce s-a întâmplat? strigă Kit.

- Aparent nimic, răspunse Rand. Ryder şi Mary sunt şi ei aici - poftiţi înăuntru.

Stacie ajunse prima la Rand.

- Dumnezeule! Chiar n-au păţit nimic? M-a speriat rău biletul de la mama!

În secunda următoare, dădu buzna pe uşa salonului, îi văzu pe Ryder şi pe Mary, fugi spre ei şi îi luă pe rând în braţe.

- Slavă Domnului că sunteţi teferi!

Intrară și Godfrey și Kit, urmați de Rand, care închise ușa. Se îmbrățișară toți ușurați, după care începură să pună întrebări.

Ryder avusese destul timp la dispoziție să mediteze, așa că refuza cu obstinație să răspundă la cea mai presantă întrebare, limitându-se doar să le ofere asigurări că erau întregi și nevătămați. Rămase cu spatele la șemineu, cu mâinile prinse la spate; își rupsese câteva unghii cât se luptase cu bolovanii ăia și nu voia să riște ca Stacie să observe acest detaliu.

Deși nedumeriți, cei patru se mulțumiră cu explicațiile primite și continuară să se minuneze și să facă glume pe seama stării bune a sănătății lui.

– Când va sosi mama voastră... cel mai bine este să o ascultați fără ca eu sau Mary să intervenim sau să vă influențăm cu ceva, spuse el uitându-se spre Mary, care între timp luase loc pe canapea. De fapt, cel mai bine este să nu știți absolut nimic despre motivul pentru care vă aflați aici, ci să discutați cât se poate de normal cu ea.

Se uită prin încăpere și zări paravanul oriental care era folosit pe timp de iarnă pentru a atenua curentul care se strecura pe sub ușă, acum pliat și așezat într-un colț în spatele ușii.

– În momentul în care va sosi Lavinia, eu și Mary ne vom ascunde în spatele acelui paravan, se adresă el tuturor, și v-aș fi recunoscător dacă ați putea să vă comportați ca și cum nu ați ști absolut nimic despre noi doi.

Ceilalți schimbară câteva priviri; cu toții știau despre relația încordată dintre Ryder și mama lor și erau suficient de inteligenți cât să-și dea seama că se depășise o anumită limită. Din privirile lor, Ryder înțelese că se putea bizui și de data asta pe ei. Aveau încredere în el, chiar și în condițiile date.

– E într-adevăr necesar să procedăm așa? întrebă Rand cu jumătate de gură.

Ryder știa că Rand se gândea să facă lucrurile cât mai ușoare pentru ei, nu pentru Lavinia. Îl privi drept în ochi.

– Da. Consider că da.

Dacă el însuși se îndoise că Lavinia era o criminală care atentase la viața lui și a lui Mary, atunci ce șanse erau ca propriii ei copii...?

- Repet, cred că cel mai bine este să ascultați explicațiile primite din partea ei.

Rand strânse din buze, dar încuviință.

- Atunci vom face precum ne-ai cerut, spuse el, vorbind în numele tuturor.

Kit se ridică și se duse la paravan. Îl desfăcu și îl aranjă cât mai departe de perete. Ryder merse să îl ajute, dar, de cum ajunse lângă el, auziră cu toții zgomot de roți, de data asta într-un tempo normal.

- Probabil este Lavinia, spuse Ryder către Mary, care se ridică și veni lângă el.

- Cred că-i bine așa, zise Kit, terminând de aranjat paravanul.

Rand încuviință din cap.

- Ascundeți-vă, iar eu mă duc să-i deschid, spuse el uitându-se spre frații lui - Kit se așezase lângă Stacie pe canapea, iar Godfrey era în picioare lângă șemineu. Sunteți gata?

Încuviințară cu toții.

Ryder o trase pe Mary după paravan, apoi se ascunse și el în spatele lui.

Aruncă o privire pe deasupra paravanului și le făcu semn că totul era în regulă, apoi se aplecă, pentru că era prea înalt să rămână în picioare. Puteau vedea tot ce se întâmpla în cameră printre crăpăturile dintre panourile paravanului. Mary rămase în picioare, cu mâna pe umărul lui.

Auziră voci în hol, Lavinia încântată și Rand salutând-o întâi pe ea, apoi și pe Potherby. Ușa de la intrare fu trântită cu zgomot și Lavinia năvăli în cameră. Era îmbrăcată într-o rochie de bal crem cu dungi roșii, iar pe umeri purta un șal roșu din mătase.

Își văzu toți copiii adunați în jurul șemineului și începu să gesticuleze.

- Dragii mei! Nu mă așteptam să vă văd pe nici unul până mâine, dar bine că ați ajuns. E o nenorocire! S-a întâmplat un lucru înfiorător, cu adevărat *îngrozitor!*

Kit se ridicase între timp.

- Ce anume, mamă?

- Ei bine, Ryder și Mary a lui... au dispărut! Cei de la moșie îi caută peste tot, dar parcă ar fi intrat în pământ, zise ea,

aruncându-şi mănuşile şi poşeta pe masă în timp ce înainta spre cei trei, aşteptând să fie îmbrăţişată şi sărutată de ei.

Kit, Stacie şi Godfrey făcură întocmai. Lavinia nu dădu de înţeles că ar fi observat că nu erau în apele lor.

Rand, care intrase ultimul după Claude Potherby şi închisese uşa, rămăsese în partea aceea a salonului; Potherby holbase ochii spre Lavinia, totalmente contrariat de ce îi auziseră urechile. Rand remarcă acest lucru şi se uită spre Lavinia.

– Dar ce crezi că s-a întâmplat cu Ryder şi Mary, mamă?

Lavinia îşi deschise larg braţele.

– De unde să ştiu eu, dragul meu? Poate a scos-o la plimbare într-unul dintre faetoanele alea ridicole ale lui şi s-au răsturnat şi şi-au rupt amândoi gâtul.

– Păi şi nu crezi că atunci Filmore sau vreun alt valet ar şti? interveni Godfrey, alb ca varul. Ştii că nu e posibil să se fi întâmplat aşa ceva.

Lavinia îşi înălţă mâinile spre tavan.

– Sigur că n-am de unde să ştiu, dar pot să constat ceva evident. Poate s-au dus la plimbare şi nişte tâlhari le-au venit de hac, poate au căzut în vreo mină părăsită sau de pe o stâncă sau, sau, sau... Ce contează? Important este că nu mai sunt!

– Când ai auzit de dispariţia lor, Lavinia?

Întrebarea, rostită calm, veni din partea lui Claude Potherby şi avu darul să o oprească brusc pe Lavinia. Se răsuci spre el, se încruntă, deschise gura să zică ceva, apoi o închise şi clipi des.

Copiii o priveau cu toţii, o vedeau cum se străduia să găsească un răspuns convingător, fără să se agite.

Din ce în ce mai sumbru, Potherby îşi umezi buzele, apoi vorbi din nou:

– Ultimele două zile am stat aici cu tine. De dimineaţă, am plecat împreună în jur de ora unsprezece spre Malborough, unde am şi mâncat de prânz, apoi am fost la familia Quilley la cină, ca pe urmă să mergem la balul familiei Hunt. Am plecat ceva mai devreme de acolo şi ne-am întors direct aici, zise el, apoi făcu o pauză, după care se uită la Rand. E prima oară când aud despre dispariţia lui Raventhorne şi a soţiei lui.

Lavinia se îndreptă de spate; pe obraji îi apăruseră tot felul de pete, tipice caracterului ei coleric, apoi îl privi cu cea mai sfidătoare condescendență pe prietenul ei din copilărie.

- N-am nici cea mai vagă idee ce vrei tu să insinuezi, Claude, dar indiferent ce-o fi, e numai în mintea ta. Acum poți să te duci - nu am nevoie de tine! spuse ea și îi făcu un semn disprețuitor spre ușă, apoi reveni la Rand. Lucrul esențial - pe care mă văd nevoită să vi-l repet, că altfel văd că nu pricepeți - este că ceva, orice, s-a întâmplat cu Ryder și cu Mary și că, *indiferent ce s-a întâmplat*, este datoria *ta*, Randolph,să preiei frânele proprietății Raventhorne chiar acum - proprietatea este foarte mare, și nu poate fi lăsată de izbeliște nici măcar o zi! Bineînțeles că ar fi fost mult mai bine dacă ai fi fost deja însurat - și chiar și mai bine chiar cu Mary, cum am vrut eu -, dar acum asta e situația și...

- Poftim? *Încetează!* strigă Rand. Cum adică ai fi vrut să mă fi însurat cu Mary?

Lavinia îi aruncă o privire disprețuitoare, ca și cum l-ar fi considerat incredibil de greu de cap.

- Zău, n-am făcut decât să o îndrum puțin în calea ta. De ce crezi că-ți tot dădea târcoale?

În spatele paravanului, Ryder îi aruncă o privire lui Mary și o văzu cum strângea din buze și își mijise ochii.

Iritată, Lavinia continuă nestingherită:

- Apoi a apărut Ryder și ți-a furat-o de sub nas, iar tu ai stat cu mâinile în sân ca un prost. După aceea mi-am dat seama că era mult mai șmecheră și mai abilă decât am bănuit eu, și poate că așa a fost cel mai bine. Sunt sigură că o să-ți găsesc o fată mai bună și mai răbdătoare de îndată ce îți vei lua în primire titlul de marchiz de Raventhorne, dar e timp pentru asta. Acum, declară ea, gesticulând teatral spre casa lui Ryder, va trebui să faci exact ce și-ar fi dorit și tatăl tău - trebuie să te duci de îndată acolo și să preiei toate atribuțiunile lui Ryder... și mai ales să faci ce trebuie făcut!

Rand rămase mut, cu ochii la ea, apoi trase aer în piept și clătină din cap.

- Nu, mamă, nu o să prelau nimic acum - și probabil că niciodată.

Lavinia își ieși din fire. Ochii ei scânteiară plini de furie. Își încleștă pumnii, închise ochii și își dădu capul pe spate.

– *Nu mai fi atât de prost!* țipă ea. Dacă el nu mai e, atunci tu ești marchiz – și, crede-mă, continuă ea săgetându-l cu privirea și vorbind printre dinți, de data asta chiar e *dus* și...

– De fapt, Lavinia, interveni Ryder în timp ce ieșea din ascunzătoare, n-am plecat nicăieri. Și nici soția mea, mai spuse el, ajutând-o să vină lângă el.

Lavinia se înnegri la față și începu să spumege de furie. Se holba la ei, nevenindu-i să creadă.

– *Nu!* urlă ea o negație ce o lăsă fără suflare. Este... Se opri să ia o gură de aer și-și duse mâna la inimă. Vreau să știu...

Ryder ridică din sprâncene.

– Ești curioasă cum de-am scăpat de lacheii tăi?

Lavinia tresări de parcă ar fi lovit-o. Făcu un pas în spate. Se uită spre Rand, apoi spre Potherby, după care începu să dea din mâini ca pentru a nega toate acuzațiile.

– Nu știu despre ce vorbești.

– Nu știi? repetă sec Ryder. Păi atunci ce-ai zice să coborâm în pivniță să vedem ce au de zis Snickert și ajutoarele lui despre asta?

Lavinia ar fi vrut să se dea și mai în spate, dar Kit era acolo. Se întinse s-o ia de braț, dar ea se smuci.

– Nu! Se uită pe rând la Kit, apoi la Godfrey care stătea lângă el, apoi spre Rand. De ce îl ascultați pe el? Tot timpul îl ascultați doar pe el! zise ea, bătând cu piciorul în podea. Sunt mama voastră! O să faceți ce vă spun – nu-i mai permiteți să-mi mai vorbească așa!

Nimeni nu spuse nimic.

Lavinia se uită spre Potherby. Înmărmurit și cu o expresie de gheață, acesta îi aruncă doar o privire, apoi se întoarse spre Ryder, înclină din cap și îl privi în ochi.

– Cu permisiunea dumneavoastră, milord, am să mă retrag. Este o chestiune de familie, și vreau să vă asigur că nu am avut nici un rol în această poveste și nici nu îmi doresc să fi avut.

Ryder îl privi îngândurat, apoi încuviință din cap.

- Cum doriți, spuse el, apoi ezită puțin și în cele din urmă îi întinse mâna. Știu că l-ați fost un prieten de nădejde toți anii aceștia, dar uneori asta nu este de-ajuns.

Potherby încuviință încă o dată din cap cu demnitate.

- Așa este, spuse el, apoi îi scuturâ mâna și se uită spre Rand, făcând o mică plecăciune și înspre el. Cavanaugh.

Repetă acest gest față de toți ceilalți, iar ultima la care se uită fu Lavinia. Cu privirea spre ea, trase adânc aer în piept, apoi spuse pe un ton plat:

- La revedere, Lavinia.

Acestea fiind zise, se întoarse și ieși. Ușa se închise încet în urma lui.

Lavinia încremeni urmărindu-l cu privirea. După câteva clipe, se întoarse spre Ryder și reveni la atitudinea bătăioasă.

- Nu înțeleg ce vrei să faci, ce acuzații nefondate încerci să îmi aduci...

- Nu sunt nefondate, Lavinia. Poți să fii convinsă de asta. Vreau doar să aflu exact ce s-a întâmplat, spuse el, apoi continuă după o scurtă pauză: Și, din punctul meu de vedere, adevărul va fi scos la iveală foarte simplu. Trebuie doar să-i întrebăm pe oamenii tăi din pivniță ce au de spus în această privință.

- N-ai decât, zise ea, arătându-i ușa. Du-te-n pivniță dacă crezi că-ți folosește la ceva. Eu rămân aici.

Vru să se așeze, dar Kit o luă de braț.

- Ba nu, mamă. Trebuie să vii.

Godfrey, care era la fel de palid ca toți ceilalți, o apucă de celălalt braț și împreună o conduseră către ușă.

- Nu! țipă ea, încercând să scape din strânsoarea lor. Nu vreau să cobor în pivniță! strigă ea, scoasă din minți.

- Mamă, te rog să taci. E umilitor, interveni Stacie, care o luă cu blândețe de mână. Nu are nici un rost să te împotrivești - am stabilit cu toții că e cel mai bine așa, și nici tu n-ai vrea ca toți angajații să te vadă așa și să te bârfească după aceea, știi bine.

Argumentul acesta avu, într-adevăr, efect. Lavinia încetă să mai protesteze.

- Doar nu crezi că ți s-ar putea întâmpla ceva în pivniță, cu toți copiii lângă tine, adăugă Ryder.

Şi vorbele lui avură efectul scontat; Lavinia încercă să se adune, trase adânc o gură de aer, apoi îşi înălţă capul.

– Prea bine atunci. Văd că toţi sunteţi foarte porniţi, aşa că hai să mergem jos şi vedem noi apoi.

Ryder şi Mary o luară în faţă, urmaţi de Rand şi de Stacie, apoi Lavinia, Kit şi Godfrey, cei doi fraţi ţinându-şi mama între ei.

Ryder se opri puţin în bucătărie pentru a-l ruga pe Dukes să transmită vorbă oamenilor că Potherby, valetul lui, vizitiul şi servitorul său puteau pleca în voie şi că le puteau permite celorlalţi angajaţi să se ducă la culcare, apoi mica procesiune se îndreptă spre treptele care duceau în pivniţă.

În capătul scărilor se aflau doi dintre grădinarii lui Ryder.

– Duceţi-vă sus şi aşteptaţi cu Dukes, le ordonă el privindu-i în ochi.

Cei doi încuviinţară din cap, aşteptară să treacă toţi ceilalţi, apoi urcară treptele şi închiseră uşa.

Pe trepte fusese lăsat un felinar. Mai erau şi altele în zona în care Snickert şi amicii lui stăteau pe sacii de deasupra trapei. Văzându-i cât de lipsiţi de griji şi de înfumuraţi erau, Mary înţelese că, din pricina luminii slabe, cei trei nu îşi dăduseră seama că tocmai cei pe care îi credeau prizonieri se îndreptau acum spre ei.

Drept dovadă, de îndată ce ea şi Ryder pătrunseră în zona iluminată din celălalt capăt al încăperii, îngâmfarea le pieri de pe chip; cu feţele lipsite de expresie, cu ochii măriţi, deveniră dintr-odată încordaţi.

Unul dintre ei, probabil Snickert, începu să mărâie, apoi, cu trăsăturile brusc deformate, se repezi la Ryder.

Mary se desprinse de braţul lui şi sări imediat într-o parte.

Ryder îşi luă avânt şi îl pocni cu toată forţa cu pumnul în figură.

Se auzi ceva trosnind. Snickert începu să se clatine, apoi se prăbuşi pe podea, şi sângele îi ţâşni din nas.

– Bestie ce eşti!

Mary se întoarse cât să o vadă pe Lavinia cum se smulge dintre Kit şi Godfrey; speriaţi de atacul lui Snickert, cei doi fraţi slăbiseră strânsoarea.

Lavinia însă nu încerca să evadeze; alergă înainte, o împinse pe Stacie din calea ei, se strecură pe lângă Mary şi se duse lângă Snickert.

Înmărmuriţi, toţi se holbară la ea cum îngenunchează lângă el, se apleacă asupra lui, lăsând impresia că ar vrea să-i ridice capul.

Snickert gemu – apoi scoase un ţipăt strident. Începu să scuture din picioare, se încordă tot, apoi se înmuie la fel de brusc.

Ţintuit din cauza şocului preţ de câteva clipe, Ryder îşi reveni şi înjură. Dintr-un singur pas, fu lângă Lavinia, o apucă de încheieturi şi o forţă să se ridice.

– Naiba să te ia, se răsti el. Ce-ai făcut?

– Oh, Dumnezeule! exclamă Randolph şi ţâşni înspre ei.

Rămase înmărmurit şi privi îngrozit la obiectul din mâna Laviniei. Ceva strălucitor din care picura sânge.

Mary se trezi că-şi duce mâna la gură.

– E broşa ei.

Şalul Laviniei zăcea pe jos într-o baltă de sânge.

Randolph se ghemui lângă Snickert.

– I-a înfipt broşa în ochi, zise el profund şocat. E mort.

Ryder o apucă pe Lavinia şi mai ferm de încheieturi.

Aceasta nici nu băgă de seamă. Cu răsuflarea întretăiată, se uita spre Snickert şi spre Randolph.

– A trebuit să-l ucid – înţelegi, nu-i aşa?

Randolph se întoarse încet spre ea.

– Nu, nu înţeleg. De ce? Cu chipul marcat de o grimasă de durere, arătă spre trupul inert al lui Snickert. L-ai ucis în faţa noastră! Dumnezeule, ce poate fi de înţeles aici?

Lavinia încercă să se apropie de Randolph, dar Ryder nu îi permise. Ignorându-i gestul, încercă să îl convingă pe Randolph cu vorba:

– Era singurul care ştia. Acum e mort – ridică uşor din umeri –, şi nu se mai poate face nimic. Nimeni nu poate dovedi nimic, aşa că totul e în regulă.

– E în regulă? repetă Randolph consternat. Cum îţi poţi imagina că are cum să mai fie ceva în regulă?

Blamarea, absolută şi fermă, stătea clar întipărită pe chipul lui.

Încă gâfâind, Lavinia îl studie chipul, apoi își mijì ochii. Fără nici un alt avertisment, își dădu capul pe spate și începu să țipe.

– Pentru tine am făcut-o! urlă ea, smucindu-se cu toată forța din strânsoarea lui Ryder, după care repetă, de data asta aruncându-i vorbele drept în față.

Randolph nu răspunse, ci o privi în continuare îngrozit.

– Pentru tine! mai țipă ea o dată.

Mary remarcă efectul vorbelor ei asupra lui Randolph, îi văzu expresia hotărâtă, dar își îndreptă rapid atenția către Ryder. Ryder, cel care avusese grijă de toți până acum, când...

Văzu izbucnirea de violență care îi dădea ghes, valul care-i îi transforma mușchii în oțel, realitatea clar reliefată pe chipul lui, îl văzu cum închide ochii și se străduiește să-și învingă nevoia... I-ar fi fost atât de ușor să o omoare pe Lavinia...

Mary nu mai așteptă, ci se duse lângă el și îl mângâie ușor pe spate.

– Ryder.

Tresări. Nu era nevoie ca ea să mai spună sau să facă altceva. Era suficient că îl atinsese și că o auzise rostindu-i numele. Avu totuși nevoie de câteva clipe și de un efort de voință pentru a-și reveni. Respiră încet și deschise ochii. Încă o ținea strâns pe Lavinia de încheieturi. Se uită la Randolph, care se întorsese cu spatele la mama lui, incapabil să-i suporte privirea, și se retrăsese lângă perete.

Ryder își drese vocea.

– Kit, te rog.

Nu fu nevoit să-și repete rugămintea. Kit, cel mai pragmatic și mai practic dintre frații lui vitregi, se apropie imediat și făcu semn către cei doi nemernici, care asistaseră și ei la toată scena și care fuseseră aproape la fel de șocați ca ei.

– Voi doi – sus. Treceți acolo, spuse el, arătând spre un perete, aproape de Rand.

Cei doi tresăriră, dar se supuseră.

Kit se întoarse spre Lavinia și i se adresă pe cel mai plat ton din lume, privind-o, cu chipul lipsit de expresie.

– *Madame*, zise el, iar Ryder îi eliberă mâinile. La loc, continuă Kit, arătând spre saci.

Lavinia își frecă încheieturile amorțite. Își plimbă privirea de la Kit la Godfrey, apoi la Stacie. Ryder se întoarse și el către cei doi din urmă, care stăteau umăr lângă umăr, blocând ieșirea din pivniță. Nici ei nu trădară nici o emoție când mama lor îi sfredeli cu privirea.

Într-un final, Lavinia se uită la movila de saci și se așeză.

Abia atunci privi spre Ryder, dar acesta nu mai era interesat de prezența ei. Trebuia să scurteze cumva această poveste pentru a-i scuti pe frații lui vitregi de toate detaliile. Îi țintui cu privirea pe cei doi, ajutoarele de grăjdar.

- După cum sigur știți deja, serviciile mele sunt în slujba reginei, și eu sunt reprezentantul curții regale în această zonă. Prin urmare, asta înseamnă că vă pot preda autorităților sau, și mai interesant, că pot acționa eu însumi ca autoritate.

- Am văzut-o, zise cel mai în vârstă, arătând spre Lavinia. Clar ca lumina zilei, am văzut-o cum i-a înfipt lui Snickert direct în ochi broșa aia a ei. L-a ucis, aia a făcut. Cu sânge-rece.

- Da, asta știu deja, replică Ryder. Nu asta voiam să aud de la voi. Voi doi l-ați ajutat pe Snickert ieri după-amiază să-mi răpească soția.

Cel care vorbise se uită spre Mary.

- Nu avea de unde să știe dacă noi am fost - nu ne-a zărit nici unuia fața, iar Snickert a fost singurul care a zis ceva.

- Într-adevăr. Ryder clătină din cap. Dar, după cum singuri v-ați dat de gol chiar acum, ați fost acolo. Nu mai pierdeți timpul încercând să negați. Ați răpit o marchiză, ați încarcerat-o, ați tras asupra noastră...

- Snickert, nu noi.

- Nu contează. L-ați ajutat, ceea ce vă face complici. Doar pentru aceste trei capete de acuzare și sunteți buni de spânzurat. Cu toate astea, continuă el, atenționându-i cu degetul, dacă veți coopera, având în vedere că eu sunt judecătorul vostru, iar voi ați vrut să ne faceți rău mie și soției mele, o să mă declar mulțumit cu comutarea pedepsei din spânzurare în deportarea într-o colonie de deținuți, spuse el, apoi făcu o pauză. Dar asta doar dacă îmi veți spune tot ce știți.

Cei doi schimbară o privire lungă între ei, apoi se uitară din nou la Ryder. Resemnat, cel mai în vârstă vorbi din nou:

– Ce doriți să știți?

– Vreau să-mi spuneți mie, cât și tuturor celor prezenți aici, tot ce știți, inclusiv ce v-a spus Snickert despre planul ei de a ne ucide pe mine și pe soția mea.

Bărbatul strânse din buze, apoi își începu mărturisirea:

– Nu știu prea multe despre ce s-a întâmplat în Lunnon[1], dar ne-a povestit că a angajat un avocat corupt care cunoștea niște muncitori necalificați care să nu fie...

Omul spuse ce avea de spus, cu mici ocolișuri. Povesti despre planul inițial al Laviniei de a-l ucide pe Ryder și despre cel de-al doilea plan, apărut după căsătoria lui cu Mary, care o includea și pe aceasta.

– El a zis ce a zis și ea, continuă grăjdarul arătând spre Lavinia. Că, odată căsătoriți, acum era necesar ca soția să moară prima, pentru că degeaba vă veneam dumneavoastră primul de hac, dacă între timp soția rămăsese borțoasă. Iar soția provine la rându-i dintr-o familie influentă, care ar fi luat-o sub aripa ei protectoare, și atunci nimeni și nimic nu ar mai fi putut atenta la ea și la copilul vostru, și, din niște motive pe care nu le-am înțeles, nici așa nu era bine. Trebuia să scape de dumneavoastră și de consoartă dumneavoastră – a vrut să vă șteargă de pe fața pământului.

Rand îi aruncă Laviniei o privire plină de ură.

– Așa că atunci...

Continuă, povestind în detaliu cum se strecurase Snickert în casa lor, mai întâi ca să pună vipera, apoi scorpionul, prin tunelul secret care lega camera secretă a preotului[2] de la Dower, ascunsă în spatele șemineului din sala de dineuri, de capela de la primul etaj al reședinței Raventhorne.

Ryder se întoarse spre frații lui vitregi.

– Ce tunel?

Toți clipiră cu inocență.

---

[1] Londra, în dialectul celor din comitatul Sussex (n.tr.)

[2] În engleză, în original, „priest hole", cameră secretă în unele case din Anglia, construită ca ascunzătoare pentru preoții romano-catolici între secolele al XVI-lea și al XVII-lea (n.tr.)

- Nu știai? întrebă și Godfrey.

Când îl văzu pe Ryder clătinând din cap, Kit oftă.

- Nu știu ce să zic, cred că ne-am închipuit că știi, pufni el cu ciudă.

Ryder se întoarse spre grăjdari și îi îndemnă să continue. Încetișor, ba cu o intervenție din partea lui Mary, ba cu o întrebare suplimentară venită din partea lui Ryder, cei doi confirmară toate acțiunile întreprinse de Snickert în numele Laviniei, terminând cu folosirea lui Mary drept momeală pentru el și încuierea lor în celula de sub pivniță.

- Ideea cu apa otrăvită a fost a lui Snickert, iar stăpâna a fost imediat de acord. Am sperat că, la întoarcerea dumneaei acasă, o să deschidem trapa de sub saci și o să vă găsim corpurile acolo, spuse el, aruncându-i o privire șireată. N-a fost să fie, așa-i? Eu i-am spus tot timpul lui Snickert că nu poate fi bine să te pui cu o persoană de talia dumitale.

Ryder îl privi drept în ochi.

- Trebuia să asculți de propriul tău sfat.

Bătrânul își plecă ușor capul.

- Mda, așa trebuia. Deci ce-o să se aleagă de noi acum? întrebă el, cu ceva urmă de demnitate în glas.

- Acum o să vă încredințez oamenilor mei. O să vă ducă acasă la mine - există și acolo o celulă. O să rămâneți în ea până când o să vină oamenii legii să vă ia.

- Stai puțin, interveni Rand, care se postase chiar în fața Laviniei și o înfrunta cu privirea. Negi ceva din spusele celor doi?

Lavinia îl privi fără nici o jenă, apoi pufni disprețuitor.

- Sigur că nu, zise ea, aruncându-i lui Ryder o privire plină de ură. Regret doar că n-am angajat niște oameni mai competenți.

Rand o mai privi câteva momente, apoi se întoarse spre Ryder.

- Eu și Kit o s-o ducem sus și o s-o închidem în camera ei.

Ryder fu de acord.

- Ne găsiți în sufragerie, spuse el, fără să se uite spre Lavinia, apoi se întinse spre Mary. Trebuie să discutăm ce-i de făcut.

Mary îl luă de mână, şi ieşiră din pivniţă, luându-i pe Stacie şi pe Godgrey cu ei şi lăsându-i pe Rand şi pe Kit să se ocupe de mama lor.

Acum nu mai încăpea îndoială că era o criminală.

Ceaiul era ca un panaceu în acel moment.

La sugestia lui Mary, Caldicott, care rămăsese la datorie, îşi făcu apariţia cu o tavă pe care, în afară de ceai, se aflau şi bucăţi de pandişpan.

Godfrey luă o bucată, dar, în loc s-o mănânce, făcea firimituri din ea.

– Nu ţi-e foame? îl întrebă Mary.

Godfrey se uită înspre grămada de firimituri şi oftă.

– Ba da, dar nu cred că o să mai pot mânca nimic în casa asta.

Stacie se înfioră.

– Şi nici în casa de pe Chapel Street.

Mary aruncă o privire spre Ryder, apoi o luă pe Stacie de mână.

– Să nu-ţi faci griji. Vii să stai cu noi, desigur, spuse ea, apoi se uită şi spre Godfrey. Amândoi.

Fu impresionată până la lacrimi de expresiile lor ce trădau uşurare şi gratitudine.

Uşa se deschise, şi Randolph şi Kit îşi făcură apariţia.

Mary ridică iute ceainicul, privindu-i întrebător. Randolph, încă vădit marcat, îşi îndreptă privirea către paharul din mâna lui Ryder.

– Ah, nu, mulţumesc, nu vreau ceai, spuse el şi se întoarse spre Kit, care deja turna o băutură alcoolică în două pahare. Mi-ar prinde mai bine o tărie acum.

Randolph şi Kit se aşezară cu paharele de brandy în fotolii, iar Ryder se adresă tuturor:

– Deci ce propuneţi să facem?

– La închisoare, declară Randolph. Singura întrebare e unde.

Kit încuviinţă din cap, apoi se aplecă în faţă, ţinând paharul cu ambele mâini.

– Nu o putem lăsa să stea aici din o mulţime de motive, şi nici pe o altă proprietate a familiei noastre – e greu să ţinem secret

așa ceva. Dar unde să o ducem? Și, chiar mai important, trebuie să ținem cont de faptul că noi suntem singurii în stare să nu cedăm... felului ei de a fi și metodelor ei de convingere.

Godfrey încuviință sumbru din cap.

- Chiar nu arată ca o femeie care și-ar smulge broșa ca să o înfigă în ochiul cuiva.

Stacie nu spuse nimic, ci se mulțumi să își încrucișeze brațele și mai strâns.

Ryder se așeză la loc.

- O să vă susțin, indiferent de decizia luată, atâta timp cât eu și cu soția mea vom fi departe de ea și de comploturile ei.

- Asta se subînțelege, zise Randolph, cu ochii spre băutura din pahar. Acum am înțeles de ce ai insistat să auzim din gura ei, mai spuse el, apoi dădu tot paharul peste cap. Dacă mi-ai fi spus tu - și chiar dacă vorbele ți-ar fi fost întărite de ceilalți doi complici ai ei, fără să văd cu ochii mei cât de rece și de indiferentă a fost și cum a refuzat să nege, cu mâna pe inimă îți spun că n-aș fi crezut...

Fu întrerupt cu brutalitate de un țipăt. Se uitară toți în același timp spre fereastră, cât să vadă o siluetă prăbușindu-se.

- Oh, *nu!* țipă Stacie, ducându-și mâinile la față, și sări ca arsă.

Ceilalți făcură la fel. Mary o ținu pe Stacie, în timp ce bărbații o luară înainte, în frunte cu Randolph și cu Kit, iar Godfrey ultimul. Ryder se opri în pragul ușii, se uită înapoi și o văzu și pe Mary venind mai încet cu Stacie alături; îi întâlni privirea, încuviință din cap și își continuă drumul.

Până ajunseră și ele pe trepte afară, Randolph și Kit acoperiseră deja cadavrul mamei lor cu propriile haine.

Mary le fu recunoscătoare pentru asta; suferise suficiente șocuri pentru o zi și știa că și Stacie era la capătul puterilor. Ea și frații ei avuseseră de înfruntat în câteva ore cât alții într-o viață.

Ryder veni să o ajute pe Stacie să coboare scările.

Înaintară cu grijă toți trei, până când picioarele lui Stacie refuzară să mai meargă.

Frații ei o văzură cum tremură în brațelelui Mary, cu brațul lui Ryder petrecut pe după umeri, așa că se îndepărtară pe rând

de trupul mamei lor şi se apropiară de ei - viii cu viii, morţii cu morţii.

Mary şi Ryder o predară pe Stacie în braţele lui Kit.

Randolph, şocat din nou, veni lângă Ryder.

- Crezi că s-a aruncat sau că a căzut în timp ce încerca să scape?

Ryder ezită puţin înainte de a-i răspunde:

- Mie mi-e greu să mi-o închipui dorindu-şi să-şi pună capăt zilelor. Voi ce ziceţi?

Toţi clătinară din cap; ştiau că mamei lor nu îi trecuse niciodată prin cap să se sinucidă.

- În acest caz, continuă Ryder, dacă e toată lumea de acord, pot să-i declar moartea ca fiind accidentală.

- Aşa ar fi preferat şi ea - măcar va mai câştiga ceva simpatie. Întotdeauna numai ea a contat, spuse Randolph, aruncând încă o privire spre corpul neînsufleţit. Totul s-a rezumat *întotdeauna* doar la ea.

Mary aşteptă câteva momente de tăcere, apoi spuse cu fermitate:

- În regulă. Acum, că ne-am hotărât, haideţi în casă. Trebuie să dăm ordine angajaţilor, după care mergem cu toţii la reşedinţa Raventhorne, spuse ea pe un ton demn de o marchiză, care nu accepta nici o împotrivire.

Începuse să se crape de ziuă când Ryder şi Mary intrară în dormitorul de acasă.

Mary oftă din tot sufletul.

- Bine că s-a terminat.

Ultimele ore şi le petrecuseră încercând să rezolve toate lucrurile care nu sufereau amânare. Rand, Kit, Stacie şi Godfrey fuseseră aduşi de servitori şi conduşi în camerele lor de Mary. Pentru că obişnuiau să vină des în vizită, aveau deja câte o cameră aici. Extenuaţi, se retraseseră de îndată ce pregătirile necesare fuseseră gata.

- Sper să poată dormi cu toţii, spuse el.

- Hmm. Întrevezi oarece probleme cu cele două ajutoare, cu privire la moartea lui Snickert?

Ryder clătină din cap.

- Lavinia le-a dat, prin intermediul lui Snickert, o mică avere pentru a-l ajuta să scape de noi, aşa că sunt conştienţi că se află la un pas de spânzurătoare. Ezită, apoi continuă: Dacă Lavinia nu murea, atunci moartea lui Snickert putea ridica, într-adevăr, nişte probleme destul de mari, dar acum, că s-a întâmplat, iar ei ştiu... Se opri să ofteze zgomotos. Cred, sper, că totul se va rezolva fără alte efecte dezastruoase asupra altora.

- Cât de multe detalii va trebui să dai în legătura cu moartea Laviniei?

- Oficial, nu prea multe - doar atât, că a murit într-un accident. Moarte prin imprudenţă, ceea ce e foarte aproape de adevăr. Având în vedere că şi personalul de la Dower este destul de unit şi că mâine – de fapt, astăzi - va trebui să organizăm şi înmormântarea, nu prea mai e nimic de făcut înainte ca incidentul să fie şi el dat uitării.

- Mai e ceva – Lavinia trebuie să-şi găsească liniştea sufletească şi să-şi elibereze copiii.

- Da, şi asta, spuse el, cuprinzând-o de talie şi trăgând-o spre geam.

Rămaseră aşa, sprijiniţi unul de celălalt, privind răsăritul.

- O nouă zi, un nou început, spuse Mary.

Ryder se uită spre ea.

- Nu doar pentru noi, ci şi pentru ceilalţi patru - pentru familia Cavanaugh.

Mary îi zâmbi.

- Pentru familia Cavanaugh.

Îi luă ambele mâini şi îl trase spre pat, iar el o urmă fără ezitare.

- În această idee, continuă ea şi se opri lângă pat, apoi se întinse şi îl luă pe după gât, cred că ar trebui să ne băgăm în acest pat şi să facem tot ce ne stă în putinţă pentru propăşirea acestei familii.

Colţurile gurii lui Ryder se curbară, apoi râse din toată inima şi o sărută, după care o trase pe pat.

Mary ţipă, apoi izbucni în râs.

Şi astfel începu lupta de a-şi scoate reciproc hainele, apoi încetinirâ din nou ritmul, înlănţuiţi de senzaţiile provocate de trupurile goale, de mângâieri şi dezmierdări peste formele deja familiare şi cucerite, totuşi parcă niciodată atât de pregnante.

Ochii li se întâlnirâ - în străfundul acelui albastru, al acelui auriu sălăşluiau aceeaşi înţelegere deplină şi aceeaşi capitulare, aceeaşi certitudine dură ca o stâncă, întărită de evenimentele recente, şi se îmbrăţişară şi se contopirâ unul cu celălalt.

Din suflet. Fără ocolişuri. Fără prefăcătorie.

Fără nici un paravan între ei, ajunseră să respire în acelaşi ritm revelator, apoi ea se întinse spre buzele lui, iar el se aplecă spre ea şi lăsară să crească pasiunea şi forţa care o alimenta - le lăsară să crească şi să-i cuprindă, să-i ducă de acolo.

Lăsară dorinţa, şi nevoia, şi foamea să se adune într-un foc scăpat de sub control.

Se lăsară inundaţi de bucuria indescriptibilă de a fi în viaţă, de a fi înşelat împreună moartea, de a fi supravieţuit împreună şi de a fi ajuns amândoi în acest punct, cu mirare şi speranţă, cu devotament şi recunoştinţă.

Inundaţi de toate aceste sentimente, topiţi unul în celălalt până când deveniră un tot.

Cu dragoste şi pasiune. Cu bucurie şi extaz.

Cu speranţă şi abandon.

Pentru tot ce aveau să fie, pentru tot ce avea să vină, pentru tot ce aveau să creeze împreună.

Capitolul 17

„Din ţărână am fost făcuţi, şi în ţărână ne vom întoarce."

Înmormântarea Laviniei marcă sfârşitul unei ere pierdute a familiei Cavanaugh. Ryder era decis ca, începând cu acest moment, fiindcă scăpaseră de Lavinia, care încercase să provoace o ruptură între el şi copiii ei, toţi cinci, împreună cu Mary, care să îi ghideze, să formeze exact genul de familie spre care tânjise întotdeauna.

Era nevoie de timp, şi aveau multe de învăţat, dar aveau şi timp la dispoziţie şi erau mai mult decât dornici să înveţe, iar Mary era tot timpul lângă ei, ajutându-i să se înţeleagă reciproc în momentele mai dificile. Îşi intrase bine în rolul de marchiză, precum şi în cel de stăpână autoritară a întregii familii, şi asta de îndată ce i se oferise ocazia. De asemenea, le dăduse de înţeles că se aştepta ca orice fel de problemă din partea oricăruia dintre ei să le fie adusă imediat la cunoştinţă celorlalţi şi, dacă nu neapărat şi lui Ryder, măcar ei.

Lui Ryder îi plăcea stilul ei autoritar; întotdeauna îl fascinase faptul că nu avusese niciodată probleme din cauza asta. De multe ori bănuise că oamenii cedau nu pentru că erau de acord cu ea, ci pentru că întreaga ei fiinţă emana o forţă care îi făcea să renunţe. Şi asta foarte repede. Observase că devenise un obicei.

Nu exista zi ca măcar o vorbă sau o faptă de-a ei să nu-i aducă zâmbetul pe buze – uneori şi-l ascundea, dar de multe ori nu, doar pentru a o provoca să se încrunte la el, pentru ca după aceea să pufnească şi să se întoarcă pe călcâie.

Îi stătuse alături în fiece clipă în zilele de după înmormântarea Laviniei, sprijinindu-l să îi ajute pe ceilalţi să depăşească momentul sub privirile înaltei societăţi, ceea ce îi fusese într-adevăr de mare folos. Chiar se întreba cum ar fi reuşit să se descurce în asemenea momente fără ajutorul ei.

Toţi şase discutaseră despre cum să procedeze în privinţa doliului. El şi Mary deciseră să poarte doliu o săptămână întreagă, după care alte trei săptămâni urmau să se poată îmbrăca şi în nuanţe mai deschise; având în vedere că toată lumea ştia de antipatia dintre el şi Lavinia, orice perioadă mai lungă ar fi părut o mare ipocrizie din partea lui. Îi încurajară pe Rand, Kit, Stacie şi Godfrey să hotărască fiecare pentru el; într-un final, cei patru deciseră să ţină doliu complet o lună, apoi încă trei săptămâni de doliu parţial, iar toţi cei adunaţi la Raventhorne pentru slujbă şi înmormântare fură de acord.

După slujba de la biserică şi ceremonia scurtă de la cimitir, masa de pomenire, ţinută la moşie, fu, din punct de vedere social, mai mult o celebrare a unui nou început; toţi vecinii care veniseră le dădură de înţeles clar că prezenţa lor era o modalitate de a-şi

arăta solidaritatea față de el și de Mary, considerând moartea Laviniei doar ca un moment în care se despărțeau de trecut. Toată lumea avea așteptări de la ei, și se simți profund recunoscător când văzu că marchiza făcu față cu brio și acestei provocări.

Mary păși ca o regină prin mijlocul mulțimii, emanând grație, calm și o oarecare doză de liniște, caracteristică ei. Cei care o vedeau acum pentru întâia oară se înmuiau pe dată și îi zâmbeau; cei care fuseseră deja captivați de ea se bucurau să o revadă. Ryder o privea cum plutea printre cei prezenți, cu încântare, măiestrie și pricepere, și de fiecare dată era și mai fericit că avusese ocazia să o ia de soție și că acum ea era aici, în casa și în viața lui, părând a se simți în largul ei.

Titlul de marchiză dobândit în urma căsătoriei i se potrivea de minune – fusese parcă inventat special pentru ea.

Aceasta era menirea ei în viață, de dragul lui, al ei și al atâtor altor oameni.

Pe parcursul întregii după-amiezi, Mary se află în permanență în preajma lui, ivindu-se pe negândite lângă el, punându-i mâna pe braț și șoptindu-i câte un comentariu isteț, după care revenea în mijlocul celorlalți, de unde putea să supravegheze și să dea indicații.

Unul dintre cei care asistase atât la slujbă, cât și la înmormântare și la masa de după era Claude Potherby. Ryder ținuse cont de devotamentul acestuia pentru Lavinia, așa că îi trimisese personal un bilet, invitându-l să participe. Venise, dar rămăsese doar cât o impuneau standardele sociale; toată lumea știa că el jucase rolul de confident al Laviniei.

Potherby arăta complet transformat; îmbătrânise cu zece ani în mai puțin de o săptămână. Reuși să se strecoare la un moment dat lângă Ryder și să-l întrebe în șoaptă dacă își pusese capăt zilelor. Ryder îl asigurase că fusese un accident, rezultat al unei tentative eșuate de sustragere din calea justiției, iar Potherby încuviințase din cap cu mâhnire.

– Cu siguranță nu așa și-a dorit să moară, dar sfârșitul acesta... poate a fost mai bine așa, spusese el. Pentru ea... și pentru mine, adăugase după câteva momente. E timpul să merg mai departe, continuase, ușor ambiguu.

După ce le transmisese cele mai sincere urări de bine lui şi lui Mary, Potherby plecase.

Gândindu-se la conversaţia avută cu Potherby, Ryder înclină să îi dea dreptate; era, într-adevăr, o zi potrivită pentru a-ţi arăta recunoştinţa, pentru ca apoi să poţi merge mai departe.

Uitându-se acum pe deasupra mării de oameni adunaţi în sala de dineu, simţi că reuşise în sfârşit să găsească direcţia în care îi promisese tatălui său că avea să pornească. Venise timpul ca familia Cavanaugh să se reclădească. Se uită în jur şi înţelese că acum avea cine să îl îndrume pentru a duce la bun sfârşit tot ce-şi dorea.

Devil şi Honoria, precum şi Lord Arthur şi Lady Louise, veniseră de la Londra ca reprezentanţi ai familiei Cynster. Mary se uită urât la el când o întrebase dacă şi restul familiei ei avea să vină - răspunsul era atât de evident, încât întrebarea nu-şi avea rostul. Toată familia ei li se alătură, de la Simon şi Portia, Henrietta şi James, până la Amanda şi Martin, Amelia şi Luc.

Cumva spre surprinderea lui Ryder, Helena, ducesă văduvă de St. Ives, cea mai în vârstă şi mai venerabilă doamnă din clanul Cynster, precum şi Therese, adică Lady Osbaldestone, prietena ei nedezlipită, îşi făcură apariţia odată cu Devil şi Honoria. Lady Osbaldestone îl măsurase de sus până jos, apoi îi spusese că-i prindea bine să fie însurat cu Mary şi că avea să se descurce. La fel de ciudat se simţi când, peste doar câteva minute, Helena îl bătu uşor pe obraz şi îi spuse că-i băiat bun şi că are să vadă el că totul are să fie bine.

Instinctele lui nu se alarmară.

Mai târziu, când îi povestise lui Mary cele două întâmplări, aceasta îi replicase că Helena era considerată extrem de perspicace şi că ar trebui să se simtă recunoscător că nu fusese şi mai explicită.

Prin urmare, instinctele lui reacţionaseră cum trebuie.

Se gândi încă o dată la ce însemna noţiunea de familie, aprecie din nou puterea şi energia celor care purtau numele de Cynster, provenită din faptul că membrii din toate generaţiile se susţineau reciproc, apoi se gândi că singurii descendenţi direcţi din familia

Cavanaugh erau el şi ceilalţi fraţi vitregi ai lui. Da, drumul spre viitorul acela mult visat îi era cât se poate de clar.

Toate ceasurile din casă bătură la unison ora trei. Mary apăru de nicăieri lângă el, îl luă de mână şi îl conduse spre uşă.

– A venit momentul să ieşim pe terasă şi să le urăm drum bun.

Era mai mult decât bucuros să i se supună.

Iar ceilalţi se supuseră la rândul lor acestei decizii.

În ciuda caracterului sobru al acestei reuniuni, oamenii plecară de acolo cu zâmbetul pe buze. În jumătate de oră, casa se golise aproape complet, iar ei se întoarseră în bibliotecă, unde erau aşteptaţi de cei care aveau să rămână şi peste noapte.

Mary se opri în holul de la intrare să discute cu Forsythe şi cu doamna Pritchard, care aşteptau noi instrucţiuni de la ea. Valeţii şi servitoarele se strânseseră deja în salonul de zi, unde pregătiseră totul impecabil. După ce-i lăudă pentru eforturile lor, le confirmă aranjamentele pentru cină.

– Cred că vom fi paisprezece.

– Da, doamnă, răspunse Forsythe. Atunci masa va fi servită în salonul oficial.

Mary avu o reţinere, dar apoi încuviinţă.

– Da, e o ocazie potrivită să folosim şi acea încăpere.

Le făcu semn că puteau pleca, apoi se întoarse spre Ryder, care aşteptase răbdător. Îşi culcuşi mâna la îndoitura cotului lui şi îl întrebă:

– Ne-am descurcat bine, nu crezi?

Îşi reluară drumul spre bibliotecă, iar el o strânse cu afecţiune de mână.

– Excelent. Pe de-o parte, am comemorat un sfârşit, pe de altă parte, am sărbătorit un nou început.

– Exact, răspunse ea, încântată că şi de data asta gândeau la fel.

– Deci cine rămâne? Care sunt cei paisprezece?

– Păi, Devil şi Honoria s-au întors împreună cu Helena şi cu Lady Osbaldestone în oraş, aşa că au rămas doar părinţii mei, fratele şi sora mea, soţii şi soţiile lor şi fraţii tăi.

- Bun așa, spuse el, apoi se văzu nevoit să continue: Trebuie să discutăm ce facem cu Stacie și Godfrey, și mi-ar prinde bine părerea alor tăi.

Ajunseră în fața încăperii, iar ea își trase mâna cât îi deschise el ușa, apoi zâmbi.

- Nu-ți face griji. Nici nu-i nevoie să-i întrebi. O să-ți spună oricum părerea lor.

Din punctul de vedere al lui Ryder, acesta era încă un motiv pentru care trebuia să se simtă recunoscător.

Se alăturară celorlalți, și, după o scurtă recapitulare a evenimentelor recente, Mary schimbă subiectul, aducând în discuție locul în care ar fi bine să stea Stacie și Godfrey.

- Sigur că sunteți oricând bine-veniți aici, dar ce anume v-ați dori în Londra?

Rand avea un apartament acolo.

- Din păcate, nu am nici o cameră liberă.

Nici Kit nu avea.

- Ba eu chiar trebuie să mă mut de acolo.

Ryder se uită la el și la Godfrey.

- Dacă vreți, puteți să vă mutați la reședința Raventhorne - sunt camere suficiente, iar eu și Mary o să locuim acolo doar în timpul sezonului și câteva săptămâni toamna.

Kit și Godfrey schimbară câteva priviri, apoi Kit se întoarse spre Ryder.

- Poate ar fi bine să încercăm, măcar pentru început, și să vedem cum merge, spuse el, zâmbind înspre Mary. S-ar putea ca pentru Mary să părem prea plicticoși sau poate veți vrea să scăpați de noi la primăvară și în timpul sezonului, dar deocamdată... nouă ne convine să ne mutăm din nou la Raventhorne.

Ryder bătu cu degetul în brațul fotoliului.

- Următorul subiect, casa de pe Chapel Street. E a tuturor. Doriți să o păstrăm sau să o vindem?

În pofida faptului că toți copiii erau de acord că nu mai voiau să aibă de-a face cu acea casă, discuția se lungi. Cântăriră mai multe opțiuni, printre care închirierea, costurile pe termen lung cu angajații și întreținerea comparativ cu valoarea proprietății în sine, dar până la urmă verdictul fu vânzarea. Ryder era

recunoscător pentru intervenţiile lui Lord Arthur, ale lui Louise, ale gemenelor şi ale soţilor lor.

– Atunci am stabilit, zise el, înclinând respectuos din cap. O să-i trimit vorbă lui Montague.

– Excelent, adăugă Mary, întorcându-se spre Stacie. Acum hai să vedem ce facem şi cu Stacie, spuse ea, zâmbindu-i încurajator. După cum am mai spus deja, eşti oricând bine-venită aici, dar, după cum a precizat Ryder, cel puţin până în sezonul de anul viitor, în afară de săptămânile rămase din sezonul acesta, noi rămânem la casa de la ţară. Îmi imaginez că ai prefera să petreci mai multe săptămâni în capitală.

Stacie se strâmbă uşor.

– Păi, mai întâi ar trebui să mă întorc şi să mă apuc de împachetat, cu atât mai mult cu cât casa de pe Chapel Street va fi vândută. Chiar dacă nu mi-ar lua, să zic, mai mult de o săptămână, tot ar mai trebui să ajung pe la nunţile unor prietene şi mai sunt şi alte invitaţii pe care am promis că le voi onora... Aş putea să anulez, încheie ea, uşor dezamăgită.

– Aş putea să fac o sugestie? interveni Louise cu un zâmbet şi nu continuă decât după ce primi încuviinţarea atât din partea lui Ryder, cât şi a lui Mary. Dacă vrei, eşti bine-venită să stai cu noi la casa din Upper Brook Street. Cum Mary şi Henrietta nu mai locuiesc acolo, şi, de fapt, nici ceilalţi – gesticulă spre Amanda, Amelia şi Simon –, am rămas doar eu şi Arthur şi avem o grămadă de camere libere, iar eu sunt invitată de regulă la aceleaşi evenimente la care participi şi tu. Mi-ar face plăcere să te însoţesc, cel puţin până când Mary revine în toamnă în oraş, zise ea, uitându-se spre cea mai tânără fiică a ei şi schiţând automat un zâmbet. Iar atunci am putea merge toate trei la evenimente, până când Mary învaţă ce presupune ocupaţia de doamnă de companie pentru tinerele domnişoare – uite un lucru pe care nu l-a făcut încă.

Ceilalţi membri ai familiei lui Mary izbucniră în râs; discuţia se animă cu comentarii, observaţii, povestiri, toate cu substrat, amuzante şi perfect adecvate stilului plin de împunsături fără pic de răutate, care doar într-o familie adevărată putea exista.

Ryder le ascultă replicile voioase, văzu sclipirea din ochii lui Mary când contracară o vorbă de-a lui Luc cu una pe măsură, se uită la fraţii lui vitregi cum parcă îşi luau notiţe în minte cu acelaşi nesaţ ca el, dorind să înţeleagă şi să aibă şi ei parte de o experienţă similară.

Aceasta era cealaltă parte a noţiunii de familie – căldură, susţinere, înţelegere, empatie şi acceptare necondiţionată a fiecărui membru în parte, apreciere a calităţilor şi a defectelor, a părţilor bune şi a pasiunilor, toate dublate de o afecţiune care îi unea într-un tot plin de vitalitate şi de putere.

După ce primi asigurări că nici nu se pune problema că încurca pe careva, Stacie acceptă propunerea lui Louise. Un exemplu perfect de armonie între generaţii.

Petrecură restul zilei şi seara împreună, discutând şi descoperind interese comune, după care se împărţiră în două grupuri: doamnele luară loc pe scaunele din bibliotecă să schimbe bârfe despre modă şi scandaluri, iar domnii se retraseră în sala de biliard, unde organizară ad-hoc un turneu, Cavanaugh *versus* Cynster şi rudele.

Nu câştigă nimeni.

Cina, servită în salonul oficial, grandios şi elegant, nu putea fi, într-o asemenea companie, decât o ocazie de relaxare, un sfârşit binemeritat pentru o zi încărcată. După ce-şi goliră paharele cu porto şi cu brandy, domnii se alăturară din nou doamnelor în salonul de zi; când se retraseră spre camerele lor, o oră şi jumătate mai târziu, uitaseră deja cu totul prima jumătate a zilei şi, Ryder putea jura, priveau cu optimism spre viitor.

Spre ziua următoare, şi spre cea de după şi spre tot ce viaţa avea să le ofere.

Mary rămase în capul scărilor pentru a le ura tuturor noapte bună şi pentru a se asigura că ştia fiecare care-i camera lui. După ce îi văzu pe toţi retrăgându-se, zâmbi, se întoarse şi dădu peste Ryder, care o aştepta.

Ştia că avea să o aştepte.

Îşi strecură mâna în mâna lui, şi se îndreptară spre apartamentul lor. Inima îi zburda de fericire. Îi venea să sară într-un picior

de bucurie, dar acum era marchiză şi, din păcate, nu se cuvenea să facă aşa ceva.

Putea, în schimb, să zâmbească. Ryder lăsă uşa de la camera de zi deschisă; Mary îi aruncă un zâmbet radios şi intră, îl prinse din nou de mână când trecu pe lângă el, apoi îl trase în stânga, spre dormitorul ei. Camera pe care el o decorase atât de minunat pentru ea, dar pe care nu o folosiseră niciodată.

Ryder agăţă din mers sfeşnicul aşezat pe un scrin şi o urmă relaxat, de parcă ar fi avut tot timpul la dispoziţie. Mary se opri şi se întoarse spre el, iar el o privi direct în ochi şi ridică întrebător dintr-o sprânceană.

– Eşti sigură că vrei să dormim aici?

– Da, răspunse ea şi îi susţinu privirea. În această dimineaţă am îngropat trecutul, după-amiază am făcut bilanţul şi am tras linie, iar în seara asta am conceput un nou viitor. E un moment cât se poate de potrivit să dormim aici – prima noapte a noii noastre călătorii împreună.

Ryder o studie rapid, dar fu de-ajuns pentru a se convinge de sinceritatea acestei decizii.

– La fel ca întotdeauna, dorinţa ta e lege pentru mine, spuse el cu un surâs.

Mary râse şi se întoarse să-şi scoată agrafele din păr.

Ryder lăsă sfeşnicul din mână, o privi încă o clipă, apoi îşi dădu haina jos. Încercă să se decidă unde anume să o lase...

– Sper ca mâine-dimineaţă să nu-i panicăm din nou pe Collier şi pe Angie când o să vină să ne caute în dormitorul meu şi o să vadă că nu suntem acolo.

– Sunt sigură că o să îşi dea seama. Nimeni nu şi-ar putea închipui că am fugi vreodată de aici, zise ea şi se întoarse cu spatele la el. Ajută-mă să-mi dau jos rochia.

Ryder lăsă haina pe pat, apoi îi desfăcu şnurul şi se duse să-şi pună haina pe un scaun. Îşi scoase şi vesta, apoi trecu la eşarfă. Tocmai termină de desfăcut nodul, când zări ceva cu coada ochiului şi se întoarse brusc, cât să o vadă pe Mary goală strecurându-se sub aşternuturi.

Zâmbi încântat, nu doar de priveliște, ci și datorită anticipării a ceea ce avea să se întâmple în scurt timp în minunatul ei pat, conceput special pentru ea.

Erau căsătoriți de doar trei săptămâni, dar deja se comportau ca un cuplu cu vechime. Se gândi la preferința ei nemărturisită de a se dezbrăca separat, după care își dădu seama că de fapt ei îi plăcea să îl privească în vreme ce se dezbracă. Era prima dată când conștientiza faptul că ea se dezbrăca tot timpul mai repede, tocmai ca să apuce să-l privească pe el – exact ce făcea și acum.

Chiar dacă ea dădea să îl dezbrace, dacă el apuca să pună mâna pe ea, atunci nu mai avea ocazia să îl vadă cum i se dezvăluia. Oh, în atât de multe feluri!

Nu se mai grăbi să-și desfacă eșarfa, pe care o așeză peste vestă și haină, apoi începu să-și desfacă butonii de la manșetă, după care șirul lung de nasturi de la cămașă...

Mary se foi sub pături.

Ryder încercă să își ascundă surâsul și își aduse aminte de ceva ce își dorea tare mult să o întrebe. Poate că acum era momentul potrivit. Își scoase cămașa și se uită la ea – privirea ei nu era îndreptată spre chipul lui.

– Mă întrebam..., începu el, dar așteptă ca ea să își ridice privirea spre ochii lui, dacă e ceva ce vrei să-mi spui. Vrei să-mi mărturisești ceva?

Mary îi susținu privirea o clipă, apoi se intimidă și ridică din sprânceană.

– Ce anume?

Ryder nu-i răspunse imediat, ci mai întâi își scoase pantofii, se așeză și-și dădu jos șosetele, apoi se ridică iar. Concentrat din nou asupra ei, se apropie încet de pat, în timp ce își desfăcea nasturii de la pantaloni.

Ajunse lângă pat și îngenunche pe el, apoi începu să-i dea târcoale până ajunse deasupra ei.

– Pot să număr, să știi.

Deși nu-și luase privirea de la el, corpul începuse să îi fremete și să vibreze. Mâinile i se încordaseră, dar le lăsă acolo unde erau, băgate sub pernele de sub capul ei, iar între timp încercă să găsească un răspuns.

Se hotărî şi îşi ridică încet mâinile, le puse pe după gâtul lui, ocazie cu care se trase mai aproape de el, şi îi zâmbi seducător.

Ochii ei albaştri minunaţi îl întâlniră pe ai lui.

– Da, şopti ea, apoi se întinse şi-şi lipi buzele de obrazul lui. Cred că sunt însărcinată. Îl sărută, apoi îşi duse buzele la urechea lui. Port în pântece moştenitorul tău.

Îl sărută din nou, iar el o sărută înapoi, şi se lăsară amândoi năpădiţi de un val de emoţii.

Apoi Mary se întinse din nou pe spate, cu buzele uşor umflate, cu ochii întunecaţi de dorinţă coborând pe trupul lui – spre pantaloni. Ryder se suci pe o parte să şi-i scoată.

– Desigur, ar putea fi fetiţă.

– Nu-mi pasă. Dezbrăcat, ridică păturile şi se strecură lângă ea, lângă pielea ei moale şi curbele ferme, dornică să îl ia în braţe. Se aşeză deasupra ei şi se propti în coate, se uită în ochii ei în care plutea o umbră abia sesizabilă de scepticism şi zâmbi, apoi o sărută pe vârful nasului. Chiar nu-mi pasă – fată sau băiat, o să fie primul vlăstar al familiei noastre.

Mary zâmbi, apoi râse, după care îl trase spre ea, şi buzele şi dorinţele lor se întâlniră, se topiră, se *contopiră*.

Plini de fericire şi cu inimile deschise, cu minţile şi sufletele acordate la unison, se dăruiră total şi fără reţinere sentimentelor şi senzaţiilor care le stăteau la temelie – putere, pasiune şi mai ales dragoste.

Viitorul era cât se poate de clar, drumul bine trasat; aveau să se iubească şi să meargă împreună spre un scop unic căruia îi erau devotaţi. Pentru care urmau să-şi reînnoiască devotamentul cu fiecare gură de aer respirată împreună, cu fiecare strângere de mâini, cu fiecare bătaie năvalnică şi avidă a inimilor lor.

Nici unul nu mai simţea nevoia nici măcar să se gândească la acel tip de dorinţă sau să încerce să-l definească în cuvinte. Era adânc întipărită în ei, ca o marcă a sufletelor lor.

Aveau să clădească împreună o familie.

Aveau să-şi umple casa de copii, aveau să se implice şi să-şi încurajeze fraţii şi surorile, să reclădească legăturile cu unchii, mătuşile şi verii lor, astfel încât toţi să alcătuiască împreună o familie unită şi fericită.

Urmau să revigoreze, revitalizeze și reconstruiască renumele de Cavanaugh.

Plutiră spre senzații incredibile, alergară, zburară, se prăbușiră de pe culme, coborând în vârtejul extazului, ridicându-se pe culmile valurilor de plăcere.

Cu mâinile înlănțuite, cu degete împreunate, într-un moment în care inimile le bătură la unison, inspirară și expirară în același timp, când, pe sub pleoapele grele, se priviră ochi în ochi.

Aveau să facă toate astea, apoi urmau să meargă mai departe.

Viitorul era al lor.

Cu răsuflarea tăiată, își fixară în conștiință acest moment al promisiunii din ochii celuilalt, apoi buzele li se atinseră iar, ca într-un legământ nerostit. Împreună erau de neînvins, împreună împărtășeau o pasiune imensă. Amândoi urmau atât de multe de oferit.

Familie. Pentru totdeauna.

Nu exista un țel mai măreț și mai plin de satisfacții.

Epilog

August, 1837
Somersham, Cambridgeshire

Familia Cynster se adună în acea vară, așa cum făcuse în ultimii șaptesprezece ani, pentru a celebra toate lucrurile bune care se întâmplaseră peste an. Nunțile, legăturile noi, copiii – mai ales copiii. Pentru a le primi cu bucurie, pentru a mulțumi pentru ele, pentru a aprecia toate ocaziile fericite cu care familia lor lărgită și prosperă fusese binecuvântată.

Honoria, ducesă de St. Ives, gazda și organizatoarea evenimentelor, stătea pe terasa conacului, supraveghind fericită mulțimea de capete care răsăreau de pe pajiște.

– Pentru prima oară după foarte mulți ani – de la ziua când am avut parte de trei nunți în aceeași zi, și cred că asta a fost prin 1929 –, suntem cu toții aici.

Patience Cynster, care stătea lângă Honoria, zâmbi.

– Poți să-i mulțumești Henriettei și mai ales lui Mary. Sincronizarea lor a fost impecabilă. După două nunți organizate la un interval de timp atât de scurt, cu moartea regelui și urcarea pe tron a reginei Victoria, toți cei care au călătorit de foarte departe ca să vină la nunți nici n-au mai apucat să se mai gândească dacă să plece înapoi acasă, că ele au profitat imediat și i-au invitat pe toți pentru această reuniune.

– Da, spuse și Catriona, care tocmai venise pe terasă împreună cu Phyllida și cu Alathea. Fiind una dintre cei care au venit de la mare distanță, deși nu-mi propusesem să zăbovesc prea mult departe de casă, mă simt foarte recunoscătoare lui Mary și lui Ryder că ne-au găzduit. Dacă nu s-ar fi oferit, atunci am fi plecat acasă din nou, înainte să auzim că regele e bolnav, iar după

moartea lui, Richard ar fi vrut să ne întoarcem din nou în sud, să fim mai aproape de centrul politic al țării.

Flick, care se ridicase să-și certe unul dintre băieți, reveni lângă ele; aruncă o privire alături de celelalte spre mulțime, apoi răsuflă mulțumită.

– Sunt din ce în ce mai mulți de la an la an – cine ar fi crezut, în vara lui 1829, că noi toate vom da naștere unei întregi generații.

Honoria pufni.

– Sunt sigură că soții noștri, când o să stea chiar aici, pe locurile noastre, își vor atribui toate meritele și vor declara că pur și simplu și-au făcut datoria.

Femeile izbucniră în râs.

– Chiar așa, ei unde sunt?

Catriona, la fel cum făcură și celelalte, începu să caute instinctiv capul unui anume Cynster, iar privirea îi fu inevitabil atrasă de el.

– I-am văzut când se duceau spre grajduri, spuse resemnată Flick. Demon a insistat să-și călărească ultima achiziție, și sigur că restul s-au dus să se uite și să saliveze pe lângă el și să-l întrebe când o să aibă primii mânji.

Celelalte doamne zâmbiră din nou, cunoscând prea bine slăbiciunile soților lor. Timp de câteva minute, rămaseră și își urmăriră în liniște copiii, mândre de odraslele lor și privind cu indulgență ghidușiile celor mai mici.

– Trebuie să vă mărturisesc, zise Phyllida sprijinindu-se de balustradă, că, deși de abia așteptam să-mi duc puiul acasă la Devon, n-aș fi lipsit pentru nimic în lume de la întrunirea de anul acesta. Se uită spre celelalte. Chiar am impresia că e sfârșitul unei epoci și că intrăm într-una nouă, care însă nu se știe ce ne va aduce.

– Hmm, zise Alathea, uitându-se la grupul de copilași care se jucau cu o minge pe treptele casei. Gabriel a auzit că încoronarea nu se va ține decât spre mijlocul anului viitor, așa că nu mai e mult până când vom afla ce ne rezervă viitorul.

– Social și politic, interveni Honoria și ridică din sprâncene. E posibil ca și familiile noastre să resimtă aceste schimbări.

Patience dădu aprobator din cap.

– E sfârşitul unei generaţii, aşa-i? Mary a fost cea mai tânără fată nemăritată.

– Aşa e, spuse Catriona. Dar, deşi o să mai treacă cel puţin zece ani până la următoarea rundă de nunţi, între timp vor mai apărea şi alţi copii, şi vom putea organiza petreceri şi pentru ei, aşa cum am făcut întotdeauna.

– Şi cum o să facem şi de acum încolo, confirmă Alathea. Monarhi, politicieni, evenimente şi obiceiuri sociale vor apărea şi vor dispărea, dar familia va rezista.

– A noastră, cel puţin, declară Honoria. Şi, având în vedere că depinde de noi – şi de celelalte femei – să o ducem mai departe, nu am nici o îndoială că ne vom descurca.

Râseră toate, deşi în spatele acestei afirmaţii se ascundea un mare adevăr, pe care îl înţelegeau bine. Când venea vorba despre familie – despre *această* familie –, aveau să fie unite şi să treacă împreună peste toate obstacolele. Urmau să păşească împreună în viitor, indiferent de ce le rezerva acesta.

De parcă ar fi pornit această nouă etapă a călătoriei lor, coborâră treptele în grup şi se împrăştiară prin mulţime.

Rămasă ultima pe trepte, Honoria zâmbi cu ochii la ceilalţi care se pierdeau printre invitaţi, căutând din priviri vlăstarele familiei. Fiecare cuplu reprezentat la întrunire se dovedise fertil, iar numărul impresionant de copii care se jucau pe pajişte şi prin diverse colţuri ale grădinii stătea drept mărturie.

Se îndreptă spre soacra ei, Helena, considerată cea mai în vârstă femeie a clanului, care stătea pe bancă, cu unul dintre cei mai mici copii – Persephone, fetiţa Portiei şi a lui Simon – în braţe, şi zâmbetul i se lărgi şi mai tare. Ghemotocul acela de doar câteva luni gângurea şi-şi agita pumnişorii prin aer.

Helena îşi ridică privirea spre ea în vreme ce se apropia, o întâmpină cu zâmbetul ei absolut fermecător, apoi se uită în zare.

– Tu ştii câţi sunt?

Honoria chicoti.

– I-am numărat. Avem şaptezeci şi nouă, dacă-ţi vine să crezi.

Therese, Lady Osbaldestone, care fusese la o plimbare scurtă, se întoarse la timp cât să audă ultimele cuvinte. Se așeză la capătul celălalt al băncii și protestă.

– Dar voi, ăștia din familia Cynster, nu vă puteți asuma meritele pentru toți – avem și doi de la Carmarthen, plus cei ai familiei Kirkpatrick, ca să nu mai zic de Anstruther-Wetherby, familiile Ashford, Tallent, Moewellan, Caxton, plus Adair.

– Adevărat, zise Honoria, îndreptându-și din nou privirea spre mulțime. Dar toți sunt înrudiți cumva, așa că... ce să mai, așa merg lucrurile, nu? Prieteniile pe care le leagă acum copiii noștri la genul acesta de întâlniri vor dura toată viața.

Lady Osbaldestone și Helena încuviințară cu fermitate din cap.

– Ai perfectă dreptate, spuse Helena. Așa se întâmplă lucrurile, iar tu și toți ceilalți sunteți de lăudat pentru că ați ajutat familia Cynster să ajungă aici.

Tăcu puțin, apoi șopti, neașteptat de melancolică:

– Mi-aș fi dorit ca Sebastian să fi apucat și el clipa asta – ar fi fost tare mândru.

Lady Osbaldestone mormăi ceva.

– Da, păi poate n-ar mai fi fost la fel dacă ar fi trăit el. Sylvester ar fi avut titlu de St. Earith, care nu e totuna cu St. Ives, și poate că nimic din ce s-a întâmplat n-ar mai fi fost la fel și... mă rog, ai înțeles ce voiam să zic. Soarta are căile ei – acum ia, acum dă. Ți l-a luat pe el, dar ți-a oferit asta. Eu cred că Sebastian ar fi apreciat acest schimb.

Helena râse încet.

– Oh, da. Ai dreptate. Cu siguranță ar fi văzut toate acestea exact cum ar trebui – ca pe moștenirea perfectă.

Honoria plecă mai departe, lăsându-le pe cele două doamne să discute despre generația mai tânără. Era gazda acestui eveniment și trebuia să se ocupe în egală măsură de toți invitații.

Nepotul Helenei, Sebastian, tizul soțului ei și cel mai mare dintre fiii Honoriei, cunoscut mai bine ca marchiz de St. Earith, fusese cel mai mare din generația lui; avea optsprezece ani și avea șanse mari să ajungă de o frumusețe mult mai răpitoare ca a tatălui lui; își petrecea timpul în compania altor băieți

de șaisprezece și șaptesprezece ani, printre care Michael, fratele lui Sebastian, Christopher și Gregory, băieții mai mari ai lui Vane și ai lui Patience, Marcus, fiul cel mai mare al Catrionei, Justin, fiul mai mare al lui Gabriel și al Alatheei și Aidan, primul lor născut. Honoria preferă să nu tragă cu urechea la ce discutau aceștia.

Era perfect conștientă de faptul că bărbații nu se schimbau prea des de-a lungul generațiilor.

Din fericire, cineva îi convinsese pe cei de treisprezece, paisprezece și cincisprezece ani că supravegherea băieților mai mici în timp ce jucau crichet era mai interesantă decât să stea să-i asculte pe adulți, care le-ar fi împuiat capul cu sfaturi. Nicholas, fiul mai mare al lui Demon și al lui Flick, Evan, mijlociul lui Lucifer și al Phyllidei, Julius, băiatul mai mare al lui Gyles și al Francescăi, și Gavin și Bryce, copiii aflați sub tutela lui Dominic și a Angelicăi, erau cu toții captivați de un joc zgomotos dintre două echipe, alcătuite din băieții de nouă, zece și chiar unsprezece ani, fiecare echipă având unsprezece membri.

Flick, cea mai băiețoasă dintre matroane – și singura care mai înțelegea cât de cât regulile acestui joc de băieți – îi supraveghease cu mare atenție; acum se îndrepta agale spre Honoria.

Honoria le ascultă numele, le privi chipurile, le ghici vârsta, apoi rânji cu gura până la urechi.

– Douăzeci și șase a fost un an bun de făcut băieți – opt am avut în acel an.

Flick se încruntă puțin.

– Păi, și nici o fată?

– În anul ăla nu, dar anul următor ne-a adus cinci, iar următorul an încă două și între timp nici un băiat.

– Hmm... păi, dacă te întrebi unde au dispărut domnișoarele noastre, zise Flick, înălțându-și capul cu păr auriu spre grădina înconjurată de ziduri, cred că își împărtășesc secretele printre tufele de trandafiri.

Honoria zâmbi.

– Nimic anormal. Ai văzut și cine e acolo?

– Doar Lucilla, Prudence a mea și Antonia. Cât despre celelalte – fiica ta este la fel ca tine. Ultima dată când am văzut-o le convinsese pe toate fetele mai mari să stea în cerc în jurul

stejarilor, iar pe celelalte să alerge nebunește în vreme ce jucau de-a prinselea.

Honoria își arcui sprâncenele.

- La cum o știu pe Louisa, mai bine mă duc să văd dacă mai e cineva acolo și nu cumva s-au decis să plece în vreo expediție.

Flick râse, apoi se despărțiră. Își continuă plimbarea pe sub copaci, apoi se opri să mai discute cu câteva doamne mai în vârstă care îi supravegheau pe băieți, în timp ce Honoria, care se oprea și ea să stea de vorbă când cu unii, când cu alții, ocoli acest grup și merse mai departe.

Honoria trecu pe lângă intrarea în grădina de trandafiri și se uită pe poartă. Zări trei tinere așezate pe o bancă în celălalt capăt al aleii centrale. Părul roșcat al Lucillei scânteia sub razele soarelui. Prudence, fiica blondă a lui Demon și a lui Flick, stătea în dreapta Lucillei, iar Antonia, cel mai mare copil al lui Gyles și al Francescăi, brunetă, stătea în stânga ei. Lucilla avea șaptesprezece ani, celelalte două – șaisprezece. Așezate așa, una lângă cealaltă, erau o desfătare pentru ochi. Honoria le remarcă modul expresiv în care vorbeau și gesticulau; zâmbi și își văzu de drum.

Trecură douăzeci de minute până ajunse la șirul de stejari care mărginea pajiștea; se simți oarecum ușurată să constate că grupul de fete era tot pe iarbă, iar rochițele lor viu colorate le făceau să semene cu niște floricele presărate pe câmpia verde.

Le numără, vrând să verifice dacă toate cele douăsprezece fetițe cu vârste cuprinse între nouă și paisprezece ani erau acolo. Deși stăteau în cerc, nu avea nici o îndoială cine le era șefa – fata ei, Louisa, care, la doar paisprezece ani, se pregătea să devină cel mai mare coșmar al tatălui ei.

Louisa era versiunea feminină a lui Devil din foarte multe puncte de vedere. Inteligentă, deșteaptă și foarte pricepută să manipuleze oamenii, cu niște ochi verzi care semănau în mod misterios cu ai lui Devil și ai Helenei și cu o minte care, după estimările Honoriei, era mult mai hotărâtă și mai încăpățânată.

Honoria nu aștepta cu nerăbdare anii ce urmau, când avea să fie nevoită să-i facă față lui Devil.

Dar, ca de obicei, de fiecare dată când îşi vedea fiica, zâmbea cu mândrie, parcă într-un fel diferit de cel în care îi tresălta inima când îl vedea pe Sebastian sau pe Michael.

Se întoarse şi plecă de sub stejarii umbroşi, îndreptându-se spre grupul principal, adunat în zona sudică a pajiştii.

Se opri să discute cu Francesca şi cu Priscilla, care îl admirau pe Jordan, bebeluşul lui Dillon şi al Priscillei, născut în urmă cu doar câteva săptămâni şi care acum se odihnea la pieptul mamei lui, apoi mai petrecu câteva minute în compania lui Sarah şi a lui Charlie, care îşi admirau la rândul lor minunăţia de fetiţă, Celia, care ajunsese la vârsta la care putea să se ridice în poala tatălui ei, mândru din cale-afară de ea. Cei care se duseseră la grajduri începeau să se întoarcă şi să-şi caute soţiile prin mulţime.

Cei unsprezece copii, fete şi băieţi, cu vârsta între şase şi opt ani, se jucau de-a prinselea şi alergau de colo-colo în jurul celor mari, care aveau probleme să urmărească nişte zvârlugi de copii care nu stăteau liniştiţi nici o clipă. Activitatea aceasta devenise în timp un fel de tradiţie; Honoria încă nu-şi putea explica, după atâţia ani, cum de nu se întâmplase niciodată nici un accident.

Copiii mai mici de cinci ani fuseseră predaţi bonelor, care îi plimbau de mână. Servitoarele se adunaseră într-un colţ al pajiştii, aducând cu ele cărucioare, coşuri şi tot felul de săculeţi. În zona copilaşilor de doi ani existau cuburi, cercuri şi alte jucării împrăştiate pe iarbă, iar aceştia mergeau de-a buşilea printre ele, chiuind şi râzând.

Considerând că acest grup era în siguranţă, Honoria se mulţumi să arunce doar o privire în direcţia lor. Incluzându-i pe cei aflaţi în braţele părinţilor lor, erau cu toţii douăzeci şi cinci, un număr care ar face inima oricărei matroane să tresalte de mândrie.

Zâmbi şi îşi continuă turul. La un moment dat zări doi bărbaţi care stăteau singuri şi care păreau să se fi rătăcit de soţiile lor. James Glossup şi Ryder Cavanaugh arătau uşor debusolaţi; imediat însă se apropiară Luc şi Martin, iar o secundă mai târziu, Portia, care-o lăsase pe Persephone în grija bunicii şi li se alăturase, fără îndoială pentru a le mai povesti ceva.

Despre cel care nu era printre ei. Şi despre faptul că Amanda, Amelia, Simon, Henrietta şi Mary îşi găsiseră în fiecare an timp

să se strecoare de la reuniune pentru a petrece câteva minute de liniște lângă mormântul lui Tolly.

Doar ei, frații; nici unul dintre ei nu era căsătorit când Tolly murise.

Honoria se opri și își aduse aminte – auzi din nou ecoul acelei împușcături. Glonțul acela îi luase viața lui Tolly și o adusese pe ea alături de Devil. Ajunseseră împreună în urma acelei întâmplări. Acesta fusese începutul... Într-un fel, fusese începutul pentru tot ce se întâmpla astăzi aici.

Se uită în jur și îi văzu pe toți laolaltă, și se gândi la cât de mulți și de puternici erau, la cât de viguroase erau legăturile dintre ei și, la fel ca în ceilalți ani, ținu un toast în amintirea lui Tolly. Lui i se datora totul. Sacrificiului lui.

Datorită lui familia aceasta era unită; era unită în momentele de durere și de supărare, precum și în cele de fericire, bucurie și căldură.

După un moment de meditație, Honoria își redescoperi puterea de a zâmbi și de a merge mai departe.

Zece minute mai târziu, Mary apăru lângă Ryder, care o privi întrebător, iar ea îl luă de braț.

– Îți spun mai târziu.

El îi zâmbi cu blândețe.

– Nu-i nevoie, zise el, făcându-i semn spre Portia și spre Simon, care abia apăruse, în timp ce lângă Mary veniseră Henrietta și James. Ne-a explicat Portia.

Mary surâse, apoi trase o gură de aer și se întoarse către ceilalți.

Își reluară activitățile, discutară despre familie și despre evenimente de familie. Excursia în care plecaseră Henrietta și James după nuntă, din care abia se întorseseră, se dovedi a fi un subiect foarte bun pentru a începe discuțiile.

– Italia este absolut splendidă! exclamă Henrietta.

– O mulțime de ruine peste tot, iar ea a insistat să le vadă pe toate. James rânji. Pe cuvântul meu, unele chiar meritau.

Ceilalți izbucniră în râs, când fură întrerupți de un țipăt, iar Portia, speriată, se uită în jur.

– Oh, Doamne! strigă ea, făcându-i semn lui Simon. Du-te şi salveaz-o pe biata Milly de fiul tău. Se linişteşte dacă-l plimbi un pic.

– Fiul meu? întrebă mirat Simon, care se îndrepta deja spre cercul bonelor. Cum de e fiul meu numai când are comportamentul ăsta?

– Păi, nu a moştenit de la mine „comportamentul ăsta", aşa că numai tu eşti responsabil, replică Portia, îndemnându-l să meargă mai departe, apoi le făcu cu mâna celorlalţi şi plecă şi ea.

Ceilalţi patru se uitară în urma lor... iar după o clipă fiecare cuplu schimbă o privire, după care Henrietta se întoarse spre Mary în acelaşi timp în care Mary se întoarse spre ea.

– Aşteptăm...

Amândouă deodată. Amândouă tresăriră în acelaşi timp şi amândouă zâmbiră în acelaşi timp.

Henrietta scoase un chiot de bucurie şi o îmbrăţişă pe Mary.

Mary sări într-un picior de bucurie şi o îmbrăţişă pe Henrietta.

– Când?

– În martie. Tu?

– Tot în martie!

James şi Ryder, amândoi în culmea fericirii, îşi dădură mâinile şi se bătură reciproc pe umăr.

– N-am mai spus nimănui, se confesă Ryder.

– Nici noi, mărturisi James. Se uită în jur la toată lumea de-acolo, apoi reveni la Ryder. Ne-am gândit să mai aşteptăm câteva luni.

– Pare înţelept, replică Ryder. Şi noi la fel.

Cei doi rămaseră umăr la umăr, afişând expresii de mândrie, apoi se uitară spre soţiile lor, care sporovăiau încontinuu.

– Îţi ia ceva timp, zise James, să te obişnuieşti cu ideea că vei avea un copil.

– Aşa e, aprobă Ryder. Dar nu-mi pot imagina o altă... aşteptare mai sublimă.

– Şi asta e adevărat, răspunse James, abia stăpânindu-şi râsul. E o perspectivă absolut înfricoşătoare, dar al naibii de minunată.

Mai târziu, când se depărtară de Henrietta şi de James, după ce fiecare jură să păstreze cu sfinţenie secretul celorlalţi, şi se amestecară din nou în mulţime, Ryder se uită spre Mary cum mergea la braţ cu el.

- Ţi-ar plăcea să pleci şi tu într-o excursie cu soţul tău?

Mary se gândi puţin, apoi se uită la el, îi zâmbi şi clătină din cap.

- Sunt o groază de lucruri pe care vreau să le fac, acasă, la celelalte proprietăţi, la casa din Londra - toate înainte de martie. Aş prefera să mă dedic acestor activităţi şi tuturor celorlalte care mai sunt de făcut, în loc să cutreier nu ştiu ce locuri necunoscute. Poate că la un moment dat, când copiii noştri o să fie mari... Chiar trebuie să vorbesc cu mama pe tema asta, zise ea ridicând din sprâncene. Poate după ce ne întoarcem în oraş, când Stacie poate să vină să stea cu noi, nu văd nici un motiv pentru care mama şi tata n-ar porni ei doi într-o călătorie.

Lui Ryder îi venea să râdă.

- Singurul lucru pe care îl consider mai puţin probabil decât acceptul tatălui tău de a pleca din Anglia când tu şi Henrietta - sau poate şi Portia ori gemenele - v-aţi decis să vă extindeţi familia e ca mama ta să fie de acord.

- Ştii tu ceva, zise Mary şi se strâmbă. O clipă mai târziu, îl trase spre marginea pajiştii. M-am gândit că, în afară de picnicul organizat la moşie - care, apropo, am decis să aibă loc în perioada strângerii recoltei - fiind capii familiei Cavanaugh, ar trebui să organizăm şi noi un eveniment similar acestuia. Nu doar pentru fraţii noştri, ci pentru toate rudele. Exact ca aici. Ajută la...

- ... strângerea legăturii dintre oameni, o completă el. Le oferă o cauză comună.

- Scoate în evidenţă cauza comună, sublinie ea, apoi îl privi curioasă. Deci eşti de acord?

Ryder zâmbi, şi o porni din loc.

- Organizează ce vrei, soţie scumpă, ai binecuvântarea mea.

- Excelent!

Strălucind de încântare, Mary i se alătură.

Peste alte cincisprezece minute, se întâlni din nou cu Henrietta când se duse să-şi ia o ceaşcă de ceai. Fură servite de Webster, apoi se retraseră la umbra unui stejar.

Discutară în tihnă despre aşteptările pe care le aveau în lunile următoare; Lucilla trecu pe lângă ele.

Mary se încruntă.

– Lucilla!

Când aceasta se răsuci spre ele, Mary îi făcu semn să se apropie.

Când o văzu pe Lucilla, Henrietta se încruntă la rându-i.

– I-ai dat colierul, da? o întrebă ea pe Mary. La balul tău de logodnă?

– Da. Sigur că i l-am dat, răspunse Mary, uitându-se la Lucilla. De ce nu-l porţi?

Lucilla ridică din sprâncene, dar răspunse fără ezitare:

– Pentru că încă nu a venit momentul să-l port şi... O încruntătură firavă modifică linia fină a sprâncenelor ei. Nu cred că aici e cea mai bună ocazie. Le privi din nou pe cele două, se strâmbă şi ridică din umeri. Voi ştiţi cum e. Eu nu ştiu detalii – ştiu doar că trebuie să aştept.

Cineva o strigă; se întoarse să vadă cine, apoi le făcu cu mâna celor două surori şi dispăru în mulţime.

Mary pufni şi mai luă o gură de ceai.

– Mai bine ea decât eu.

Henrietta râse.

– Cu siguranţă.

Terminară de băut ceaiul şi îi dădură ceştile lui Sligo, apoi se despărţiră cu un sărut pe obraz, întorcându-se fiecare spre cel pe care soarta îl hărăzise pentru ea.

Lucilla se întâlni cu fratele ei geamăn; Marcus fusese cel care o strigase. A lui era vocea pe care o asculta şi căreia îi răspundea oricând, indiferent ce făcea sau la ce distanţă se afla. Se uită în ochii lui, la fel de albaştri ca ai tatălui lor, şi ridică dintr-o sprânceană.

– Ce e?

Îi făcu un semn discret şi o trase într-o parte. Acum era brunet, dar părul lui fusese odată la fel de roşcat ca al ei.

- Noi, eu şi ceilalţi, voiam să ştim dacă tu şi restul fetelor aţi vrea să vă plimbaţi cu noi în jurul lacului.

- De ce?

O întrebare pertinentă.

Marcus aruncă o privire spre grupul părinţilor.

- Sebastian a sugerat, iar noi am fost toţi de acord, că poate ar trebui să ne facem nişte planuri de Crăciun. El şi ceilalţi ar vrea ca în acest an să sărbătorim Crăciunul în Vale - nu ne-am mai adunat cu toţii de nu ştiu când. Ştii că cei mari trebuie convinşi, iar dacă tu şi celelalte fete sunteţi de acord, atunci am putea să găsim o soluţie. Să stabilim o strategie comună, cum ar veni.

Lucilla cugetă puţin la propunerea lui şi descoperi că îi era pe plac.

- Bine, încuviinţă ea, apoi se întoarse spre mulţime. Mă duc să le caut pe Prudence şi pe Antonia. Ne întâlnim la casa de vară - putem să plecăm de acolo la plimbare.

Marcus se codi.

- Poate mai arunci o vorbă şi altora - cel puţin Theresei şi lui Juliet -, şi, desigur, dacă vrem neapărat să reuşim...

- Avem nevoie de Louisa, completă Lucilla. Mă duc să o caut întâi pe ea, pentru că ea poate să le adune cu uşurinţă pe celelalte.

Fără să mai adauge ceva - în ciuda vârstei, încă se înţelegeau fără cuvinte -, se despărţiră, Lucilla pornind în căutarea lui Louisa, iar Marcus - spre amicii lui.

Cinci minute mai târziu, Devil îşi găsi soţia pe treptele care duceau spre terasă, cu privirea aţintită spre grupul de tineri care se adunaseră în faţa casei de vară. Se aplecă şi îi şopti la ureche:

- Ştii ce pun la cale?

Tresări surprinsă, pentru că o luase pe nepregătite, dar după o clipă răspunse:

- Nu sunt sigură, dar, având în vedere că toţi cei trei copii ai noştri sunt acolo, iar Louisa este chiar în mijlocul lor, cred că o să aflăm destul de curând.

Îi urmăriră cu privirea cum se strânseră toţi, apoi plecară să facă o tură în jurul lacului.

Devil o luă de mână pe Honoria.

– Au crescut. Peste un an, Sebastian va pleca la Oxford, iar peste doi Michael i se va alătura; probabil şi Christopher, şi Marcus.

Honoria se uită la trăsăturile aspre ale soţului ei, la chipul acela de luptător care se schimbase atât de puţin odată cu trecerea anilor. Se gândi la fiii lor, în special la cel mai mare, care semăna atât de mult cu el.

– Te-ai gândit cu ce să-i ocupi timpul lui Sebastian în primul an – după ce restul vor fi plecat?

– Am cu ce – are o groază de învăţat despre responsabilităţile presupuse de titlul de duce, spuse el în timp ce îi întâlni privirea. Şi despre ce înseamnă să fii şeful unei familii ducale.

Honoria zâmbi.

– Nu el va trebui să înveţe asta, ci soţia lui. Şi, până se însoară el, Louisa va fi mereu aici, aşteptând să preia frâiele.

– Aşa e, dar tot trebuie să înveţe să aprecieze acest statut, zise el, privind-o cu drag. Să ştie ce tu şi celelalte femei aduceţi acestei familii.

Observând consideraţia sinceră întipărită în privirea lui, Honoria se emoţionă şi rămase fără cuvinte.

Devil simţi efectul pe care vorbele sale îl avuseseră asupra ei; ştia că nu-i plăcea să se lase pradă acestei stări, aşa că zâmbi şi îşi întoarse privirea de la ea.

Răsuflă uşurată, apoi se sprijini de el, îl luă de mână... şi se pierdură în mulţime.

Se plimbară printre invitaţii lor, familia lor, prietenii apropiaţi, schimbând impresii şi pronosticuri despre ce avea să le mai aducă viitorul.

Acum stăteau undeva retraşi, la mică distanţă de locul în care se aflau copiii cei mici, ascultau râsetele copiilor care dansau prin mulţime şi se uitau la cei care jucau crichet şi spre grupul de fetiţe care-şi făceau coroniţe de flori, în timp ce cei mari se întorceau de la plimbare.

Devil şi Honoria se uitară pe rând la toţi, remarcând fericirea de pe chipul lor.

Se încărcară cu energie pozitivă.

Devil zâmbi, mândru din cale-afară.

- Acesta este viitorul nostru – viitorul acestei case, generația următoare.

- Așa este, spuse Honoria. Sunt sănătoși și puternici, cunosc valoarea prieteniei și a familiei și...

Devil își înălță privirea spre ea.

- Și ce? o încurajă el să continue.

Trecură câteva clipe, apoi Honoria zâmbi și îl luă de mână; se întoarse spre el și îl privi cu atenție.

- Și își fac planuri.

După cum era lesne de așteptat, Devil se încruntă și mai aruncă o privire spre grup.

- Și asta-i de bine?

Honoria îl bătu pe umăr și așteptă până când soțul ei se întoarse din nou spre ea.

- Înseamnă că și ei privesc înainte, că încearcă deja să-și contureze propriul viitor. Și da, așa trebuie să se întâmple. Așa trebuie să fie.

Ușor îmbufnat, Devil o lăsă să îl tragă înapoi în mijlocul mulțimii.

- Și noi ce rol avem în acest viitor al lor? întrebă el șoptit.

Cu privirea încrezătoare, Honoria zâmbi cu tandrețe și murmură drept răspuns:

- Rolul nostru este să păstrăm fundația solidă, stabilă și... să învățăm să îi lăsăm să fie așa cum vor.

Știa că ultima parte a afirmației ei nu avea să îl încânte. Era ceva ce trebuiau să învețe să depășească, în ciuda instinctelor lor părintești, dar aceasta era bătălia căreia trebuiau să-i facă față.

Ducele de St. Ives trase adânc aer în piept.

- Deci, după părerea ta, situația este sub control?

Cu zâmbetul pe buze, ducesa răspunse:

- După părerea mea, situația este exact așa cum ar trebui să fie în universul familiei noastre.